

историята
на една
жена,
покорила
Америка

БОГАТА ЖЕНА

Джорджия Рей

ДЖОРДЖИЯ РЕЙ БОГАТА ЖЕНА

Превод: Мария Цочева

chitanka.info

Един роман, който с излизаното си разтърси четяща Америка.

Една книга за истинска обич, но и за неустоим стремеж за себеизява и реализация на Жената в бруталното мъжко общество.

Едно калейдоскопично четиво за свята любов, но и за перверзен секс, за благородство и падение...

Под името Джорджия Рей са се прикрили две редакторки и писателки.

Тази книга се превърна в шумен бестселър в Америка, филмиран, записан на аудиокасети, преведен на няколко езика.

ПРОЛОГ

Ню Йорк, 1984 година

Тазвечерното събитие наистина бе привлякло повечето знаменитости и звезди в града. Всички се бяха стекли, за да почетат графиня Дани ди Портанова.

Creme de la creme^[1] на нюйоркското общество — бляскавите участнички в пищните благотворителни балове, организаторите и главните инициатори на всички светски събития от Сентръл парк на запад до Медисън авеню, консерваторите от старата генерация и пънкарите от Източен Ню Йорк, Сохо и Трибека — всички те бяха облекли празничните си дрехи за тържеството в Института за модни изкуства.

Присъстваше и Оскар де ла Рента, който току-що се бе завърнал от Доминиканската република и все още усещаше пясъка по пръстите на краката си. Калвин, разбира се, също беше там и както винаги изглеждаше изключително елегантен. Ралф Лорен и жена му Рики се мяркаха сред присъстващите, а също и Даян фон Фурстенберг, която за пръв път от много години насам бе отрязала дългата си до раменете вълниста коса и привличаше погледите със съвсем новата си прическа. Норма Камали за кой ли път префуча покрай фотографите като за кой ли път провери в тефтера със *светските си ангажменти* на кое парти ще трябва да отпраши след това, а Холстън както винаги се появи целия облечен в черно.

Придружавана от много известен фотограф, една почти толкова известна манекенка закачливо намигна на репортерите и фотографите от Пийпъл, Ню Йорк поуст, Дейли нюз, Уименс уеър дейли и всички жълти вестници. След тях вървеше Анди Уорхол, а зад него прииждаха водещите фигури в модната индустрия, журналисти и търговци, както и развълнувани и трескаво забързани европейци.

Всички, които следваха неотлъчно модните тенденции, също бяха дошли в тази бляскава, мека септемврийска вечер, за да

присъстват на четиридесет и втората годишна церемония за връчване на наградите за мода „Коти“. Този празник бе считан обикновено за не толкова бляскав и дори за второразреден от мъжете и жените, чиито имена неизменно присъстваха в светските хроники. Всъщност това събитие в модния живот никога преди не бе привличало вниманието на цялата преса. Но тази вечер цялото светско общество и хроникьорите му бяха налице.

Тази вечер графиня Дани ди Портанова щеше да бъде удостоена с почетната награда на славата. Най-престижното отличие се присъждаше на тази тридесетгодишна магьосница в областта на модата. Жената, която не признаваше никакви традиции и консервативни изисквания и която за сетен път доказваше, че не е просто една от многото звезди в тази област.

И която, разбира се, закъсняваше. *Както винаги.*

Беше известна с постоянните си закъснения, така както беше известна с облеклата и козметиката си, с парфюмите и аксесоарите си, с начина си на живот, който бе постоянно предмет на обсъждане по първите страници на вестниците, с дръзките си реклами. Лиз Смит веднъж бе написала в Дейли нюз: *Родена три седмици по-късно, Дани ди Портанова сякаш никога няма да успее да навакса това закъснение.*

Преди много години, когато двамата с Нино не пропускаха нито едно светско събитие и препускаха от един прием на друг, тя бе усвоила до съвършенство уменията да се гримира в движеща се лимузина. И сега, докато шофьорът ѝ се провираше сред колите, насочили се надолу по Седмо авеню през Челси, Дани без всякакви усилия очерта огромните си сиви очи със сиви сенки „Ослепителна мълния“ и навлажни тъмните си чувствени устни с яркочервено червило „Ослепителна мълния“. И двете, разбира се, бяха продукт на „Графиня Дани, Inc.“. Поправи горната част на червената си копринена вечерна рокля без презрамки, а лимузината намали и спря до тротоара.

Вестникарите я очакваха.

Шофьорът ѝ пъргаво се измъкна от колата, за да ѝ отвори задната врата. Дани обикновено никога не го изчакваше и без да се съобразява с етикета си отваряше сама, но във вечер като тази реши да му позволи да си свърши работата както трябва.

Тя излезе от колата и веднага бе ослепена от безброй светкавици.

— Здравей, Дани! — извика един фотограф. — Къде е гаджетото ти?

Дани се изчерви и се захили щастливо.

— Мислех си, че вие, приятелчета, знаете къде е всеки един. Така че нямам никакво намерение да ви открехвам за тайните си.

Защракаха камери и фотоапарати и вестникарите за кой ли вече пореден път съсредоточиха цялото си внимание върху високата и стройна фигура на Дани ди Портанова. Репортерите неспирно драскаха нещо, опитваха се да опишат умопомрачителната ѝ рокля, която по неподражаем начин подчертаваше прекрасните ѝ рамене, едрия бюст и дългите крака.

Вече се канеше да пристъпи напред, когато изведнъж усети бетона на тротоара под босите си нозе. По дяволите, промърмори под носа си. Обувките ѝ бяха останали в лимузината.

Зачуди се дали да се върне да си ги вземе. Какво толкова, по дяволите, помисли си в същия миг и леко се позахили. Имаше да получава награда и това бе главното.

Спря се на най-долното стъпало, обърна се, протегна напред босия си крак и намигна на тълпата журналисти, почитатели и хора, които с надежда очакваха да ги забележи и да им даде автограф.

— Предполагам, ще се наложи да ме представят като *босата контеса* — подхвърли духовито.

Одобрителният смях на заобикалящите я я съпровождаше през целия път до залата.

Четиридесет и пет преки по-нататък, между Западен Сентръл парк и Седемдесет и втора улица, на петия етаж на „Дакота“ — жилищна сграда, известна с приличащата си на крепост фасада, с денонощна охрана и електронни врати — една фигура внимателно извади ключ, напълно еднакъв с ключа, който лежеше на дъното на чантичката на Дани. Натрапникът, който изпитваше към графиня Ди Портанова възхищение, примесено и с други по-тъмни страсти, отключи гравираната махагонова врата на апартамента на Дани и влезе, като се ослушваше внимателно.

Първо провери във всекидневната, а след това отново прекоси фойето, където върху една стъклена масичка бе поставена изящна

фигурка на танцьора на Роден, изпратена специално за Дани от музея „Роден“^[2]. Като се промъкна крадешком край трапезарията, библиотеката на първия етаж и стаята за гости, неканеният гост най-сетне стигна слабо осветената спалня на Дани, спря се на прага и отново се послуша.

Спалнята просто крещеше, че е на Дани ди Портанова. Във въздуха се долавяше ароматът на специално създадения от нея парфюм „Ослепителна мълния“. Връз голямото легло бяха разхвърляни чифт бикини, сутиен и плътна на цвят кадифена роба от колекцията на „Графиня Дани“.

Откъм будоара се процеждаше слаба светлина. През отворената врата се виждаха четири редици рокли, вечерни тоалети, панталони, ризи, шапки и сака, стотици чифтове обувки и ботуши. Гардеробът ѝ приличаше на огромна кутия, изпълнена с безброй цветове, дрехите ѝ разкриваха неподражаемата фантазия на истински художник. Това без съмнение беше гардеробът на жена, която обича да се облича добре и която познава модните тенденции. Жена, която *създава* модата.

На старинната ѝ тоалетна масичка имаше синя порцеланова лампа, която хвърляше тесен лъч светлина върху една диамантена огърлица, обеци и гривна. Цената им бе приблизително колкото на една малка градска къща в Манхатън. Никой не би могъл да устои на красотата им, не би могъл да не ахне от възхищение и почуда при вида на изящните плетеници и петнадесеткаратовите диаманти. Никой не би могъл да се въздържи да не докосне искрящите камъни, да не ги разгледа близо до светлината на лампата. Натрапникът също не устоя на изкушението, взе ги и ги доближи до светлината, замислен за цената им. Очите на неканения посетител бяха приковани в ярките отблясъци в основата на изящната призма.

Диаманти. Ярки и блестящи. Но толкова *студени* в сърцевината си.

Веднага щом свърши церемонията по връчването на наградите, Дани напусна залата като изпрати една последна целувка към тълпата почитатели и журналисти. После се шмугна в колата си и се облегна на облечената в тъмночервено кадифе седалка.

— Накъде, Дани? — попита Джо.

— Право към къщи, Джо.

— Без парти? Мислех, че това е най-великата ти нощ...

Дани отвори бутилка с леденостудено шампанско, наля си една чаша и я вдигна така, че шофьорът да я види в огледалцето за обратно виждане.

— Кой каза, че не мога да празнувам къщи, Джо?

— Разбира се, че можеш, стига да не си сама — намигна ѝ Джо.

— Не се безпокой. — Дани се усмихна. — Няма да съм сама.

— Предполагам, че в такъв случай трябва да натисна яко газта...

Джо настъпи педала. Не че тя беше от тези жени, които непрекъснато трябваше да имат мъж около себе си. Дани знаеше как да се оправя сама в живота. Но от много време насам не бе изглеждала толкова щастлива.

През всичките години, през които бе работил за нея, Джо бе видял дяволски много неща от шофьорското си място, но този, последният мъж в живота ѝ, изглеждаше свестен тип, напълно нормален и приемлив. Дори бе телефонира на Джо, за да му напомни да зареди барчето на лимузината с шампанско.

Колата се понесе бързо нагоре по Шесто авеню, прекоси обления в лунна светлина Сентръл парк. Дани се отби набързо в магазина „Naugen-Dazs“ на Кълъмбъс и Седемдесет и пета улица, за да купи сладолед и няколко минути по-късно лимузината спря пред внушителната сграда, строена още през деветнадесети век, в която почти тринадесет години вече живееше Дани.

— Лека нощ, Джо. — Дани грабна чантата със сладоледа. — До утре.

Дежурният портиер ѝ помогна да излезе от лимузината. Дани изобщо не забеляза объркания му поглед и смутеното му изражение.

— Здравей, Хари. О, господинът, когото включих в списъка на посетителите ми през седмицата, ще дойде всеки момент. Не си прави труда да ми се обаждаш. Просто го пусни да се качи.

— Ще... Вие... — Хари изговаряше бавно думите, като се опитваше да прикрие изненадата, че я вижда. Тя не беше ли... Не, разбира се, че не. Ще трябва да престане да пие през почивните си дни.

Дани прекоси тъмния вътрешен двор и се качи с облицования в тъмен махагон асансьор до апартамента си, който се намираше в

северозападната част на сградата. Докато отключваше вратата, си помисли: *Каква нощ!* А най-хубавото все още предстоеше.

Сложи сладоледа в хладилника. Прислугата бе освободена тази вечер — Дани искаше да са съвсем сами в апартамента. Поколеба се дали да се изкъпе веднага или да изчака, докато той пристигне. Накрая реши само да си вземе един душ. По-късно може би щяха да пият заедно шампанско във ваната.

Започна да изхлузва роклята през главата си преди още да е влязла в спалнята. Съзнанието ѝ изцяло бе заето с мисълта за любовника ѝ. Той олицетворяваше всичко, което тя толкова дълго се бе надявала да намери. Изумително добър в леглото. Нежен, страстен, изобретателен, без задръжки и предразсъдъци. Готов да откликне и на най-незначителните ѝ желания и прищевки. Представи си го легнал до нея в леглото и дишането ѝ се учести.

Разсмя се на глас в притихналата стая, докато се съзерцаваше в голямото огледало с дъбова рамка, което стоеше до тоалетната ѝ масичка. Защо да не си го признае! Беше възбудена. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха и потъмняха само при мисълта за ръцете и устните му.

Затворила очи, тя бавно поглади бедрата си.

— Побързай... моля те — прошепна тихо, като почти застена от непреодолимото желание.

Докосна устните си с пръсти и тогава отвори очи.

Изведнъж видя в огледалото една фигура, която се мерзелееше в тъмнината зад нея. Фигура, която бавно се приближаваше и навлизаше в кръга светлина, очертан от лампата.

Замръзнала от страх, Дани се опита да сдържи дъха си, наложи си да преглътне писъка, който се зараждаше в гърлото ѝ. За миг си помисли, че това е просто плод на въображението ѝ.

Фигурата направи още една крачка към нея.

И тогава Дани видя пистолета.

[1] Crème de la crème — каймакът. — Б.пр. ↑

[2] Огюст Роден — френски скулптор (1804–1917). — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

Ню Йорк, 1974 година

Дани слезе от тротоара, внимателно пъхна два пръста между устните си и пронизително изсвири. Полицаят, който стоеше на ъгъла на Петдесет и втора улица и Пето авеню, я чу и вдигна палец, за да спре минаващото покрай него такси.

— Хей, лейди — провикна се ченгето, — маниерът ви много ми харесва.

Доста хора харесваха начина на живот на Дани ди Портанова — журналистите, които ѝ се възхищаваха и описваха с подробности антиките, които притежаваше, и облеклото ѝ; жадните за клюки и сензации читатели, които, останали без дъх, следяха появите и изявите ѝ; приятелите, които одобряваха и възхваляваха непринудеността и непосредствеността ѝ и неволно ѝ подражаваха.

Юнис Либерман обаче забележимо се намръщи, когато Дани махна на полицая и му изпрати въздушна целувка, заради това че бе насочил таксито в тяхната посока. Но вече закъсняваха и ако Дани бе оставила нещата в ръцете на мащехата си, сигурно щяха да си стоят на улицата и да чакат на улицата до утре.

Беше закъсняла за часа си по балет в десет часа, а след това бе закъсняла и за срещата с Юнис за обяд. А ако сега шофьорът на таксито, което закова пред тях с пронизителен писък на спирачките, не подкараше като луд, тя и Юнис щяха да закъснеят за ревюто. Макар че досега не ѝ се бе случвало да присъства на ревю, което започва точно в обявения час, Дани знаеше, че най-добрите места свършват много бързо. Особено когато ставаше дума за ревю на „Господин Реджи“.

В колата беше задушно като в пещ в този необикновено топъл октомврийски ден.

— Пресечката на Тридесет и осма улица и Седмо авеню, моля. И побързайте! — Облегна се назад на лепкавата кожена седалка и започна да си вее с ръка.

— Отпусни се. — Юнис, облечена в бежов ленен костюм с къси ръкави, както винаги бе напълно спокойна. — Не сме тръгнали да

гасим пожар.

— Човек не може никога да бъде сигурен с господин Реджи. Не бих се изненадала ако наеме някоя пожарна кола, която да ръси манекените с вода като част от ревюто. Наистина... — Говореше през смях, като постоянно вдигаше косата си нагоре. — В момента това ми се струва превъзходна идея...

— Нещо не е наред ли? — Както обикновено гласът на Юнис беше леко дрезгав. Пушеше прекалено много.

— Просто ми е горещо. Това е всичко.

След като се бе завърнала в Ню Йорк като съпруга на граф Нино ди Портанова, Дани се бе опитвала да се сприятели с жената, която бе заела мястото на майка ѝ в сърцето и в дома на Морис Либерман. Но дори и сега, когато Дани съвсем спокойно обличаше шести номер и беше една от любимките в светските кръгове, само няколко часа, прекарани с Юнис, я караха пак да се чувства дебела и непохватна, връщаха я отново във времето, когато беше седемнадесетгодишна. Може би се държеше така, защото съзнаваше колко много обича Морис младата си втора съпруга. Юнис беше дребна и деликатна. Никога не къдреше косата си, никога не се изчервяваше, на нея винаги можеше да се разчита, че ще каже най-подходящото нещо в най-подходящия момент.

Дани се зачуди как ли ще реагира Юнис, ако ѝ довери, че въпреки приказния безгрижен живот, който водеше, тя изпитва някаква неясна неудовлетвореност, с която никак не може да се пребори.

Но може би просто бе потисната от вълненията, които бе преживяла около подготовката на бала по случай годишнината на сватбата им. Все още не можеше да се възстанови напълно от бляскавия бал преди една седмица. От графиня Даниел ди Портанова се очакваше да организира най-забавното, най-оригинално светско събитие за сезона. Беше прекарала месеци наред в подготовката на бала, обсъдила бе всеки детайл със своя доставчик, с цветаря, със специалиста по вътрешен дизайн.

В съответствие с традицията ключовата дума на бала по случай третата им годишнина от сватбата им бе *кожа*. *Забавлявайте се до полуда!* — това гласеше надписът, изписан със златни букви върху изискани черни кожени покани, които бяха разпратени до сто и петдесет от най-близките им приятели.

Колите забавяха с ръмжене движението си по пресечката на Шейсет и пета и Седемдесет и втора улица, докато лимузините една след друга спираха пред „Дакота“ и от тях слизаха облечени в кожени облекла гости. Повечето от присъстващите бяха облечени в *Ultrasuede* — създадената съвсем наскоро от Холстън нова кожена материя. Други бяха избрали да надянат плътно прилепнали кожени панталони и поли, които подчертаваха всяка гънка и издатина по телата им.

Няколко от гостите доведоха със себе си една жена със страховита кожена маска, която покриваше всичко, освен очите и устата ѝ. Като я подръпваха за каишката, която бяха вързали за врата ѝ, те обясняваха, че са я намерили в някакъв „S and M клуб“^[1] в долната част на града и решили, че е много подходяща за бала. Беше повече от подходяща.

Съпругата на един от най-консервативните нюйоркски политици, която се бе гипсирала с някакво тайванско питие, затанцува гола върху мраморната маса в стил Луи Шестнадесети във фоайето.

— Направи го, маце, направи го! — насърчаваше я един художник концептуалист, като я снимаше непрекъснато с фотоапарата си.

Съседът им от втория етаж — световноизвестен рокпевец, доведе бившия си барабанист, свалиха инструментите си и свириха до зазоряване.

На следващия ден един от вестниците писа: *Това беше балът на годината, организиран от семейната двойка на годината.*

По-скоро *бъркотията* на годината, помисли си Дани, когато се събуди привечер и огледа погрома в спалнята си.

Наетата за почистване бригада вече бе успяла да се справи с повечето стаи, а икономката ѝ докладва, че щетите са минимални. Били са откраднати само няколко дребни предмета — два свещника, малко порцелан от Лимож^[2], няколко рамки на картини, изработени от чисто сребро, и една порцеланова лампа. Дани просто не можеше да си представи как са могли да отмъкнат лампата незабелязано.

Нищо безценно, нищо незаменимо.

Също като в живота ми, помисли си Дани и изведнъж изпита остра меланхолия и тъга.

Техният бал бе поставил началото. Сезонът в Ню Йорк вече бе открит и тя и Нино бяха ангажирани всяка вечер чак до Коледа.

Предстоеше им още една есен на дебюти, благотворителни балове, среднощни партита, танци до зори и реки от шампанско. Също като шоколадовите трюфели, една такава диета беше вкусна и обилна, но недостатъчно хранителна и питателна.

През лятото, уморена от средиземноморското слънце и от бездействието, Дани за пръв път от много години насам хвана скициник и молив и се опита да нахвърли модели за новия си гардероб. Дрехите, които бе видяла в магазините и модните къщи, определено не ѝ бяха направили впечатление.

Остана доволна от скиците си и реши, че би могла да реализира някои от тях. Преди много години бе мечтала да стане моден дизайнер. Съдбата и липсата на увереност в собствените ѝ възможности се бяха намесили. Но да изпълни някой от собствените си модели, просто ѝ така, за да се позабавлява... защо не, по дяволите!

Освен това имаше нужда от нещо, което да запълва свободното ѝ време, да държи съзнанието ѝ заето, да я отклонява от мрачните ѝ размишления за Нино. Обичаше го силно и никога не се бе съмнявала в неговата любов към нея. Но Нино трескаво и забързано се опитваше да вкуси всичко от живота, готов бе да направи всичко. Но не и да порасне. Шофираше прекалено бързо, харчеше огромни суми и по всяка вероятност пиеше повече, отколкото би трябвало. Името му не слизаше от заглавията на вестниците, необузданият му начин на живот бе постоянно изложен на показ.

Баща му, консервативният аристократ Роберто ди Портанова, който бе вдигнал толкова шум около брака на сина му с еврейка, несъмнено периодично изпадале в ярост от подвизите на сина си. Имаше дни като днешния, в които Дани не знаеше дали просто трябва да бъде благодарна на Роберто, че в края на краищата се бе помирил с брака им. Пет ноци подред тя и Нино бяха по приеми и балове, а предишната вечер пак трябваше да отидат на някакво друго парти. И двамата почти не познаваха домакинята, но Нино настояваше да отидат, изпитваше нужда да се движи, да разходва енергията си.

Прекалено уморена, за да спори, Дани му бе предложила да отиде сам. И той се бе съгласил. А когато сутринта тя тръгна на часа си по балет, той все още не се бе прибрал. Нещо съвсем типично за Нино. Неукротим. Неизтощим. Безотговорен.

И точно заради това се бе влюбила безумно в него.

Русият танцьор стенеше от удоволствие под изкусните ласки на Нино ди Портанова.

— Какво тяло — мърмореше Нино. — Какво красиво, изящно тяло...

Погали зърната на танцьора, а след това ръката му продължи надолу по стегнатия корем и спря да си поиграе със снопчето копринено меки руси косми.

— Обърни се. Покажи ми страхотното си дупе — прошепна с дрезгав глас.

Бавно погали меките и пухкави косъмчета, които едва се подаваха изпод безупречно изваяния задник на танцьора, и простена от удоволствие.

Никога преди не беше спал с танцьор. Толкова строен и мускулист, без нито грам тлъстина, и в същото време така нежен и чувствен. А и достатъчно пластичен и гъвкав, за да може да заеме и най-невероятните акробатични пози.

Партито беше страхотно дори и според стандартите на Нино, който наистина беше преситен от удоволствия. Случайно бе попаднал на едно старо гадже от университета в Гренобъл. Беше се омъжила за световноизвестен финансист, който бе изцяло погълнат от финансови сливания и обединявания на компании. За нещастие, тя бе признала на Нино, че съпругът ѝ изобщо не се интересувал от сливания с нея самата.

— Нино, mon cheri^[3], с такова умиление си спомням за добрите стари дни. — Беше въздъхнала и смело бе облизала устни с дългото си остро езиче.

Нино бе изпитал чувствена наслада само при спомена за изкусния ѝ език. Той все още изглеждаше обещаващ. А и тя самата все още изглеждаше изключително добре.

Някой от гостите бе пъхнал в ръката му чаша алкохол и го бе запознал с една от най-впечатляващите блондинки, които бе виждала тази страна на залива. След това бе приел още едно питие и останалата част от нощта му се губеше. Не си спомняше дори как се бе озовал в този апартамент. Доколкото можеше да се ориентира от гледката, която

се откриваше от прозореца на спалнята, намираше се някъде в западен Ню Йорк. Може би не беше много далеч от собствения си апартамент.

Една мисъл внезапно си проби път през умореното му, замъглено от алкохола съзнание. Беше обещал на Дани, че ще се прибере преди изгрев-слънце.

Ах... но русият танцьор — страстен, възбуден и красив, бе погълнал цялото му внимание.

Нино вярваше, че чукането е истинско изкуство. С годините, също като художник, бе усъвършенствал щрихите, тъканта, качеството на платното, върху което да работи. Сега, когато членът му бе започнал да се втвърдява отново (от сутринта вече два пъти се бяха любили), той зарови глава в къдриците между краката на русото момче и вдъхна с пълни гърди възбуждащия му аромат.

— Моля те — почти изхлипа танцьорът, — не ме карай да чакам. Чукай ме веднага.

— О, да! — зае се Нино. Гордееше се със способността си винаги да подбере най-подходящия момент. Влезе бавно в него, след това леко се отдръпна, като галеше нежно стегнатия мускул, толкова топъл и напълно готов за него. — Искаш ме, нали? — прошепна едва чуто.

— Да! Да, искам те!

Нино влезе отново, този път по-рязко. Движенията му се ускориха и танцьорът бързо влезе в ритъм. Телата им блестяха от пот. Движеха се с трескаво, неудържимо темпо и накрая с бясна експлозия достигнаха върха.

Заситени и задоволени, те се отпуснаха в прегръдките си, като едва успяваха да си поемат дъх. Нино затвори очи и погали изваяното тяло на танцьора.

— Sant'archangelo^[4] — въздъхна Нино. — Имаш прекрасен член...

Реджи Болт бързаше надолу по коридора към гримьорните, като гризеше това, което бе останало от обикновено добре поддържаните му нокти. Беше истинска развалина. Не можеше да яде. За сън и дума не можеше да става. Не можеше да го вдигне без значение кой беше с него в леглото.

Бяха изминали шест години след първото му ревю, което го утвърди като един от водещите таланти в областта на американската мода. От този момент нататък производителите и модните критици не преставаха да го възхваляват. Но два пъти годишно, и то всяка година, Реджи живееше в същински кошмар и изпитваше непреодолим ужас, че това ревю ще бъде по-различно. Че този път няма да има овации, че гостите няма да го аплодират прави, че няма да последват големи поръчки. Че този път ще го посрещнат с презрителен смях, с освирквания и дюдюкания. Че критиците демонстративно ще си излязат по средата, давайки да се разбере, че Реджи Болт, най-добрият американски дизайнер, вече е бита карта и с него е свършено.

Но ако цената, която трябваше да се заплати, за да постигне успех и слава, беше липсата на сън, храна и секс, той беше съгласен. Не че вече не си бе платил, разбира се... Беше, но тогава...

През двете години, през които Реджи Болт се обучаваше в Училището по дизайн „Парсън“, той всеки ден пътуваше от мизерния си апартамент в Куинс, в който живееше заедно с майка си, леля си и по-голямата си сестра. Парите за обучението бе спечелил, докато работеше в един шивашки цех на Седмо авеню. През цялото време копнееше да посети Париж — града, в който бе възникнала модата и изисканият стил.

Една нощ в един гей бар в Гринидж Вилидж Реджи среща някакъв тип, който го помоли да отиде с него в дома му и да нашари с камшик голите му бутове. Нищо необикновено — Реджи бе изпълнявал далече по-странни и необикновени молби откак бе започнал да се движи в това общество. Между двамата възникна своеобразна връзка. Реджи стана господарят на робската слабост на своя приятел.

— Заведи ме в Париж — помоли го Реджи една вечер, докато галеше огромния му силно възбуден пенис с върха на камшика.

— Разбира се. Където пожелаеш — простена мъжът, а кафявите му очи се напълниха със сълзи на удоволствие и наслада.

В Париж Реджи откри, че тайната на успеха се корени в равни части вдъхновение, къртовски труд и готовност и желание да се възползваш от всяка възможност. Взе всичко, което можеше да

получи от любовника си с камшика, а след това си намери един друг, който искаше да се позабавлява с това американско хлапе, готово на всякакви сексуални експерименти.

Когато осем години по-късно се завърна в Ню Йорк, вече бе загубил типичния за Куинс акцент и последното си име. Научил се бе да облича копринени роби и да връзва на врата си пъстри копринени шалчета. Стана известен като „Господин Реджи“. Но стилът и модните тенденции, които налагаше, бяха типично американски.

Благодарение на препоръчителните писма, които бе получил от двама от най-известните парижки дизайнери на висша мода, той бе нает от Клер Мак Кардел — легендарната американска дизайнерка на спортно облекло. Тя хареса както скиците му, така и готовността му да обърне гръб на европейските условности и здраво да стъпи на американските традиции. Седем години по-късно той вече притежаваше собствен бизнес, зала за ревюта, няколко асистенти, изкусни шивачи и достатъчно голям кредит, с който да изплаща заплатите на персонала и да закупува безумно скъпите платове, които вече се бяха превърнали в негова запазена марка и символ на добър вкус и качество.

— Останалото е история — обичаше да казва на боготворящите го почитателки, които си съперничеха помежду си и се натискаха да получат покана за вечерните му партита, където разговорите и остроумията бяха в такова изобилие, както и храната.

Преди ревютата, разбира се, не се организираха никакви партита. Господин Реджи вечеряше съвсем сам късно нощем и диетата му се състоеше основно от валиум и огромни количества чиста водка. Не се отделяше от телефона и постоянно звънеше на приятели, търсеше подкрепата и уверенията им, че няма да се провали, че ревюто ще се окаже поредния му успех и че магическата формула на дизайнерския му усет все още не му е изневерила.

Но господин Реджи се успокояваше едва когато първата му манекенка бавно и изящно преминеше по подиума и публиката я посрещнеше с шумни овации и аплодисменти. Тогава той отново заприличваше на себе си — любимия дизайнер на Америка, човека, за

чиито модели копнееше всяка изискана жена и плащаше скъпо и прескъпо, за да ги притежава.

През всичките тези години господин Реджи непрекъснато бе повтарял пред журналистите, че неговите облекла не са предназначени за дебели и неплатежоспособни жени. След всяко негово подобно изявление вестниците биваха затрупвани с протестни писма, но на него изобщо не му пукаше от това. Изработваше дрехите си за онази група щастливи богати жени, които са естествено слаби или пък имат достатъчно пари и време, за да се грижат за тялото си и да се поддържат в добра форма.

Сега поспря за миг на вратата на гримьорната и огледа владенията си. Високи, стройни полуголи момичета с изпъкнали скули се разхождаха напред-назад, дъвчеха дъвка и клюкарстваха. Асистентите и помощниците им се суетяха около тях като пчелички и довършваха последните приготовления.

Заместничката на Реджи, Меги Съливан, беше коленичила в средата на помещението и оправяше подгъва на една от манекенките.

— Побързай и се махай от тук — изстреля тя през стиснатите си зъби, между които стърчаха няколко карфици. — Всеки момент ще започнем.

— Не мога. — Реджи вече почти хленчеше. — Стомахът ми се е свил на топка. Имам чувството, че ще повърна.

— Моля те, не тук! — Меги не прояви никакво съчувствие или състрадание.

Реджи влезе в банята и погледна лицето си. Точно както беше очаквал — чертите му бяха разкривени от ужас. Извади козметичния несесер от кожената си чанта и само с четири замахвания на четчицата постави малко бляскав руж на коригираните си със силикон скули. Малко гланц за устни, няколко умели разресвания с четката на професионално оформената му кафява коса, малко дезодорант за уста и вече бе готов да се изправи лице в лице с езекуторите си.

Показа се на Меги за одобрение.

— Ще ги шашнеш — обеща му тя и го помъкна към определеното за него място зад кулисите. — Хайде, мърдай, скъпи...

Въпреки нервното си напрежение Реджи зърна няколко познати лица от другата страна на завесата — ключовите фигури в гилдията на модните вестникари, главните закупчици на универсалните магазини и

специализираните бутици, които бяха негови заклетни почитатели и постоянни клиенти. Зад тях бяха насядали обичайната група богати посетители. Една белгийска принцеса, за която се говореше, че спи с прислужницата си. Два реда зад нея — любовницата на съпруга ѝ. А точно зад нея редом с мащехата си седеше графиня Дани ди Портанова.

Помощник-режисьорът го потупа по рамото и Реджи подскочи от изненада.

— Готови сме да започваме, сър.

Ужасният, мъчителен час на истината.

Популярният хит на Ролинг Стоунс „Jumpin’ Jack Flash“ блъвна от огромните говорители, поставени в четирите ъгъла на залата. Завесата се вдигна, ярки светлини заляха сцената. Първата манекенка на Реджи, облечена цялата в червена копринена вечерна рокля, която бе разцепена на гърба и можеше да мине и за нощница на скъпа проститутка, вземаща по хиляда долара на нощ, дръзко премина по подиума.

Публиката ахна от изненада и възхищение. Реджи изпусна дълга въздишка на облекчение. Не бе сгрешил, когато реши да открие ревюто с хита на Ролинг Стоунс и с тази прилична на нощница вечерна рокля. Вече предвкусваше победата. Извоювал си бе още един сезон на върха.

Ревюто щеше да има невероятен успех.

Нино се бършеше енергично в хавлията и се взираше в младия мъж, който лежеше изтощен на леглото. От доста време не беше спал с мъж. Всъщност от онази нощ в Рим преди три години. Засмя се тихичко. Рара^[5] щеше да го убие, ако знаеше. Но Рара никога нямаше да научи. Нито пък който и да било друг. И този път щеше да се измъкне елегантно и — finito^[6].

Щеше, разбира се, да изпрати обичайната каса шампанско заедно с традиционната картичка: *Завинаги. Нино*. Макар и всички да знаеха, че нощта, прекарана заедно, едва ли някога ще се повтори. В края на краищата той е женен мъж...

Една последна целувка за довиждане.

— Какви красиви устни. Като листенца на роза — говореше на танцьора, забравяйки, че бе използвал същите думи, когато разговаря с

жена си само преди някакви си двадесет и четири часа.

Танцьорът постави пръстите му на устните си.

— Наистина ли мислиш така? Никой преди не ми го е казвал. Член и задник, да... Но устни...

Нино се захили щастливо, докато момчето говореше. Още едно завоевание. Никога нямаше да може да разбере защо някои хора си намираха трудно някой да ги чука.

— Ще дойдеш ли да ме видиш как танцувам? Много ще се радвам ако се срещнем пак. — Момчето го изгледа с надежда, докато закопчаваше ципа на един избелял клош панталон, който изглеждаше така, сякаш е напръскан с нещо.

Нино хвърли поглед на набъбналия penis на момчето и почти изрече да. Само че това беше невъзможно. Обичаше жена си и уважаваше брачните ангажименти и институцията, независимо с кого спеше. Момчетата бяха твърде опасни.

— Пътувам твърде много. — Говореше доста уклончиво. — Ще бъде трудно...

— Ами защо поне не обядваме заедно? — с кротка надежда запита танцьорът. — Умирам от глад. А ти?

— Това — изрече Нино и притегли момчето си към себе си, докато устните им се срещнаха, — е чудесна идея.

Дани бе обхваната от магическото очарование на ревюто. Както винаги бе запленена още в момента, в който първата манекенка излезе на подиума, поспря се, за да се завърти и да се усмихне и да покаже на всички съвсем новия модел. Обожаваше модните ревюта от онзи далечен ден, в който майка ѝ за пръв път я бе завела на подобно шоу. Спомни си с какво вълнение, разтвори широко очи, се бе взираше във високите красиви жени, които танцуваха, облечени в ярки дрехи от меки, прекрасни материи на фона на великолепа музика.

Когато стана десетгодишна, родителите ѝ я заведоха в Дисниленд, но тя остана разочарована. Измислените рисувани герои, дори Снежанка и Пепеляшка, не можеха да се сравняват с манекенките от модното ревю на Полин Трижер, което бе гледала рано през пролетта.

— Ще изпитате неподправено удоволствие — обещаваше водещият — от тази истинска фантазия, изпълнена от коприна и кашмир. Плътно прилепналото боди без презрамки, изящно скроеният панталон, разкошният шал ще ви осигурят неподдражаем тоалет за изисканите светски събития през този сезон...

Дани престана да слуша коментара на водещия и се съсредоточи върху детайлите — умело скроеното горнище, което изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се изхлузи и да открие едва загатнатите гърди на манекенката; шалът, който бе подбран с много вкус и допълваше идеално тоалета; тънкостите, които много малко посетители бяха забелязали и които заслужаваха искрените аплодисменти на публиката.

Дани усети неприятното чувство на déjà vu^[7]. Панталоните бяха по-различни — широки, не така прилепнали, но останалите две части поразително много приличаха на тоалета, който самата тя бе скицирала. Един модел, който бе задоволил дори нейното критично око, след като месеци наред бе смачквала и изхвърляла всички скици, върху които се бе трудила много часове.

Юнис прошепна:

— Какво има? Лицето ти изглежда ужасно.

— Юнис, какво мислиш за този тоалет?

Сякаш дочула въпроса ѝ, манекенката се обърна към тях, намигна и завъртя тъмновиолетовия копринен шал, а след това бавно го смъкна от раменете си.

— Интересен е. Не е за мен, разбира се, но на теб определено би ти подходдал. Реджи е истински талант, нали?

Дани мрачно кимна. Днес поне бе научила един урок. Притежаваше много по-добър усет към дрехите и модния дизайн, отколкото бе смятала.

Може би дори притежаваше някакъв талант?

Кой ли щеше да ѝ повярва...

Във всеки случай не и баща ѝ...

Даниел Либерман беше от рядката порода кореняци ньюйоркчани. Родена бе в един тежък, задушен ден през юни 1954 година в семейството на Морис и Софи Либерман. И двамата бяха

емигранти от Европа, единствените оцелели от две богати виенски еврейски фамилии, които бяха изтребени в хитлеристките лагери на смъртта. Дани бе дългоочакваният отговор на неспирните молитви на Софи, скъпоценен дар от бога, който я бе запазил жива през войната, докато Морис се бе сражавал във френската съпротива.

Морис мечтаеше за син, който да продължи името Либерман, но преглътна разочарованието си, когато разбра, че има дъщеря. Щом Софи е щастлива... След тежките военни години жена му никога не успя да се възстанови напълно, но появата на Дани сякаш малко повдигна духа ѝ и възвърна част от предишната ѝ жизненост.

Докато растеше, Дани почти не виждаше баща си. Папа беше собственик на картинна галерия и продаваше много картини като тези, които висяха в апартамента им в Западен Ню Йорк, разположен срещу Сентръл парк, в който тя обичаше да си играе по люлките и пързалките. Обикновено той беше прекалено зает с многобройните си срещи и телефонни разговори, за да си играе с Дани. Понякога ѝ се струваше, че я забелязва само когато я хванеше да прави нещо забранено и глупаво. Дани често си мечтаеше баща ѝ да я обича така, както обичаше майка ѝ.

За нея галерията „Либерман“ срещу Сентръл парк, на пресечката на Медисън авеню и Шейсет и четвърта улица беше нещо като светилище, музей, създаден от Морис. Винаги когато мама я водеше там, Дани се опитваше да запомни картините и имената на художниците, в случай че Папа решише да я попита коя е любимата ѝ картина.

Но той не го направи никога. Много по-често ѝ се караше.

Както през онзи ден, в който я завари да движи пръст по следите, оставени от четката по едно маслено платно.

— Колко пъти съм ти казвал да не пипаш картините, по дяволите! — кресна той. — Никога ли няма да се научиш!

Тя преглътна сълзите си. Поне си имаше мама и Хелън, френската ѝ гувернантка, които да я обичат и да я учат на най-различни неща. И не само на изобразителното изкуство. Софи ѝ разказваше чудни истории за живота ѝ с Папа във Виена и в Париж преди войната, за богатите хора, които са купували дрехи в магазина на Балансиага, в който мама работела като асистент дизайнер, докато Папа продавал картини в галерията си в Монпарнас.

Следобед, когато Дани се върнеше от училище, мама сядаше на шевната си машина и непрекъснато ѝ разказваше нещо, а Хелън печеше вкусни сладкиши, бисквити и плодови пити и целият им уютен апартамент се огласяше от смях и веселие.

Но Дани никога не се отказа да впечатли баща си. Знаеше колко важни за Папа са упоритата работа и прилежанието и се трудеше неуморно в училище и къщи. Надяваше се, че той ще забележи усърдието ѝ. И това наистина се случи. В пети клас, след като вече бе усвоила някои шивашки умения, учителят ѝ по шев ѝ възложи специален проект — да изработи облекло по свой собствен дизайн. Дани прекара няколко седмици в работа върху полата и горната част на тоалета. Не прие помощ нито от майка си, нито от Хелън, изпипа всички детайли до тънкост. Искаше всичко да е свършено. Най-накрая остана удовлетворена от работата си. Облече тоалета, за да го покаже на родителите си.

— Много е красив, скъпа — възкликна майка ѝ. — Не си ли съгласен, Морис?

— О, да. Чудесен е. Смяташ ли, че дължината е подходяща?

— Така мисля, Папа.

— Разбира се, че е подходяща, Морис — намеси се остро Софи.

— А, добре. Много добре тогава — избъбри Морис, без да обърне кой знае какво внимание.

Дани почти бе излязла от библиотеката, когато чу баща ѝ да казва на младия художник, когото бяха поканили на вечеря:

— Никога няма да стане една нова Коко Шанел, нали?

В десети клас Дани реши, че ще става художник. След майка ѝ, баща ѝ най-много обичаше изобразителното изкуство. Главата ѝ беше пълна с мечти за творчески и финансов успех, представяше си как работите ѝ ще бъдат представяни от баща ѝ и излагани в галерия „Либерман“. Учителят ѝ по изобразително изкуство я насърчаваше и окуражаваше и тя мина през пастелите и водните бои, за да достигне до платна, изпълнени с маслени бои. В края на годината получи пълнен отличен за работата си и придоби необходимата ѝ увереност, за да покаже платната на баща си.

— Много интересно — промърмори Морис, докато разглеждаше един нюйоркски пейзаж, нарисован с маслени бои. Беше заделяла част от джобните си пари, за да го постави в рамка. — Не е

лошо, но на твое място не бих разчитал, че мога да изградя изключителна кариера като художник.

Малко след това Дани нямаше вече нито време, нито желание да мисли как би могла да спечели одобрението на Морис. Майка ѝ беше много болна. В началото лекарите смятаха, че неразположението на Софи се дължи на хроничните ѝ депресии. Твърде късно установиха, че истинската причина за главоболията, амнезията и внезапните пристъпи на раздразнителност се дължат на злокачествен тумор в мозъка. Софи се подложи на мозъчна операция, последвана от мъчителна хемотерапия.

Когато тя умря, целият свят на Дани сякаш се разпадна. Морис бе обещал на Софи, че ще обръща по-голямо внимание на дъщеря им, но мъката и болката му след смъртта ѝ бяха прекалено големи. Още повече се затвори в себе си и потъна в работа. Дани се обърна за утеха към Хелън и тя я обсипа с любов и започна да я утешава, като я тъпчеше с най-различни лакомства. Морис сядаше на края на масата и с отвращение наблюдаваше дъщеря си, която се тъпчеше с вкусотиите на Хелън. Хапеше устни и не казваше нищо, твърдо решен да спази обещанието, което бе дал на Софи, и да не бъде толкова критичен към Дани.

Никой не обърна особено внимание на първите два килограма. Но след тях Дани сложи още два, а след това пет, после нови десет килограма. Улиците на Ню Йорк за нея се превърнаха в истински рай на вкусотиите, оазис от кафенета и ресторанти, закусвални, в които сервираха пица, павилиончета за хотдог и кулинарни магазини, които тя разглеждаше с жадни, ненаситни очи. Прехвърли седемдесет и пет килограма и започна да ходи на училище с ужас, защото момчетата ѝ се присмиваха и ѝ измисляха най-различни жестоки прякори: шопар, дебелото бедро, изрусеният кит, подмятаха ѝ, че гърдите ѝ са като огромни дини.

От време на време тя решаваше да свали излишните килограми, но нито една от диетите, които опита, нямаха ефект. Хелън смяташе, че Дани и така си е красива и продължаваше да ѝ сипва допълнително от обилно полятото с пикантни сосове месо и от маслените сладкиши. Морис не ѝ обръщаше никакво внимание. Беше погълнат от галерията си — и от Юнис Колинс, дългогодишната му

помощничка, с която бе започнал да се среща още шест месеца след смъртта на Софи.

Морис дори покани Юнис на вечеря у тях, за да отпразнуват заедно дипломирането на дъщеря му. Унижението на Дани беше пълно. Мразеше всички — баща си, Юнис, която беше слаба и елегантна, и най-вече себе си. А когато Юнис ѝ предложи една реномирана швейцарска клиника за отслабване, на Дани ѝ се прищя да извие мършавото ѝ вратле.

По-късно обаче реши, че си струва да опита с клиниката. Беше готова на всичко, за да се махне от дома.

Тогава не знаеше, че това решение ще промени целия ѝ живот.

Клиниката „Етиол“ бе известна в цяла Европа с отличните резултати, които постигаха в нея. Намираше се в планините на север от Лозана и бе разположена в една красива планинска вила, построена през деветнадесети век. Беше украсена в бароков стил — цялата бе в злато и мрамор, а по стените ѝ висяха прекрасни портрети на отдавна починали европейски монарси. Клиниката разполагаше с плувен басейн с олимпийски размери, тенискортове, конюшни и напълно оборудван гимнастически салон. Оскъдната храна ярко контрастираше с елегантната обстановка в клиниката. А физическите натоварвания и упражненията можеха да се сравнят само с тренировките на новобранците в армията.

Още в момента, в който се настаня, Дани разбра, че е допуснала ужасна грешка. Струваше ѝ се, че ще я уморят от глад, ужасяваше се от суровия дневен режим и със страх очакваше всеки следващ ден, в който щяха да я карат отново да се тегли. Но най-ужасна от всичко бе съквартирантката ѝ — красиво австрийско момиче (Морис щеше да побеснее от гняв ако само можеше да научи за националността на момичето) на име Моника фон Райх, която не ѝ обръщаше никакво внимание. Но Моника бе не само надута, тя беше слаба и елегантна.

Какво, по дяволите, търси в тази клиника? Дани постоянно си задаваше този въпрос.

Обаче бързо разбра, че Моника също се опитваше да избяга от ужасното си семейство. Майка ѝ беше злата вещица на Залцбург. Общата им съдба им помогна да преодолеят първоначалната враждебност и студенина и те скоро се сприятелиха. Под

защитното ледено безразличие на Моника се криеше сърдечна и закачлива палавница, която на драго сърце споделяше с Дани енциклопедичните си познания за секса, а в замяна на това попиваше разказите на Дани за дрехите и модните ревюта, за Ню Йорк, за американската рок музика. Моника особено харесваше soul^[8] — Темптейшънс, Ол Грийн, Джеймс Браун и Марвин Грей.

— Какво ще кажеш за „Let’s Get it On“? — попита Дани.

— О, това е любимата ми песен! — Моника просто крещеше от възторг.

Една вечер, докарана до отчаяние от глад, Дани взе реното на лекаря, който следеше теглото им, и двете с Моника поеха за Лозана. Обиколиха кафенетата в града и се натъпкаха с пастички, щрудели и шоколад. Доста след полунощ се отправиха обратно към клиниката.

Беше тъмно и мъгливо, а стръмният планински път криволичеше опасно. Момичетата бяха уморени и сънливи от огромните количества сладкиши, които бяха погълнали. Дани упорито се бореше да държи очите си отворени, но в един миг задряма, а когато се събуди, вече бе прекалено късно. Реното полетя в някаква канавка и се блъсна странично в едно дърво. Като по чудо и двете момичета не бяха сериозно наранени — отърваха се само с по няколко натъртвания и драскотини. Затътриха се нагоре по хълма, промъкнаха се в клиниката без никой да ги забележи и с облекчение се сгушиха в леглата си.

Вече се унасяха в сън, когато Моника прошепна:

— Liebchen^[9], големи сме късметлии, ја^[10]?

— Да — отвърна Дани. — Наистина.

Злополуката се оказа повратен момент в живота им. Двете решиха, че заедно могат да победят клиниката. Щяха да я победят като играят по собствените ѝ правила. Ставаха от сън по-рано от всички останали, напругаха се и се натоварваха до крайност, бягаха допълнително, правеха двойно повече упражнения.

Шест седмици по-късно Дани бе свалила почти осемнадесет килограма. Изпъкналите ѝ скули, скрити преди под дебелите бузи, подчертаваха огромните ѝ сиви продълговати очи. Беше забравила колко изящно и фино бе лицето ѝ, колко гладка и блестяща от здраве бе кожата ѝ. От пашкула с мазнини, в която се бе скрила, изведнъж

се появи една красива и привлекателна млада жена. За пръв път в живота си бе доволна и в мир със себе си.

Но все още не бе готова да се прибере у дома. Не ѝ се и налагаше, благодарение на кредитните карти на Моника и на неизчерпаемите банкови сметки на семейство Фон Райх.

— Ела с мен в Кан — покани я Моника. — Майка ми смята, че имам нужда от хубав тен. Тя няма да е там, така че няма да има нищо против, ако взема някого със себе си.

Прекарваха сутрините на огряната от слънце палуба на яхтата на Фон Райх, след обяд обикаляха бутиците по улица Антиб и по Кроазет и по цяла нощ танцуваха в дискотеките. Мъжете подсвиркваха и се обръщаха след тях като разгонени песове, които преследват женските.

Един следобед слязоха от тротоара на улица Менадие и едва не попаднаха под колелата на яркочервена Ламборгини Миура. Ужасените им писъци се смесиха с пронизителното скърцане на спирачките на ламборгинито.

От колата забързано изхвъркна млад мъж.

— *Madona mia*^[11]! *Scusi*^[12], ужасно съжалявам — възкликна със съкрушен глас той. — Дори не ви видях. Слънцето блестеше в очите ми. *State bene*^[13]? Добре ли сте, момичета?

Двете се спогледаха и се засмяха несигурно:

— *Liebchen*, пак извадихме късмет, ја?

— Да, но нямаш ли усещането, че никак не ни върви с колите?

Отново се разкиснаха и бързо си върнаха доброто настроение.

— Позволете ми да се представя — намеси се шофьорът. — Нино ди Портанова.

Дани никога преди това не бе срещала толкова привлекателен мъж. Нино ди Портанова имаше прекрасен тен, черна къдрава коса, шоколадовокафяви очи, а ослепителната му усмивка разкриваше необикновено бели и равни зъби. Беше доста по-възрастен от нея — поне двадесет и четири, двадесет и пет годишен. Не можеше да отдели поглед от него, а след това изведнъж се изчерви и погледна настрани.

Очите му бяха топли и примамливи като първите меки пролетни дни.

— Позволете ми да ви почерпя по едно питие. Моля ви, настоявам. Като извинение. Може би карах прекалено бързо. Колите са слабостта ми. Обичам ги почти толкова, колкото и... ами... — сви широките си рамене и се ухили като провинило се дете. — Нали знаете...

До вечерта Дани бе вече влюбена.

Останаха в Кан. Докато Моника се забавляваше по дискотеките и казината, Дани и Нино пиеха шампанско на яхтата, танцуваха боси на лунна светлина, любеха се под тихия плисък на вълните, които се разбиваха меко и галъвно в борда на яхтата. Щастие то й беше пълно.

Три седмици по-късно, когато Нино й предложи брак, тя се съгласи, без да се колебае нито секунда. Заедно отлетяха за Асоло — град в Северна Италия, в който семейство Ди Портанова прекарваха лятото, за да съобщят новината на родителите на Нино. Но вместо да я поздравят добре дошла, бащата на Нино, Роберто, даде да се разбере, че никога няма да се съгласи с този брак. Нино се закле, че ще принуди баща си да отстъпи, но внимателно предложи на Дани да се завърне в Ню Йорк.

Морис също се противопостави на брака. Смяташе, че Дани е прекалено млада, за да се омъжва. Нищо че Софи навремето е била на същата възраст, когато са се оженили. Искаше Дани да продължи образованието си в колеж, да срещне някой по-добър мъж. По-подходящ. Под по-подходящ той разбираше евреин.

Но когато Роберто ди Портанова съвсем, неочаквано промени мнението си и телефонира на Дани, за да й даде благословията си, тя пренебрегна всички възражения на баща си. Сватбата им, която се състоя в Италия през октомври 1971 година, се превърна в най-широко описваното светско събитие за сезона. Бялата копринена рокля на Дани, която бе изработена от Живанши специално за нея, имаше шлейф, дълъг почти шест метра. Воалът ѝ, изработен от копринени водни лилии, приличаше на слънчев ореол над главата ѝ. Шестмесечният им меден месец започна в Рим и завърши в Ирландия, като през това време успяха да обиколят почти цяла Европа.

Решиха да живеят в Ню Йорк, защото и двамата единодушно се съгласиха, че там едва ли някога ще им доскучае. Нино купи петнадесетстаен мезонет в „Дакота“ на запад от Сентръл парк,

недалече от мястото, където Дани беше израснала. Нае един от най-известните в Америка дизайнери, за да направи жилището им както уютно, така и изискано.

Първите две години след сватбата им бяха една безкрайна въртележка от партита, балове и дебюти. Огромни количества шампанско и много малко сън. Младите Ди Портанова бяха любимците на светското общество. Хранеха се в най-изисканите ресторанти, танцуваха в най-добрите клубове и непрекъснато прехвърчаха от едно културно събитие на друго — откриване на художествени галерии, събиране на благотворителни суми, опера, театър.

В началото ги смятаха за интересна двойка, но все още бяха твърде нови и съвсем бегло ги споменаваха във вестниците. Известността беше нещо, което трябваше да си извоюват сами.

С течение на времето вестникарите ги поопознаха и започнаха много по-често и с много по-големи подробности да отразяват живота им.

И тогава, съвсем закономерно, те се превърнаха в знаменитости. Не минаваше ден без някой някъде да напише нещо за семейство Ди Портанова.

Една вечер Морис дойде у тях на вечеря.

— Дани — изрече той, докато я гледаше с одобрение, — най-накрая успя да откриеш истинския си талант — брака.

Но в този момент на подиума пред Дани беше доказателството, че тя може да сътвори модел, напълно еднакъв с модела, създаден от всепризнатия крал на американската мода. Може би Морис не беше прав. Може би тя наистина има талант за нещо повече от това да е съпруга.

Ревюто продължаваше. Спортни облекла. Дрехи за всеки ден. Предизвикателни и секси тоалети. Няколко костюма с панталони във военен стил. Реверанс на господин Реджи към войната, бушуваща в Югоизточна Азия.

— Сега ще бъдете просто съкрушени — продължаваше водещият.

Силни аплодисменти заглушиха гърмящата диско версия на „Космическият Одисей“, когато манекенката разкопча сакото на дръзкия ленен костюм, за да открие черен сутиен, подплатен със сребрист атлаз. Полата прилепваше към тесните бедра на манекенката и свършваше точно над коленете ѝ.

— Само с едно разкопчаване на сакото — редеше поясненията си водещият, — и разполагате с костюм, подходящ както за романтичен обяд за двама, така и за вечеря извън града.

Още един триумф за господин Реджи.

Аплодисментите станаха оглушителни.

Костюмът бе изработен с изключителното майсторство и вкус, които бяха направили господин Реджи такава знаменитост. Дързък, единствен по рода си костюм, който сякаш казваше: *Аз съм дама, но това не ти пречи да ме чукаш.*

Дани единствена сред публиката не ръкопляскаше. Седеше зяпнала от изумление, стъписана и изпълнена с непоколебима увереност, че този костюм *не е* творение на господин Реджи. Тя разпозна линията на реверите, дискретните свивки на талията точно под копчето на корема, умелата кройка, благодарение на която сутиенът оставаше скрит при закопчано сако. Познаваше този костюм в детайли, до *най-дребните* детайли.

Тя го беше измислила.

Манекенката премина край тях, достигна края на подиума и се завъртя.

— Умопомрачително — прошепна жената, която седеше вдясно от Дани. — Удивителен модел...

Модел, създаден от Дани. Но тя нямаше как да го докаже...

[1] Клуб на садисти и мазохисти. — Б.пр. ↑

[2] Тип фин порцелан, произвеждан в Лимож, Франция. — Б.пр.

↑

[3] Mon cheri (фр.) — скъпи мой. — Б.пр. ↑

[4] Sant'archangelo (ит.). — Свети боже. — Б.пр. ↑

[5] Papa (фр.) — баща. — Б.пр. ↑

[6] Finito (ит.) — край. — Б.пр. ↑

[7] Deja vu (фр.) — вече видяно, вече познато. — Б.пр. ↑

[8] Soul — стил в музиката. — Б.пр. ↑

- [9] Liebchen (нем.) — скъпа. — Б.пр. ↑
[10] Ja (нем.) — да. — Б.пр. ↑
[11] Madona mia! (ит.). — Света Богородице! — Б.пр. ↑
[12] Scusi (ит.) — извинявайте. — Б.пр. ↑
[13] State bene? (ит.). — Добре ли сте? — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Лондон

Докато слизаше надолу към трапезарията, Моника взе пощата от античната позлатена маса от периода на Регентството^[1], която се намираше във фоайето на апартамента им в хотел „Конът“. Спря за миг, за да хвърли поглед към огледалото с позлатена рамка. Както винаги нефритовозелените ѝ очи бяха очертани с изключително скъпа очна линия и подсилени със също толкова скъпи сенки. Не по-малко скъпа беше и пудрата, с която бе освежила белите си като порцелан бузи. Дългата ѝ коса падаше като жълта коприна около лицето ѝ и смекчаваше чертите ѝ, които в друг случай биха могли да изглеждат твърде арогантни.

Новата ѝ рокля, бухнала и къса като на балерина, бе в същия нюанс зелено като очите ѝ и бе изработена специално за нея от Ив Сен Лоран. Тоалетът прилягаше безупречно на изящната ѝ стройна фигура.

Изглеждаше чувствена и прелъстителна и го съзнаваше. Но също така знаеше, че всичките ѝ старания да изглежда неотразима са напълно безсмислени.

— Сама ли ще вечеряте тази вечер, госпожо Блетц? — Сервитьорът я гледаше със съчувствие.

— Да — помисли си тя и кимна. *Както обикновено.*

Съпругът ѝ бе ангажиран с поредната си среща с някакви араби, които искаха да завладеят още някоя и друга чужда страна и се нуждаеха от Хелмут, за да закупят от него всичко необходимо, което в тези дни се използваше за избиване на хора. Такъв си беше Хелмут — винаги загрижен за човечеството и за това как да го унищожи. Наследникът на „Блетц кемикълс“. Смисълът на живота му, източникът на най-голямо удоволствие за него бяха сложните и заплетени сделки, от които неизменно излизаше победител.

Не беше много забавно да вечеря сама в хотела, но беше далеч по-приятно от компанията на Хелмут и партньорите му. Всички те бяха с безупречни маниери, но винаги се намираше по някой, който да я пощипне по задника зад гърба на Хелмут и да ѝ прошепне, че изгаря

от желание да я изуча. Което всъщност бе много повече от всичко, което Хелмут някога ѝ бе предлагал.

Моника си поръча „Шатобриан“ и най-скъпото червено вино, което хотелът предлагаше. След това насочи вниманието си към пощата. Веднага разпозна неразбираемия почерк на Дани върху един дебел плик с монограм. Бързо го отвори и жадно зачете писмото от Дани.

Започваше така: *Лондон? За един месец?*

Типично за Дани. Никакви конвенционални обръщения и плоски поздрави. Минаваше веднага към въпроса, който я интересува.

А не можа да отделиш само една седмица, за да посетиш страхотния бал на най-добрата си приятелка в Ню Йорк...

Бизнес срещите им в Рим не им позволиха да отидат на бала на Дани. Поправка. Хелмут не пожела да отидат.

— Имам нужда от теб край себе си — беше ѝ напомнил тогава. — За мен е особено важно хората да ме приемат не само като изключителен бизнесмен, а и като изключителен съпруг.

Скъпа — пишеше Дани, — можеш ли да повярваш, че и двете сме женени вече от три години! Ела ми на гости! Вземи и Хелмут и ще можем да отпразнуваме годишнините заедно. Нино може да убеди даже Хелмут да поразхлаби вратовръзката си и да поразпусне. Обади ми се по всяко време, през деня или нощта, за да ми кажеш кога пристигате.

Обичам те и те прегръщам милион пъти.
Дани.

Лош късмет, помисли Моника. Хелмут беше алергичен към забавленията. В неговия речник *страст* беше мръсна дума. А сексът беше просто средство да се освободи от напрежението след успешно приключване на изгодна сделка.

А за Моника всяка нова сделка за „Блетц кемикълс“ означаваше още едно досадно изпълнение на Хелмут в леглото. Вече бяха отработили упражнението с най-големи подробности. Нямахше никакви отклонения или импровизации. Хелмут застава над лицето на

Моника и я караше да го смуче, докато пенисът му се втвърди. След това грубо навлизаше в нея и мигновено се изпразваше. Понякога не бе дори и толкова интересно.

Моника познаваше само два начина, за да удовлетвори незадоволеността и безсилието си. Непрекъснато използваше вибратора от слонова кост, който си бе купила от някакъв секс магазин, разположен на малка уличка край хотел Кемпински в Берлин. И харчеше огромни суми от парите на Хелмут. Той нямаше нищо против. Смяташе, че разточителството на жена му подобрява имиджа му в обществото. Често с гордост казваше, че банковите му сметки са неизчерпаеми.

Последните покупки на Моника включваха дълго златисто самурено палто, украсено с полускъпоценни камъни (150 хиляди долара), комплект обици и огърлица с диаманти и сапфири от „Шоме“ в Париж (650 хиляди долара), наниз перли от „Микимото“ (200 хиляди долара), нов спортен часовник на „Одмар Пине“ (40 хиляди долара) и вечерен пръстен с рубин и диаманти, изработен специално за нея от „Булгари“ (240 хиляди долара).

Тя погледна дългите си изящни пръсти. Преди няколко дни бе забелязала красив 21,75-каратов диамант в магазина на „Граф“ на Бромтън роуд. Според етикета цената му беше точно един милион. Може би утре ще се наложи да се отбие и да го купи.

А може би по-добре ще бъде да отиде на маникюр. Какво значение има какво точно ще прави, щом щеше да убие няколко дълги самотни часа...

Ню Йорк

Дани прошепна на Юнис:

— Трябва да се махна отгук. — И изхвъркна от залата.

На път за апартамента си се опитваше да се сети какво бе направила със скиците на костюма. Съвсем бегло си спомняше, че в деня на бала ги беше пъхнала някъде, но тогава бе такъв хаос... Веднъж или два пъти след това бе преровила чекмеджетата на бюрото си, като се опитваше напразно да си спомни къде ги беше смотала.

Дори и за миг не бе допуснала, че някой може да ги е *откраднал*.

Трябваше да си признае, че самата идея за това беше нелепа. Абсурдна. Реджи Болт беше звезда. А тя не беше нищо повече от една богата дама от нийоркския хайлайф, която носеше дрехите му и организираше страхотни купони.

Купони, на които Реджи Болт беше постоянен гост.

— Благодаря, че дойде — спомни си, че му бе казала, докато го изпращаше и го целуваше по бузата. — Съжалявам, че трябва да си тръгнеш толкова рано.

— Аз ти благодаря! — Беше твърде възбуден.

Едва сега Дани си даваше сметка защо ѝ беше толкова благодарен.

Кучият син бе откраднал модела ѝ, представил го бе за свой собствен, показал го бе на целия град под носа ѝ. Но защо! Той със сигурност не беше чак толкова закъсал... а може би тя беше изключително добра!

— Merde, merde, merde^[2] — тихо ругаеше през зъби сега.

След всичките тези години френският продължаваше да ѝ се струва по-подходящ за подобни случаи.

— На френски *лайно* не звучи толкова вулгарно — обичаше да казва Софи.

Внезапно тя си припомни и още нещо, което Софи имаше навика да повтаря:

— Не се ядосвай на подлостта на хората. Опитай се да се разплатиш с тях.

Пригответи се, Реджи, помисли си Дани. Защото ще ти го върна, копеле такова...

Елвира, икономката на семейство Ди Портанова, погледна Нино и посочи с пръст спалнята.

— Ш-шт — изгледа я той заговорнически и се ухили.

— Веднага щом се прибра и се затвори в спалнята — прошепна Елвира. — Каза ми да приемам всички съобщения. Мисля, че е нещо вкисната.

Нино кимна и мислено се поздравя за идеята да купи на Дани часовника със смарагди и диаманти, за който бе въздишала преди известно време. В края на краищата бе прекарал цялата нощ извън

дома и бе съвсем разумно от негова страна да се подготви добре за срещата с Дани. Това можеше да се окаже един от редките случаи, в които чарът и обаянието му едва ли щяха да са достатъчни, за да го измъкнат от затрудненото положение. Рядък, защото след парите, които бе наследил, чарът беше най-значителната му придобивка. Малко хора, мъже или жени, можеха да устоят на очарованието и ангелската му усмивка. Никога не се стремеше умишлено да бъде приятен и забавен. Той просто излъчваше обаяние.

Предците на Нино били известни лозари още по времето на Ренесанса в провинция Венето. Баща му бе пряк потомък на дожа на Венеция. Майка му беше от рода Монтечио, по-познат на читателите на Шекспир като Монтеки — поангличанченото име на Ромео.

Сортовете, които отглеждали в лозята си, ставали все по-хубави, а богатството на семейството непрекъснато растяло през вековете. През двадесети век дядото на Нино решил да се включи в бизнеса за производство на електрически нагреватели за отопление на замъците в цяла Европа. Богатството на Ди Портанова се учетворило. Освен имението в Лейк Гарда, където бе роден Нино и кръстен Джани Фиорети, семейството притежаваше още и една лятна вила в Асоло, строена още през шестнадесети век, както и жилища във Венеция, Париж и Лондон.

Нино, дългоочакваният мъжки наследник, от самото си раждане бе непоправимо разглезен от обожаващите го майка и три по-големи сестри. Беше наследил трапчинките и слънчевия характер на майка си, а от баща си бе взел кафявите очи, гарвановочерната коса и стройната фигура.

За жалост обаче не бе наследил самодисциплината и чувството за отговорност на баща си.

Известно време посещава университета в Болоня, където наблегна най-вече на жените...

— ... Но аз зная, че детето не е мое — настойчиво се бе опитал да убеди баща си.

— Така каза и последния път! — бе изкрещял баща му, докато попълваше чека за разходите на момичето.

А освен жените — и на колите.

По случай осемнадесетия си рожден ден си избра наистина подходящ подарък.

— Колко струва това мазерати? — бе попитал продавача.

— Деветнадесет милиона италиански лири.

— Ще я взема. Изпратете сметката на баща ми.

Нино мечтаеше някой ден да участва в ралитата за Гран При. Негови идоли бяха Андреа Диадамичи, Райн Везел и Джеки Стюарт. Нищо — нито красивите жени, нито скъпото шампанско — не му доставяше такава наслада, както неповторимото усещане, което изпитваше, понесъл се с бясна скорост по пътищата.

През лятото, в което срещна Дани, живееше край Антиб, където криволичещите планински пътища бяха истинско предизвикателство за уменията му на шофьор. Беше тръгнал на среща с една френска актриса, когато едва не прегази бъдещата си съпруга.

Мигновено остана очарован от момичето, облечено в тъмновиолетова минирокличка, под която проблясваха гащичките и която разкриваше дълги крака и свършен бюст. Хареса му гъстата ѝ коса, която падаше на вълни до средата на гърба ѝ. Харесаха му дори ниските ѝ кожени сандали и яркожълтия памучен пуловер, който бе праметнала през едното си рамо. Беше момиче, което не можеше да остане незабелязано, и по всичко личеше, че тя напълно го съзнава.

Нино начаса забрави за френската актриса и прекара останалата част от следобеда в едно кафене, където не свалеше поглед от Дани. Усети, че се влюбва в сивите ѝ очи, в блестящите лунички, обсипали носето ѝ, в изящните ѝ ръце, които тя непрекъснато пляскаше, докато го слушаше да разказва за отминали лудории. А устните ѝ — о, нейните пълни, чувствени устни, върху които имаше съвсем малко бледорозово червило...

Спомена му, че това е първото ѝ посещение на Ривиерата. Нино остана искрено изненадан. Каза ѝ, че е била създадена, за да живее в Кан и Сен Тропе. А тя изобщо не бе чувала за семейство Ди Портанова, макар че хубавичката ѝ руса приятелка изразително намигна веднага щом чу името му.

Нино беше напълно заслепен от американското момиче — толкова красиво и секси и в същото време така невинно и

непретенциозно. Никога преди това не бе срещал такава жена.

Но най-голямата изненада все още предстоеше. Дани Либерман беше девствена. Той беше първият ѝ любовник. В един от редките моменти, в които Нино разсъждаваше върху характера си, той с изненада установи, че въпреки навиците си на плейбой, дълбоко в душата си бе романтичен и старомоден. И най-накрая бе срещнал момичето, което притежаваше всичките добродетели, за да задоволи високите му изисквания.

Нямаше търпение час по-скоро да я представи на родителите и сестрите си.

Жените от семейство Ди Портанова посрещнаха хубавата американка с нервни усмивки. Този път Нино наистина бе отишъл твърде далеч. Потръпваха само като си представяха как щеше да реагира баща им, когато се срещнеш с момичето, което Нино вече наричаше своя годеница.

— Фамилното ви име е германско — отбеляза Роберто ди Портанова, когато Нино му представи Дани.

— Семейството ми произхожда от Виена — отговори Дани.

— Да? И защо са напуснали Австрия?

— Искали са да живеят в Париж... а след това избухнала войната и е трябвало да бягат. Нали разбирате, ние сме евреи...

— Разбирам — успя да изрече Роберто. — Много интересно. Позволете ми да ви сипя чаша „Бардолино“. От нашето имение е. Джани, мога ли за момент да поговоря с теб в кабинета?

Притвори тихо вратата след себе си и се обърна да изгледа блудния си син.

— Еврейка — произнесе с леден глас. — През всичките векове на историята на семейството ни във вените ни не е имало и капка еврейска кръв, която да опетни родословието ни. Джани, ти не си нещо повече от един разглезен плейбой. Не мога повече да се примирявам с глупостите ти! Твърде дълго чаках да заемеш мястото си в семейния бизнес и да се ожениш за някое момиче, чието потекло би било подходящо за името Ди Портанова. Момиче, което да ни роди наследник. Как се осмеляваш дори да си помислиш, че ще ти позволя да се ожениш за някаква еврейка?

Нино го умолява, протестира, заплашва.

— Спести си думите — изръмжа Роберто.

— А какво ще стане, ако се оженя за нея без твоето одобрение и благословията ти? — Нино се опитваше да изглежда смел и независим.

Роберто закова поглед в очите на сина си.

— Ако го направиш, ще те изключа от завещанието си и ще се погрижа да не получиш повече нито лира от мен или от майка ти, или от който и да е било друг от семейството.

— Папа!

— Finito!

Дани и Нино се разделиха със сълзи на очи на летище Леонардо да Винчи. След това Нино избяга в Рим, където се опита да удави мъката си в пиене и чукане.

А после, необяснимо защо, Роберто промени решението си и му позволи да се ожени за любимата си Дани. Сватбата, която по настояване на Роберто се проведе в Асоло, не мина без скандал. Бащата на Дани изпрати искрените си съжаления, че не може да присъства. Роберто пък отказа да вдигне тост за младоженците. Но за Нино всичко това нямаше никакво значение. Той вървеше по пътеката в църквата и имаше чувството, че всички богове го гледат и му се усмихват.

Нино завари Дани седнала с кръстосани крака на леглото им сред истинска бъркотия от листове, скицници, цветни моливи и химикали. Бузите и носът ѝ бяха наплескани с въглен, косата ѝ бе разрошена, но въпреки това тя изглеждаше неописуемо красива.

— Cara^[3] — подвикна ѝ тихичко.

— Нино! Копеле толкова! Предполагам, че трябва да съм благодарна, че все още си жив. Къде, по дяволите, беше? Да не би да припадна на нечий под? — Изгледа го сърдито. — Или в нечие легло?

— Донесох ти подарък — промълви той и се наведе да я целуне.

Тя рязко се отдръпна.

— Майната му на подаръка! Майната ти и на теб! Къде беше цял следобед, когато имах нужда да поговоря с теб?

Той погледна крадешком часовника си. Шест часът. Нямаше представа, че е толкова късно.

— Съжалявам! Сигурно си се безпокоила. — Гласът му беше изпълнен с разкаяние.

— Да се безпокоя? Защо, по дяволите, трябва да се безпокоя? Просто защото би могло да ти се е случило нещо лошо...

— Добре. Може би в такъв случай трябва да пийнем малко шампанско, за да отпразнуваме това, че все още съм жив...

Гласът ѝ изтъня от ярост.

— Забрави за шибаното си шампанско и поне веднъж в живота си се опитай да се държиш сериозно! Бях ограбена, по дяволите...

— Ограбена? Какво ти взеха? Портмонето? Обади ли се в полицията? Дани, добре ли си? — Беше разтревожен и искрено загрижен.

— Да. Добре съм. Като че ли те интересува...

Дори и нещастна, тя беше прекрасна. Мрачна, разярена, разпалена. Нино усети, че започва да се възбужда.

— Разбира се, че ме интересува. За мен ти си най-важният човек на света. Каж ми кой те ограби. — Говореше бързо и разгорещено. — Ако те е наранил по някакъв начин, заклевам се в Светата Дева, ще го убия това мръсно копеле!

Дани рязко се изсмя.

— Много мило от твоя страна, но господин Реджи не играе по правилата. Сигурна съм и че не се бие по правилата.

— Господин Реджи? — Нино се разсмя. — Твоят приятел, моделиерът?

Тя избухна в плач.

Ако имаше нещо, което Нино ди Портанова не можеше да понесе, това бе да види любимата му жена да плаче неутешимо. Измъчваше се като гледаше Дани толкова тъжна и разстроена.

— Сага, умолявам те, нека да поговорим...

Сълзите окъпаха дългите ѝ мигли и бързо се затъркаляха по бузите ѝ.

Той приседна до нея и я притисна към себе си. Пъхна ръка под ризата ѝ и нежно покри гърдата ѝ.

— Да не си посмял! — Тя рязко го отблъсна. — Никога ли не мислиш за нещо друго, освен за секс?

— Да, разбира се, че мисля. — Опитва се да се защити като си представи как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват и порозовяват като

розови пъпки под ласките на изкусните му пръсти. — А сега настоявам да ми кажеш защо си толкова разстроена.

Дани грабна една хартиена кърпичка, изтри очите си и издуха носа си.

— Не че допускам дори и за миг, че това има някакво значение за теб, или пък че можеш да разбереш защо съм така пицисана, но...

Започна да говори, като не изпусна нито една подробност от изминалия следобед. Шокът, който бе изпитала, когато бе видяла собствения си модел, откраднат и представен от Реджи. Обхваналата я ярост към самата себе си — защото макар че бе подценила собствените си възможности, Реджи очевидно не бе сгрешил в преценката си. Негодуванието ѝ, че по никакъв начин не може да докаже, че моделите са нейно творение.

— Трябва да се чувстваш поласкана, Дани. Да бъдеш обрана от такава знаменитост. Приеми го като доказателство, че имаш неоспорим талант. Всичко, което трябва да направиш сега, е да създадеш други, още по-добри модели.

— Заеби тези глупости! — бързо и рязко го прекъсна тя. — Този костюм е мой! Освен това — изглежда го печално — никога повече няма да мога да направя нещо толкова добро. Опитвах целия следобед, но не се получава нищо...

— Та ти си толкова разстроена! Какво очакваш да се получи?

Дани се намръщи. Нино бе искрен и ѝ мислеше доброто, но не можеше да я разбере. Реджи бе откраднал нещо *нейно* и го бе показал на света като *собствено* постижение без дори да я погледне. Всички познавачи в областта на модата го аплодираха, а тя беше безсилна да докаже каквото и да било, защото Реджи беше известен, а известността означава сила и власт.

Като негов дългогодишен и ценен клиент, тя, разбира се, би могла да му поиска обяснение. Но това едва ли щеше да ѝ донесе някакво удовлетворение. Той сигурно би могъл да излъже дори и с ръка върху Библията без дори да се изчерви.

Ще трябва публично да се пребори с него. Нейните твърдения срещу неговите. Тя беше личност, с която се съобразяваха по страниците на светските вестници и списания, но това означаваше скандал на Седмо авеню. Дани ди Портанова, аристократка, срещу Реджи Болт — известен моделиер.

Какъв нагъл кучи син бе той! Не може да не е знаел, че тя ще бъде на ревюто. Не може да не се е досетил, че тя ще разпознае собствените си модели.

Дани поклати в недоумение глава, като се замисли за нахалството и арогантността му. Изпитваше едва ли не уважение към подобни типове, които притежаваха толкова самоувереност и кураж.

Единствената ѝ утеха бе, че баща ѝ в края на краищата бе сгрешил. Тя наистина притежаваше талант. Но истината бе, че Реджи Болт бе показал собствените ѝ модели на ревюто си и ги бе обявил за свои. А това изпълваше графинята с неугасим гняв.

Господин Реджи влезе тържествено във „Фор сийзънс“ — истинско олицетворение на триумфа и славата. Каквито и съмнения да бе изпитвал в началото на деня относно новата си колекция, те вече бяха отдавна забравени. Беше си възвърнал предишната самоувереност и самодоволна физиономия. Този прекрасен момент можеше да се сравни само със заключителните мигове от днешното ревю. От всички посоки хората му махаха с ръце, заливаха го с похвали и комплименти, прегръщаха го и го целуваха.

— Браво, господин Реджи! Браво! — възторжено го поздрави една видна дама, която направляваше светския живот в Ийст Енд от апартамента си на Пето авеню.

— Толкова се радвам да ви видя, господин Реджи — неловко припяваше приятелката ѝ. Миналата година бе сменила моделиера си, отказала се бе от услугите му и не бе присъствала на днешното ревю.

Един доста представителен на вид, побелял господин, който притежаваше контролния пакет акции на нийоркски спортен тим, се приближи бавно.

— Здравей, Реджи — поздрави го и крадешком пъкна в джоба на Реджи картичка с домашния си телефонен номер.

— Господин Реджи! — Управителят на заведението се затича към него и разтърси ръката му. — Поздравления! Целият град говори за вас.

Реджи сведе скромно очи:

— Благодаря, благодаря!

— Колегите ви вече се настаниха. Последвайте ме, моля.

Меги и персоналът от ателието го чакаха край една голяма кръгла маса в средата на „Грил рум“. Меги се изправи с чаша шампанско в ръка и предложи тост. Чукнаха се, а нежният звън на кристала погали слуха му като лека и приятна музика.

— Благодаря на всички! — Лицето му сияеше. — А сега ще ви помоля да ме извините. Искам малко да се поосвежа.

Огледалото в мъжката тоалетна му показва един човек, който изглеждаше точно толкова добре, колкото се и чувстваше. Но малко кокаин нямаше да му навреди. Извади кутийка и малка лъжичка от чисто сребро. Две бързи вдишвания и Реджи отново се издигна към висините.

Още два пъти и вече бе готов да се пребори и с Живанши, и с Ив Сен Лоран.

Вратата рязко се отвори и в тоалетната влезе едно русо младо момче. Очите им се срещнаха и Реджи веднага бе обхванат от приятно възмущение. Беше срещал този млад бог и преди. Докато се преструваше, че се среща, той крадешком поглеждаше младежа и се опитваше да си спомни откъде го познава.

Изведнъж се сети — от юбилейния бал на Дани ди Портанова.

Още тогава Реджи бе напълно покорен. Започнал бе да флиртува безсрамно с момчето, което очевидно бе пийнало малко повече. Реджи бе пратил всичките си задръжки и страхове по дяволите, сграбчил бе ръката на младежа и го бе помъкнал в една от спалните. След това нетърпеливо бе свалил панталоните си и трескаво бе помолил младежа да му го вкара бързо и силно.

Но преди да се случи каквото и да било, Реджи бе променил намеренията си и се бе отказал от чукането. Защото на бюрото пред него бяха разпръснати няколко скици на тоалети, в сравнение с които собствените му модели изглеждаха като дрехи с намалени цени от втора разпродажба. Бързо бе вдигнал панталоните си, промърморил бе едно *Хайде да опитаме някой друг път* и бе изтикал момчето извън стаята. След това бе преровил всички скици, отделил бе двата модела, които му бяха харесали най-много, и ги бе пъхнал под ризата си.

Единият от тях донесе най-голям успех и слава на новата му колекция. И никой не можеше да докаже, че не е негов.

Реджи пръсна малко дезодорант „Бинака“ в устата си и се обърна към момчето, което тъкмо закопчаваше панталона си.

— Не се ли срещнахме с теб на купона у Дани ди Портанова?
Момчето се усмихна хладно.

— О! Там ли беше наистина? Да, струва ми се, че си спомням нещо за една несвършена работа.

— Ами — усмихна се превзето въодушевен от кокаина Реджи — ето че пак сме заедно. Защо този път да не се възползваме от възможността?

— Всъщност — изгледа го момчето — обикновено не го правя безплатно. Но тази вечер специално за теб ще направя едно изключение.

Покани Реджи в най-близката кабина и здраво залости вратата.
Успехът му беше наистина пълен.

Лондон

От дългогодишните наблюдения върху майка си и съпруга си Моника бе научила, че парите придават на хората тежест и влияние. Човек само трябваше да реши за какво точно и как ще ги харчи. Възможността да си издейства веднага час в суперлюксовия козметичен салон „Невил Даниел“, без значение колко са претрупани с работа, бе едно от нещата, които властта и парите можеха да й осигурят.

Очакваше я още един дълъг ден. Моника реши да се възползва от всички услуги, които предлагаше салонът — маникюр, педикюр, маска на лицето, масаж. Управителката на салона, която бе разпознала безпогрешно в нейно лице един богат и по всяка вероятност *редовен* клиент, й се усмихна раболепно и я въведе в светилището на женската красота.

Моника лежеше в приглушения сумрак на застланата с килим самостоятелна кабина, лицето й бе покрито с леко ароматизирани меки кърпи, за да се получи максимален ефект от използваната билкова маска, и от време на време се унасяше в сън.

Сънуваше Дани, заснежените върхове на планините в Швейцария и Австрия, от другата страна на границата.

Сънуваше дома...

Моника бе израсла в най-големия, най-внушителния замък в Залцбург. Баща ѝ, Фридрих, бе наследил от своя баща предприятията „Фон Райх“ — голяма индустриална корпорация, главна роля в която играеше процъфтяващата оръжейна компания. По време на Втората световна война предприятията на Фон Райх неотклонно изпълняваха патриотичния си дълг и снабдяваха нацистите с почти тридесет процента от използваното във войната оръжие. Фридрих бе вложил голяма част от печалбите на фирмата в швейцарски банки и въпреки поражението на Германия във войната, предприятията „Фон Райх“ навлязоха в следвоенния период по-силни и по-платежоспособни от всякога.

Карола, майката на Моника, беше руса хубавица с детинско на вид лице, което прикриваше вродената ѝ интелигентност и болезнена амбициозност. След добре планираната кампания за спечелване сърцето на Фридрих тя показа изключителна смелост и твърдост, когато съпругът ѝ започна да се държи... странно.

— Тя го влудява — тихичко си шепнеха слугите.

Но каквато и да бе причината за ексцентричното поведение на хер Фон Райх, след петия рожден ден на Моника той започна да прекарва повече време в една скъпа швейцарска клиника за душевноболни, отколкото у дома. Карола пое напълно управлението на предприятията „Фон Райх“. Възпитанието на двете си деца — Моника и по-големия ѝ брат Дитър — повери на гувернантката, която бе отгледала нея самата.

Карола изобщо не подлагаше на съмнение възпитателните методи на Fraulein^[4]. В края на краищата физическите наказания и лишенията, на които бе подлагана като дете, не ѝ бяха навредили по никакъв начин. Fraulein не се поколебаваше нито за секунда и налагаше най-строги наказания и за най-дребните прегрешения.

Но Моника обичаше да предизвиква съдбата и да рискува, защото смяташе, че непокорството и непослушанието ѝ си заслужаваха поетите рискове. Вечер, след като Fraulein загасеше лампите в детската стая, тя веднага започваше да играе с Дитър на лекари.

— Господин докторе — кискаше се Моника и припълзваше в леглото на брат си, — болна съм. Искам да ме прегледаш.

Знаеше, че ако някога *Fraulein* я хванеше да гали с ръчица пишлето на Дитър, щеше веднага да я нашари с пръчката. Знаеше също така, че ще бъде жестоко наказана, ако *Fraulein* разбере, че тя се рови в библиотеката на майка си, че отдавна вече е разгледала всички книги с мръсни и вулгарни картинки. Само при мисълта за това я обхващаше трескава възбуда. Непозволените неща по начало си бяха твърде вълнуващи.

Моника така и не успя да се сприятели със съученичките си в частното училище, което посещаваше. Другите момичета изтълкуваха погрешно стеснителността и срамежливостта ѝ. Помислиха я за надута и високомерна снобка и непрекъснато я подиграваха, защото след училище не я прибираха майка ѝ или гувернантката ѝ, а униформен шофьор с голяма лимузина. След известно време Моника престана да се притеснява от това, че няма приятелки в училище. Не я бе грижа нито за уроците, нито за оценките, които получаваше. Знаеше, че майка ѝ вероятно ще нареди на *Fraulein* да я напердаши и да ѝ отнеме всички привилегии, от които се бе ползвала до този момент. Но какво от това? Очакването на неизбежното наказание също бе част от играта. Част от удоволствието да бъдеш непокорен.

Един прекрасен ден Карола разгледа внимателно бележника на дъщеря си и се втрени във *Fraulein* за обяснение.

Fraulein се изкашля неловко.

— Учителят ѝ предполага, че може би Моника не е... достатъчно умна.

Ноздрите на Карола се разшириха от възмущение и ярост.

— А може би учителят ѝ не е достатъчно умен. Моника е моя дъщеря. Няма причини да има затруднения с учебния материал. Ще си остане вкъщи и ще учи с Дитър с помощта на учителя му. Скоро ще изясним къде точно е проблемът.

Щастлива, че най-сетне бе извоювала нещо с ината и неотстъпчивостта си, Моника се захвана сериозно с уроците вкъщи. Обичаше да учи рамо до рамо с Дитър. Брат ѝ никога не я дразнеше, винаги имаше специално за нея по някоя интересна история — част от тях бяха забавни, други — не чак толкова. Но по времето, когато той замина да продължи образованието си в Англия, Моника вече бе отегчена до смърт от живота си у дома и копнееше за нови

приключения. За пръв път в живота ѝ Карола се съгласи с нея и я изпрати за две години в едно училище край Цюрих.

Макар че все още бе девствена, Моника знаеше за секса много повече, отколкото другите момичета на нейната възраст. Беше погълнала цялата библиотека на Карола за секса — нормален и перверзен, изчала бе всичките ѝ порнографски романи, разгледала бе илюстрираното издание на „Ориентал еротика“.

Когато стана на шестнадесет години, тя се прости с девствеността си. Легна с един учител по английски език, за когото любовната игра се изчерпваше с няколко груби целувки и безжалостно размачкване на зърната на гърдите ѝ — държеше се така, сякаш стискаше в ръцете си копче на радиоапарат и търсеше подходяща станция. Мълвата за прелъстяването ѝ от учителя се разнесе бързо из цялото училище, но вместо да накърни безупречната ѝ репутация, този подвиг според приятелките ѝ я превърна в изтънчена светска лъвица.

Радваше се на вниманието и на новите приятелства, които авантурата ѝ донесе, но първият ѝ опит я накара да се отнася предпазливо към бързия секс с непознати. Съвсем дипломатично отклони по-нататъшните опити на учителя и се съсредоточи върху учебните си задължения. Целта ѝ беше да се запише при Дитър в Лондонския колеж по икономика, където се надяваше да изучи всички тънкости на бизнеса и финансовите операции. Искаше да си създаде свой собствен бизнес и завинаги да се отърве от Карола и от милиардите на семейство Фон Райх.

Когато през втората година на обучението си се прибра вкъщи за Коледа, Моника съобщи решението си на Карола.

Майка ѝ обаче имаше други планове за бъдещето ѝ.

За вечеря бяха поканили много важен гост — Хелмут Блетц, президент на една от най-големите химически компании в Цюрих. Карола побърза да осведоми Моника, че хер Блетц е интелигентен, много трудолюбив и изключително богат.

А освен това от известно време си търси съпруга. Карола го смяташе за особено подходящ за ръката на Моника. Свързването на двете семейства бе приемливо не само от гледна точка на благородното им потекло, но бе и изключително изгодно за финансовото състояние на предприятията „Фон Райх“.

Майка ѝ напълно пренебрегна протестите на Моника и Хелмут се оказа точно такъв, какъвто си го представяше в най-мрачните си страхове. Беше русоляв, с увиснали бузи, с воднисти сини очи, които надничаха иззад очила с телени рамки, и едри снежнобели зъби. Беше скован и непохватен, а ризата му бе толкова колосана, че с ръбовете ѝ сигурно можеше да си нарежеш празничната торта.

Започна да я ухажва твърде усърдно, макар че бе толкова благопристоен, че никога не си позволи нещо повече от една целувка по ръката или по бузата. Хелмут смяташе, че от Моника ще излезе чудесна съпруга, но на Карола призна смутено:

— Бих предпочел тя да отслабне с около пет килограма...

— Разбира се — отсече Карола. — Ще се погрижа за това. За всичко са виновни тези тестени храни, които постоянно им сервират в училище.

Макар да бе истински ужасена от перспективата да се омъжи за Хелмут, Моника съзнаваше, че няма друг избор. Бракът ѝ поне щеше да я освободи от лапите на Карола. А когато се установи в новия си дом в Цюрих, щеше да помисли как да се отърве и от Хелмут.

Последното лято преди сватбата прекара в клиниката „Етиол“, а след това с Дани се позабавляваха в Кан.

Моника и Хелмут се венчаха в катедралата в Залцбург през октомври. По някакво странно стечение на обстоятелствата сватбата на Дани бе в същия ден. И добре че беше така, защото Карола не искаше и да чуе за Дани. Изобщо не я интересуваше кого бе успяла да впримчи в брак хитрата еврейка. Дани Либерман никога нямаше да бъде подходящ гост на семейство Фон Райх.

През първата си брачна нощ Моника установи, че Хелмут се отнася към секса по същия груб и бездушен начин, както и учителят ѝ по английски. Той се съблече, внимателно сгъна и подреди дрехите си, а след това се намъкна при нея в леглото.

— Захапи го здраво — грубо ѝ нареди и завря пениса си в устата ѝ.

Няколко секунди по-късно рязко разтвори краката ѝ, проникна в нея без дори да я погали и бързо се изпразни. После, без да изрече и дума, просто стана и започна да се бърше с цяла шепа хартиени салфетки.

— *Danke schön*^[5], Моника — ѝ се усмихна учтиво и нахлузи долнището на пижамата си. Само след няколко минути заспа дълбоко и от съседното легло се разнесе силното му хъркане.

Моника беше зашеметена от изненада, а след това изведнъж изпадна в необузdana ярост. Докато мастурбираше мълчаливо и опитваше да достигне оргазъм, тя безброй пъти се закле, че ще му даде да разбере, че ще му го върне тъпкано някой ден.

В този момент едва ли подозираше, че изпълнението на Хелмут през първата им брачна нощ щеше да се повтаря неотклонно, с някои съвсем дребни и незначителни вариации през целия им съвместен живот.

Масажистката в „Невил Даниел“ имаше силни и обиграни пръсти, които изкусно мачкаха схванатите ѝ от напрежение мускули, раздвижваха кръвта по цялото ѝ тяло. Моника излезе от стаята за масаж успокоена и отпусната... и много възбудена. След всичките тези години на ограничения и сексуален глад тялото ѝ просто копнееше за любовник, който да знае как да я люби. Който да познава всички извивки, всички скрити местенца по женското тяло.

Тя се взря разсеяно в маникюристката, рускиня по националност, която лакираше ноктите ѝ с „Айси пинк глейз“^[6] — толкова подходящ лак за съпругата на леденостудения Хелмут! Момичето имаше тъмна коса и огромни черни очи, в които просветваше разбиране и интелигентност.

— Как се казваш? — попита я Моника.

— Аня — усмихна се приятно рускинята.

— Всичко наред ли е? — Управителката се бе приближила, за да се увери, че богатата клиентка е доволна от обслужването. — Можем ли да направим още нещо за вас?

— Всъщност да — изрече Моника, загледана в дългите розови нокти на краката си. — Бих искала кола маска на краката. Но сега нямам време. Следобед ще ми е по-удобно. В два часа. Изпратете това момиче в стаята ми в хотел „Конът“. Разбира се, че ще доплатя допълнително за услугата.

— Ама разбира се — тръсна щастливо глава управителката.

Аня пристигна точно в два с всичките си принадлежности. Срамежливо помоли Моника да си свали полата и бикините и да се настани удобно върху сгъваемата масичка за масаж, която ѝ бяха предоставили от управата на хотела. Внимателно разгледа краката на Моника. След това взе една плоска дървена шпатула, от която капеше златистокафяв пчелен восък, и се усмихна на Моника.

— Отпуснете се, моля ви. Ще свърша съвсем бързо.

Моника въздъхна дълбоко и изцяло се потопи в приятното усещане, предизвикано от топлия восък, който момичето разстилаше по краката ѝ. След това изпита наслада дори и от моментната болка, причинена от отлепянето на втвърдилия се вече восък. Аня работеше бързо и умело. Когато свърши взе шишенце бистър лосион.

— Това ще ви успокои — обясни тя. — Малко щипе. Много е приятно, ще видите.

Изкусните ѝ пръсти бяха повече от приятни.

Моника потръпваше от възбуда и желание при всяко докосване на Аня. Едва не извика от разочарование, когато момичето спря и изтри ръцете си в една чиста кърпа. А после, без изобщо да променя деловото си изражение, Аня попита:

— Искате да направя нещо и тук, нали? — Нежно погали окосмения триъгълник на венериния ѝ хълм.

Сърцето на Моника започна да блъска бясно в гърдите ѝ.

— Ја, ја, искам — прошепна дрезгаво.

Момичето се наведе бавно и я зацелува между краката, в началото леко, а после все по-страстно и настойчиво.

Моника простена от удоволствие и рязко се изви, повдигнала бедрата си нагоре, за да улавя всяко докосване на Аня. Само след няколко секунди цялото ѝ тяло се разтресе от разтърсващия я оргазъм. Когато най-сетне успя да си поеме дъх, Моника привлече Аня към себе си и жадно я зацелува.

Момичето беше страстно и изобретателно.

Останалата част от следобеда прекараха в леглото.

Моника бе заровила лице между краката на Аня, когато изведнъж дочу леденостудения глас на Хелмут:

— Добър ден. Моника, моля те, представи ми приятелката си.

За пръв път откак го познаваше, Моника видя съпруга си да губи леденото си спокойствие и самообладание.

— Махни тази кучка оттук — изръмжа и изхвърли Аня, която бе все още гола, в коридора на хотела.

— Уличница! — Хелмут беше побеснял от гняв. — Дадох ти всичко, за което можеш да мечтаеш, но виждам, че парите и леглото ми не са достатъчни. Ти не си нищо повече от една развратна уличница.

Зашлеви я през лицето, а после я удари още веднъж с такава сила, че главата ѝ отхвъркна назад. След това свали панталоните си, притисна я под себе си, облада я грубо и не престана да я удря, докато не се изпразни. За неин късмет свърши много бързо.

След като възвърна леденото си самообладание, той се избърса и се изкашля, за да прочисти гърлото си. След това процеди:

— Не искам да те виждам повече. Имаш точно тридесет минути, за да изчезнеш оттук.

Онемяла от изненада и страх, Моника осъзнаваше само, че не може да си позволи да се разплаче или да се пречупи, преди да се е отдалечила на безопасно разстояние от Хелмут. С разтреперани ръце тя грабна самуреното палто, нахвърли някои дребни неща в една чанта, прибра бижутата си и пачката пари, които бе оставила на съхранение в сейфа на хотела, и си взе такси. Плака през целия път до Хийтроу^[7].

— Добре ли сте, мадам? — попита състрадателно шофьорът на таксито.

— Nein^[8] — отвърна тя ридаейки. — Искам да кажа, ја, ја, добре съм...

Или поне щеше да бъде сега, когато с брака ѝ бе свършено. Дори и Карола сигурно щеше да разбере, че е невъзможно да се живее с толкова жесток и невъздържан съпруг.

Поръча разговор със Залцбург от една телефонна кабина на летището.

Само че Хелмут вече бе разговарял с Карола.

Гласът на майка ѝ бе студен и изтънял.

— Моника — започна тя, — съпругът ти ми разказа как си го предала и си опетнила честта ни. От този момент вече не си член на семейство Фон Райх. Ти не можеш повече да бъдеш моя дъщеря. Моята дъщеря никога не би се държала по този долен, вулгарен начин.

Затвори телефона без дори да ѝ каже довиждане.

Моника се отпусна на най-близкия стол и се сгуши в коженото си палто. Само ако можеше да се обади на Дитър! Но той беше някъде в

Африка на сафари. От няколко месеца нямаха вест от него, като се изключат една-две картички, които им бе пратил в началото.

Моника се усмихна едва-едва. Брат ѝ със сигурност щеше да оцени абсурдността на ситуацията. Три години ужасен секс... три години абсолютна съпругеска вярност... само, за да я хванат, докато се люби с друга жена. Толкова по въпроса с рисковете.

Ню Йорк

Реджи Болт не бе жалил средства при проектирането и обзавеждането на офиса и на залата си за ревюта. Постарал се бе да им придаде стил и атмосфера, които напълно да съответстват на възприетия от него образ на английски джентълмен. Наел бе един специалист по вътрешен дизайн, който му дължеше услуга, и му бе наредил да оформи помещенията така, че от тях да лъха достолепието на трупано през много векове богатство. Дизайнерът знаеше, че Реджи произхожда от Куинс и че парите му са от съвсем скоро. Въпреки това се постара и изпълни помещенията с картини на английски художници и старинни килими, облицова масивни английски мебели със специално поръчана дамаска, а подовете изработи от масивно твърдо дърво.

В резултат на положените усилия офисът на „Господин Реджи, Inc.“ придоби изтънчен аристократизъм и изисканост и заприлича много повече на бостънска адвокатска фирма със стогодишна история, отколкото на модна къща. Клиентите на Реджи се чувстваха като у дома си в тази обстановка и често забравяха колко много пари харчат, за да си купуват дрехите му. При него почитателите се срещаха с приятелите си, уговаряха си срещи за обяд или вечеря, планираха благотворителните си прояви, а междувремежно пробваха облекла за десетки хиляди долари.

Днес Реджи се чувстваше превъзходно. Сутрешните вестници бяха обявили новата му колекция за истински триумф, а снощното чукане бе по-добро от всичко, което бе опитвал през последните няколко месеца. Тъкмо разговаряше с приятели по телефона, а фризьорът боядисваше косата му на кичури, когато секретарката му съобщи, че графиня Ди Портанова иска да го види.

С известно раздражение си помисли, че графинята е трябвало да се обади по-рано, за да си уговори среща. Беше наистина важен клиент, но не чак толкова... В края на краищата времето беше пари, а неговото време струваше *много* пари. И цената му се покачваше с всеки изминал ден. Въпреки това... Примирено въздъхна.

— Добре. Покани я да влезе.

И въздъхна пак, преди да я види.

— Даниел! — поздрави я възторжено, но не се осмели да стане. Едно погрешно движение и кичурите щяха да се развалят. — Как си? Все още не мога да се съвзема от страхотния ти купон.

— Трябва да поговорим, Реджи. — Гласът ѝ прозвуча съвсем сухо. — Искам да обсъдя с теб един много сериозен проблем. И искам да го направим насаме.

Реджи завъртя очи в посока на фризьора, който бе застинал до него, и поясни:

— Той е французин. Не разбира и дума английски. Какво има? Изглеждаш разстроена.

— Реджи, вчера бях на ревюто ти. Някои от моделите ти много ми харесаха. Особено костюма, който бе комплектуван със сутиен. Причината, поради която го харесах толкова много, Реджи, е, че този модел е *мой*. Аз го измислих, както и поне още един от тоалетите, които вчера представи като свои.

Реджи разтегна тънките си устни в едва забележима усмивка.

— Дани, сърце мое, какво говориш! Да не би да се чувстваш зле? Надявам се, не искаш да кажеш, че аз, или някой от моя персонал, някога е използвал нечии чужди модели... особено пък моделите на човек, който изобщо не е моделиер...

Погледна я и високо се разсмя.

Макар да бе очаквала, че той ще отрече всичко, Дани остана потресена от нахалството и дебелоочието му.

— Чуй какво ще ти кажа, кучи сине! Това са *моите* модели. Откраднал си ги и разбираш много добре, че аз го знам.

Реджи я погледна безизразно.

— Скъпа моя, тези облекла са готови отпреди шест месеца. Ти наистина се надценяваш много, ако смяташ, че би могла да създадеш модел, който *аз* да пожелаая. Единственото свястно нещо, което си

направила до този момент, е женитбата ти с този титулуван италиански бохем.

— Ти, самодоволен, претенциозен педераст! Ти, кралица такава! — Дани крещеше с пълно гърло, без изобщо да я е грижа какво изрича. — Ти наричаш себе си моделиер, но не си нищо повече от един долен крадец. И можеш да си сигурен, че ще направя всичко възможно, за да го разбере целият град!

Очите на Реджи блеснаха злобно.

— Аз може да съм кралица, но съм *истинска* кралица. А ти — насочи ярко лакирания си показалец към нея, — ти не си нищо повече от една измислена *еврейска* графиня.

Дани изхвърча навън от офиса му, като затръшна вратата след себе си с такава сила, че всички стъкла се раздрънчаха. Фризьорът се притесни толкова, че ръката му се подхлъзна и четката му описа една дебела, нащърбена линия по главата на Реджи.

— Мръсница! — изкрещя след нея Реджи.

— А, ето я, идва. — Елвира говореше по телефона във фоайето. Покри слушалката с ръка и я погледна. — Графиньо, обаждат се от...

Дани поклати глава.

— Не. Не сега. Приеми съобщението. Не искам да разговарям с никого.

— Да, мадам. — Тя отново заговори в слушалката. — Съжалявам, но графинята отсъства. Бихте ли предали на фрау Блетц...

Дани нямаше нужда от повече думи. Грабна слушалката и извика на телефонистката:

— Приемам разговора. Моника? Моника, винаги уцелваш най-подходящия момент. Но защо се обаждаш за моя сметка? Да не би да си разорила Хелмут? Той те е разорил? Но защо... С жена? Не, не го е направил! О, Моника, бедничката ми! Но имаш ли някакви пари? Добре. Сега слушай! Кога най-рано можеш да пристигнеш тук? Страхотно! Ще те посрещна. И не се безпокой за нищо. Нямам търпение да те видя. Чао!

А тя си мислеше, че има сериозни проблеми!

- [1] Период на регентството на Уелския принц Георг (1811–1820).
— Б.пр. ↑
- [2] Merde (фр.) — лайно. — Б.пр. ↑
- [3] Cara (ит.) — скъпа. — Б.пр. ↑
- [4] Fraulein (нем.) — госпожица. — Б.пр. ↑
- [5] Danke schön (нем.) — благодаря много. — Б.пр. ↑
- [6] Айси — от английското „ісу“ — леден. — Б.пр. ↑
- [7] Международното летище на Лондон. — Б.пр. ↑
- [8] Nein (нем.) — не. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Ню Йорк

Сградата на летище Кенеди за пристигащите международни полети приличаше на истинска лудница. Слаби, пъпчиви тийнейджъри, помъкнали претъпканите си раници, се бореха за малко свободно пространство с изтощени родители и плачещи от умора деца. Притеснени екскурзоводи, облечени в спортни костюми от полиестер, загрижено направляваха туристите си през цялата тази суматоха и крещяха: *Преминаваме... преминаваме... извинете ни, моля... Ние сме група*. Чужденците, объркани и смутени, безпомощно се оглеждаха, стиснали в ръце пътеводителите и камерите си.

— Моника! — извика Дани. — Тук съм! Моника! Моника, погледни насам!

Няколко глави се обърнаха към нея, но Дани се направи, че не забелязва неодобрителните им погледи.

Истинско чудо е, помисли си Дани, че изобщо успя да забележи Моника сред гъмжилото от пътници, които си пробиваха път към митницата. Бедното дете, не й стигаха нейните проблеми, ами трябваше да търпи целия този шум и суматоха.

Дани извика още по-силно:

— Моника! Тук съм! До колоната.

Най-последно!

Моника погледна към нея и й махна с ръка. След това посочи един тъмнокос красив мъж, който стоеше край нея, и се опита да каже нещо, но Дани не я чу. Обаче дори и от това разстояние забеляза, че въпреки преживяното изпитание приятелката ѝ не изглежда никак зле. Щастливата усмивка, разцъфнала върху бебешкото ѝ лице, беше повече от красноречива. А и мъжът, с когото разговаряше, който и да е той, съвсем непринудено бе обгърнал раменете ѝ с ръка.

Моника си пробиваше път през тълпата с ловкостта на обигран пътник по международните линии. Дани въздъхна с облекчение. Беше се притеснявала напразно. Трябваше да се досети, че една престрелка с

Хелмут едва ли бе достатъчна, за да извади Моника фон Райх от равновесие.

Моника се хвърли в прегръдките на Дани, като не преставаше нито за миг да говори, а симпатичният мъж застана край нея.

— Liebchen, изглеждаш прекрасно! Роклята ти е възхитителна. Утре ще трябва да ме заведеш на пазар и да ми кажеш къде мога да се подстрижа. Къде е Нино? Ама само се погледни — толкова си красива и елегантна! О, в Ню Йорк е божествено! Изгарям от желание да празнувам цяла нощ и да танцувам до зори.

— Всичко, което пожелаеш, скъпа! Само го назови. Но хайде да се измитаме оттук преди някой да ни е халосал с огромната си раница. Моника, изглеждаш направо неприлично красива.

— О, чувствам се като някоя развлечена швейцарска hausfrau^[1] в тая тъпа рокля. Ами погледни косата ми! Приличам на Рапунцел, затворена в замъка, която очаква да бъде спасена. Но смятам, че ще наваксам бързо загубеното. Кое то ми напомня, че искам да ти представя новия си приятел. Разказах му всичко за теб.

Дани изгледа оценяващо високия широкоплещест мъж, който стоеше все така търпеливо край Моника. На лицето му грееше широка усмивка.

Погледна я и изрече с типичен тексаски акцент:

— Графиньо, радвам се да се запозная с вас. Аз съм Дейвид Хукс. Ще ми се да бих могъл да остана да си поговорим, но трябва да хвана самолета за Далас.

— Дейвид и аз се запознахме в самолета — обясни Моника. — Помогна ми да отпразнувам завръщането си в свободата.

Дани можеше само да гадае как точно го бяха отпразнували. Хукс се поизчерви и неволно запристъпва от крак на крак.

— Ще ти се обадя след ден-два, за да видя как я караш, Моника. А ако ти се прииска да разгледаш Далас, винаги си добре дошла.

Сбогува се с тях, топло прегърна Моника, стисна ръката на Дани, а след това изчезна в навалищата.

Моника подаде на Дани самуреното си палто.

— Ти носи това, а аз ще се оправя с останалото. Винаги ли е толкова топло през септември в Ню Йорк?

— Къде ти е другият багаж?

Моника потупа огромната си чанта от Вюитон, която бе преметнала през рамо, и вдигна куфара си — също от Вюитон.

— Този път пътувам с малко багаж. Трябваше да тръгна много набързо и успях да взема само най-необходимите неща, както и бижутата и парите, които съхранявахме в сейфа на хотела. Така че, Liebchen, за нещастие нямам кой знае какъв гардероб...

— Няма проблеми — опита се да я успокои Дани. — Нали носим един и същи размер! Ще можеш да обличаш моите дрехи, докато намериш време да понапазаруваш.

— Също като в доброто старо време на Ривиерата... — Моника въздъхна щастливо и те се запромъкваша към изхода. — Е, какво мислиш за хер Хукс?

— Бива си го.

— Ја... ја... — изгледа я замислено Моника.

— Вие не сте...

— Напротив, направихме го. Бяхме единствените пътници в първа класа. Не можех да допусна цялото това празно пространство да остане неизползвано. Трябва да пиша на британските авиолинии, за да им благодаря за широките седалки и за чудесните условия. Едно превъзходно чукане към бягството от Хелмут! Точно от това имах нужда.

— Защо хората вече не чукат в тоалетните? — опита се да я подразни Дани.

— Passe^[2] — заяви Моника. — А и освен това няма как да се съберем там. Нали си чувала какво казват: *Всичко в Тексас е по-голямо*. Liebchen, вярно ли е?

Няколко клаксона изсвириха пронизително, когато пресякоха на червено пътя, разделящ терминала от паркинга.

— Къде е Нино?

— Има среща, но каза, че ще се присъедини към нас в ресторанта. — Дани взе да рови из чантичката си за ключовете от колата. — За човек, който е бил току-що изхвърлен от съпруга си, се справяш забележително добре. Когато ми се обади от Хийтроу, гласът ти беше толкова нещастен, че си помислих, че ще трябва да те нося на ръце до вкъщи.

— Наистина бях съсипана — весело се съгласи с нея Моника. — Но след като разговарях с теб, разбрах, че Хелмут всъщност ми е

направил голяма услуга. Животът ми с него приличаше на едно дълго погребение — моето собствено. А щом Карола иска да ме изхвърли от живота си — нейна си работа. Не виждам защо трябва да се сополивя за това. — Качи се в червения спортен ягуар на Дани. — Хубава кола. Подарък за рождения ден от Нино?

Дани сви рамене.

— Да ти кажа честно, не мога да ти кажа какъв точно бе поводът. Струва ми се, че беше нещо като извинение след един от поредните ни скандали. — След това побърза да смени темата. — Гладна ли си?

— Да, но не за храна. Едва сега, като те видях, като видях Ню Йорк, разбрах как съм зажадняла за всичко — за моя собствена кола, за собствено жилище, за мъж, за дрехи... О-о-о — почти простена тя, — как съм зажадняла за дрехи! Искам кожени панталони и ботуши, и миниполи... И дънки! Всичко, което не можех да си позволя като съпруга на Хелмут. Но междувременно няма да се откажа и от една обилна вечеря.

— Чудесно. — Дани погледна в огледалото, мина на трета скорост и бързо се вмъкна в движението по експресната магистрала. — Може би този път дори и Нино ще успее да дойде навреме.

— Този разбойник! Как е той?

— О, нали познаваш Нино... С него човек никога не скучае.

„При Антоанет“ — един закътан малък ресторант с дантелени пердета, разположен на Блийкър Стрийт, точно край Хъдзън, беше истинско съкровище и повечето му посетители го държаха в тайна дори и от най-близките си приятели. Малкото заведение имаше само две зали и побираше не повече от дванадесет маси, дискретно отдалечени една от друга, осигуряващи на посетителите пълно уединение. Обслужването беше отлично, храната — превъзходна, а обстановката — предразполагаща към интимни и задушежни разговори на четири очи. Собственичката, Антоанет Мартин, дъщеря на ресторантьор, бе израснала в Ница и менюто изобилстваше със специалитети от Прованс.

„При Антоанет“ бе заведението, в което се хранеха Дани и Нино винаги, когато искаха да се поразтоварят, да прекарат една романтична вечер заедно, без да бъдат прекъсвани от фотографи и умилкващи се репортери от светските хроники. Мадам Антоанет знаеше, че са

семейство и винаги правеше всичко възможно, за да ги настани в тихата задна зала, близо, но не прекалено, до камината.

Когато забеляза, че Нино е изпил уискито си и поглежда нетърпеливо часовника си, тя бързо се насочи към него.

— Искате ли още един аперитив, monsieur le comte^[3]? — Гласът ѝ беше тих и предразполагащ.

Нино се замисли.

Срещата му с вицепрезидента и главен изпълнителен директор на „Ди Портанова USA“ — американския клон на бащината му компания, бе приключила по-рано, отколкото бе очаквал. Нино се бе завърнал в кантората, провел бе няколко телефонни разговора и бързо бе изхвърчал навън под предлог, че има някаква неотложна работа в града.

Не бе успял да измами никого. Целият персонал знаеше, че Нино обикновено вършене неотложните си задължения между чаршафите. И то невинаги с красивата си съпруга. И този следобед не беше по-различно. Не бе виждал Магда от миналия февруари, когато съпругът ѝ бе организиран блестящо парти в къщата си на един остров в Карибско море.

За щастие тя бе отседнала в Плаза — точно срещу офиса му.

За негов късмет съпругът ѝ беше в Париж.

Двамата с Нино случайно имаха сродни интереси — страстен секс и скъпо шампанско.

Не че Дани не го задоволяваше. Напротив, беше прекрасна и той много я обичаше. Но понякога мъжете се нуждаят от известна промяна. Еднообразната диета — без значение колко е вкусна и питателна — много скоро става досадна и отегчителна.

Магда беше узряла за още една страстна среща насаме, но времето бе твърде напреднало и Нино се бе измъкнал. А сега седеше в ресторанта и се опитваше да овладее страстите си, докато съдържателката се суетеше около него.

— Oui^[4], Антоанет, още едно уиски, моля.

Движението от летище Кенеди несъмнено бе твърде натоварено. Жалко, помисли той, като си спомни едрите гърди на Магда, които потрепваха непрекъснато под тънката блузка, и жадните ѝ сочни устни. Нейната влажна, ненаситна...

Елиз, седемнадесетгодишната дъщеря на Антоанет, му донесе уискито.

— Сам ли сте, *monsieur* Нино? — попита го, докато облизваше бавно и предизвикателно устни.

Елиз учеше във френски лицей и помагаше на майка си в ресторанта през почивните дни. Вече почти две години двамата с Нино от време на време спяха заедно и тя бе един от най-сигурните му доставчици на първокласен хашиш. Освен това бе изключителен майстор-сладкар и сладкишите ѝ с лешници бяха почти толкова запомнящи се, колкото и ненадминатите ѝ умения в областта на френската любов.

Като се огледа крадешком, Елиз се настани до Нино, наведе се толкова ниско, че пред него се разкри зашеметяващата гледка на огромните ѝ гърди, и прошепна:

— За вечеря бих ти препоръчала сторещеното си тяло.

— Това да не би да е някой от специалитетите на заведението? — захили се Нино. — Не го виждам в менюто.

— Предложението е само за теб.

— *Sara*, от толкова дълго време не сме били заедно... — промърмори Нино. Гласът му бе напълно искрен и сериозен.

— Бях при семейството си във Франция — обясни Елиз. — И — продължи тя вече съвсем тихичко — донесох малко стъф, от който ще се почувстваш на седмото небе.

— Какво ще кажеш да обядваме утре заедно? На обичайното място.

— Не мога да чакам. — Елиз продължаваше да мърка до ухото му. Изправи се, хвана в ръка панерчето за хляб и додаде високо: — Разбира се, *monsieur*, още хляб, веднага...

Моника беше забравила как шофира Дани. Стисна се с две ръце за таблото и затвори очи, докато Дани с главоломна скорост летеше по завоите. Изведнъж в съзнанието ѝ изникнаха всички ужасяващи подробности от онази нощ в швейцарските Алпи, през която едва не се бяха убили.

— Отпусни се — повтаряше непрекъснато Дани. — Някой път ще трябва да се качиш при Нино. Да видиш на какво се вика шофиране.

Благодаря, не — помисли Моника.

Не млъкнаха през целия път до Манхатън. Дани слушаше отвратена разказите на Моника за живота ѝ с Хелмут.

— Но, Моника — спирачките изскърцаха зловещо, когато тя закова точно пред „При Антоанет“, — ти никога до сега не си ми казвала и дума за това. Как си могла да търпиш толкова време?

— Не смятах, че имам някакъв избор. — Моника сви рамене. — Разкажи ми за теб и Нино. Когато се оженихте, вестникарите не ви даваха повече от шест месеца съвместен живот, а сте заедно вече три години. Как я карате? Щастливи ли сте?

— Зависи. Нино е най-щедрият мъж на света, страхотен любовник, разглезен и — подозирам — неверен. Едно дете, което вероятно никога, никога няма да порасне.

Спря се за миг преди да влязат в ресторанта и небрежно додаде:

— Обърни внимание на сервитьорката с големите гърди. Мисля, че Нино спи с нея. Но най-лошото от всичко е, че дори не съм сигурна дали това изобщо ме интересува. И аз имам много неща за разказване, Моника.

Не спряха да бърбят през цялата вечеря. Постоянно се прекъсваха един друг, противоречаха си, заливаха се от смях. Шампанското се лееше като река. Нино предложи тост. Вдигна чаша и леко се изкашля:

— За нас тримата. Нека животът ни бъде изпълнен само със забавления и приключения. И нека никога не пораснем и остареем.

Чукнаха чаши.

— Сега е мой ред — обяви Дани. — За теб, Моника! За новия ти живот.

— Ja, ще пия за това. — Моника наистина беше щастлива.

Нино едва не се задави от смях, докато тя му разказваше как Хелмут бе нахлул в хотелската стая и я бе заварил с руската маникюристка.

Съвсем естествено е на Нино всичко това да му се струва забавно, помисли Дани цинично. Всички мъже ли бяха еднакво коравосърдечни? Баща ѝ също със сигурност никога не би спечелил награда, присъждана за нежност и състрадателност. Макар че не искаше да бъде нечестна спрямо Нино — той никога не би я унижил по начина, по който Хелмут бе унижил Моника. Всъщност той сигурно щеше да се напъха веднага в леглото при нея и при маникюристката.

— Поне си успяла да намериш жена, която е знаела как да те задоволи — изрече той одобрително и щракна с пръсти за нова бутилка шампанско.

— Бях отчаяна — смънка Моника. — Макар че трябва да си призная, че беше много... интересно. Тя имаше много хубави гърди. Никога преди нея не бях обръщала особено внимание на женските гърди. Но мъжете ми харесват повече — побърза да добави сякаш смутена.

— Е, добре си се отървала от Хелмут — заяви Нино. — Той наистина беше непоносим досадник. А най-лошата му черта е, че не знаеше как да се забавлява.

— Nein — ухили се широко Моника. — Това не беше най-лошата му черта. Но сега вече се отървах от него завинаги.

— Чудесно си избрала момента, за да ни погостуваш. Дани се нуждае от известно разведряване след малкото ѝ недоразумение с онзи моделиер. Нали, скъпа? — И я погледна ласкаво.

— Едва ли бих могла да нарека кражбата на моделите ми *малко недоразумение*.

Изрече го сухо. Нино знаеше, че тя бе много разстроена. Тогава как може да говори толкова небрежно за случилото се? Побърза да обясни на Моника какво точно се бе случило с господин Реджи.

— Истинско безсрамие, нали? — опита се да пооправи нещата Нино.

— Повече от безсрамие — процеди Моника и стисна съчувствено ръката на Дани. — Това е престъпление. Този човек е мошеник. Истинска свиня. Дани, сигурно си бясна от яд! Какво смяташ да правиш?

Дани я погледна и се усмихна благодарно. Беше започнала да планира следващия си ход веднага щом бе изхвърчала с трясък от офиса на господин Реджи.

Хората щяха да говорят, разбира се, но тя не даваше и пет пари за това. Повечето от тях щяха да се питат защо го прави. Според онези, които с гордост смятаха, че всичко знаят и разбират, графиня Ди Портанова притежаваше всичко, което би могла да желае.

Но те не разбираха. Без значение колко богат бе съпругът ѝ, колко я обича, независимо от това колко чаровна и привлекателна бе

самата тя, имаше неща, които дори и тя не притежаваше, а искаше да има.

На първо място моделите си.

Името ѝ върху етикетите на готовите дрехи — това на второ.

И главата на господин Реджи на сребърен поднос — на трето.

И скоро всичко щеше да се промени.

— Ще го накарам този кучи син да се прости с парите и известността си — обяви тя предизвикателно.

Нино повдигна едната си вежда и я изгледа оценяващо.

— Как? — попита Моника.

— Работя по въпроса.

С помощта на Морис Дани успя да открие Ървинг Блат, когото помнеше още от детството си. Зет на една от най-добрите приятелки на майка ѝ, Ървинг беше shmatta — търговец от второ поколение, който бе преживял трудните моменти на Седмо авеню и бе оцелял.

Понесъл бе немало загуби в началото, дори му се бе налагало и да разпродава от време на време. Разчитайки на интелигентността си, на инстинктите и на непреклонната си решителност, беше успял да превърне „Ървинг Блат и синове“ в солидна фирма, която продаваше най-различни спортни облекла на умерени цени.

Според стандартите, властващи на Седмо авеню, Ървинг Блат бе малка компания. Но беше печеливша и това бе главното. Ървинг непрекъснато си напомняше, че много малко от търговците в бизнеса с облекла можеха да се похвалят с такъв успех. Той бе посветил почти тридесет и пет години от живота си на тази компания и мечтаеше един ден да я предаде в ръцете на синовете си Стюарт и Хоуи.

До този момент бе поверил на момчетата двете най-отговорни дейности — продажбите и производството — и в резултат на това за пръв път в живота си разполагаше със свободно време. Беше отегчен. И това никак не му харесваше.

Но въпреки това, когато Дани му телефонира, за да го покани на обяд, като му каза, че се нуждае от помощта му във връзка с един проблем, който би искала да обсъдят насаме, той почти ѝ отказа. Независимо от добрите чувства, които бе изпитвал към Софи Либерман, Ървинг просто не можеше да си представи за какво би

могъл да разговаря с дъщеря ѝ, която си спомняше смътно като дебело и тъжно малко момиченце.

Няколко години преди това жена му бе споменала, че дъщерята на Софи се е омъжила за някакъв богат италианец. *Не евреин*. Това сигурно бе разбило сърцето на баща ѝ. Слава богу, че поне на майка ѝ бяха спестили подобно разочарование. Можеше да си представи от каква помощ се нуждае — сигурно ще иска да я запознае с някой от приятелите му на Седмо авеню, за да може да си купува дрехи по цени на едро. А може би още по-лошо? Може би си търсеше работа?

Ървинг въздъхна тежко и се престори, че разлиства календара с ангажиментите си.

— Моля те — настоя Дани. — Ако си толкова зает и не можеш да дойдеш на обяд, аз ще намина в офиса ти. В удобно за теб време, разбира се. Искам да ми отделиш само няколко минути.

— Добре — съгласи се неохотно Ървинг. — Мога да се видя с теб утре в три. Но чуй ме, скъпа, ако търсиш работа, искам да ти кажа, че нямаме никакви свободни места.

В момента, в който тя влезе в офиса му, той искрено съжали, че не може да я наеме на работа. Дебелото малко момиченце, което се държеше непрекъснато за полата на майка си, се бе превърнало в изумителна красавица — от тези, за които навремето, когато бе по-млад, би дал дясната си топка.

Дани съвсем целенасочено бе облякла най-късата си рокля и бе обула обувки с възможно най-високите токове. Може би малко бе попрекарила със сексапила. Но приятелките на майка ѝ непрекъснато бяха повтаряли какви безсърдечни типове са търговците на дрехи и колко рядко дават шанс на когото и да било. От изражението, което се изписа по лицето на Ървинг, тя разбра, че той е готов да ѝ даде не един, а повече шансове...

— Благодаря, че ме приехте, господин Блат — усмихна му се сладко тя и кръстоса крака.

— Ървинг. Моля те, наричай ме Ървинг. Как е баща ти? Не съм го виждал откак поставихме паметника на гроба на майка ти — нека почива в мир!

— Добре е. Все още работи. Може би не знаеш, но той се ожени повторно.

Ървинг, разбира се, знаеше. Жена му едва не бе припаднала, когато прочетоха съобщението за годеща в Таймс.

— Да се ожени за момиче, което е достатъчно младо, за да му бъде дъщеря! — припяваше Гърт и с възмущение се вглеждаше в снимката на Юнис.

— Кафе? Чай? — предложи Ървинг.

— Не, благодаря — отказа Дани. — Причината, поради която поисках тази среща, Ървинг, е, че се нуждая от съвет, свързан с работата ти.

— *Моята* работа? — Ървинг мигновено се изпълни с подозрения. Един истински търговец не разговаряше за бизнес дори и с баща си, ако смяташе, че той би могъл да му стане конкурент. А подобен разговор с дъщерята на отдавна починала приятелка бе напълно изключен. Това бе законът за оцеляване на Седмо авеню.

Дани се усмихна.

— Всъщност имам предвид търговията въобще.

Лицето на Ървинг се проясни.

— О, ти не искаш да ме интервюираш?... Какво? Да не би да подготвяш нещо за училище?

Дани се захили.

— Ървинг, приличам ли ти на студентка?

О, значи има добро самочувствие. Това му хареса.

— Историята е много дълга — започна тя. — Зная, че си зает и ще се опитам да ти я разкажа колкото може по-кратко.

Разказа му всичко.

За моделите.

За модното ревю на господин Реджи.

За плана си.

Ървинг я слуша цели петнадесет минути, без да изрече нито дума.

— Е — приключи тя най-накрая, — ще ми помогнеш ли? Имам нужда от известни насоки — имена, номера, откъде да започна... основните неща.

Ървинг прекара разсеяно пръсти през това, което бе останало от вълнистата му посивяла коса.

— Позволи ми да ти дам един съвет.

Дани кимна нетърпеливо, готова да запомни всяка негова дума.

— Забрави за господин Реджи. Забрави и за този свой налудничав план.

— Как...

— Виж, живееш си чудесно. Имаш съпруг, дом, купища пари. За какво са ти всички тези усложнения? Чуй какво ти казвам. Забрави за това. Каквото станало, станало...

— Но аз не мога да оставя нещата така — изрече възмутено Дани. — Дори и заради самия принцип. Достатъчно подло е, че ме е обрал в собствената ми къща. Но което е още по-лошо, той *печели* от моите модели, продава дрехи, които трябва да носят *мое*, а не неговото име на етикетите.

Ървинг сви рамене:

— Нищо ново под слънцето. Такива неща се случват всеки ден. Разбира се, че е мошеник, но Реджи Болт не е първият, нито пък ще е последният шибан крадец в този бизнес. Дяволски сигурен съм в това.

Дани поклати глава.

— Не мога да го приема. Ами ако се бе случило с теб? Обзалагам се, че нямаше да му позволиш да се измъкне просто ей така. А аз никога няма да си простя, ако оставя нещата.

Хубаво момиче, помисли си Ървинг, но много наивно.

— Виж — зае се търпеливо да ѝ обяснява Ървинг, — преди да си изградиш каквито и да било meshuggeneh^[5] представи, позволи ми да ти кажа едно-две неща за истинския бизнес.

През следващите два часа Ървинг ѝ изнесе цяла лекция върху съмнителното удоволствие да бъдеш търговец на дрехи. В отговор на нейните коментари и въпроси той се държеше като истински инквизитор, като Тома Неверни и като адвокат на дявола едновременно.

Най-накрая Дани се наведе напред и го изгледа:

— Оценявам това, което се опитваш да направиш, Ървинг. Наистина. Но не ми помагаш по никакъв начин, като се опитваш да ме разубедиш. Търговците на Седмо авеню ще трябва да ме приемат, независимо дали им се иска или не. Може да изглеждам като блестяща светска дама, но не обръщай внимание на външния ми вид. Това е за пред хората. Аз съм интелигентна и талантива, а и имам необходимите финансови средства, за да успея. Защо не?

Ървинг се усмихна. Тази кукла беше и решителна. Това му хареса. Решителност. Кураж. Пари. Беше права: заедно с таланта, това бяха необходимите предпоставки за успеха. Той се изправи и се загледа през прозореца към Седмо авеню. Разбираше, че тя ще се включи в бизнеса със или без негова помощ. Необходима му бе по-малко от една минута, за да реши как да постъпи. Жена му винаги се оплакваше, че е прекалено мекушав. Може би беше права, но какво от това?

Ървинг се обърна и я погледна.

— Сигурна ли си, че наистина искаш да бъдеш моден дизайнер?

— Абсолютно! — Изрече го без никакво колебание.

— В такъв случай утре сутринта те искам тук. Точно в девет часа.

Дани беше зашеметена. Беше постигнала много повече, отколкото се бе надявала.

— Ей — подвикна ѝ Ървинг, — ще трябва да научиш всичко както трябва. С учител като мен ти гарантирам, че ще научиш абсолютно всичко за бизнеса. От А до Я. А освен това как бих могъл да кажа *не* на малкото момиченце на Софи Либерман?

Особено когато изглежда като теб...

— Ървинг — започна съвсем сериозно Дани, — не искам да прозвучи неблагодарно, но трябва да съм максимално честна с теб. Нямам време за твърде дълго чиракуване.

Ървинг се засмя.

— Какво значи *дълго*! Ако си толкова умна, колкото си мисля, че си, и ако внимаваш достатъчно, мисля, че след няколко месеца ще знаеш достатъчно, за да постигнеш това, което желаеш.

Дани протегна ръка и се усмихна:

— Благодаря, Ървинг! Обещавам ти, че никога няма да съжаляваш за решението си.

— Триста и петдесет хиляди долара — каза бижутерът и свали лупата си.

— Познавам тези диаманти. — Моника говореше твърдо, но учтиво. — По тях няма никакви въглеродни петънца, никакви пукнатини. Те струват много повече от това.

Бижутерът отново взе лупата си и отново се зае да разглежда колието — просто от учтивост. И двамата знаеха, че тя е права, но той винаги съобщаваше по-ниска първоначална цена. Повечето хора не знаеха истинската цена на скъпоценните камъни, дори и когато притежаваха цели купища.

— Триста седемдесет и петдесет хиляди и това е окончателно.

— Четиристотин.

— Триста осемдесет и пет.

— Danke — кимна Моника, като се опитваше да не се усмихне.

Това би могло да ѝ коства загуба на пари при другите ѝ бижута. Слава богу, че през годините, прекарани с Хелмут, бе понаучила нещо за скъпоценните камъни. Ето че дойде време да се възползва от знанията си.

Беше се разположила удобно в една малка стаичка на четвъртия етаж в бижутерийния магазин „Хари Уинстън“ на Девето авеню. Пред стаята, малко по-надолу по коридора, имаше охрана. Вътре върху подплатени с кадифе подноси беше спретнато подредено цяло състояние от бижута.

Бижутерът разгледа чифт обеци, които чудесно се съчетаваха с току-що продадената огърлица. Моника се облегна в стола си стил Луи Четиринадесети и зачака.

— Сто хиляди — обяви бижутерът.

Моника искрено се забавляваше.

— И двете са седемкаратови и нямат никакъв дефект. Сигурна съм, разбирате, че на свободния пазар те ще са...

— Сто двадесет и пет хиляди и това е окончателно.

— Ваши са.

Бижутерът се възхищаваше вътрешно на невъзмутимото спокойствие на клиентката си. Жената се раздели с единствени по рода си бижута, които струваха стотици хиляди долара, без да отрони сълза и без да покаже каквото и да било съжаление. Беше свикнал с поведението на огорчени разведени жени и уплашени вдовици, които бяха толкова нестабилни емоционално, че винаги успяваше да сключи с тях твърде изгодни сделки. Но тази преситена блондинка с бездънната си торба със съкровища щеше да го накара доста да се поизпоти за парите си.

Диаманти, рубини, смарагди, сапфири, перли...

Преговорите продължаваха.

Благодаря ти, Хелмут, самодоволно си помисли тя, благодаря ти, че настояваше да пътувам с всичките си бижута. Поздрави се за досетливостта си да вземе бижутата си, както и незначителната купчинка американски долари от сейфа на хотела преди Хелмут да се е сетил да ги потърси.

Пресметна наум печалбата си до този момент и положи неимоверни усилия да прикрие задоволството си.

Повечето бижута бе купила просто от скука. Или пък от чиста злоба. Няколко, като например огърлицата, която току-що бе продала за триста осемдесет и пет хиляди долара, бяха подаръци от Хелмут за рождения ѝ ден или по случай някакви годишнини. Подходящи подаръци за съпругата на един от водещите швейцарски индустриалци. Подаръци, които нямаха нищо общо с любовта, щастието или уважението към нея самата.

Разделяше се с бижутата си едно по едно и ѝ се струваше, че всеки път се изсипваше по още една лопата пръст в ямата, в която заравяше живота си с Хелмут. Мъртъв завинаги и дълбоко погребан — добро бягство за Frau^[6] Моника Блетц.

А и тя не продаваше цялата си колекция. Все още пазеше скъпоценностите, които Карола ѝ бе дала като част от зестрата ѝ. Каквото и да пожелаеше отгук нататък, щеше да се налага да го заплаща със собствените си пари.

А веднага щом си намереше удобно място за живеене и се установеше окончателно, щеше да измисли някакъв начин да печели необходимите ѝ пари.

Изгаряше от нетърпение да се захване с някаква работа и да започне да получава заплата. Никога през живота си не беше работила. Щеше да ѝ е много интересно да опита.

Два часа по-късно Моника пое нагоре по Пето авеню и най-последно даде воля на усмивката си, която толкова дълго бе потискала. Беше инструктирала бижутера в „Хари Уинстън“ да преведе парите от продажбата — един милион и четиристотин хиляди долара — в току-що откритата ѝ банкова сметка в „Морган гаранти тръст“.

Най-накрая бе сама! Без Карола. Без Хелмут. И най-вече без студения безчувствен секс на Хелмут. За пръв път в живота си се почувства наистина свободна и щастлива.

А най-хубавото все още предстоеше. Беше сигурна в това.
На Петдесет и седма улица слезе от тротоара и спря едно такси.
— Накъде, руса богиньо? — попита шофьорът.

Моника му намигна закачливо и му даде адреса на изключително известната компания за недвижимо имущество на Едуард Лий Кейв. Намирането на подходящо жилище бе следващата точка от дневния й ред.

Главната квартира на „Ди Портанова USA“ заемаше целия тридесет и пети етаж на „Дженерал мотърс билдинг“, издигнат на престижните Пето авеню и Петдесет и девета улица. Офисите бяха ремонтирани и подновени съвсем наскоро — под личното ръководство на Нино. В последния брой на Архитектър дайджест не бяха пестили похвалите си за постигнатите резултати.

Използваните навсякъде цветове бяха сиво и черно, мебелите бяха изключително от хром и стъкло, по стените на коридорите и в залите за съвещания висяха скъпи картини. В ясни слънчеви дни от огромните прозорци се разкриваше умопомрачителна гледка към Манхатън, че и по-надалече. Всичко бе твърде европейско. Твърде италианско. Твърде типично за Нино.

Неговият интерес и ангажираност към интериора се простираше дотам, че той лично нае секретарката в приемната — устата млада дама с огненочервена коса, която му довери, че най-голямото й постижение, с което много се гордее, е избирането й за Мис Приятен характер на конкурса за Мис Невада.

Нино я бе наел на секундата.

Зелените й очи светнаха, когато го видя да влиза през двойната стъклена врата и го посрещна с щедра усмивка, която й бе извоювала така мечтаната титла.

— Прекрасна сутрин, нали, графе?

Нино се усмихна и й изпрати една целувка. Някой ден тя може би щеше да му върне услугата — в леглото. Пое по дългия, застлан с плюш коридор към ъгловия си кабинет, който гледаше към Пето авеню и Сентръл парк.

Никога дори не си бе и представял, че ще дойде ден, в който ще изпита наслада от дребните удоволствия на ежедневната рутинна

работа в офиса. От обожавания го помощен персонал, женски в по-голямата си част, който бе винаги готов да изпълни заповедите му. От превъзходството, което му осигуряваше внушителната му титла. От приглушеното вълнение и трескавата дейност, които подсказваха, че богатствата на семейство Ди Портанова се увеличават, увеличават, увеличават...

Голямо значение, разбира се, имаше и възможността му да идва и да си отива от офиса, когато пожелае. Да си вземе един месец отпуск и да отиде да покара ски в Гщаад. Кой може да го спре? Да спи до обяд и да се появи в офиса към три? Та това си беше негово право. Да пообиколи гръцките острови за седмица или две? Винаги би могъл да поддържа връзка с офиса по телефона.

От време на време Роберто недоволстваше, но и двамата знаеха, че той няма причини да се оплаква. Нино винаги е знаел как да си играе с парите, или по-скоро — как да харчи огромни суми от тях. Но след като той и Дани се преместиха в Ню Йорк, Роберто му повери управлението на един от семейните клонове на компанията. И Нино трябваше да се учи да играе друг вид игри.

Удоволствието от умелото инвестиране и управление на богатството му напомняше за вълнението, което изпитваше при бясното шофиране — и в двата случая очарованието се криеше в риска, който неминуемо се поемаше. Купуване, продаване, укрепване на една позиция, отдръпване на заден план в други случаи — не бе различно от препускането на състезателната писта, от увеличаването на скоростта или пък отнемането на газта в определени участъци. И в двата случая целта бе една и съща — да се придвижи напред колкото е възможно по-бързо и умело.

Нино имаше добри инстинкти и само за шест месеца фондовете на тръста се бяха увеличили с осемнадесет процента. Изключително постижение, особено на спекулативния пазар. Доволен, но все още предпазлив, Роберто започна да прехвърля постепенно на сина си все повече и повече от семейните сделки. Най-голямото му изпитание бе свързано със седемнадесетмилионния пенсионен фонд на компанията. За двете години, през които бе поел управлението му, под неотлъчния надзор на Роберто, Нино рязко бе увеличил стойността на фонда и той бе достигнал почти сто милиона долара.

Личната му секретарка, Ейлийн, беше тайното му оръжие. Ейлийн не беше омъжена и бе около петдесетгодишна. Всеки ден пътуваше от Монтклер, Ню Джърси, където живееше с възрастните си родители. Силно религиозна, тя всяка вечер се молеше на Светата Дева за здравето и щастието на Нино.

Ейлийн имаше лице на разярен бивол, тяло като отровна гъба и мозък — като компютър. Знаеше всички тайни на Нино, но по-скоро би се подложила на най-жестоки изтезания, отколкото да ги разкаже на когото и да било.

Нино не би могъл да работи без нея и двамата го знаеха.

— Кафе, Нино? — попита тя и се изправи, за да му подаде току-що приготвеното еспreso.

— Моля те, скъпа — и малко бисквитки, si?

Както винаги сутрешните издания на Уол Стрийт джърнъл, лондонския Таймс и на италианския Куриере дела sera бяха спретнато сгънати в средата на безупречно подреденото му бюро.

Той отпи от димящото еспreso и бързо прелисти вестниците, за да провери последния курс на валутата, цените на акциите и на лихвените проценти. След това прегледа новините по първите страници и бизнес информацията, като се опитваше да се ориентира какви са тенденциите на световния пазар.

Днес не смяташе да се занимава с нищо. Последните стъпки, които бе предприел, се оказаха безупречни. Само през изтеклата седмица фондът се бе увеличил с нови три милиона.

Какво казваха американците в подобни случаи? *Ако нещо не е счупено, не го поправяй.*

— Ейлийн, би ли ме свързала с баща ми?

Напоследък Нино полагаше усилия да държи в добър тон взаимоотношенията с баща си. Беше започнал да цени съветите на Роберто и често разговаряше с него по телефона. След като обсъдеха бизнеса, започваха да си говорят за политика, за спорт, впускаха се да обсъждат семейни проблеми.

— Баща ти е на трета линия — съобщи Ейлийн.

Нино осведоми набързо Роберто за състоянието на пенсионния фонд. Както винаги и този път разговорът премина на други теми.

— Имаме гостенка — каза Нино. — Нашата приятелка Моника. Дъщерята на Карола фон Райх.

Не му каза, че Моника е напуснала Хелмут, нито пък му спомена за обстоятелствата, при които го бе сторила. Роберто не обичаше да говори за съсипани бракове. Това противоречеше на католическите му убеждения.

— Как е твоята съпруга? — Въпросът на Роберто прозвуча твърде многозначително.

— Дани се чувства чудесно.

— Бременна ли е вече?

— Папа, имаме още много време пред себе си. Дани иска най-напред да подреди живота си...

От другата страна настъпи продължително мълчание.

Това не беше добър знак.

От този момент разговорът стана напрегнат и неприятен.

Моника запълваше ранните сутрешни часове с търсене на подходящо жилище. Дани я бе помолила да поживее при тях известно време. Но макар и да имаше много свободно място в жилището им, Моника знаеше, че трима души на едно място са прекалено много. Особено когато двамата са семейство. Освен това до този момент винаги бе живяла с някого. Беше крайно време да си намери свой собствен дом.

Веднага бе изключила възможността да си вземе апартамент под наем, независимо че някои от тях се намираха в най-престижните и изискани квартали. Не се интересуваше особено и от закупуването на някой от апартаментите, които агентката по недвижимо имущество, госпожа Ленгър, слаба жена с конска физиономия, толкова настояваше да ѝ продаде.

Беше ѝ писнало от хора, които непрекъснато се мотаеха около нея, задаваха ѝ въпроси, одобряваха или не одобряваха постъпките ѝ, казваха ѝ какво може и какво не може да прави. Освен това виждаше, че портиерите в „Дакота“ знаеха всяка стъпка на Нино и Дани, винаги можеха да кажат кога или с кого са дошли или излезли. Моника не искаше нещо подобно; тя копнееше за уединение и пълна анонимност.

— Много добре — изрече госпожа Ленгър и присви неодобрително устни. — Ще ви покажа къщите, с които разполагаме.

Много жалко. Миналата седмица продадох една наистина красива къща в Мърей хил.

— Разполагате и с нещо подходящо в Уест сайд?

Жената извъртя изразително очи.

— Доверете ми се, скъпа. — Гласът ѝ стана твърд и леденостуден. — Като се изключат няколкото сгради край Сентръл парк усет, Уест сайд е истинска джунгла.

Отправиха се към Ъпър ийст сайд с колата на госпожа Ленгър. Моника се бе оказала твърде труден купувач.

— Твърде далече сме от Пето авеню — каза тя, като отхвърли една красива къща от бял камък.

— Но ще бъдете съвсем близо до Сътън плейс — изцвили жената.

Моника разглеждаше къща след къща и ги отхвърляше една след друга. Твърде студени. Твърде сенчести. Твърде малки. Твърде големи, твърде внушителни. Твърде претенциозни. Това, което имаше най-голямо значение за нея, бе да си намери къща, която щеше да бъде неин уютен дом.

Агентката изпадна в отчаяние. Ако госпожица Фон Райх не беше толкова близка лична приятелка на семейство Ди Портанова...

— Ще разбера какво точно търся, когато я видя — твърдо обяви Моника. Все още не беше изгубила надежда след трите безкрайни седмици, които бе прекарала по улиците на Ню Йорк и по стълбищата на къщите, които бе разгледала. — Какво следва?

Агентката разлисти нетърпеливо тефтера си.

— Имам само още един адрес в този квартал. Четириетажна къща на Източна шейсет и първа улица. Местоположението е чудесно. Но ако искате да бъда напълно откровена, не смятам, че ще ви допадне. — Гласът ѝ отново бе станал твърд и непреклонен.

На Моника вече ѝ беше писнало от самонадеяната увереност на жената, че само тя знае как и къде би могла да живее клиентката ѝ.

— Въпреки това искам да ми я покажете — прекъсна я рязко и недружелюбно.

Кафявият камък, от който бе построена къщата, бе почти стогодишен и изглеждаше точно така.

— Очарователна е, нали? — изсумтя агентката. — Разбира се, ще трябва да се поохарчите доста, за да оправите водопроводната

инсталация, а и подовете са в ужасно състояние. Но...

— Има ли камини във всички стаи на горните етажи? — прекъсна я Моника.

Госпожа Ленгър провери в тефтера си и кимна.

— Искате ли да разгледаме горните етажи?

— Благодаря, предпочитам да се кача сама.

Тя обходи празните стаи и погледна през задните прозорци, които гледаха към малка запустяла градина, в която стърчеше самотно ябълково дърво. И видя това, което агентката по недвижимо имущество никога не би могла да забележи.

Къщата плачеше за собственик, който щеше да я обича и да се грижи за нея така, както никой до този момент не бе обичал и не се бе грижил за Моника. Наистина се нуждаеше от голям ремонт, но с малко повече пари и въображение тези голи стаи можеха да се превърнат в красив, уютен и гостоприеман дом.

Задната стая, тази, която гледаше към градината, имаше югоизточно изложение. Чудесно — Моника искаше да има топла и слънчева спалня. Щеше да я боядиса в топли приглушени цветове — може би пясъчно розово — и щеше да я украси с много крепон. Представяше си антиките, старинните английски килимчета, маслените картини, старовремските вази и книгите, с които щеше да запълни жилището си. Щеше да го превърне в уютен и приятен дом, в който щеше да живее спокойна и закриляна. Къщата беше идеална.

Моника забърза надолу по стълбите към госпожа Ленгър.

— Я, кога най-рано можем да приключим сделката?

Очите на агентката се разшириха от изумление:

— Не искате ли поне да чуete цената?

— Не, вие уточнете подробностите. — Моника говореше весело и безгрижно. — Не ме интересува колко струва. Ще я взема.

Дани никога преди не бе работила толкова упорито — дори и в клиниката „Етиол“, където се бе натоварвала до крайност, за да свали излишните мазнини.

Ървинг държеше строго на ежедневното й присъствие в офиса му.

— Гледай на себе си като на сюнгер — казваше той. — Попивай всичко. — Беше роден за учител. — Поне не си си губила времето в Института за моден дизайн или в някое друго от тези училища. Единственият начин да научиш тънкостите на занаята е да си поизцапаш ръцете и да си счупиш някой и друг нокът.

Дани счупи повече от някой и друг нокът. Дните и седмиците минаваха, а на нея все повече започваше да ѝ се струва, че се е заловила с непосилна задача. Времето никога не ѝ стигаше. Трябваше да научи и да направи толкова много неща! Късно нощем, след като бе вървяла цял ден по петите на Ървинг, а вечерта бе придружавала Нино на поредния блестящ купон, тя се хвърляше в леглото и не преставаше да се пита дали наистина не е луднала. И макар че бе изтощена до смърт, оставаше будна с часове, опитваше се да си припомни всичко, което бе чула през деня, и се тормозеше, че не може да намери време, за да поработи върху моделите от първата си колекция.

Все повече и повече се тревожеше, че бе захапала прекалено голям залък. Може би Реджи беше прав. Може би тя наистина не бе нищо повече от една дилетантка. Може би наистина бе само една разглезена богаташка, която се чуди как да задоволи капризите си.

Дани обаче бе подценила приятелката си, която сякаш виждаше всичко, което става в душата ѝ, и отгатва тревогите и притесненията ѝ.

— Проблемът ти е в това, че трябва да бъдеш свърхжжена. — Моника съвсем правилно се опитваше да анализира чувствата ѝ. — Аз пораснах край майка си, която управляваше мултимилionна компания. Но тя получаваше огромна помощ. И не посещаваше приеми и балове пет дни в седмицата.

След всички ужасни истории, които бе чувала за майката на Моника, Дани не знаеше дали да се ласкае или да се чувства обидена от думите на приятелката си.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че трябва да ползвам Карола за образец?

— Пази боже! — Моника видимо потръпна. — Всичко, което искам да кажа, е, че от време на време трябва да си почиваш. Не се претоварвай. Нека Нино да закъснява всяка вечер, щом иска, но ти си *работещо момиче*.

Това бе самата горчива истина, но Дани не бе сигурна, че иска да я чуе точно от бившата си приятелка в лудориите.

— Откога си станала толкова разумна — погледна я тя с искрено негодувание.

— Откакто нямам какво друго да правя, освен да мисля за живота си и за това, какво всъщност искам да направя с него.

Истината бе, че Моника беше права. Ако Дани възнамеряваше сериозно да основе своя компания, колкото и малка да е тя, нямаше да се справи сама. И докато бързаше за поредната среща с Ървинг, Дани разбра, че рано или късно ще ѝ се наложи да потърси помощ.

— Моника — поде тя следващия път, когато за няколко минути останаха двете насаме, — как точно подбираше заместниците си Карола? Какви трябваше да са изпълнителните ѝ директори?

На Моника не ѝ се наложи да мисли дълго. Двамата с Дитър бяха изтърпели безброй скучни вечери, по време на които Карола надълго и нашироко бе обсъждала персонала си. Бързо започна да изброява необходимите качества, като сгъваше пръст след пръст.

— Интелигентни. Трудолюбиви. Лоялни. Хора, на които може да се довери напълно. Карола непрекъснато се оплакваше колко трудно се намират подобни специалисти.

— С други думи — кимна развълнувано Дани — хора като теб. Моника, ти си най-подходящият човек, когото познавам, който може да ми помогне да организирам и задействам компанията. Не мога да ти плащам, докато не започнем да печелим пари, но, моля те, моля те, кажи ми, че ще го направиш. Нали знаеш, че винаги си казвала, че двете си носим една на друга късмет.

Големи късметлийки сме, ја! Този техен таен код щеше винаги да ги връща към спомена за онова сънливо шофиране от Лозана по тъмния, обвит в мъгла, криволичещ път към клиниката „Етиол“. Към онези ужасни няколко секунди, през които бяха само на косъм от смъртта.

Премеждието им през онази нощ бе заздравило приятелството им завинаги. И в този момент Дани непоколебимо вярваше в две неща — че тя може да прави тоалети, които жените с желание да купуват, и че Моника и тя двете могат да превземат Седмо авеню.

— Ще го направиш ли? — попита настойчиво Дани. — Ще се присъединиш ли към мен?

Моника се разсмя.

— О, боже! Наистина ли си мислиш, че бих могла да ти отвърна с не?

Двете заедно щяха да бъдат непобедим отбор.

Появата на Дани ди Портанова в ранните сутрешни часове на номер 550 на Седмо авеню не остана незабелязана от Реджи. В началото, изцяло погълнат от есенната си колекция, Реджи не се замисли особено върху многозначителното ѝ присъствие в тази част на града. Но в края на краищата ежедневните посещения на графинята на Седмо авеню започнаха да смущават чувството му на безметежно благополучие. А всичко, което безпокоеше господин Реджи, се отразяваше върху творческите му способности. А пък точно творческото му въображение съставляваше основния му капитал в търговията.

Макар че Реджи бе леко разтревожен от нахлуването на Дани в офиса му и от отвратителното ѝ избухване, той не си бе сторил труда да сподели заплахите ѝ и недостойните ѝ обвинения с когото и да било. Дори и с Меги. Само че мълвата бавно бе започнала да се разпространява, несъмнено не без помощта на Етиен, неговия фризьор, и в града вече се знаеше, че между Реджи и очарователната млада графиня е избухнал жесток скандал.

Сега, когато я виждаха постоянно на Седмо авеню, хората започнаха да си задават въпроси.

— Какво смяташ, че е намислила? — искаха да знаят приятелите му. — Това момиче не е чак толкова лудо, че да се захване да отмъщава. Точно пък на теб.

— Скъпи мои, това не е мой проблем — уверяваше ги Реджи и с цялата си душа мечтаеше да изхвърли този сплетник Етиен за скандалната му нелоялност. Но Етиен бе най-добрия фризьор в града и не можеше да си позволи да се лиши от него. А ако новата му колекция се окажеше поне наполовина толкова успешна и сензационна, колкото очакваше, журналистите веднага щяха да го обсадят за интервюта и фотографии. И тогава щеше да има нужда от Етиен повече от всякога, защото безупречната прическа бе още един от типичните за господин Реджи символи на успех и благополучие.

Нареди на мрежата си от лоялни информатори да открият защо графинята посещава така редовно Седмо авеню.

Една манекенка, която от години се опитваше да стане асистентка на господин Реджи, се върна с информация, че Дани прекарва дните си с Ървинг Блат.

— С този старчок? — изсумтя презрително Реджи. — Тя какво, да не би да му прави клизми?

— Може би я гласи за свой приемник — предположи манекенката, докато лакираше дългите си нокти.

— За бога! — изръмжа Реджи. — Всеки идиот на тази улица знае, че той има двама сина, които са поели по-голямата част от бизнеса. А сега изчезвай оттук и се върни с информация, която наистина да мога по някакъв начин да използвам.

Манекенката се завърна задъхана от вълнение. Този път бе открила нещо важно.

— Графиня Ди Портанова създава своя собствена колекция — докладва гордо, уверена, че този път най-накрая ще получи мечтаната работа. — Нейна собствена модна колекция от супермодерни и изискани тоалети. И я прави съвсем сама, без ничия помощ.

— Така — прекъсна я Реджи. — И предполагам, че ти вярваш във всичко това, а? Съпругът ѝ е повече от богат, скъпа моя. Тя не я прави, повтарям — не я прави *сама*. Ако *изобщо* прави нещо...

— Сигурна съм, че няма за какво да се безпокоиш — увери го манекенката и го потупа по рамото.

— Че кой се безпокои? — Реджи я изгледа презрително и отблъсна ръката ѝ. Така отчаяно му се искаше тази кучка да не му бе казвала абсолютно нищо. Хленчейки, пое при Меги за утеха.

— Ти си гений — напомни му тя.

— Разбира се — съгласи се той веднага.

Меги погледна часовника си.

— Фотографът на списание Ню Йорк ще бъде тук след по-малко от десет минути. Не е лошо да се постегнеш малко.

Реджи нервно приглади косата си и глътна навътре едва забележимото си коремче. Той беше един от няколкото водещи дизайнери в страната, снимките на когото списание Ню Йорк щеше да използва в поредицата си за модната индустрия. Меги бе напълно права. Той е гений и скоро щеше да стане утвърдена незалязваща

звезда. И тогава Тайм и Нюзик също щяха да искат снимката му, само неговата снимка, за кориците си.

- [1] Hausfrau (нем.) — домакиня. — Б.пр. ↑
- [2] Passe (фр.) — минало. — Б.пр. ↑
- [3] Monsieur le comte (фр.) — господин графе. — Б.пр. ↑
- [4] Oui (фр.) — да. — Б.пр. ↑
- [5] Meshuggeneh (нем.) — побъркан. — Б.пр. ↑
- [6] Frau (нем.) — госпожа. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Ню Йорк

Дани съвсем предвидливо бе избрала една от най-известните рекламни компании, за да рекламира създаването на „Графиня Дани, Inc.“. Но дори и да бяха отпечатани върху тоалетна хартия, официалните съобщения, които излязоха на 15 декември 1974 година, щяха да привлекат вниманието на всички вестникари. Ключарската мрежа на нюйоркския хайлайф вече седмици наред разпространяваше новината, че младата графиня Ди Портанова се е насочила към Седмо авеню.

Журналистите, които ревностно и всеотдайно отразяваха лудориите на любимата им аристократична двойка, вдигнаха невъобразим шум около последната приумица на Дани. За нея се говореше навсякъде от „Дъброу кафетерия“, която се намиреше в сърцето на модния свят, до задните офиси на Сакс, Блумингдейл и Бергдорф. Приятелите и познатите на Дани не спираха да повтарят колко невероятно умно от нейна страна е да постави собствено модно ревю и да създаде цяла нова колекция.

Нюйоркските моделиери обикновено обявяваха датата за следващото си ревю поне шест месеца преди започването на празниците на модата, които се провеждаха всеки октомври и април.

„Фешън календар“ — ежеседмичният бюлетин на модната индустрия, който се разпращаше на десетки хиляди абонати из цялата страна, обикновено съобщаваше графика на интересуващите се. По традиция по-изявените моделиери обикновено участваха през втората половина на четиринадесетдневния период. Търговци на дребно, разпространители, журналисти и други заинтересовани лица препускаха като луди от едно ревю на друго, водеха си бележки и си разменяха информация за това, което бяха видели или подочули.

Между моделиерите сякаш съществуваше неписано правило — колкото по-високи са цените на техните творения, толкова по-екстравагантно и разточително бе самото шоу. За някои от най-известните дизайнери се говореше, че жертват по половин милион

долара, за да привлекат повече и по-отбрана публика. Никой от тях не жалеше средства в опитите си да впечатли купувачите, да вдъхнови модните драскачи и да забавлява знаменитостите от хайлайфа.

Наложи се Ървинг да задейства няколко от старите си връзки, за да може да издейства ден за ревюто на „Графиня Дани“. Не стига, че компанията бе напълно нова и непозната, ами на всичкото отгоре Дани бе заявила желанието си за участие няколко месеца след останалите. Но тя бе твърдо решена да представи първата си колекция по време на пролетните празници на модата.

— Добре — отговориха му от „Фешън календар“. — Можем да ви вмъкнем в петък след обед. В края на първата седмица. Но само при условие, че, ако е необходимо, ще наемете автобуси, за да можете да превозите всички желаещи за следващото шоу.

— Ще наема и хеликоптери ако трябва — изписка Дани, приела възторжено предложението им.

Остана неразрешен само въпросът с мястото на ревюто.

— Лесна работа — заяви самоуверено Моника. Беше присъствала на стотици ревюта и знаеше, че двете с Дани със сигурност ще измислят нещо оригинално.

Късно през нощта започнаха да обмислят нещата, като отхвърляха възникналите идеи една след друга. Моника бе изцяло въодушевена от предложението си да поставят ревюто на борда на някой кораб, който ще обикаля около островите на Манхатън.

— Но това ще отнеме часове — усъмни се в идеята Дани. — А и какво ще стане, ако зрителите страдат от морска болест?

Замижа само при мисълта, че манекенките може да започнат да повръщат върху моделите ѝ. Вместо разходката с кораб тя предложи да издигнат огромна палатка в средата на Сентръл парк.

— Ами ако завали? — Въпросът на Моника бе абсолютно резонен. — Можеш ли да си представиш всички онези нещастни жени, които шляпат из калта на високите си токове?

— Добре — кимна Дани. — Нека тогава да го проведем някъде на закрито. Да кажем в Метрополитен музей. Присъствала съм на няколко страхотни купона там.

— Ja, какъв по-подходящ фон за моделите ти от всички онези прекрасни произведения на изкуството...

Слънцето вече изгряваше зад покривите на сградите от другата страна на Сентръл парк, но преди да си позволи да се пъхне под завивките, Дани надраска една бележка и я остави до леглото си.

Да се обадя в офиса на Метрополитен музеъм за разрешение.

Вече се унасяше в сън, когато последните думи на Моника проблеснаха като неонова лампичка в съзнанието ѝ: *Всички онези прекрасни произведения на изкуството.*

В шест часа сутринта вече бе готова с отговора на въпроса. За пръв път в живота си Дани реши да заложи на простотата и непретенциозността. Моделите ѝ трябваше да съставляват най-важната част от шоуто. Нищо не биваше да разсейва зрителите и да отвлича вниманието им от предлаганите тоалети.

Просто, разбира се, не означаваше *евтино*. Нино, който също искаше да има свой принос в начинанието, пожела да поеме разходите по ревюто.

— Това ще бъде моя подарък за теб, сага — заяви гордо той. — Можеш да похарчиш каквато сума си пожелаеш, но направи едно ефектно и запомнящо се ревю.

Дани знаеше, че Нино наистина мисли така и прие с благодарност предложението му. Нае половин етаж от сградата на Ървинг на Седмо авеню и веднага ангажира един предприемач и един специалист по вътрешен дизайн. Срещна се с предприемача и любезно, но твърдо му заяви, че залите на шоуто трябва да бъдат готови до осми април. Никакви закъснения и никакви извинения, предупреди го тя. Искаше работата да бъде свършена в срок дори и ако трябваше да плати двойно на електротехниците, дърводелците и водопроводчиците. А той също щеше да бъде възнаграден за усилията си.

След това се обади на приятелката си Ким Уонтънейбъл, нейната любима преподавателка в танцовата школа, в която Дани вземаше уроци пет пъти седмично. Ким беше интелигентна, забавна мадама, която преливаше от енергия и отдавна мечтаеше да работи като постановчик на мюзикъли. Но Ким беше достатъчно умна, за да знае, че шансовете ѝ да попадне в този свят на очарователни избраници, които в по-голямата си част са мъже, са повече от минимални.

— Да не говорим за това — беше казала на Дани на чашка кафе, — че вече съм на двадесет и шест години, а изглеждам на не повече от седемнадесет. Хората ме мислят за хлапе и отказват да ме приемат на сериозно.

Дани обаче я приемаше на сериозно. В работата си като преподавател тя съчетаваше професионалните си умения и вродената си жизненост с чувството си за хумор. През този час и половина, през който танцуваха под ръководството ѝ, курсистите ѝ работеха дяволски упорито. И всички те истински я обожаваха.

Дани смяташе, че точно тя е човекът, който ще може да ръководи и координира работата на първото ѝ ревю.

— Аз? — зяпна от изненада Ким. — Шегуваш ли се? Защото ако си правиш майтап с мен, никога повече няма да ти проговоря.

— Напълно съм сериозна — възпря я Дани. — Моника и аз си имаме достатъчно грижи и нямаме време да се безпокоим за осветлението и за музиката, нито пък за местонахождението на всеки един от участниците. Очевидно ще трябва да работим заедно и да те уведомяваме за предложенията и решенията си, но...

Ким вече ровеше в чантичката си за бележник.

— Добре — изрече забързано тя. — Моделите, разбира се, са най-важната част от ревюто.

— Естествено — кимна Дани.

Сега ѝ оставаше *само* да създаде колекцията.

Три дни валя без прекъсване, но в деня на първото модно ревю на Дани слънцето най-сетне изгря отново.

— Добро предзнаменование — обяви Моника.

Но Дани не можеше да се пребори с лошите предчувствия, които я измъчваха от момента, в който Моника с идеалните си данни за манекен бе облякла завършените оригинални мостри. Дани бе огледала с критичното си око всичките двадесет и пет модела. Дали облеклата ѝ си струваха поне хартията, на която бе скицирала моделите?

Моника се разхождаше важно напред-назад из всекидневната на Дани и не преставаше да превъзнася елегантните и удобни рокли, костюми и панталони. Но Дани не ѝ се доверяваше особено. Моника

бе прекалено пристрастна, твърде убедена в таланта на Дани, за да може да се разчита на обективност в преценката ѝ.

И ето че вече бе дошъл моментът на истината. Докато двете с Ким се суетяха около моделите и нанасяха последните си поправки, Дани се опитваше да се успокои с мисълта, че в края на краищата тя вече бе доказала пред себе си, че е дизайнер. Сега оставаше да го докаже и на всички останали.

Предприемачът бе изтормозил работниците докрай, но те успяха да свършат работата си преди посочения срок и Дани бе доволна от резултата. Двете с Ким се бяха съгласили, че доставката на мебелите за офисите ще трябва да бъде отложена за след ревюто. Цялото помещение бе празно, като се изключи подиумът за манекените, застлан със син килим, и взетите под наем триста стола.

Зад подиума се спускаше небесносиня завеса. Единствените други предмети в голямото празно пространство, което в най-скоро време щеше да бъде преобразувано в офиси на „Графиня Дани, Inc.“, бяха огромните бели вази и кошници, пълни с фрезии, лилии и други цветя, които украсяваха застланите с бяло подиуми, издигнати край три от стените.

Кой знае дали поради чисто любопитство или от искрен интерес, но твърде много хора бяха дошли на четиринадесетия етаж на сградата, за да видят първото представяне на модната колекция „Графиня Дани“. Моника надникна през една пролука в завесата и набързо преброи посетителите.

— Залата е пълна — докладва тя на Дани... а след това дойде времето да започват.

Ким дни наред бе подготвяла внимателно сценария на ревюто. Имаше отделни екземпляри за осветителя, за озвучителите. Всяка манекенка получи описание на стъпките и хореографията, към които трябваше да се придържа на подиума. Сутринта бе направила набързо дори една генерална репетиция. Сега само даде знак на първата манекенка да се подготви, кимна на Дани, пожела ѝ късмет и натисна копчето на големия касетофон.

Разговорите изведнъж угаснаха и всички посетители се наведоха напред, изпълнени с нетърпеливо очакване. Ревюто на Дани отбелязваше края на една дълга седмица и беше последното представление пред предстоящата още по-дълга и по-напрегната

седмица. Твърде малко от посетителите наистина държаха много на Дани ди Портанова. Повечето бяха надошли, защото предполагаха, че шоуто ще им предложи доста клюкарски материал, ще им позволи да напишат по една забавна статия за това какво не бива да допускат и какво не бива да правят бъдещите модни дизайнери.

— Поне започва навреме — прошепна завеждащата покупките на Бергдорф и погледна колегата си от Ниймън-Маркъс. — Какво ще кажеш да пийнем по нещо веднага щом успеем да се измъкнем оттук?

— Чух, че графинята ще сервира шампанско след шоуто — прошепна в отговор закупчикът на Ниймън-Маркъс.

— Решението ѝ да празнува не е ли малко прибързано? — промърмори жената от Бергдорф, като изгледа с многозначително вдигнати вежди първата манекенка на Дани, която се оттегляше, сподирена от вяли аплодисменти.

Модният редактор на Харпър базар сбута с лакът редактора на Вог, мнението на когото бе достатъчно влиятелно, за да поощри или срине дадена колекция.

— Какво мислиш?

— Да се надяваме, че следващите са по-добри — отвърна лаконично редакторът на Вог.

От мястото си зад тях редакторката на Ню Йорк таймс дочу разговора им и побърза да се намеси. Наведе се напред и изрече приглушено:

— Не, не са. Само вижте това.

Главите се обърнаха към втората манекенка, облечена в зелена ленена минипола и ленен жакет в същия цвят.

— Не мога да повярвам, че си губя времето тук — изсъска закупчикът на Бендел и се обърна към директорката по въпросите на модата на Сакс.

— Бедната жена — промълви представителката на Сакс.

— Изобщо не е бедна — изхили се репортер от Пари мач.

— На мен ли така ми се струва — попита новата и все още несигурна в себе си завеждаща покупките на Блумингдейл — или показваните модели са наистина съвсем обикновени и безинтересни?

— Тя трябваше да продължи да се занимава с това, което наистина умее — да организира балове, а не модни ревюта. — Една млада дама от хайлайфа, която жадно се стремеше да заеме мястото на

Дани като кралица на тяхното общество, злобно и отмъстително захихика.

Още една манекенка излезе на подиума. Бавно се приближи и се завъртя така, че всички да могат да разгледат модела. След това бързо излезе.

Аплодисментите бяха просто от учтивост.

Друга манекенка с нов модел.

Съвсем слаби аплодисменти.

След всеки модел аплодисментите намаляваха. Хората започнаха да стават, прибирайки чантите и бележниците си преди още шоуто да е свършило. Други се прозяваха и поглеждаха многозначително часовниците си, като не обръщаха никакво внимание на моделите. Ким бързо избута Дани на сцената, за да се поклони. Това беше най-унизителният момент в живота ѝ. Половината от залата вече беше празна. Три от манекенките все още стояха встрани и чакаха да покажат моделите си. Дани се усмихваше вдървено и се опитваше да съдържи сълзите си до момента, в който ще може да се измъкне оттук и да си поплаче насаме. Когато се върна зад завесата, не можа да не забележи изражението в очите на Морис, което така добре си спомняше от детските си години. В очите му ясно прочете разочарованието, неодобрението, смущението му. За пореден път не бе оправдала надеждите и очакванията му.

С типичната си несръчност и нетактичност Юнис се опита да бъде мила и любезна.

— Браво, скъпа. — Стараеше се думите ѝ да прозвучат ласкаво и успокоително. — На всички много им хареса. Беше изписано по лицата им.

Но това, което Дани бе видяла изписано по лицата на посетителите, съвсем определено *не* бе одобрение и възторг.

— Веднага се връщам — извика през рамо и бързо се втурна към женската тоалетна.

Заклучи се в една кабинка, седна и силно притисна колене към брадичката си, като поемаше дълбоко огромни глътки въздух. Обзета от мъка, тя се люлееше напред-назад и дори не усещаше сълзите, които се търкаляха по бузите ѝ.

В главата ѝ отново прокънтя презрителният коментар на баща ѝ, изречен със смях преди много години, когато тя му бе показала първия

си модел. *Тя никога няма да стане още една Коко Шанел...*

Никога няма да стане...

Не, отчаяно си помисли тя, но аз никога не съм и мислила да бъда Коко Шанел. Всичко, което искам, е да бъда Дани Либерман ди Портанова, дизайнер. Искам да бъда самата аз.

Вратата на тоалетната се отвори и Дани чу потропване на няколко чифта токове, които се упътиха към огледалото.

— След три месеца с нея ще е свършено — предрече един смътно познат глас.

— Може би дори и по-рано — уточни друг.

— И какво друго е могла да очаква? Така да се изложи...

— Скоро ще се залови с някакво ново хоби. Нали знаеш, че тя и Нино постоянно се хвърлят от едно нещо на друго. Не мога да разбера защо тя не се придържа към вечерните партита и нощните клубове.

— Видя ли тази нейна колекция?

— Малко de trop^[1], не мислиш ли?

Цялото помещение се изпълни с презрителния им смях.

На следващия ден Мишел Бартън, който пишеше най-четената колонка в Уименс уеър дейли, сумира ревюто на Дани само с няколко изречения:

Не знаех, че бяхме поканени на ревюто на графиня Ди Портанова на бдение. Тя ни бе обещала колекция, само че изобщо не ни бе предупредила, че моделите ѝ са предназначени за Армията на спасението.

Господин Реджи също показва новата си есенна колекция по време на празниците на модата. Колекцията му бе провъзгласена за най-големия успех до този момент. Модната мафия — журналистите и завеждащите покупки на най-големите магазини — най-накрая го удостоиха с неофициалната титла *Звезда сред дизайнерите* — силно жадувана от всички титла, запазена само за отбрана група моделиери.

Комбинация между Холстън и Галанос — превъзнасяха колекцията в Ню Йорк таймс.

Изпълнена с типично негов стил, но с елементи на Диор и Сен Лоран — пропяваха от Уименс уеър дейли.

Моделите му съчетават в себе си елементи от всички известни модни къщи и в същото време остават напълно различни и уникални — отбелязваха чуждестранните журналисти в дузина различни вестници.

Истински оригинал. Американец, който е достатъчно умен, за да използва най-доброто от парижката мода.

Купувачите възторжено заключиха, че той е моделиерът на 1975 година и затрупаха офиса му с толкова много поръчки, че компютърът му блокира.

Господин Реджи се наслаждаваше на всеки миг от новата си популярност.

Какъв глупак е бил да се тревожи от намеренията на Дани ди Портанова! Ревюто ѝ беше нещо по-лошо и от провал. Беше я провалило завинаги и заедно с това бе погребало надеждите и аспирациите на тази кучка да стане моден дизайнер. О, как искрено презираше хората, които смятаха, че е толкова лесно да се създадат моделите, които американската публика би одобрила; които си мислеха, че за това е нужно човек само да се придържа към образците на Мак Кол. *Глупаци!*

— Предполагам, че известното и популярно име все още не гарантира пълния успех — размишляваше Меги.

— Разбира се, че не — веднага се съгласи Реджи, като мислено изброяваше новите си завоевания. Умопомрачителна колекция. Увеличаваща се слава и известност. Повече пари, отколкото някога се бе надявал, че ще спечели. И Ра Ра, който го чакаше вкъщи.

Ра Ра.

Трябваше само да си помисли за Ра Ра и членът му започваше веднага да се втвърдява. Ра Ра бе най-красивият мъж, с когото някога бе спал Реджи. Беше истински чувал със сексуални изненади. За нещастие Реджи трябваше *да си плаща* за всеки получен подарък.

Ра Ра беше истински използвач.

— Наистина ли очакваш да ти плащам за чукането? — го бе погледнал с невярващи очи Реджи, след като Ра Ра го бе оправил в мъжката тоалетна на „Фор сийзънс“ миналата есен след представянето на пролетната му колекция.

— Този път е безплатно. — Момчето го беше погледнало с неотразимата си усмивка. — Нещо като официално предложение. Но оттук нататък всяко чуване ще ти струва двеста и петдесет долара. — След което бе подал на Реджи визитната си картичка.

— Забрави за това! — Реджи възмутен бе изхвъркнал от тоалетната.

Но измина една цяла седмица, а Реджи не можеше да изхвърли от съзнанието си образа на Ра Ра. Мисълта, че трябва да си плаща за удоволствието, го ужасяваше, особено като знаеше, че има толкова много момчета, които умират от желание да го начукат на именития моделиер. Но Реджи не искаше *кое да е* момче. Искаше Ра Ра. Накрая отстъпи. Вдигна телефона и набра номера му.

В началото прекарваха заедно една нощ седмично — Реджи смяташе, че не може да си позволи повече. Но скоро разбра, че веднъж седмично не му е достатъчно. Ра Ра беше изключителен красавец, който знаеше как да му достави удоволствие в и извън леглото. Държането му беше толкова обаятелно, че Реджи бързо се пристрасти към ласките му. Когато започна да си позволява срещи с Ра Ра два, а понякога и три пъти седмично, счетоводителят му започна да задава въпроси.

— Просто си трай и попълвай чековете — сръза го Реджи. Но все пак реши да помоли Ра Ра за отстъпка в цената. В края на краищата не е ли той още една сродна душа? Нима между тях няма нищо повече от гол секс? Нима парите трябва да са в основата на техните взаимоотношения?

Ра Ра обаче не отстъпи. Щом Реджи не отбива от цената на дрехите, които продава на приятелите си, защо Ра Ра трябва да отбива от цената на члена си?

Реджи бесня, проклина го, плака дори. Но и сълзите му не трогнаха Ра Ра, чието мото бе: *Първо си плати, а след това се забавлявай.*

Разходите на Реджи продължаваха да растат.

Когато не се чукаше с някого, Ра Ра пазаруваше. Най-доброто място за пазаруване в Ню Йорк в събота следобед беше Блумингдейл. И то не заради страхотния асортимент от мебели, храни и облекла, с

които магазинът съвсем оправдано се славеше, а заради самото пазаруване.

Този майски следобед Ра Ра бе проучил обстановката и вече бе набелязал няколко типа, които му намигаха заговорнически, но никой от тях не бе хванал окото му. В някои дни просто не му вървеше. За да си достави все пак някакво удоволствие, той се отби в бутика на Ралф Лорен, за да си избере чифт къси панталони в цвят каки, които бяха достатъчно изрязани, за да откриват добре оформените му мускулести бедра.

Изведнъж се закова на място, съзрял пред себе си сламенорус красавец, закрил лицето си зад чифт очила с огледални стъкла и навлечен в широк торбест потник.

Ра Ра се приближи бавно, за да го разгледа по-добре.

Беше Спайк Стоун. Английската рокзвезда. Ра Ра не можеше да повярва на очите си. Спайк Стоун беше най-навитият рокаджия след Мик. Ра Ра притежаваше всички албуми на Спайк Стоун.

Спайк беше сам — без охрана, без почитатели, без любовници...

— Дайте ми всички онези, не зная точно как ги наричате... онези пуловери за яхтсмени. Размер М. — Спайк говореше на продавача с подчертания си кокни акцент.

Като преглътна мъчително и се опита да си възвърне самоувереността, която в този момент изобщо не изпитваше, Ра Ра се намеси грубо:

— Смятах да си купя един от тези пуловери, но ти току-що взе всичките.

Спайк Стоун повдигна очилата си и съвсем открито огледа Ра Ра — скъпите му каубойски ботуши, плътно прилепналите избелели джинси, които трудно прикриваха голямата издутина между краката му, и тениската, която едва побираше силно развития гръден кош на Ра Ра.

— Така, а? Е, да предположим, че мога да ти дам един, но моето мото е: *Ако искаш да получиш нещо, трябва дяволски добре да се потрудиш за него.* Тази вечер имам представление в Гардън, но след това би могъл да дойдеш в апартамента ми в Плаза и да ми покажеш дали наистина искаш да го получиш.

Ра Ра преглътна на сухо.

— Пуловерът или теб?

— И двете — ухили се Спайк.

Тази вечер... Беше ангажиран с Реджи, който бе вдигнал голям шум около купона, който организираше, за да отпразнува успеха от новата си колекция и за да представи Ра Ра на най-близките си приятели. Реджи щеше да изпадне в неконтролируема ярост, ако Ра Ра не се появеше на купона.

Но пък Спайк Стоун бе възможност, която Ра Ра просто не можеше да изпусне. Да изчука Спайк Стоун в хотел Плаза! Та това беше звездният му час! Нали заради това бе дошъл в Ню Йорк.

— Добре — отговори Ра Ра съвсем небрежно, сякаш за него това едва ли имаше някакво кой знае какво значение. — Довечера. След представлението. В Плаза.

Спайк подхвърли дебела пачка банкноти на щанда.

— Точно така. — Това на Ра Ра. — Задръж рестото. — На зашеметения продавач, който току-що бе продал стока за две хиляди шестстотин и петдесет долара. — Изпратете пуловерите в Плаза. Ще бъда там до понеделник.

Преди да тръгне, намигна на Ра Ра.

— Ще се видим по-късно, скъпи...

— Точно така — промърмори Ра Ра, — по-късно.

Поканата на Спайк Стоун беше като сбъждане на най-смелите му мечти. За момент съжали, че ще трябва да отложи срещата си с Реджи, който бързо се бе превърнал в най-добрия му клиент. Но угризенията и съжаленията само му пречеа, а Ра Ра беше млад мъж, който много бързаше, вперил поглед към бъдещето.

До седемнадесет годишната си възраст Ра Ра — по онова време известен като Елис Нюз — не се бе отдалечавал на повече от петдесет мили от родния си град Лейк сити във Флорида, където родителите му отчаяно се стараеха да отгледат него и петте му помалки братя и сестри с парите, които баща му печелеше като полицай, контролиращ движението по щатската магистрала.

Мечтата на родителите му бе децата да завършат колеж и след гимназията Елис се записа в Университета на Флорида в Гейнсвил. Работеше като сервитьор, за да може да плаща за

квартира, учебници и университетски такси. Но парите никога не му стигаха, особено за кино или срещи с момичета.

Един ден, през втората година на следването, докато прекосяваше студентското градче, някакъв мъж се приближи до него и му каза, че е съдържател на клуб в долната част на града. Търсел млади симпатични момчета, които могат да танцуват и които искат да изкарат малко допълнителни пари в края на седмицата. Разбира се, защо не, помисли си Елис. Но когато отиде в заведението, бързо установи, че танцуването всъщност означава стриптийз и клубът е само за мъже.

В началото мисълта, че трябва да се съблича пред толкова мъже, го смути и направо поуплаши, но собственикът го насърчи да опита поне няколко пъти. Елис беше страхотен. На посетителите им потичаха лигите от желание всеки път, щом той разкършеше прекрасно изваяното си тяло в такт с музиката. Възторжените им аплодисменти му спечелиха прозвището Ра Ра.

Той бързо стана не само най-популярния танцьор в клуба, но и постоянно бе затрупан с молби на по-заможни бизнесмени за индивидуални танци. До този момент Ра Ра бе научил достатъчно, за да му е ясно, че индивидуалните танци обикновено се провеждат в леглата им в хотелските стаи, но бизнесмените плащаха добре за услугите му. Понякога по двеста долара на нощ, почти половината от седмичната надница на баща му.

Вместо да се прибере у дома в Лейк сити през ваканцията, Ра Ра замина за Маями, където шефът му притежаваше още един клуб и където заплащането беше още по-добро. Много от клиентите му, туристи от Ню Йорк, го уверяваха, че той имал някои твърде привлекателни страни, а това означавало големи пари в Ню Йорк.

Оставаше му само още един семестър до дипломирането и той чудесно съзнаваше, че ще разбие сърцата на родителите си, ако се откаже от следването. Но просто не можеше да устои на изкушението да изкарава чисти триста и петдесет долара на нощ. Измисли заради тях една история за някаква агенция за модели (страхотен начин за студентите в последните курсове да изкарат малко пари), обеща им да се запише в Университета на Ню Йорк, за да защити степен, и пое за Ню Йорк.

Ра Ра нито за миг не съжали за решението си. Имаше страхотен апартамент и една спалня с изглед към Ийст ривър, през лятото ползваше една къща на Файър айлънд, а твърдият му и стабилен доход обещавахе да стане по-добър благодарение на клиенти като Реджи Болт.

Бедничкият Реджи. Ра Ра не искаше да го разочарова, но Спайк Стоун беше... е, беше Спайк Стоун.

Проправи си път през тълпата, изпълнила целия първи етаж, приближи до телефонните автомати, които се намираха близо до входните врати, и набра личния номер на Реджи.

— Не мога да дойда довечера, Реджи. — В гласа му звучеше искрено съжаление. — Излезе нещо по-важно.

На другия край на линията се възцари дълго мълчание.

Реджи бе втрещен от изненада. Подготовката на този купон бе погълнала цялото му внимание през последния месец. Беше поканил двадесет от най-близките си приятели и всички те с нетърпение очакваха да се запознаят с последния мъж в живота му.

Беше наел най-добрата фирма в града, която да подготви партито. Не само най-добрата, но и най-скъпо платената.

По дяволите разноските — беше решил високомерно. Организираше празника, защото имаше два наистина заслужаващи си повода — провъзгласяването му за Звезда и запознанството с изящния му нов приятел.

Същият този приятел, който сега му казваше, че нещо *по-важно от Реджи* ще му попречи да присъства на купона.

Призля му.

Ако Ра Ра не се появеше, приятелите му никога нямаше да го оставят на мира. Вече чуваше как се кискат и си шушукат зад гърба му:

Бедничкият стар Реджи, такава голяма звезда е, а не може да задържи дори едно момче в леглото си...

Винаги съм знаел, че разказите му за Ра Ра звучат твърде примамливо, за да са истина...

Били са просто плод на трескавото му въображение.

Мисълта, че трябва да се моли, дълбоко нараняваше Реджи, но притиснат до стената, той реши да избере по-малкото унижение; реши

да падне на колене и да се помоли.

— Моля ти се, Ра Ра... знаеш колко важна е за мен тази вечер и колко много разчитам, че ще бъдеш до мен... Ти ми обеща.

Ра Ра усети леко разкаяние, но Спайк Стоун беше много по-важна клечка, отколкото Реджи Болт някога щеше да бъде.

— Хайде да го отложим за утре вечер, а?

— Не! Трябва да те видя *тази* вечер. И очаквам да те видя. Не желая повече никакви спорове по въпроса.

Само че Ра Ра не понасяше да го притискат и да му говорят по този начин.

— Ей, я почакай малко, човече! — Гласът му прозвуча остро. — Ти не ме *притежаваш*. Разбра ли?

Реджи изруга тихичко. Бяха водили този разговор и преди. Той можеше да притежава Ра Ра, можеше да има изключителни права върху времето му, ако Ра Ра му предоставеше пълни права за закупуване на тялото му. А това означаваше Ра Ра да получи достатъчно, за да престане да се продава на всеки срещнат. От Реджи се искаше да му прехвърли двеста и петдесет хиляди долара в брой, да му купи спортна кола (Ра Ра щеше да си я избере), да му осигури безплатно храна и квартира и да му обещае, че ще го включи в завещанието си с още двеста и петдесет хиляди долара.

Още щом чу условията, Реджи недвусмислено му заяви, че идеята му е абсурдна. Абсолютно неприемлива. Не разполагаше с толкова излишни пари, които да харчи за момчета, пък били те много красиви и привлекателни. Паричните подаръци, които правеше на Ра Ра при всяка тяхна среща, бяха едно. Но това си беше истинска проституция. Освен това на Реджи не му се налагаше да си *купува* любовниците. Можеше да има всеки, когото пожелае.

Бедата обаче беше, че те и двамата знаеха, че той иска Ра Ра.

Закупуването на Ра Ра щеше да му излезе много скъпо. Счетоводителят му щеше да нададе вой до небесата. Но по дяволите, счетоводителят работеше за Реджи, а не обратното. И ако в тези продажни времена това бе стъпката, която щеше да попречи на Ра Ра и за в бъдеще да проваля уговорените му ангажименти, може би ще трябва да заплати цената. И тогава щеше да притежава Ра Ра. Целият. Напълно.

Мисълта за това достави на Реджи истинско удоволствие.

През дните и седмиците след шоуто на Дани ѝ се струваше, че е станала обект на присмеха и подигравките на целия град. Всеки ден тя прилежно се опитваше да се види с изпълнителните директори и закупчиците на големите магазини, с които Ървинг я бе запознал. Но от всички получаваше обичайното извинение, че са много заети. Където и да отиде вечер с Нино, Дани бе сигурна, че останалите гости говорят за нея, присмиват се на колекцията ѝ, обсъждат я по начина, по който я бяха обсъждали в женската тоалетна след шоуто.

Изразителни погледи, сподавени усмивки, състрадателни потупвания по рамото... Дани виждаше и разбираше всичко и бе убедена, че се е превърнала в най-голямото посмешище в града. Когато се оплака на Нино, той се опита да я успокои:

— Сага, никой не говори за теб. Никой не дава пет пари за колекцията ти.

Думите му бяха добронамерени, но вместо да я накарат да се почувства по-добре, те още по-дълбоко нараниха гордостта ѝ.

По галаприеми, благотворителни балове и официални вечери тя срещаше представителите на модния елит, някои от които познаваше от години, и напразно се опитваше да ги убеди да рискуват с новата ѝ колекция. В края на краищата те започнаха да я избягват и да се отправят в друга посока веднага щом я видеха да се приближава. А когато спряха напълно да разговарят с нея и да отговарят на телефонните ѝ позвънявания, Дани вече разполагаше с всички доказателства, че първият ѝ опит да се наложи на Седмо авеню се бе оказал пълен провал.

Единственото нещо, което може да е по-лошо от предизвикването на сензация, е това изобщо да няма сензация. За нещастие тя бе постигнала точно това.

Пренебрежението на околните отново събуди позабравените детски страхове и обиди. Внезапно тя отново се почувства дебелията, необичана дъщеря на Морис. Само че този път се бе провалила не само пред баща си, а в много по-голям мащаб — беше станала за смях на цялото светско общество на Ню Йорк.

Има и още една разлика — строго си напомни тя. В клиниката „Етиол“ се бе освободила от масления пашкул, в който бе обвита, и се

бе превърнала в красива, изящна пеперуда. На новата Дани не ѝ се налагаше вече да бяга в стаята си и да се крие там, потънала в отчаяние. Новата Дани можеше да се извиси високо в небето с леките си фини крилца, които бяха подсилени от самоувереността ѝ и подплатени с непоколебимата ѝ решителност. Но преди да се издигне и извиси нагоре, тя трябваше да разбере къде точно бе сбъркала.

Мислено се върна назад към месеците, предхождащи шоуто, и не ѝ бе необходимо много време, за да намери отговора, който търсеше. Дори и с помощта на Моника, пак бе имала твърде много неща, за които да мисли, твърде много задачи, които да решава, твърде много подробности, които да предвиди. Календарът ѝ бе доказателство за това колко натоварена е била. Всичките тези срещи и обеда, дългите дни, прекарани с Ървинг, уморителните вечери с Нино.

Нищо чудно, че се бе провалила. Не си бе осигурила достатъчно от това, от което имаше най-голяма нужда — време да твори, да се вдъхнови, да помисли за цветовете и формите, да се опита да намери линията, която да направи моделите ѝ неповторими... уникални.

Беше пренебрегнала най-основния елемент от модния бизнес — създаването на добри модели.

Критиците бяха прави. Моделите ѝ бяха скучни. Съвсем обикновени. Създадени без въображение и вдъхновение. Но аплодисментите, с които бяха посрещнати оригиналните ѝ модели на октомврийското ревю на господин Реджи, все още отекваха в ушите ѝ.

И тук се криеше втората ѝ грешка. Дотолкова бе погълната от мисълта да натрие носа на господин Реджи, че бе забравила главното в този бизнес.

— О, значи желанието ти да се занимаваш с това не се е изпарило с първия ти неуспех — каза ѝ Ървинг един следобед, когато намина към офисите на протежето си. — Е, добре дошла в клуба. Дребният неуспех не е най-лошото нещо на света. Прави те още по-решена да успееш, нали? Но за следващия път запомни — ти си първо дизайнер, а след това бизнесдама. И като говорим за бизнес, искам да ти кажа, че ако искаш търговците да ти обърнат внимание на следващата ти колекция, трябва да си поразмърдаш задника и да се опиташ да продадеш някои модели от тази.

— Не че не съм опитвала — призна тя, загледана надолу към Седмо авеню, улицата, свързана с толкова много мечти. — Никой не

отговаря на позвъняванията ми, освен ако не става дума за някакво светско събитие. Изобщо не ги е грижа за „Графиня Дани“.

Ървинг обаче не прояви никакво разбиране или състрадание.

— Да не би да си мислиш, че и на мен не са ми затваряли вратите под носа! А аз дори не съм знаменитост. Хайде, малката, размърдай се! Ето — довърши той грубо, — може би това ще ти помогне.

Дани разви пакета, който ѝ бе подал. Вътре имаше съвсем нов екземпляр от „Търговския указател“ на Шелдън.

— Тук — посочи Ървинг — ще намериш купувачите на първата си колекция. А сега се хващай за телефона и започвай да разговаряш с тях. С всичките — от тук до Пасадина. И да не си посмяла да се откажеш!

Дани кимна. Беше разбрала всичко.

Двете с Моника си поделиха щатите и разговаряха по телефона до прегракване. Безброй пъти на ден казваха на човека от другата страна на линията: *Бихме се радвали, ако намерите време да се отбиете в нашия офис, когато сте в града.*

Когато разговаряха с жени, те безсрамно парадираха с титлата на Дани и им обещаваха достъп до нюйоркското общество. С мъжете разчитаха на задъханите си, преливащи от възбуда гласове, за да ги примамят в офиса, където винаги сервираха сандвичи, плодове, бира, шампанско, сода и кафе на уморените и гладни купувачи, които се бяха решили да разгледат колекцията.

Главните вериги магазини, повечето от които бяха притежавани от истински конгломерати, обикновено ги пренебрегваха. При тях се отбиваха само по-малките, независими търговци.

Поръчките, които получаваха, изобщо не бяха достатъчни.

Мужен, Франция

Роберто ди Портанова често обичаше да казва на Нино и на сестрите му колко е важен добрият и солиден брак — като този между него и съпругата му, на който те се наслаждаваха вече тридесет и четири години. Но това, което обичаше още повече, бе доброто чукане с някоя от многобройните му любовници.

Като ревностен католик Роберто редовно посещаваше службите и коленичеше пред олтара, за да изпроси прошка за греховете си. И като истински италианец той почти толкова редовно коленичеше и пред окосмените триъгълници на поредната си любовница.

Много често останалата част от тялото, пред което смирено коленичеше, принадлежеше на Карола фон Райх.

В началото на шестдесетте години Карола бе решила, че предприятията „Фон Райх“ трябва да вложат капитала си в повече и различни направления. Прецени за себе си, че производството на електрически нагреватели бе подходящ пазар, който трябва да се разшири за в бъдеще. След няколко години на пазара Карола с огорчение установи, че нагревателите на „Фон Райх“ не са печеливши. Името на техния съперник бе „Ди Портанова, Ltd.“. Или, казано с други думи, семейство Ди Портанова произвежда по-качествени и по-евтини нагреватели.

Следващата ѝ логична стъпка, разбира се, бе да спечели това състезание. Карола изпрати специален пратеник, един от вицепрезидентите на компанията, за да представи предложенията ѝ.

Роберто ди Портанова изпадна в ярост. Сериозните молители не изпращат странични хора да им вършат работата. И върна пратеника обратно.

Карола беше раздразнена, но не смяташе да се отказва от плановете си. Знаеше всичко за Роберто ди Портанова. Знаеше как да се справя с този тип мъже. Макар че гардеробите ѝ бяха претъпкани с необличани, правени по поръчка дрехи — всичките номерирани и описани според сезона, цвета и дизайнера, тя нае Марк Боли от Кристиан Диор, за да дойде до Залцбург и да ѝ изработи напълно нов гардероб от костюми и рокли. Едва тогава пое за Рим.

В багажа си носеше подарък за Роберто — нещо като знак на помирение. Двущевна пушка, изработена на ръка от най-добрите майстори в оръжейните предприятия „Фон Райх“. Името на Роберто бе изписано със златни букви на приклада. От гледна точка на Карола подаръкът беше особено практичен — хвалеше се наляво и надясно, че ако той откаже сделката, ще го застреля.

Роберто нямаше никакво намерение да продава, но изгаряше от нетърпение да се срещне със скандалната Карола фон Райх. *Вещицата*, както я наричаха собствените ѝ изпълнителни директори.

Коравосърдечната кучка с много ум и външен вид, който не се забравя лесно.

Когато тя пристигна в офиса му с подстригана по момчешки къса руса коса и с елегантен сив мини костюм на розови райета, под който очебийно и предизвикателно се поклащаха дългите ѝ крака, той развеселен отбеляза, че тя наистина си заслужава репутацията.

Още щом се ръкуваха, Роберто разбра, че ще спи с нея. Беше само въпрос на време.

Разсмя се с удоволствие, когато тя му подари пушката.

— Чудесен подарък — промърмори той, докато се преструваше, че се прицелва. — Обичам да ловувам.

— Аз също — измърка Карола и кръстоса крака, като изложи на показ черните дантелени жартиери, които поддържаха чорапите ѝ. Вече бе взела решението си. Щом можеше да го преебе в бизнеса, защо да не може да го направи и в леглото?

Роберто не харесваше Карола, но ѝ се възхищаваше. Беше първата жена в живота му, която не бе успял да покори и подчини на волята си. Знаеше как да прави номера, знаеше как да го предизвиква. А Роберто винаги се възбуждаше от предизвикателствата. И я задоволяваше така, както никой друг мъж, а най-малко от всички съпругът ѝ, който линееше в санаториум, я бе задоволявал някога.

Бяха идеална двойка.

Срещаха се, когато и където можеха да си го позволят. Понякога се виждаха във вилата на Карола в Мужен, малко по-нагоре от Кан, където бе закотвена яхтата на семейство Фон Райх. Според стандартите на Карола вилата беше малка — имаше само двадесет и четири стаи. Но изпълняваше добре предназначението си — беше идеално място за лични срещи, служебни или интимни, които бе по-добре да се запазят в тайна от обществеността.

Този път срещата им беше изцяло интимна — за наслада и удоволствия.

Както обикновено, когато не са били заедно известно време, Карола и Роберто се хвърлиха веднага в леглото и се любиха бързо и грубо, като се дразнеха и измъчваха един друг с всички трикове на несъмнено богатия си сексуален репертоар.

Карола лежеше изтощена и отмаляла на изпомачканите атлазени чаршафи. През отворения френски прозорец, който водеше към

терасата, хлуеше лек майски ветрец и галеше голото ѝ сгорещено тяло.

— Малко си понапълняла — каза ѝ Роберто. — Това е добре. Предпочитам жените да изглеждат добре охранени.

След това се наведе и започна да смуче зърната на гърдите ѝ, докато тя леко простена. Доволен, че Карола е все още незадоволена и готова за още, Роберто рязко се изправи и влезе в съседната баня, за да се погрижи за други, по-неотложни неща.

По всяко друго време Карола щеше да се разбеснее от неприятната му забележка по отношение на килограмите ѝ. Още повече, че това бе самата истина — тя наистина беше сложила няколко излишни килограми. Но този път шегата му щеше да си остане за негова сметка.

Карола едва успяваше да се сдържи и да не се разсмее на глас.

В една кошница в тоалетната тя бе сложила последния брой на международното издание на Нюзуик, внимателно сгънат така, че погледът на Роберто веднага да попадне върху статията за снаха му и за компанията, която тя бе основала съвсем наскоро. Карола знаеше, че Роберто едва понася момичето — почти никога не споменаваше името ѝ — и се ужасяваше от публичните скандали и клюки, които тя и синът му предизвикваха.

Карола се чудеше дали Роберто изобщо знае за последната прищявка на снаха си. Ако не знаеше, само след миг щеше да разбере.

Тя се усмихна щастливо. Роберто беше започнал да става твърде самодоволен, дори и с нея. А Карола обичаше от време на време да му напомня, че и тя може да играе играта не по-зле от него.

Запали цигара и се загледа в часовника на Картие край леглото ѝ, който бавно отброяваше секундите.

Роберто дори не си направи труда да пусне водата в тоалетната, преди да излезе с трясък, размахал списанието със статията в ръка.

— Предполагам, че това искрено те забавлява — кресна ѝ той и запрати списанието към нея.

— За какво, за бога, говориш? — попита тя, прозявайки се.

— Не ми се прави на света вода ненапита. Все някой трябва да го е чел, за да е в банята.

— О — усмихна му се сладко Карола, — имаш предвид статията за новото начинание на снаха ти?

— Чудесно знаеш какво точно имам предвид — прекъсна я той и се отпусна на леглото край нея с леко възбуден пенис.

— Роберто, изобщо не мога да си представя как си могъл да позволиш на сина си да се ожени за това ужасно момиче — изрече Карола и мързеливо заоглежда ноктите си. — Никога няма да забравя идиотските идеи, които бе втълпила в главата на Моника, докато бяха заедно в клиниката „Етиол“. Трябваше да я предам на Хелмут едва ли не в белезници — толкова своенравна бе станала. А сега и това.

Роберто усети подходящия момент и побърза да се възползва от него.

— Карола, никога не си ми казвала защо Хелмут се разведе с Моника...

— Говорехме за *твоята снаха* — напомни му остро Карола. — И за причините, поради които си благословил този неподходящ брак.

Роберто излезе от стаята, без да отговаря на въпросите на Карола. Не смяташе да казва нито на нея, нито на когото и да било друг, защо в края на краищата бе позволил на Нино да се ожени за Дани...

Роберто бе изпаднал в необузdana ярост, когато Нино и Дани пристигнаха в имението на семейство Ди Портанова в Асоло, за да обявят годеежа си. Как бе посмял единственият му син дори да си помисли, че ще му позволи да се ожени за американка. И то еврейка на всичкото отгоре! Беше немислимо.

Роберто бе отказал категорично да даде съгласие си за подобен брак.

Дани бе отлетяла за Ню Йорк, сломена и обляна в сълзи. Нино бе изхвърчал от вилата без дори да се сбогува с баща си и се бе отправил с ламборгинито си на юг към Рим. Там бе отседнал в хотел „Хаслер“ на площад Тринита ди Монти.

Опитвайки се да забрави мъката си, той ноц след ноц обикаляше дискотеките и другите луксозни свърталища в града. Измина цяла седмица, а той все още не можеше да забрави Дани. Похарчи стотици хиляди лири по магазините на Виа Кондоти, но и това не му помогна. Единственият начин да заглуши мъката си беше да се напие до забрава.

Една вечер, докато пиеше шампанското си на бара на хотела, един красив червенос американец седна през няколко стола от него и му изпрати бутилка шампанско. Нино повдигна въпросително едната си вежда, но не възрази. След като си поделиха още една бутилка шампанско, пияният американец сложи ръката си на рамото на Нино и той го покани в апартамента си.

Нино сви рамене и се замисли. Защо не? Господ му бе свидетел, че и през ум не би му минало да заведе това приятелче вкъщи, за да го представи на семейството си.

Тази вечер Роберто бе случайно в Рим по работа. След късната вечеря в изключителното заведение „Ел Тула“ той стоеше пред стаята си и ровеше в джобовете си за ключа. В този момент двама от гостите на хотела неவிждащо се запрепъваха край него. Роберто вдигна поглед и разпозна Нино, който очевидно бе пиян до козирката.

Роберто понечи да му се обади, но Нино и приятелят му бяха изцяло погълнати един от друг. Роберто не сваляше поглед от тях. Те спряха пред една врата малко по-надолу по коридора.

Червеносият мъж стискаше силно задника на Нино, а след това целуна сина на Роберто ди Портанова по устата.

Роберто не можеше да повярва на очите си.

И което бе още по-лошо — Нино изобищо не протестира.

Той обгърна мъжа с ръцете си и отвърна страстно на целувката му.

Разтреперан от отвращение и гняв, Роберто си каза, че сигурно е станала някаква грешка. Това не би могло да е Нино. Забърза към стаята си и се обади на регистрацията, откъдето потвърдиха, че Джани ди Портанова наистина е регистриран в хотела. Роберто се отпусна в леглото, като едва успяваше да си поеме дъх.

Единственият му син... *froscia*^[2]!

Изминаха няколко часа.

Накрая Роберто се сети как трябва да постъпи. Единственото по-лошо нещо от брака с Дани Либерман бе Нино изобищо да не се ожени, никога да не му роди син. Роберто не можеше да позволи подобно нещо да се случи.

Той вдигна телефона и поръча личен разговор с Ню Йорк.

— Господице Либерман, обажда се Роберто ди Портанова.

Чу я как ахна от изненада. Очевидно той бе последният човек, когото бе очаквала да телефонира след хладното им сбогуване в Асоло.

— Нино добре ли е? — попита го.

Той леко се изкашля.

— Разбира се. Госпожице Либерман, кажете ми истината. Наистина ли обичате сина ми?

— О, да! Луда съм по Нино...

Тогава ѝ каза, че е променил решението си. Тя може да се омъжи за сина му, но при две условия: децата им да бъдат възпитани като католици и тя да направи всичко възможно Нино да бъде щастлив и напълно доволен.

— Разбирате ли ме, госпожице Либерман? Мислите ли, че ще можете да изпълните тези условия?

— Да, да — чу, че се е съгласила възторжено тя.

Децата ѝ се струваха все още нещо твърде далечно. А що се отнася до това Нино да бъде щастлив... Разбира се, че ще бъде. Те така силно се обичаха... А тя бе най-щастливото момиче на света...

Но ето, че вече бяха изтекли три и половина години, а все още нямаше деца, напомняше си Роберто, нито пък някакъв знак, че всичко е наред и... отношенията между Нино и жена му са напълно нормални. Вместо бебе се бе появила компания — „Графиня Дани“.

Роберто седеше на обляната в слънце тераса в западното крило на вилата на Карола, пушеше и гледеше намръщено пред себе си. Момичето естествено бе решило да трупа капитал благодарение на благородническата си титла, до която се бе докопало чрез женитбата. И което бе още по-лошо, съчетала бе титлата им с това смешно, момчешко име, което тя непрестанно използваше.

Американците бяха толкова еднакви. Толкова безочливи. Толкова вулгарни.

Загаси цигарата си.

Карола му махаше с ръка и му правеше знак да влиза във вилата.

До средата на юни за Дани стана напълно ясно, че ако не предприеме нищо, скоро ще бъде напълно разорена. Поръчките ѝ за есенната колекция вече бяха приключили и числата сочеха, че са със седемдесет процента под първоначалните предвиждания. Още един сезон като този, мислеше си тя мрачно, и ще е напълно свършена като дизайнер. А, което е още по-лошо, корпорацията, носеща името ѝ, щеше да бъде изправена пред банкрут.

Както вървяха нещата, компанията ѝ губеше по петдесет хиляди долара месечно, а освен това имаше заем в размер на четиристотин хиляди, които дължеше на банката. Нино, разбира се, ѝ бе предложил да финансира цялата операция, без да се стига до банков заем, но Дани беше отказала. Беше ѝ помогнал да постави първото си ревю, а то се оказа пълен провал. Всички по-нататъшни проблеми, да пази господ, щяха да се финансират от нейния, а не от неговия джоб. Така беше справедливо. Но както и да подреждаше числата, по никакъв начин не можеше да намали разходите си — наем за офиса, заплата за Моника, заплата на моделиерката и шивачките, заплата на секретарката, която работеше и като манекен, разходи за осветление, телефон — основните разходи, свързани с кой да е бизнес.

Друг проблем бе производството. Дани бе поверила изработването на първата си колекция на един производител в Куинс, един от малкото, които бяха намерили време за нея. Едва по-късно бе разбрала защо този производител се бе оказал свободен. Ървинг я бе предупредил за ниското качество на работа и бе ѝ казал да си намери друг изпълнител. Но Дани отчаяно бързаше да завърши и да натовари облеклата преди тридесети юни — крайния срок, след който всички магазини можеха да отменят първоначалните си поръчки.

Когато дрехите се върнаха обратно, поне една трета от тях бяха съсипани — лошо скроени, немарливо ушити, с неточни размери и неподходящи дължини. Дани и Моника изпаднаха в ужас.

Безброй пъти бяха обещавали на купувачите си изключително добро качество.

А сега...

— Liebchen, трябва да изпълним тези поръчки — каза Моника. — Да се надяваме, че тази е най-лошата. — Вдигна една особено лошо скроена и раздърпана рокля и я погледна така, сякаш държеше в ръка кървав парцал.

— С *мое* име на етикета? Забрави за това — рязко ѝ отговори Дани. Не можеше да си прости, че не бе последвала съвета на Ървинг. — По-добре да не изпълня дадена поръчка и да се надявам, че купувачът може да се върне ако му предложим нещо по-добро, отколкото да рискувам да загубя клиентите си завинаги с парцал като този.

Това беше първият служебен спор между Дани и Моника — качество срещу неизпълнени поръчки. Но Дани в края на краищата бе шефът. И така, наложи се да намалят и без това малкото на брой поръчки с още една трета...

Дани и Моника привършиха с товаренето на първата си колекция на двадесет и девет юни. Заедно с останалата част от персонала те останаха в офиса до четири часа сутринта, за да опаковат и сложат етикетите на последните пратки. Очебийното отсъствие на Нино бе неговият протест срещу решението на Дани да тръгне за Кънектикът по-късно през деня.

— Но, *сара* — оплака се той, — поканени сме да прекараме месеца в Сен Тропе. А и ти трябва да си починеш. Освен това и двамата имаме известни задължения и аз не искам да заминавам без теб.

— Имам работа, Нино. — Дани искаше да се оправдае. — Крайно време е да създадем няколко наистина добри модела.

— Не можеш ли да работиш там? На брега! — опитваше се да я уговори да тръгне с него.

— В Сен Тропе? През лятото? Шегуваш ли се?

Нино знаеше, че е права. Безкрайните партита, пиенето, наркотиците... повечето хора там танцуваха до изгрев-слънце, след това спяха до обяд, а следобедите прекарваха край басейните на вилите си. А освен това Дани беше непреклонна. Трябваше да работи. Не можеше да си позволи да представи още една колекция като първата. Това бе най-бързия начин да се окаже зад борда.

Юли и август бяха мъртви месеци за модната индустрия. Есенните колекции бяха разпратени по магазините, а пролетните щяха да бъдат представени едва през октомври. Дани разполагаше с два месеца, за да се възстанови, да обмисли грешките, които бе допуснала,

да начертае новата си стратегия. До края на август трябваше да е готова с моделите за една пролетна колекция, която да докаже на критиците, че тя е дизайнер не само в мислите и мечтите си.

Двамата с Нино бяха купили къщата в Роксбъри, Кънектикът, съвсем случайно, през един красив есенен уикенд преди две години. Реставрираната фермерска къща, която бе строена преди повече от двеста години, се издигаше на върха на един хълм, от който се разкриваше величествена гледка към заобикалящите я поля и извисяващите се наблизо Блекширски планини. Петнадесет акра с ливади, потоци, брезови горички и най-различни вечно зелени растения разделяха имението на семейство Ди Портанова от най-близките им съседи.

Беше идеално място за работа и уединение. Нино щеше да бъде напълно щастлив и вероятно затънал в неприятности в Сен Тропе, а Дани щеше да е съвсем сама в къщата, като се изключат пазача и съпругата му, която щеше да готви и почиства.

През юли беше горещо дори и в Кънектикът и Дани ставаше още преди изгрев-слънце. Понякога яздеше някой от конете за час-два, а друг път тичаше няколко мили по тясната пътечка, която водеше към езерото.

После се залавяше за работа. След лека закуска се разполагаше край езерото, въоръжена с шише лосион против изгаряне, с една сламена шапка с широка периферия, със скицника и цветните си моливи. По обяд готвачката се приближаваше на пръсти, за да ѝ донесе чиния пресни плодове и сирене и кана изстудено кафе. Рано привечер тя отново яздеше, плуваше, говореше по телефона и обикновено вечеряше от поднос пред телевизора.

Моника я посети през един от уикендите и през двете нощи обходиха всички партита из цялата околност. Но когато Моника си тръгна в понеделник на обяд, Дани отново затъна в работа.

Не бе прекарвала толкова много самотни часове от ужасните дни след смъртта на Софи, но сега Дани откри, че самотата ѝ доставя истинско удоволствие. Животът ѝ с Нино беше като безкрайна въртележка — спускаха се и се издигаха толкова бързо, че не ѝ оставаше и един свободен миг, за да си поеме въздух.

След няколко седмици бе натрупала цяла купчина скици, но все още не бе създавала достатъчно интересни модели за колекция. Нещо не

бе наред. Просто не ѝ хрумваха добри идеи.

Докато се разхождаше сред полята и по селските пътища, тя непрекъснато мислеше върху този проблем. Обади се и на Моника, която както винаги искаше да я подкрепи, но не ѝ беше от особена помощ. Моника притежаваше вроден инстинкт за бизнес и администрация, но с творческите проблеми Дани трябваше да се справя сама.

Когато най-после ѝ хрумна, отговорът се оказа толкова лесен и очебиен, че тя просто не можеше да си обясни как не го бе видяла преди: първата ѝ колекция не притежаваше собствен облик... насока и предназначение. Беше истински миш-маш от модели и поради това нито един от тях нямаше успех. Колекция без *обединяваща я тема* беше като кола без кормилна уредба. Не можеше да отиде наникъде. Както всъщност се беше и случило.

Но не така стоеше въпросът с моделите, които господин Реджи беше откраднал. Тя бе създала тези модели, които бяха получили заслужени оvationи и аплодисменти, за един много специален клиент — за Дани ди Портанова. Беше ги измислила, защото дизайнерите ѝ предлагаха дрехи, които не притежаваха никакво въображение и блясък.

И което беше още по-лошо, тя не можеше да носи едни и същи дрехи през целия ден — да ходи с тях на пазар или на обяд, а след това да отиде със същия тоалет на коктейл или на вечеря. На нея почти ежедневно ѝ се налагаше да се преоблича по три пъти в зависимост от различните ѝ ангажименти. За една жена, която не ходи на работа, това не представляваше никакъв проблем. Ами за едно двадесет и една годишно работещо момиче?

Дани се замисли по въпроса. Все повече и повече от приятелките ѝ, освен тези, които току-що бяха завършили колеж, работеха в различни офиси и кантори. Животът им беше напрегнат и забързан. И нито една от тях нямаше безупречната фигура на манекен с размер 6 или 8.

Сигурно съществуваше някакъв начин да се създадат удобни, елегантни, женствени облекла, които да бъдат подходящи за дългия работен ден на тези жени и в същото време да могат да бъдат използвани за всички, освен най-официалните, разбира се, вечерни ангажименти.

Целият август Дани прекара в скициране на модели. Сменяше скицниците един след друг. Сякаш на света не съществуваше нищо друго, освен тя самата, моделите и скиците ѝ...

Най-накрая остана повече от доволна от себе си. Остави молива и критично се вгледа в роклята, която щеше да е в центъра на колекцията ѝ от петнадесет модела. Дотолкова бе емоционално изтощена от мислене и от стремежа си да изпипа моделите до най-малките подробности, че когато се качи на червения си ягуар и се отправи за Ню Йорк, все още не беше сигурна дали създадените модели отговарят на критериите, които самата тя бе установила за себе си. И нямаше да го разбере, докато не ги покажеше на ревюто през октомври.

Ако облеклата не отговаряха на собствените ѝ стандарти, с нея бе свършено като моделиер.

[1] De trop (фр.) — прекалено. — Б.пр. ↑

[2] Froscia (ит.) — хомосексуалист. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Ню Йорк

Втората колекция на Дани не бе просто хит.

Беше ненадминат успех. По-голям от всичко, което някога бяха виждали на Седмо авеню след нашествието на миниполите.

Piece de resistance^[1], „Падащата рокля“, наречена така заради начина, по който обгръщаше и падаше върху раменете, изправи публиката на крака и изпълни залата с неспирни овации.

Дори и според стандартите на Седмо авеню плетената памучна рокля бе наистина гениално хрумване. Без копчета и без ципове, които да отклоняват вниманието от изчистената ѝ линия. Продълговатата яка бе леко разголваща и секси. Роклята падаше толкова леко, че сякаш *дишаше* около тялото. А най-голямото ѝ преимущество бе, че е подходяща за почти всички жени, независимо дали носят идеалния според модната индустрия номер 8 или предишния номер на Дани — 14.

Роклята можеше да се носи свободно, пристегната с колан или с шарф, но във всички случаи си оставаше най-функционалната дреха, която бе показвана пред ценителите през последните няколко години. А с цената си от сто двадесет и пет долара „Падащата рокля“, представена в различни цветове, беше не само изискана, но и достъпна за всички.

В Уименс уеър дейли започнаха екзалтирано да превъзнасят достоинства ѝ:

На фона на моделите на графиня Ди Портанова много от предложените от другите американски дизайнери облекла изглеждат напълно неподходящи. Колекцията като цяло — и особено роклята, която без съмнение ще се превърне в символ на неподражаемия ѝ подход — постигна ненадминат успех, защото е насочена към един неизследван до този момент пазар: спортни дрехи за

работещи жени, въображението на които не се изчерпва с досадните сиви костюми от трико.

Това са дрехи за дейни и амбициозни жени, за умни и проницателни жени, отпразнили се към славата и известността, създадени от една не по-малко умна и проницателна жена, която без съмнение е дизайнер, заслужаващ особено внимание. Графиня Ди Портанова е успяла да създаде тоалети, които лесно могат да се използват както през деня, така и вечер, които са подходящи както за бизнес срещи и служебни обяди, така и за специални вечери и театрални постановки. Нашето мнение е, че „Падащата рокля“ скоро ще намери пътя си към гардеробите на всички изискани и модерни жени из цялата страна.

И се оказаха прави.

Оставете всичко останало —
„Падащата рокля“ е при вас!

Модните страници на всички по-важни вестници в страната бяха пълни с подобни заглавия.

Ню Йорк таймс добавяше възторжено:

Най-важният тоалет в колекцията на графиня Ди Портанова е една изключително практична, но секси рокля, която може да се носи от сутрин до вечер.

Дайан Врийланд, доайенът на американските модни редактори, писа:

Всички могат да изпопадат от възторг, когато видят „Падащата рокля“, облечена от подходяща жена.

Дани веднага възприе коментара и той се превърна в ключова фраза на рекламната ѝ кампания: *Облечете „Падащата рокля“ и всички ще изпадат от възторг.*

Очаровани от двадесет и една годишната дъщеря на емигранти, която чрез брака си се бе превърнала в аристократка, заплени от бляскавия ѝ живот и неизчерпаемите ѝ финансови средства, търговците веднага откликнаха на поканата ѝ за поръчки.

Та и кой можеше да ѝ устои? Всеки искаше да притежава моделите на „Графиня Дани“ — и то в невероятни количества.

Дори Ървинг Блат, който смяташе, че вече нищо в света на модата не може да го изненада, клатеше с недоумение глава. Закупчиците на най-големите универсални и специализирани магазини — хората, за които Ървинг смяташе, че ще са особено предпазливи след неуспешния ѝ първи сезон — затрупаха офисите на „Графиня Дани“ с поръчки.

Само като си помислеше, че Дани, която допреди шест месеца беше на прага на фалита, изведнъж се бе превърнала в любимката на модната индустрия! И всичко това преди още да е произвела и опаковала поне една поръчка... Радваше се и се гордееше, макар че не можеше да се сдържи да не се поздрави с безпогрешния си нюх, благодарение на който бе забелязал и оценил таланта ѝ.

Другите моделиери от Седмо авеню, които по природа си бяха безумно завистлива пасмина, не бяха особено въодушевени. В най-добрия случай, нареждаха позеленелите от завист дизайнери, Дани бе само още една от моментните знаменитости на модния небосклон. Ако имаше късмет, името ѝ може би щеше да ѝ помогне да се задържи още един сезон, преди да потъне в забвение така, както много други преди нея. Тя си е само една разглезена богаташка, която е решила да си поиграе на моделиер — не спираха да повтарят наляво и надясно.

Чрез агенция партенка всички коментари и отровни словца стигаха и до Дани.

— Не им обръщай внимание — посъветва я Ървинг. — Изпълни всички поръчки, а злобата и завистта им ще си останат за тяхна сметка.

Дани се закле на Ървинг, че ще постъпи точно така.

Клайв Чърчил-Менли — най-известният в Ню Йорк специалист по вътрешен дизайн, си скъса задника от работа, за да постигне типичната за английските провинциални къщи елегантна, домашна атмосфера, на която Моника фон Райх толкова държеше. Резултатът обаче бе наистина зашеметяващ.

Услугите и съветите му бяха скъпо платени, но за Моника това нямаше никакво значение. Та за какво бяха парите, ако не да доставят на притежателите им радост и наслада... Беше дала на Клайв пълна свобода на действие и той с удоволствие се бе възползвал от ситуацията.

Беше наел един архитект и цяла армия от строителни предприемачи. Цялата водопроводна и електрическа инсталация бяха подменени; стените бяха съборени, издигнати наново, боядисани и облепени с тапети. Подовете бяха пренаредени, покривът — основно ремонтиран.

Дърводелците изработиха съвсем нови борови шкафове и греди за кухнята, а след майсторското им опушване те заприличаха на истински антики. Цял екип от специалисти-градинари преобработиха буренясалия заден двор в истинска миниатюрна английска градина.

От най-добрите антикварни магазини, от галерии и от частни колекции Клайв бе успял да закупи най-красивите предмети, каквито дори и той не бе използвал в досегашната си кариера. Едноседмичната му разходка до Лондон и околността завърши със закупуването на две каменни камини в стил Луи Петнадесети, на безценен китайски порцелан, на няколко позлатени конзоли, старинни килимчета и цяла кутия, пълна със старовремски рисунки.

Работата му бе отнела няколко месеца, но Клайв бе успял да превърне порутената къща в удобен и живописен дом, дом, за какъвто Моника винаги си бе мечтала.

А сега очакваше да му се плати.

Докато чакаше Моника да се присъедини към него във всекидневната, Клайв се опиваше от очакващото го удоволствие. Бутилка шампанско Дом Периньон се изстудяваше в изработения от чисто сребро ледник, който ѝ бе донесъл като подарък по случай

нанасянето в къщата. Две кристални чаши бяха застинали на махагоновата масичка, която бе намерил в околностите на Бат.

Моника щеше да пристигне скоро за представянето.

Горчивият опит на Клайв учеше, че колкото и да са богати клиентите му, те винаги плащаха с нежелание сметките си. Докато той трябваше винаги да плаща своите. Ето защо бе превърнал отчета си за похарчените средства в истински ритуал. Всички разходи бяха прегледно изброени върху лист от любимата на Клайв сива луксозна хартия с отличителния му герб в горния му край.

И гербът, и семейната история, с която толкова много се гордееше, бяха измислени. Но истинското му презиме — Джоунс — не притежаваше никаква изтънченост и елегантност. А той бе разбрал още когато започваше работа в Лондон, преди много повече години, отколкото си признаваше, че успехът на един специалист, който работи в домовете на най-богатите, зависи както от таланта, така и от снобския му външен вид.

С помощта на един много дискретен пластичен хирург Клайв съвсем успешно се бе претворил в изтъкнат английски дизайнер. Спазваше диета и спортуваше с такова постоянство и настойчивост, на които дори майката на Моника би се възхитила. Обличаше се толкова стилно и елегантно, че никога не изпаднаше от списъка на елегантните мъже. А когато беше в процес на развод, както в настоящия момент, беше любимият кандидат за вечеря на всяка домакиня, която нямаше с кого да запълни свободното място на масата.

Но ако този път Клайв изиграеше картите си правилно, съвсем скоро вече нямаше да се налага да бъде на разположение на притеснени домакини. Беше решил, че иска от Моника фон Райх не само да плати за извършената работа.

Тя притежаваше всичко, което той ценеше у една млада жена — чифт сочни гърди, които да обгърне с шепи, фотогенично лице (това бе от жизненоважно значение за придобиване на популярност по всички тези благотворителни балове и галавечери) и най-важното — това, което той наричаше насаме *Пари*, с главно П.

Беше направил обичайните си проучвания и бе останал напълно доволен от получената информация — наследница на едно от най-големите индустриални състояния на Европа, наскоро разведена с

богатия си швейцарски съпруг (никой сякаш не знаеше защо), най-близка приятелка на Дани ди Портанова.

Ако инстинктите му не го лъжеха, а това ставаше рядко, тя беше узряла за атаката му.

Погледна дърводелеца, който оправяше някакъв дефект на дървения корниз, и му нареди:

— Побързай. Госпожица Фон Райх ще бъде тук всеки момент, а аз искам всичко да бъде завършено преди пристигането ѝ.

Дърводелецът, който и преди бе работил за Клайв, знаеше, че работодателят му е първокласен негодник. Забеляза шампанското и начина, по който Клайв се оглеждаше в огледалото с позлатена рамка, поставено над камината, и веднага разбра, че шефът е вдигнал мерника на госпожица Фон Райх.

— Няма проблеми, господин Чърчил-Менли — любезно кимна той.

Нямаше никакво намерение да бърза. Рик Флад разбираше жените, без значение дали са някои изискани дами или мърляви ирландки от южните райони на Джърси, откъдето бе и самият той. В едно нещо беше сигурен. Моника фон Райх го желаше. Желаше го отчайващо и настойчиво. И нека е проклет ако позволи на този английски гъзоблизец да я има преди него...

След като изгоря със съсипаните дрехи от първата си колекция, Дани си осигури първокласен производител на есенната. Но когато започнаха да ваят огромните поръчки за „Падащата рокля“, производителят каза *не*.

— Какво искаш да кажеш с това не? — разкрещя се Дани по телефона. — Нали сключихме сделка? Не можеш да постъпиш така с мен. Ще те съдя.

— Ей, лейди — започна съвсем спокойно производителят. — Бяхме се разбрали за производството максимум на десет хиляди бройки. А сега ми казваш, че искаш почти толкова бройки само за първата седмица. Ще ми се да можех да ти помогна, но просто не можем да се справим с такава огромна поръчка. Ще трябва да си намериш още някой. Иди и разговаряй с големите риби.

— Ти, кучи син такъв! — Дани не можа да се въздържи да не започне да ругае. — Няма да се измъкнеш просто ей така. Та ти ще ме разориш!

— Само си хабиш напразно дъха, скъпа. Използвай го, за да намериш някой, който може да изпълни поръчката ти.

В края на третата седмица, когато поръчките достигнаха двадесет хиляди бройки и продължаваха да растат, Ървинг даде на Дани един списък на производители и се усмихна:

— Съвсем спокойно можеш да ползваш името ми.

За нещастие и неговото име не помогна кой знае колко. Дани и Моника поръчаха телефонни разговори с фабрики от Уорчестър, Масачузетс, до Грийнвил, Южна Каролина. Навсякъде беше едно и също. Никой не искаше да приеме изработването на колекцията.

Предприятията вече се бяха обвързали с други моделиери с не по-малко обементи поръчки.

— Изпаднала си в ужасно положение, скъпа — каза ѝ представител на едно от най-големите производствени предприятия в страната. — Надявам се, че ще намериш някой да изпълни поръчките ти. Ще бъде истински срам, ако се провалиш.

— Много благодаря — промълви Дани, изпълнена с горчивина и раздражение.

— Да, да, разбира се, че имаш огромни поръчки, кукличке — каза на Моника един друг производител. — Но е същото и при Калвин и Лесли Фей. Не мога да отхвърля техните поръчки заради теб. Те са ми клиенти от години. Ела пак следващия сезон. Тогава сигурно ще можем да измислим нещо, нали...

— Да те вземат дяволите! — изкрещя Моника и затръшна телефона.

Дани предложи на производителите изключителни права върху бъдещите си колекции — колекции, за които тя обещавахе, че ще бъдат още по-доходни от сегашната, само и само да приемат поръчката ѝ. Не постигна нищо. Всички големи предприятия бяха ангажирали целия си капацитет с най-известните дизайнери и сделките бяха сключени още преди няколко месеца.

— Но преди три месеца не знаех, че ще се превърна в известен дизайнер...

Изведнъж я обзе апатия, разбрала безсилието си.

— Ей — каза ѝ един от производителите — другите производители ще извадят късмет с теб. Ти ще станеш богата и известна. Все някой ще се съгласи да работи с теб...

Мечтата на Дани лека-полека се превръщаше в кошмар. Ако не намереше производител, колекцията ѝ, компанията ѝ — и най-вече името ѝ — отиваха по дяволите.

Сподели проблема си с Нино, като очакваше разбиране и подкрепа. Нино обаче си имаше други грижи. Роберто идваше в Ню Йорк и бе помолил сина си да организира вечеря в негова чест.

— Сара, бих искал ти да организираш вечерята. Аз ще ти помагам, разбира се.

Дани го изгледа така, сякаш току-що ѝ бе предложил да поплуват в Хъдзън.

— Да не си луд? И без това главата ми е пламнала от грижи. Или може би не си забелязал?

Забелязал бе и още как! Сексуалният им живот отдавна вече не съществуваше.

— Аз съм твой съпруг и се нуждая от помощта ти. Можеш да намериш свободно време — винаги си го правила.

— Просто за твоя информация, искам да ти кажа, че управлявам сравнително голям бизнес. — Гласът ѝ бе рязък и леденостуден. — Би трябвало да го знаеш. Ти бе вторият човек, подписал заема.

Грандиозна грешка. Баща му му бе вдигнал невиджан скандал, когато разбра, че е позволил на Дани да основе своя компания. Ако Роберто някога узнаеше цялата истина...

— Виж — опита се да постигне някакъв компромис Дани, — постоянно ми говориш каква страхотна секретарка имаш. Тя би могла да ти помогне в приготовленията...

— Тя не ми е съпруга. *Ти* си моята съпруга и това е *твоя* работа.

— За какво, по дяволите, говориш! — избухна изведнъж тя. — *Моя работа!* Звучи ми така, сякаш току-що съм го чула от устата на Роберто.

Беше точно така, но Нино нямаше никакво намерение да ѝ го признава.

— Зная, че баща ми ще е много доволен, ако вечерята я организираш ти — изрече сковано.

— От кога си толкова загрижен да доставяш радости на баща си?

— Откакто ни позволи да се оженим.

Натрупаните ядове и огорчения изведнъж си казаха думата. Дани напълно загуби контрол над себе си и започна да удря под кръста:

— Може би е трябвало да си спести думите. Може би ти щеше да си много по-щастлив с една жена, която няма да има нищо против да си стои вкъщи, докато ти хойкаш насам-натам.

Цялата се тресеше от ярост.

— Може би — кимна Нино, и той с блеснали от ярост очи.

Втренича се гневно един в друг. Бяха женени вече почти четири години, но никога не се бяха карали толкова остро. Обидите, които си размениха, отекваха из цялата къща.

— Ти си един долен сноб, също като баща си!

— Баща ми беше прав. Единственото, което те интересува, са парите ми.

— Иди го кажи на някоя от приятелките си.

— Те поне ми дават това, от което се нуждае всеки мъж.

— Копеле! — изсъска тя.

— Кучка!

Дани грабна първото нещо, което ѝ попадна — една изящна купа от китайски порцелан от шестнадесети век, пълна с изсушени розови листенца, и я запрати в стената. Фината, изрисувана на ръка купа, се разби на стотици малки блестящи парченца, които полетяха към пода като лек пролетен дъждец.

Дани изгледа с ужас посипалите се по килима отломки. Как можа да унищожи един толкова красив, единствен по рода си предмет! Нима любовта ѝ към Нино също си отива?

Обзе я дълбоко отчаяние и тя избухна в разтърсващи я ридания.

— Нино...

Той я грабна в прегръдките си.

— Сага — прошепна ѝ нежно, — нека не се караме...

— О, Нино, съжалявам! Толкова съжалявам...

— Няма нищо. Няма нищо — промълви той. Силно я притисна към себе си и бавно започна да гали гърба ѝ.

— Нино — виновно хлипаше тя, — чувствам се ужасно. Тази купа не беше ли оценена за двадесет хиляди долара?

— Не се безпокой, застраховал съм я за тридесет. Току-що спечелихме малко пари от нея. — Разсмя се безгрижно и я целуна по

бузите, все още мокри от сълзи. Изглеждаше толкова тъжна и изплашена... Неговата американска красавица. В този момент я искаше гола под себе си, искаше я повече от всичко на света. Желанието му веднага премина в силна, пулсираща ерекция. Без значение колко сексуални партньори бе имал — а те не бяха никак малко — Дани бе неговата съпруга. Жената, която обича. Тя все още го възбуждаше повече и по-бързо от всяка друга, с която бе спал. — Сага, сага, mia saга — промълви той нежно и гальовно.

Пъхна едната си ръка под копринените ѝ гащички. С другата сръчно разкопча копринената ѝ блузка, напъха я под сутиена и бързо обгърна едната ѝ гърда. Започна да гали зърното, подръпваше го и го извиваше насам-натам, докато тя, останала без дъх, го погледна с копнеж и желание.

— Да, да — започна да го подканя тя. Почти бе забравила какво изпитва, когато я докосваше Нино. От толкова дълго време не се бяха любили.

Той я побутна леко към дивана, така че дългите ѝ крака увиснаха от едната страна. След това свали блузката и сутиена ѝ и смъкна полата и гащичките.

Гола, Дани го погледна с големите си сиви очи, замъглени от страст и неутолимо желание, сякаш се опитваше да му каже без думи, че е напълно негова, че силно го желае.

Нино знаеше какво иска тя, дори и ако самата тя го бе забравила. Бързо се съблече, падна на колене пред нея и зарови глава между краката ѝ.

— А-а-а — простена Дани блажено. Всичките ѝ тревоги, проблемите ѝ с производителите и доставчиците изхвъркнаха от главата ѝ, когато устните на Нино докоснаха влажния, тръпнец от желание триъгълник на венериния ѝ хълм. Езикът му, който и преди много пъти беше изминавал същия път, познаваше най-тайните, най-скритите, най-чувствителните ѝ местенца.

Нино не спря да я целува, да я ближе, да я смуче, докато тя най-сетне не свърши, разтърсвана от конвулсии, докато викаше силно името му.

След това дойде неговият ред.

Този път свършиха заедно...

Благодарен, че бе научил добре френски през годините, прекарани в Париж, господин Реджи поздрави управителя на „Льо сирк“ с великодушната си усмивка и едно сърдечно bonjour^[2].

Беше обяд. Ресторантът, с характерните си бежови и прасковени фрески по подобие на Singerie Room във Версайския дворец, бе претъпкан. Но докато някои от представителите на старата генерация и на новоизлюпените богаташи нетърпеливо чакаха край бара, за да бъдат настанени, господин Реджи веднага последва управителя към масата си.

Още в първия момент, в който бе отворил вратата му миналия март, преди година, господин Реджи бе усетил (същият онзи нюх, който бе направил от него известен моделиер), че „Льо сирк“ ще се превърне в любимото му заведение за обяд. За да си осигури постоянна резервация, той бе направил нещо толкова просто, толкова ужасяващо declassé^[3], че представителите на светските кръгове щяха да онемееят от изумление, ако някога научеха истината.

Просто бе бутнал на управителя бакшиш от хиляда долара. Напълно достатъчно, както бе преценил, за да осигури резервацията му за година-две.

Сега, докато вървеше през залата и кимаше с глава на познатите си, Реджи самодоволно си мислеше, че без добронамереното отношение на управителя и той щеше да чака навън за маса. Нещо, което никак не би му подходило.

Парите все още можеха да говорят. Важно беше обаче да се знае езикът им. Същото беше и с връзките. Човек винаги трябва да може да прецени кои си струва да запази и поддържа и от кои трябва да побърза да се отърве.

Най-стабилната му и важна връзка беше на масата — Мишел Бартън — най-страховития и в същото време най-ухажвания журналист от Седмо авеню.

Мишел бе няколко години по-млад от Реджи — току-що бе прехвърлил тридесетте и всички четяха и малко се страхуваха от рубриката му „С едно ухо на земята“. В миналото бе публикувал по нещичко за всички знаменитости — от Холстън и Даян фон Фурстенберг до Оскар де ла Рента. Всички се отнасяха към него като към кралска особа, защото съзнаваха добре, че една негова

неблагоприятна статия е като попадение на ракетите земя-въздух. Никой не смееше да му противоречи, защото никой не знаеше откъде ще извади следващото си оръжие.

Между моделиерите обаче се носеше шегата, че докато едното ухо на Мишел винаги е долепено до земята за поредната клюка или сензация, то задникът му е постоянно във въздуха в очакване на едно добро чукане...

Реджи неведнъж му бе правил услуги в това отношение. Последния път бяха използвали любимия на Реджи уред с две глави — Реджи от едната страна, Мишел — от другата. Сигурен бе, че Мишел копнее за още един подобен сеанс, но Реджи и Ра Ра бяха прекарали цялата сутрин в подобни занимания.

Всъщност Реджи би могъл да покани Мишел вкъщи и отново да извади уреда — просто като жест на щедрост и приятелска добронамереност. От доста време не го бе използвал. Ра Ра обичаше да докосва жива плът, а не играчки, и от няколко месеца насам всички принадлежности на Реджи събираха прах под леглото.

— Мишел, страхотен си! Божествен — додаде Реджи, докато се настаняваше с усмивка от другата страна на масата.

— Кий Уест — обясни Мишел.

— Разбира се — кимна Реджи и даде сигнал на сервитьора за напитките и менюто.

Напоследък не му бе останало свободно време, за да прескочи до Кий Уест, но това изобщо не влизаше в работата на Мишел. А и освен това Реджи поддържаше тена си с помощта на специален солариум, който бе инсталирал в офиса си. Реджи беше открил, че най-голямото удоволствие на спечелените пари е харченето им. Особено когато ги харчи за самия себе си.

Обядът беше истински ритуал.

Напитките пристигнаха. Чисто мартини с водка. След това взеха поръчките им. И започна истинското угощение.

— Името му е Ра Ра, така ли? — попита Мишел, като повдигна въпросително внимателно изскубаната си вежда.

— Псевдоним — обясни Реджи.

— Така си и мислех. Иконом ли ти е или какво?

— Не, просто компаньон. — Реджи нямаше никакво намерение да информира когото и да било, че *плаща* за приятелството на Ра Ра.

— Как е членът му?

— Огромен и твърд — отговори Реджи с истинска гордост.

Мишел довърши мартинито си. Поръчаха по още едно.

— Не зная къде ги намираш. Тези, на които попадам аз, едва им става. Опитал ли се е някой някога да ти го начука с чифт пинсети?

— Е, с Ра Ра това никога не може да се случи.

— И как го правите? — опита се да го подразни Мишел.

— Като това питие, скъпи — чисто.

И двамата се захлиха порочно.

Пристигнаха ордъврите. Макарони Примавера за Реджи и шаран по тоскански за Мишел.

През цялото време не спираше потокът от познати, които приближаваха масата им с покани за вечери, партита, коктейли. Поклони. Подлизурство. Подмазвачи и блюдолизци.

Двамата мъже ги изслушваха дипломатично, без да обещават нищо, но създаваха у почитателите си впечатлението, че са се ангажирали с всичките им молби и покани.

— Толкова е трудно да си търсен и популярен — промълви Реджи, докато разбъркваше умело спагетите си.

— Съгласен съм — въздъхна изразително Мишел.

Но нито един от двамата не би се примирил с неизвестността и забвението. Бяха млади, нахакани, талантиливи и властни. Хората ги търсеха и им завиждаха. На единия заради таланта, на другия — заради възможността му да създава или да разрушава чуждите таланти.

В много отношения Реджи и Мишел доста си приличаха...

През 1968 година Мишел Бартън измина на автостоп пътя от Хоумстън до Ню Йорк, твърдо решен да си извоюва име и известност като моден дизайнер. Родителите му, южняци баптисти, които никога не бяха напускали родния си град, искрено го умоляваха да остане, убеждаваха го, че Ню Йорк е лош, покварен град — истински Содом и Гомор.

Предупрежденията им звучаха като нежна музика в ушите на Мишел. През първите двадесет и пет години от живота си непрекъснато бе потискал сексуалността си и бе твърдо решен да не

допуска същата грешка и през следващите двадесет и пет години. Ню Йорк бе единственото място, където си струваше да отиде.

Първите три години преживя на третия етаж на една сграда без асансьор и с много слабо отопление заедно с един съквартирант, който живееше в постоянен унес от поетия хашиш. Няколко пъти опита късмета си като младши асистент и мечтата му да стане дизайнер започна бавно да избледнява.

Някои успяваха. Но не и Мишел. Кой знае защо, но шансът се усмихваше все на другите. Парите също отиваха при тях. Без да допусне нито за миг, че неуспехът му може да се дължи на липса на талант, Мишел започна да се озлобява.

На Седмо авеню го бяха огледали и бяха преценили, че не става за дизайнер. Но те все още не го познаваха.

Наеха го като коректор в Уименс уеър дейли и той започна да се оглежда за по-големи възможности. Скоро разбра, че истинската му сила е в създаването на нови приятелства, в спечелването на доверието на хората около него. Благодарение на внимателно създадените му и поддържани контакти, той скоро откри своя собствена рубрика и се превърна в един от най-влиятелните специалисти на Седмо авеню.

Мишел знаеше, че популярността му щеше да продължи дотогава, докато продължаваше да работи със същата неотстъпчивост и ожесточение. А той смяташе да прави точно това, дори и да означаваше съсипеването на една или две кариери.

— Е? — попита Мишел, докато си хапваша от шоколадовото суфле. — Някакви новини?

Реджи се усмихна. Запознат с произхода на Мишел и с болезнената му чувствителност и злоба по отношение на дизайнерите, изгрели на небосклона само за една нощ, той знаеше точно кои струни да подръпне, за да се получи унищожителна статия. И този път смяташе да дръпне няколко, но трябваше да бъде много ловък и предпазлив. Фактът, че от време на време се чукаха заедно, работеше в негова полза, но бизнесът си е бизнес. Ако подбудите и намеренията му станеха твърде очевидни, Мишел можеше да го разкара.

— Не, няма нищо интересно. Наистина — изрече отегчено Реджи. Опитваше се да премери всяка дума, която възнамеряваше да произнесе. — Ами при теб? Ти си единственият в града, който все още не си е загубил ума по онази „Падаща рокля“ или както там се нарича.

— Това е само една щастлива случайност. Късмет и толкова. Дани ди Портанова е дизайнер, който няма да измисли нищо повече. Запомни ми думата. Смяташ ли, че титлата, връзките и парите ѝ ще могат да я превърнат в моделиер?

— Разбира се, че не. — Реджи изсумтя. — Но като гледам как я превъзнасят вестникарите до небесата, човек би си помислил, че става дума за една нова Шанел. Очевидно се опитват да замажат положението от миналата пролет, когато я разпъваха на кръст заради онова недоразумение, което тя наричаше колекция. Големият въпрос сега е дали тя ще успее да задоволи търсенето. Никой не споменава факта, че дори не си е направила труда да си осигури производител, който би могъл да се справи с големите поръчки. Едва сега се е разтичала, в последната минута, и се опитва да намери някого. Аматорска работа.

Реджи хапна последното парченце суфле.

— От мен да го знаеш, Мишел, тази компания няма да просъществува дълго. Административните въпроси се движат от една богата австрийска кучка — нейна приятелка. Носи се мълвата, че момичето дори не говори английски. Последната ѝ работа била да бъде съпруга на богат швейцарски индустриалец. Какво би могла да знае за модата една разведена богата блондинка? Едва ли нещо повече от това да понапазарува за себе си. Но това е абсурдно! Особено когато ти и аз трябва да работим, за да си изкарваме прехраната.

Мишел отпи замислено от коняка си.

— Разкажи ми още нещо за това — провлачи той.

Следобедът изобщо не се развиваше според предвижданията на Клайв Чърчил-Менли.

Дърводелецът все още работеше упорито, когато Моника пристигна.

И което беше още по-лошо, тя отклони поканата на Клайв да обиколят заедно къщата.

— Но поне ще изпиете една чашка с мен — настоя той и посочи шампанското. — Сега, когато всичко е готово, скъпа моя, трябва да прием за успешния край на един от най-приятните ми служебни ангажименти, а и за новото начало... — И снижи многозначително гласа си.

— Разбира се, ја. — Гласът ѝ прозвуча благосклонно, но Моника искрено се надяваше, че Клайв ще ѝ представи час по-скоро сметката и ще се омете от къщата ѝ. Имаше да мисли за много по-важни неща.

Като за дърводелеца, например.

— Как се казваш — го бе запитала преди няколко дни, когато беше засякла да я зяпа безцеремонно.

Той се бе усмихнал похотливо.

— Рик Флад. На вашите услуги.

Имаше дълга до раменете черна къдрава коса, която придържаше с пъстра препаска, а носът му изглеждаше така, сякаш бе пострадал при не една или две улични свади. Под плътно прилепналата му тениска изпъкваха яките му бицепси, а още по-плътно прилепналите му дънки очертаваха стегнатия му задник и не оставяха никакви съмнения по отношение големината на пениса му.

Моника не можеше да спре да си мисли за него. Дори бе разказала всичко на Дани.

— Напълно си хлътнала по този тип — подразни я Дани. — Явно си падаш много по този Рик Флад.

А Моника измисли цял списък от ремонти и промени в дървенията на къщата като оправдание да го задържи около себе си.

Беше ѝ трудно дори да диша равномерно, когато той е наблизо.

В този момент той срещна погледа ѝ и смело ѝ намигна.

Откакто се бе отървала от Хелмут, Моника бе излизала с купища мъже и бе преспала с доста от тях. Но нито един от тях не я бе карал да се подмокря от желание, както правеше всеки път, когато Рик Флад я погледнеше с тези негови жарки кафяви очи. Той изглеждаше почти... *опасен.*

Зачуди се какъв ли е в леглото. Агресивен? Нежен? Страстен? Ексцентричен? Възможностите бяха безброй и всички бяха еднакво примамливи.

Клайв продължаваше да говори. До този момент Моника не бе чула нито дума. Цялото ѝ съзнание бе обсебено от Рик Флад.

Представяше си как ѝ шепне в ухото какво смята да прави с нея, как я съблича, как покрива с целувки голото ѝ тяло, как гали гърдите ѝ и я целува страстно между краката, а езикът му...

— Моника?

— Ја? Извинявай.

Клайв я изгледа остро. Не разбираше ли тази тъпа кучка, че всяка една от клиентките му ще подскочи до тавана от радост, ако той ѝ предложи да стане следващата госпожа Клайв Чърчил-Менли? Та той например бе платил едно малко състояние за сребърния съд за лед. Обикновено не правеше подобни жестове за кой да е.

Ядосан и решен да демонстрира разочарованието си от поведението ѝ, той рязко отсече:

— Подпиши тук, ако обичаш, и да си вървя.

Моника погледна числото — общо шестстотин хиляди долара. Стори ѝ се наистина твърде скъпо...

Е, сигурно имаше още доста пари в банковата ѝ сметка. Когато беше омъжена, Хелмут, разбира се, се грижеше за финансовите ѝ въпроси. Преди него Карола се бе занимавала с това. Сега всичко бе твърде ново за нея. Никога преди не бе съзнавала колко е *скъпо* да си богат.

Тя надраска инициалите си в долния край на листа и леко се усмихна:

— Клайв — леко разтри главата си с края на пръстите, — имам страхотно главоболие. Мисля, че ще трябва веднага да полегна в новото си легло с мокра кърпа на челото. Скоро ще можем да си поговорим отново, а? И *danke, danke* за неоценимата помощ.

Клайв не даваше пет пари за главоболието ѝ, но докато вървеше към входната врата, не можеше да се отърве от усещането, че пропуска нещо наистина важно.

— Много съм загрижен за теб, скъпа моя — погледна я той мрачно. — Моля те, грижи се добре за себе си. Позволи ми да те отърва от този дърводелец. Ще му кажа да се върне в удобно за теб време.

— Не, не — побърза да го възпре Моника. — Той изобщо не ми пречи. Не се безпокой...

— Но аз се безпокоя, Моника. — Клайв се усмихна престорено и се наведе да целуне ръката ѝ. — Обещай ми, че скоро ще вечеряме

заедно. Някъде... интимно?

Моника кимна неопределено и бързо затвори вратата зад него. Стариият надут глупак! Опитваше се да я прелъсти. Единственото, което би могла да направи за него, е да се сдържи и да не му се изхили в лицето, което съвсем очевидно наскоро е било подлагано на пластична операция. Беше ѝ писнало от тези самохвални типове, които се отнасяха с нея като с вещ, за която трябва просто да се погрижат добре.

Оттук нататък щеше да справя съвсем сама. Преди много години бе прочела в една от секс книгите на Карола, че най-еротичният парфюм, който една жена би могла да ползва, е собственото ѝ вагинално ухание. Сега изглежда бе настъпил подходящият момент, за да провери тази теория.

Събу гащите си, пъкна двата си пръста дълбоко в себе си, а когато ги измъкна целите мокри от соковете ѝ, бавно размаза влагата зад ушите си, в основата на врата си и между гърдите си.

Готова за действие, тя приглади черната си кожена пола и се върна бавно във всекидневната.

Взе съда с шампанското (в края на краищата беше Дом Периньон) и учтиво се усмихна на дърводелеца:

— Господин Флад, бихте ли дошъл горе с мен? — попита кротко. — Имам нужда от помощта ви. В спалнята ми има нещо, което спешно трябва да бъде изчукано.

— Трябва да поговорим — излая Джери Алън, гласовитият рекламен ас, когото Дани бе наела за рекламната кампания на „Графиня Дани“.

— Разбира се... Какво има? — Дани подпря телефонната слушалка на рамото си и се приготви за атака. Знаеше, че е истински късмет, че Джери се бе съгласил да работи за нея. Беше най-добрият в града. Но това съвсем не означаваше, че разговорите с него ѝ доставят удоволствие.

— Не четеш ли материалите, свързани с твоята компания? — попита я късо. След двадесет години в този бизнес все още му се случваше да се изненадва от глупостта на клиентите си.

— Имам си достатъчно други проблеми. — Гласът ѝ прозвуча уморено и отпаднало. — Сега пък какво са намислили?

— Неприятно ми е, че трябва аз да ти го кажа, малката — започна той. В речника на Джери това означаваше, че ѝ предстои да чуе лоши новини.

Прочете ѝ последния материал от рубриката на Мишел Бартън. Статията бе написана с неискрен и снизходителен тон, изобилстваше от клюки и недомлъвки. В по-голямата си част отговаряше на истината, но това нямаше никакво значение.

— Мръсният кучи син! — изруга Дани и се отпусна на мястото си.

— Колко от това е вярно?

— Джери, познаваш ситуацията по-добре от всеки друг. Търсим производител и... ще намерим.

— А откъде е изкопал останалата част от тази мръсотия? — изръмжа Джери. — Бих искал веднъж завинаги да затворя устата на така наречения му източник.

— Сещам се поне за един човек, който би искал да ме види смазана.

— Ще го пипнем — изскърца Джери. — Виж, ако ставаше дума просто за някаква шибана история за теб и Нино, щях да му кажа на онзи хубостник да си го навре отзад. Но „Графиня Дани“ е бизнес. Лошите отзиви в пресата могат да сринат една компания много по-бързо, отколкото един брак. Ще трябва да пресечем това още в началото. Имам някои идеи. Кога можем да се срещнем и да поговорим?

Когато Роберто ди Портанова беше в Ню Йорк, той не можеше да не навести компанията „Ди Портанова USA“. Настаняваше се в просторния кабинет на сина си, привикваше секретарката му и изцяло поемаше ръководството в свои ръце — издаваше нареждания, изискваше справки, свикваше заседания, проверяваше и най-дребните детайли и подробности, с две думи — създаваше истински хаос. Ако в действията му имаше някаква методичност или логична последователност, Роберто бе единственият човек, който разбираше това.

Всички се ужасяваха от посещенията на Роберто — най-много от всички Нино, който излизаше от кожата си, за да се увери, че е направил всичко възможно, за да задоволи и зарадва баща си.

Тази вечер Нино щеше да бъде домакин на вечерята, която даваше в „21“ в чест на Роберто. Дани бе напълно ангажирана с компанията си и той трябваше да се погрижи за всичко почти сам, подпомаган само от секретарката си Ейлийн.

Списъкът на гостите включваше само двадесет от най-близките нюйоркски приятели на Роберто и съпругите им. Президенти на компании. Банкери. Няколко адвокати. Скучни и безинтересни хора — според стандартите на Нино и Дани. Твърде важни хора — според Роберто. Хора, които държаха изключително много на външния вид и показността.

Седнал в кабинета, в който се бе преместил след идването на Роберто, Нино искрено се молеше вечерта да премине успешно. Знаеше, че баща му никога няма да му прости, ако нещо се провалеше.

Беше си обещал, че в момента, в който Роберто напусне града, той ще се качи на първия самолет и ще отпрати на юг към Карибско море.

Мотото на Роберто беше: *Работи яко и върви все напред!*

Мотото на Нино беше: *Работи яко, забавлявай се яко, чукай яко!*

А вече бе поизостанал със забавленията.

Интеркомът иззвъня. Той натисна бутона и гърмящият глас на Роберто изпълни стаята.

— Всичко наред ли е с вечерята, Нино?

— Si, Пара^[4]. Ангажирал съм малкия салон в „21“.

— Vene^[5]. — В гласа на Роберто се прокрадна одобрение. В „21“ сервираха няколко от най-хубавите вина на семейство Ди Портанова.
— Нино?

— Si, Пара?

— Иди там по-рано, за да се увериш, че няма никакви проблеми.

— Si, Пара, разбира се.

Вечерята бе насрочена за осем часа. Тази сутрин, докато Дани бързаше за работа, Нино й бе казал, че и двамата трябва да бъдат в „21“ не по-късно от седем и половина. И по-рано, ако е възможно.

— Това е важно, Дани — беше напомнил. — Поне веднъж в живота си трябва да се появим навреме.

Тя му бе пратила въздушна целувка.

— Нямах проблеми, скъпи! Ще бъда там. Заклевам се.

В шест и петнадесет Нино бе приключил с банята и бе започна да се облича за вечеря. Облече си бяла копринена риза, идеално изгладена и колосана, сложи си тъмночервена копринена вратовръзка, току-що пристигнала от „Търнбул и Есър“. Панталоните му, ушити от любимия му шивач в Рим, напълно съответстваха на изработения му по поръчка смокинг, а по върховете на кадифените му обувки бе избродиран гербът на семейство Ди Портанова.

Поколеба се за момент пред кутията със скъпоценности, преди да избере чифт лъскави златни копчета за маншетите на ризата си. Огледа колекцията си от часовници и си избра един много фин златен часовник „Поло Пиаже“.

Часовникът се нуждаеше от сверяване. Погледна колко е часът.

Шест и тридесет. Отпи голяма глътка отлежало уиски и се зачуди къде, по дяволите, е жена му. Трябваше да се е прибрала отдавна.

Внезапно изпита силно безпокойство. Знаеше, че трябваше да ѝ се обади да ѝ напомни. Обаче беше тичал цял ден като луд из офиса. Когато баща му даваше нареждания, не му оставаше свободно време да се изпикае.

Шест и петдесет. Можеше да приеме известно закъснение, но това вече минаваше всякакви граници!

Грабна бутилката с уиски от барчето в спалнята и си наля още една чаша. Не може да е забравила... Дори и Дани не би могла да бъде чак толкова безотговорна.

Вдигна телефона и се опита да ѝ се обади в офиса ѝ. Заето... И пак заето. Две минути по-късно — заето.

— Basta^[6]! — С всичка сила стовари юмрук върху масичката. Стомахът му се сви от притеснение. Как си позволяваше тя да се отнася така с него! Скандално! Възмутително!

Искрено се надяваше, че Моника е тази, която говори толкова дълго по телефона.

На Дани щеше да ѝ се наложи тази вечер да мине без душ. Нямахше да ѝ позволи да изгуби нито минута с избор на тоалета си за

вечерята. Той щеше да избере роклята ѝ и ако не я хареса, да върви по дяволите...

Нино ди Портанова, принизен до ролята на камериерка на жена си! Защо, по дяволите, не си седеше вкъщи да се грижи за него и да ражда деца, както настояваше Папа?

Врълетя в гардероба ѝ с размерите на голяма стая и измъкна оттам една рокля от сребристо ламе без презрамки на Ив Сен Лоран. Сандали с позлатени токове. Малка чантичка, която се връзваше чудесно с тях. По дяволите, белъото! Не му пукаше дали ще бъде гола под роклята. Важното е да изглежда добре.

Седем и петнадесет. Колата им вече ги чакаше пред входа. Стисна гневно устни. Дани наистина заслужаваше да тръгне без нея. Но в такъв случай, пази боже, тя можеше изобщо да не се появи. А баща му никога нямаше да спре да му го натяква. Щеше да изтълкува отсъствието на Дани като обида към цялото семейство, да не говорим за авторитета и мъжествеността на Нино...

Опита се да позвъни отново в офиса ѝ. Този път линията бе свободна. Само че не отговаряше никой. Звънеше и звънеше, и звънеше. Най-накрая чу: „Графиня Да...“

— Моника, Нино е. Дани тръгна вече, надявам се.

— Ja, разбира се. Преди половин час.

— Cazzo^[7]! Къде, по дяволите, е тогава! Трябваше вече да е тук...

— Къде тук? Ти във „Фор сийзънс“ ли си?

— „Фор сийзънс“?

— Ja, ja, тя ще вечеря там с Джери Алън, нашия специалист по рекламата.

— Тя... какво? — Нино избълва куп италиански ругатни и затръшна слушалката на телефона.

Сервитьорът във „Фор сийзънс“, който отдавна бе свикнал да прекъсва разговорите на посетителите с телефонни обаждания, бързо занесе телефона на масата на Дани.

Нино дори не си направи труда да поздрави.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш във „Фор сийзънс“? — изкрещя той. — В този момент двамата с теб трябваше да бъдем в „21“!

— О, по дяволите! — Погледна към Джери и му даде знак, че разговорът ще продължи не повече от минута. — Нино...

— Веднага тръгвай оттам и ела в „21“. Незабавно.

Дани пое дълбоко въздух.

— Нино, чуй ме, не мога да дойда. Съжалявам, но...

— Не! Ти ме чуй! Много добре знаеш какво означава тази вечеря за мен. Ти си моя съпруга — графиня Ди Портанова, si? И ти ми го дължиш — *дължиш ми го*, разбра ли? Дължна си да си до мен. Не си позволявай да ме унижаваш по този начин!

— Да те *унижавам*? За бога, та те дори няма да забележат отсъствието ми. Нино, поне веднъж в живота си се дръж като възрастен и се опитай да помислиш и за другите, не само за себе си. Имам сериозен проблем, свързан с бизнеса, който не може да чака.

— Винаги имаш някакъв шибан проблем — изръмжа Нино. — Ако имах желание да живея в залата за спешни случаи, щях да стана лекар, по дяволите!

— Нино, моля те, недей да крещиш! Днес са ме изтипосали в „С едно ухо на земята“. Кой знае как са се добрали до информацията, че не мога да намеря производител и сега всички на Седмо авеню знаят за затрудненията ми. Цялата ми компания може да отиде по дяволите. Трябва да реагирам веднага, да се опитам да оправя нещата...

Беше чул достатъчно. Щеше да му се наложи да измисля нещо за нейно оправдание. Роберто го бе ругал достатъчно за това, че не му бе казал за „Графиня Дани“. Сега нямаше начин да не разбере истинската причина за отсъствието ѝ и да не му поиска обяснения. Щеше да му се наложи да изслуша поредната тирада за това какъв глупак е бил да се ожени за американка, която не може да контролира както трябва.

Беше започнала да му прави номера твърде често. И той нямаше намерение така лесно да забрави и да прости.

— Много добре. — Допи уискито си и заговори с леден глас: — Ще отида без теб. Но трябва да ти кажа, Дани, че това твое малко хоби вече започна да излиза извън контрол...

Той е прав — помисли си Дани мрачно, докато затваряше телефона. Но в началото и той самият я бе окуражавал и подкрепял. Знаеше чудесно какви усилия ѝ костваше създаването на компанията.

Безкрайните часове, прекарани в работа. Първата несполука. Беше се скъсала от работа, за да изправи компанията на крака и да създаде модели, които клиентите да купуват. И без значение колко трудна и неблагодарна бе работата, тя ѝ доставяше истинско удоволствие, носеше ѝ удовлетворение.

И никога нямаше да се откаже от нея.

Ужасната истина бе, че това нейно малко хоби започваше да става много по-важно от брака ѝ.

Отчаяно се опита да сдържи сълзите си. Не можеше да си позволи да се разплаче. Дани ди Портанова, забелязана да плаче във „Фор сийзънс“... Това наистина би могло да даде на хората добър повод да я поодумат.

Ядосана и разстроена, тя изобщо не се докосна до вечерята си. Но успя да се справи със служебните си задължения.

— Не бива да губиш преднината и инерцията, която си набрала до този момент — повтаряше ѝ Джери, докато си похапваше от пилето. — Трябва да пресечеш тези слухове в зародиш. И най-добрия начин да го направиш, е като обявиш публично името на производителя. Само че това е невъзможно, докато не си осигуриш такъв.

— Работим по въпроса — отвърна рязко Дани.

— Но кога все пак може да се очаква някакъв резултат?

— Джери, моля те! Ако в този момент можеш да ми извадиш един производител от торбата си с чудеса, с удоволствие ще работя с него.

— Не мога, малката. Но ти ще трябва да го направиш.

Нино също не яде много на вечерята. Но останалите истински се наслаждаваха на поднесената храна. Всички поканени, с изключение на Дани, почетоха вечерята. Роберто просто разцъфна в компанията на влиятелните си приятели.

До полунощ всички вече се чувстваха преяли, препили и безкрайно доволни. Жените бърбеха за мода и пазаруване. Мъжете си разменяха финансови клюки и цинични вицове, които жените им се преструваха, че не чуват.

— Какво стана с жена ти? — попита рязко Роберто веднага щом останаха сами на задната седалка на лимузината.

Нино потръпна от притеснение. Цяла вечер бе очаквал този момент с растящо безпокойство.

— В офиса ѝ възникнал някакъв много сериозен проблем.

— Така ли? — Гласът на Роберто бе натежал от презрение. — Значи нейният бизнес е по-важен от теб и семейството ти?

Цяла Европа бе залята със статии за компанията на Дани и новата ѝ колекция. А ако Роберто случайно бе пропуснал някой от материалите, Карола със сигурност щеше да му го изпрати.

Все още бе вбесен от поведението на Карола, която така майсторски го бе изработила с новината за създаването на проклетата компания.

— Разбира се, че не, Папа. Аз съм най-важната част от живота на Дани. Моите нужди и потребности винаги са на първо място. Но тази вечер наистина изникна един много спешен проблем.

— Дори и един път е много. Ще трябва да я принудиш да изпълнява стриктно съпружеските си задължения. Ако оставиш нещата просто ей така, ако ѝ позволиш да се измъкне безнаказано, тя ще реши, че може да прави с теб каквото поиска.

Цялата тази тирада Нино я беше чувал и преди.

— В такива случаи мъжът винаги губи. А след това — гласът на Роберто затрепери от възмущение, — след това се превръща в *cornuto*!

Нино видимо потръпна от думите на баща си. *Cornuto. Рогоносец.* Най-ниското стъпало, до което може да изпадне един италианец. Той поизправи рамене и заяви с възмущение:

— Папа! Аз все още съм господарят в своя дом!

Роберто искрено се съмняваше в това.

— И какъв всъщност беше този толкова сериозен проблем?

Нино му разказа за статията.

— Най-лошото от всичко е — обясни той, — че това е самата истина. Не може да намери производител, а офиса ѝ е буквално затрупан с поръчки за милиони долари. Ако тази нейна „Падаща рокля“ успее да се наложи, вероятно става дума за десетки милиони.

Светът на Роберто познаваше само думата *мога*. *Не мога* за него звучеше странно и неестествено.

— И защо не може да си намери производител? — запита съвсем делово.

— Има сключен договор с един много известен производител в Бруклин, но фабриката му е съвсем малка. Не могат да поемат всички поръчки. Миналият сезон тя едва успя да продаде колекцията си. А сега клиентите се редят на опашка пред вратата ѝ. Никой не е очаквал такъв успех.

Роберто слушаше мълчаливо. Името Ди Портанова обикновено изпълваше хората с респект и те бързаха час по-скоро да предложат услугите си. Момичето очевидно грешеше някъде. Може би бе твърде настойчива в желанието си да сключи сделката.

От една страна, Роберто изобщо не одобряваше компанията на снаха си. Младо момиче като Дани трябваше да мисли единствено за деца — за неговите внуци и наследници, които да продължат родословието. До този момент тя бе оправдала най-лошите му страхове и подозрения и той не изпитваше никакво желание да я подкрепя и насърчава.

От друга страна обаче, беше напълно във възможностите му да ѝ помогне. Брат му Алдо бе женен за една баронеса, семейството на която притежаваше най-голямата компания за производство на дрехи в Милано. Фиоручи, Криция и Армани бяха измежду клиентите им. Ако сега помогнеше на момичето, тя щеше да се превърне в негова длъжница, а това щеше да му позволи да контролира бизнеса ѝ в бъдеще.

Лимузината спря бавно пред внушителната тъмна сграда на „Дакота“ и Роберто се усмихна на сина си:

— Накарай жена си да ми се обади. Може би съпругата на Алдо ще успее да направи нещо във фабриката в Милано.

Нино бе зашеметен от щедростта на Роберто. Откак се помнеше баща му винаги го бе измъквал от всички затруднения. А сега правеше същото и за Дани. Въпреки че ѝ бе много ядосан, Нино изгаряше от нетърпение да ѝ каже новината — че той и Роберто щяха да ѝ помогнат да отърве кожата.

— Папа! Grazie! Grazie^[8]! — Гласът му преливаше от благодарност и признателност.

Роберто го погледна раздразнен и го прекъсна рязко:

— Няма защо.

— Роберто? — Гласът ѝ беше сладък и копринено мек като топлия балсам, с който масажистът ѝ разтриваше цялото тяло. — Как мина пътуването ти до Ню Йорк? Надявам се да е било плодотворно.

Абсолютно гола, Карола лежеше по корем върху масата за масаж в личния си гимнастически салон и разговаряше с Роберто по телефона, а Мосад я разтриваше с изкусните си пръсти, освобождаваше я от напрежението и тревогите.

Роберто знаеше, че Карола не дава и пет пари за пътуването му. Чудеше се какво ли ѝ беше дошло наум този път. Но бе решил твърдо да изчака удобния момент, предвкусайки удоволствието от изненадата, която ѝ бе подготвил.

— Мислех си — продължи тя мързеливо, докато Мосад разтриваше енергично краката ѝ, — че като се видим следващия път, ще те завържа. Това ще ти хареса, нали, Роберто?

— Карола...

Карола си го представи зад бюрото му в кабинета и тихичко се разсмя.

— Ще те завържа и какво мислиш, че ще направя с теб? Ще започна да те смуча. Ще ти хареса ли? Или може би, Роберто, ще те наложа с камшик.

— Престани! — изсъска Роберто в телефонната слушалка.

Карола сякаш притежаваше изключително развито шесто чувство. Винаги успяваше да го спипа по телефона по средата на някоя важна среща, когато му бе много трудно, невъзможно дори, да устои на циничните ѝ подмятания и извратени предложения и заприличваше на възбуден ученик, който не знае къде да се дене от смущение, докато приятелчетата му гледат надървения му член... Ами ако някой от хората около него подочуеше нещо от разговора им? Но описанията на всичко, което смяташе да му направи — или на това, което очакваше *той* да ѝ направи — просто го влудяваха.

Мосад ѝ даде знак и тя се обърна по гръб. Силните му сръчни пръсти масажираха уморените ѝ напрегнати мускули, а тя, успокоена и отпусната, продължи да нарежда:

— А може би ще пъкна пръст в задника ти, докато се изпразваш на гърдите ми. Между другото — смени тя съвсем небрежно темата, —

миналия ден чух една много забавна клюка и реших, че непременно трябва да я споделя с теб.

— И каква е тя? — Гласът му прозвуча съвсем хладно и безразлично.

— Говори се, че си помолил съпругата на Алдо да приемат поръчката на снаха ти.

Макар че никога не би си го признал, Роберто се възхищаваше на способността на Карола да се добира до всякаква информация. Сякаш разполагаше с добре осведомени източници из цяла Европа. Но той никак не обичаше да бъде следен от когото и да било, особено от любовниците си. И най-вече от Карола фон Райх.

— Радвам се, че съм те развеселил, Карола — отговори сухо. — Слухът е верен. Поне засега. Да, наистина реших да помогна на момичето. Аз никога не изоставям семейството си. И като говорим за семейства, сецвам се, че аз също дочух една много забавна история за дъщеря ти.

— Не ме интересува — го прекъснаха гневно.

— Но аз все пак ще ти я кажа. Жалко за проваления ѝ брак, но доколкото разбирам, тя се справя забележително добре. Купила си е къща в Ню Йорк и работи заедно с жената на Нино. Сигурно е наследила твоите качества и умения в областта на бизнеса.

— Нищо не е наследила от мен.

— Това, което чувам обаче, говори за обратното — изхили се Роберто.

— И какво точно имаш предвид? — Думите ѝ прозвучаха твърде грубо и настойчиво.

Нямаше нищо конкретно предвид — беше просто изстрел в тъмнината. Но изглежда бе попаднал на нещо. Веднага реши, че трябва да разбере от Нино, който сигурно знаеше защо Моника се бе развела с хер Блетц. Това можеше да се окаже... забавно.

Макар и неохотно, Карола все пак реши да го запита:

— От колко време е в Ню Йорк?

Значи пипалата ѝ не се простираха чак толкова далече. Можеше да отговори на въпроса ѝ, но предпочете да я остави в неведение.

— Извини ме, Карола — гласът му беше учтив и любезен, — но трябва да проведе още няколко разговора. Беше ми много приятно да

си поговоря с тебе. Ще се видим следващата седмица в Мужен, si? Ciao^[9]!

Линията прекъсна.

Карола приседна рязко и отблъсна настрани ръцете на Мосад.

— Достатъчно! — нареди тя.

Мосад ѝ помогна да стане от масата и ѝ подаде хавлия. Петте години служба като личен масажист и треньор на Карола фон Райх го бяха научили никога да не спори с господарката си. Освен това знаеше толкова много неща за личния ѝ живот, че можеше да измъкне от нея купища пари, ако решише да я изнудва.

Само че Карола му плащаше повече от прилично за работата, която вършеше, а и за дискретното му мълчание.

— Той си мисли, че може да ме надхитри — разбесня се тя. — Обещавам ти, Мосад, че ще ми плати скъпо за това.

И Мосад бе повече от сигурен, че щеше да стане така. Независимо кога и как.

Лейк Гарда

Роберто положи огромни усилия, използва всичките си връзки и влияние, за да убеди снаха си да поеме производството на колекцията на Дани. И когато Дани му телефонира в Лейк Гарда, той вече имаше добри новини за нея.

Тя просто не знаеше как да му благодари.

— Дотогава, докато спазваш споразумението, което сключихме, когато се съгласих на брака ти с Нино — каза ѝ Роберто, — във фабриката в Милано винаги с удоволствие ще изработват продукцията ти.

Ню Йорк

След още едно ревю и още една успешна колекция Дани тръгна на път, за да се включи във веригата благотворителни модни ревюта. Посетиха Сан Франциско, Бевърли хилс, Далас и Палм бийч.

Двете с Моника се превърнаха в неотделима част от магазинята на летище Кенеди. Облечени в дънки, кашмирени пуловери и палта от

самур, те прекарваха безброй часове в сортиране и изпращане на поръчките.

Бързо научиха жаргона на Седмо авеню.

— Искам да видя най-хубавото ти тяло — се обърна веднъж един от търговските представители към Дани.

— Моля!?

— Тяло, скъпа, основната част на колекцията ти. Искам да видя най-добрите ти модели и материалите, от които ще бъдат изработени.

— Днес съм ти приготвил един много дълъг молив — беше вперил друг купувач поглед в Моника.

Моника бе повдигнала едната си вежда и се бе усмихнала хитро:

— Ja, искаш да го извадиш и да ми го покажеш?

Търговецът бе избухнал в неудържим и гръмогласен смях:

— Голям молив означава *голяма поръчка*.

Моника се бе изчервила и посегнала към тефтера си.

— Можем да ви предложим това тяло за сто и пет долара, а това за двадесет и пет... Тази рокля е полифункционална и ще предизвика фурор.

— Страхотна е, захарче. Ще взема петдесет.

— Ау, това е най-голямата ми заявка.

И така всеки ден.

Когато управлението на петмилионната компания стана прекалено тежко за Моника, Дани и секретарката, те наеха няколко асистенти. Дани съсредоточи всичките си усилия върху дизайна и маркетинга, докато Моника изцяло пое счетоводството и производството, осъществявайки старата си мечта да се занимава с бизнес.

През четвъртия им успешен сезон, когато „Падащата рокля“ се продаваше по-добре от всякога, Дани пусна една изискана нейна модификация, подходяща за по-официални случаи. Тя също бе посрещната с огромен успех. Роклята имаше всички шансове да се превърне в многогодишен бестселър, а може би и в класически модел...

Един съботен следобед Дани и Юнис се отбиха в Сакс, за да потърсят подарък за рождения ден на Морис. Той вече имаше достатъчно вратовръзки, не употребяваше парфюм, а по време на последното си пътуване до Лондон си бе купил шлифер Бърбъри. Но

Юнис бе сигурна, че ще се зарадва много на един нов пуловер, на някоя плетена на ръка жилетка, подобна на тъмночервената, която толкова му бе харесала в Хародс, но не бе могъл да си я купи, защото нямали от неговия размер.

Двете се качиха на втория етаж. Дани тъкмо сочеше един пуловер, когато чу зад себе си познат глас, който хленчеше доста високо.

— Просто не мога да разбера защо плащаме за покупки на дребно...

По тясна пътека към нея важно се приближаваше Реджи Болт. Носеше цяла камара пуловери, а след него пристъпваше един симпатичен, приличащ на актьор блондин.

Дани и Реджи не бяха разменяли и дума след онзи ужасен сблъсък, в който тя го бе обвинила, че я е ограбил. Тя все още не бе забравила последната му дума, която чу докато напускате с трясък офиса му.

Мръсница — бе изкрещял след нея. И макар че оттогава насам бяха присъствали заедно на много партита и модни ревюта, и двамата полагаха специални усилия да избягват срещите насаме.

Но този път нямаше как да не се срещнат. Само след миг тя щеше да се изправи лице в лице с мъжа, който съвсем неволно бе предизвикал кариерата и успеха ѝ.

— Какво си мислиш, че съм — мърмореше той на русия си приятел. — Банка? Ето, вземи да носиш няколко. — Прехвърли няколко пуловера на момчето, което сякаш въобще не обръщаше внимание на опяването на Реджи.

Видя я едва когато беше само на няколко метра от нея.

— Реджи — каза тя, — не сме се виждали от доста време...

Реджи изглеждаше така, сякаш току-що бе настъпил кучешко лайно.

— Да, така е. Да не би да замисляш нова колекция с мъжко облекло, графиньо? Надявам се, че не Нино ти служи за образец. Хайде да се махаме оттук — се обърна яростно към приятеля си. — Тук просто вони.

Дани пое дълбоко въздух.

— О, не бързай толкова! Аз не хапя. Освен това още не съм имала възможността да ти благодаря както трябва.

— За какво говориш? — попита рязко той, като се опитваше да мине покрай нея.

— За това, че влязох в този бизнес благодарение на теб.

Реджи се усмихна сковано.

— Наистина ли? Радвам се, че съм ти послужил като вдъхновение. А сега, ако обичаш...

— Вдъхновение? — Дани се изсмя. — Реджи, ти май наистина си забравил, че аз бях тази, която изцяло вдъхнови пролетната ти колекция през седемдесет и пета...

— Така ли? Сигурно остаряваш. Паметта ти изневерява.

— Точно както на теб изневери въображението през онзи сезон — отвърна на удара Дани. — Е, хайде, всичко това е вече минало, нали? Сега и двамата се справяме изключително добре.

— Да, но някои от нас са в този бизнес *завинаги*. Ние не сме просто някакви шибани модни сензацийки. А сега се разкарай от пътя ми!

Разгневено префуча покрай нея, а приятелят му, твърде смутен и объркан, бързо го последва.

— О, боже! — Юнис бе зяпнала от възмущение. — Какъв език! Съжалявам, че трябваше да изтърпиш това.

— О, Юнис! — искрено се разсмя Дани. — От доста дълго време чакам този момент. Хайде, дай да купим на Морис някакъв пуловер.

[1] Piece de resistance (фр.) — основен модел. — Б.пр. ↑

[2] Bonjour (фр.) — добър ден. — Б.пр. ↑

[3] Declasse (фр.) — декласиран, долнопробен. — Б.пр. ↑

[4] Si Papa (ит.) — да, татко. — Б.пр. ↑

[5] Bene (ит.) — добре. — Б.пр. ↑

[6] Basta (ит.) — стига, достатъчно. — Б.пр. ↑

[7] Cazzo (ит.) — по дяволите. — Б.пр. ↑

[8] Grazie (ит.) — благодаря. — Б.пр. ↑

[9] Ciao! (ит.) — чао, довиждане. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА ПЪРВА

Ню Йорк, 1977 година

Дани барабанеше с пръсти по стъклото на бюрото в стил Парсънс. По него нямаше почти нищо, с изключение на телефонния ѝ апарат, календара ѝ, спретната купчинка скицисти, цяло панерче, пълно с химикалки и пастели, и една снимка на Нино, поставена в сребърна рамка. Рамката бе подарък от президента на Картие — без съмнение това бе първата му стъпка в ухаждането ѝ за постигане на споразумение за патент.

Телефонът обикновено звънеше непрекъснато — обаждана ѝ се търговци на дребно, които най-редовно се свързваха с нея, журналисти от модните списания, които бързо бяха открили, че от Дани ди Портанова винаги могат да очакват някой свеж цитат или още по-интересна историйка; обаждана ѝ се често и някой от четиридесетчленния ѝ персонал. Но тази сутрин всички телефонни разговори се прехвърляха на друга линия, за да може Дани да съсредоточи цялото си внимание върху предложенията на специалистите от рекламната агенция „Хелман“. В продължение на почти тридесет минути те говориха нонстоп, навираха под носа ѝ проект подир проект и макар че може би все още не го осъзнаваха, съвсем скоро щеше да им се наложи да привършат изложението си.

Защото въпреки репутацията си на изключителни специалисти, Дани не бе харесала нито една от предложените ѝ идеи за рекламна кампания на „Графиня Дани“. Не бе харесала и това, че в целия екип не бе включена нито една жена.

Господи, в края на краищата вече сме ноември седемдесет и седма, а моделите на „Графиня Дани“ са създадени специално за работещи жени, броят на които се увеличава с всеки изминал ден...

„Хелман“ беше петата агенция, с която се бе консултирала през изминалите пет дни. След втората или третата среща всички започнаха да ѝ се струват еднакви. Само имената им бяха различни. Търпението ѝ вече бе на изчерпване. Откакто преди четири години Дани бе

започнала бизнеса си на Седмо авеню, нейно правило неотклонно бе винаги да казва това, което мисли. И сега се наведе напред и обобщи:

— Не. Всичко това е неподходящо. Изобщо не ме разбирате.

Слисани от грубата ѝ откровеност, облечените в сиви костюми мъже изведнъж млъкнаха по средата на думата си.

— Как можете да дойдете тук да работите за мен, като изобщо не знаете какъв точно е бизнесът ми? Не правите ли никакви проучвания?

Докато мъжете от рекламата се опитваха да я убедят да им даде още една възможност, Дани рязко се изправи и даде ясно да се разбере, че срещата е приключила.

— Не. — Говореше делово. — Имаме нужда от агенция, която ще се справи от първия път. В нашия бизнес рядко получаваме втора възможност. Повярвайте ми, зная го от *собствен* опит.

От време на време Дани се питаше какво ли щеше да прави, ако „Падащата рокля“ не се бе оказала такъв успех. В такива случаи винаги бързаше да се отърве от подобни размишления. Не ѝ бе интересно да подлага миналото си на преоценка. Всичките ѝ усилия и стремежи бяха насочени към създаването на модните тенденции на бъдещето.

Тя бързо и лесно се бе придвижила напред в бизнеса след създаването на „Падащата рокля“, която пет сезона по-късно все още носеше на компанията по десет милиона долара годишно. Модната линия на „Графиня Дани“ — по-дръзка, по-стилна, по-практична от всички други облекла, които се предлагаха на пазара — предизвика истинска революция в начина, по който се обличаше съвременната американка. Изключително лоялните ѝ клиенти се връщаха сезон след сезон, като много от тях закупуваха цялата ѝ колекция. Продажбите на намалени цени на облекла от нейните колекции бяха просто немислими, а когато все пак се налагаше организирането им, търговците ги очакваха с неописуем ужас. Общо взето трезвите и уравновесени клиентки превръщаха тези разпродажби в истински турнири по борба — удряха се с юмруци, дърпаха се, ритаха се, за да си проправят път до ограничения брой стоки с намалени цени.

Дани всеки път с недоумение клатеше глава, докато четеше докладите за избухналите борби в такива свещени модни институции като Ниймън-Маркърс, Ай Магнън, Саковитц и Сакс.

Трудно ѝ беше да си представи, че някой би могъл да се бие за някаква си рокля — за *нейната* рокля.

Това бяха много вълнуващи за нея времена. Бързо осъзна новопридобитата си власт и сила. Производители и специалисти по патентите, които си съперничеха помежду си, за да работят с компанията ѝ, обядваха с нея толкова често, колкото тя благоволеше да се съгласи. Различните конгломерати я ухажваха, затрупваха я с предложения, като се опитваха да я убедят да им продаде всичко. Но силата и могъществото имаха значение само тогава, когато човек знае как да ги запази. „Падащата рокля“ я бе създала като дизайнер, беше начертала съдбата ѝ, но въпросът беше в по-нататъшното контролиране на тази съдба.

Един от първите уроци, които бе научила, беше свързан със стойността и важността на рекламата. Всеки път, когато в пресата се появеше материал за нея, поръчките рязко нарастваха. Когато списание *Ню Йорк* я обяви за „Графинята на Седмо авеню“ и публикува на корицата си снимки на нея и Нино, продажбите в *Ню Йорк* и околността нараснаха четири пъти. Същото се случи и с предварителните поръчки за следващия сезон.

А това само още веднъж показваше колко е важно да се намери най-подходящата рекламна агенция.

Когато тръгна за пръв път да си търси рекламна агенция, веднага след представянето на първата ѝ колекция, всички врати в града се захлопваха под носа ѝ.

— Твърде малка компания — повтаряха всички. — Недостатъчна печалба.

В края на краищата беше успяла да намери една новосъздадена агенция, само с двама човека персонал, които изключително професионално бяха успели да се справят с рекламата не само на „Падащата рокля“, но и с всички следващи колекции. Агенцията, в която в началото работеха само един мъж и съпругата му, се бе превърнала в малка, но влиятелна рекламна къща в голяма степен благодарение на работата ѝ за „Графиня Дани“. Обаче скоро двамата съпрузи решиха да потърсят истинската същност на човешкото съществуване. Като пожелаха на Дани много сполуки и щастие в този живот, както и във всички следващи, те напуснаха града, за да се присъединят към една комуна в Колорадо. Но още преди да обръснат

главите си и преди да приемат новите си имена, новината за тяхното оттегляне бързо обходи цялата Медисън авеню. Този път всички големи агенции чакаха на опашка, за да работят за „Графиня Дани“. До този момент обаче никой от тях не бе успял да постигне имиджа, който Дани преследваше.

Изпрати мъжете до вратата, обърна се към Моника и към Ким Уонтънейбъл:

— Е?

Израженията на лицата им бяха достатъчно красноречиви. Нямаше нужда от по-нататъшни дискусии. Дани просто не можеше да си представи какво щеше да прави без тях двете. Моника — вицепрезидент и директор производство и маркетинг. Ким — директор по рекламата и връзките с обществеността. Двете бяха най-доверените ѝ бизнес сътрудници, както и най-добрите ѝ приятелки.

Неизтощимата енергия и непобедимото чувство за хумор на Ким безброй пъти ги бяха спасявали и в най-безнадеждните ситуации. Вече две години работеше целодневно за „Графиня Дани“, а Дани често благославяше деня, в който ѝ бе хрумнала блестящата идея да наеме Ким да постави първото ѝ ревю. Но знаеше също така и че Ким все още живее с мечтата си да стане продуцент. Не беше тайна за никого, че тя постоянно се оглежда и търси подходяща възможност.

А Моника бе просто незаменима. Самото спокойствие сред трескавата забързаност и припряност на Дани. Дори когато ситуацията беше дяволски напечена и Дани си скубеше косите над неразрешимите проблеми, Моника някак си винаги успяваше да остане спокойна и невъзмутима.

Често се шегуваше с тевтонското си потекло, твърдеше, че невъзмутимото ѝ спокойствие е генетично обусловено. Но каквито и да бяха причините, Дани бе благодарна за подкрепата ѝ, за твърдото ѝ рамо, на което винаги можеше да се опре.

— Банда изкуфели глупаци! — определи Ким и завъртя изразително очи. Погледна в календара. — Имаме още една среща, насрочена за утре след обяд. Остава ни само да се надяваме и да се молим те да са по-схватливи от останалите.

— И не забравяй Айън МакАдам — напомни Дани. — Тази вечер ще вечеряме заедно. Този тип едва ли ще приеме отрицателен

отговор. И като говоря за ядене, какво ще кажете да си поръчаме нещо за обяд?

— Няма да е лошо. — Ким само кимна. Дребна на ръст, независимо от огромните количества храна, които поглъщаше, тя огладняваше още на минутата, в която престанеше да дъвче.

— Без мен — обади се Моника. — Имам среща.

Дани и Ким се спогледаха и се усмихнаха хитро и с разбиране.

— Едно бързо по обяд? — пошегува се Дани.

— Чух някой да споменава за някакъв дърводелец — побърза да се намеси и Ким.

— О, вие и двете ревнувате — присмя им се добродушно Моника. — Имаме среща в един ресторант. И всичко, което смятаме да правим, е да хапнем и да поговорим.

— Да хапнеш *какво* или *кого* — точно това е въпросът — не спираше да я дразни Дани. — И гледайте да седнете в някой по-тъмен ъгъл, защото като знам как я карате вие двамата, нищо чудно да ви арестуват за предизвикване на публичен скандал.

За искрена изненада на Моника връзката ѝ с Рик Флад се оказва твърде продължителна. Свалката за една нощ продължаваше вече почти три години. Започнала на шега, авантюрата им се бе превърнала в трайна връзка, макар че тя не можеше, или по-скоро не искаше, да си даде сметка какво означава той за нея.

В леглото беше ту невероятно нежен, ту прекалено взискателен. Сексът им беше експлозивен и невъздържан. Извън леглото отношението му я объркваше напълно. Шумната му непринуденост, която понякога граничеше с нахалство, прикриваше една сърдечна, състрадателна душа, която се опитваше да открие доброто у хората и ги уважаваше за това, което са. Обикновено отминаваше заядливите бележки на Моника, без да им обръща никакво внимание.

— Спести си тези глупости за изисканите си приятели в града — обичаше да ѝ подхвърля в такива случаи.

Моника никога не бе крила от него факта, че се среща и спи и с други мъже. Точно както Рик несъмнено спеше и с други жени, макар че никак не ѝ бе ясно как успява да намери време за това. Защото Рик имаше една мечта, която го изгаряше като силен, неугасим пламък. Искеше да стане рокзвезда. И беше сигурен, че ще осъществи мечтата си. Един ден щеше да застане на сцената и да засвири с китарата си, а

тълпите щяха да го аплодират възторжено. Някой ден плочите му щяха да се продават в милиони екземпляри. И всяка една от тях щеше да бъде платинена. Един ден щеше да бъде известен. Много, много известен.

А междувременно изкарваше добри пари като дърводелец, спеше с Моника всеки път, когато програмата им го позволяваше, а всяка свободна минута запълваше с писането на песни или пък свирене на китара. От време на време съставът му — членовете бяха все негови приятели от средното училище — свиреше на някое студентско парти или пък в някой от баровете по брега.

При последната им среща той съвсем небрежно ѝ бе подхвърлил, че смята да се отправи на запад, към Лос Анджелис, където според него щял по-лесно да пробие в музикалния свят. Дали би искала да тръгне с него?

И да напусне Ню Йорк? Работата си? Приятелите си? Домът, който толкова обичаше? Не можеше дори и да си го помисли. А и освен това, както беше казала и на Дани, връзката им с Рик приличаше на сюжет от дълнопробен любовен роман. Можеше ли едно изискано европейско момиче, родено в богато семейство, да намери щастие в прегръдките на един младеж от Джърси?

Nein, бе заявила самата тя. Невъзможно. Рик бе просто мъжът, с когото се чукаше. Беше ѝ приятелче, човек, на когото може винаги да разчита. Но в никой случаи не бе влюбена в него.

— Сигурна ли си? — бе я попитала Дани, притеснена от мисълта, че може да загуби Моника, ако тя реши да тръгне към Западното крайбрежие. Макар че, независимо от страховете си, Дани искрено искаше да види приятелката си щастлива. — Не че аз бих могла да ти предложа кой знае какви съвети по отношение на мъжете и истинската любов...

Никой не знаеше по-добре от Моника, че въпреки блясъка и привидното щастие, бракът на Дани бавно, но сигурно се разпадаше. Дани обаче се преструваше и все още успяваше да измами жадните за клюки вестници и журналисти, които се ровеха непрекъснато в мръсотията и слухтяха за поредния скандал. Беше обаче само въпрос на време някоя от малките авантюри на Нино да се появи на първа страница във вестниците.

И въпреки всичко Дани все още смяташе Нино за най-добрия си приятел. Обичаше го и беше сигурна, че винаги ще го обича. Но съвместният им живот беше нещо съвсем различно. Нино нямаше нищо против тя да прекарва дните си в офиса — стига вечер да е до него по купони и приеми. Той изтъкваше съвсем правилно, че клиентите ѝ са същите хора, с които се забавляваха вечер, и че колкото по-често снимката ѝ се появява във вестниците, толкова повече безплатна реклама си осигурява.

И въпреки това тя не можеше да се забавлява шест или седем вечери в седмицата и в същото време да управлява компания. Нямаше никакво значение, че персоналът ѝ беше добър, а прислугата — сигурна и надеждна. Напоследък започваше да ѝ се струва, че постоянно е принудена да потушава пожари — всяка една криза, възникнала в офиса, неминуемо водеше до престрелки между нея и Нино.

Винаги когато можеше, се измъкваше през уикендите и двамата с Нино заминаваха за Европа, Карибите или за къщата си в Роксбъри. Но много често ѝ се струваше, че се опитва да тича в две противоположни посоки едновременно. Беше ѝ трудно да бъде романтична. Дори и когато беше далеч от дома, съзнанието ѝ постоянно бе заето с материали, цветове, срокове за доставки и бъдещи колекции. И пази боже да се опита да заговори на Нино за тревогите си! Той никога не говореше вкъщи за деловите си проблеми и очакваше жена му да играе по същите правила.

Дани вече бе успяла да приеме факта, че Нино смяташе за дадено му от бога правото — или дори задължението на истински мъж — да има авантюри с други жени. Моника ѝ бе обяснила, че сред италианците от висшето общество подобни връзки винаги са си били съвсем *de rigneur*^[1].

Непрекъснато си повтаряше, че нещата, които не знае, просто не могат да я наранят. И ако това бе цената, която трябваше да плати за „Графиня Дани“, тя бе готова да се примири. Особено пък като знаеше, че няма никакъв избор. От време на време се питаше как ли би реагирал Нино, ако и тя се впуснеше в някоя извънбрачна авантюра. Не че имаше време или желание за това. Любенето с Нино не бе загубило нищо от магията и очарованието си.

Но една сутрин, когато Нино бе излетял на юг, за да участва в някакво парти в Елотера, а Дани закъсняваше за работа, телефонът иззвъня ненадейно. Тя грабна слушалката, но вместо поздрав чу:

— Здравсти, Нино, стана ли вече?

Гласчето беше малко глухо и твърде момичешко и не принадлежеше на никоя от познатите на Дани.

— Съжалявам, но той не е тук. Кой се обажда?

— Една приятелка... — Момичето се изхили, сякаш срамежливо и додаде: — Вие не сте съпругата му, нали?

— Напротив. Аз съм точно съпругата му — отвърна ѝ грубо Дани.

— О-о-о, в такъв случай предполагам, че няма да има никакви съобщения. — Момичето отново се изхили и затвори.

Дани затръшна слушалката. Идеше ѝ да убие някого. Как се осмелява той да дава телефонния им номер на коя да е от приятелките си!

Когато телефонът позвъня отново, само няколко секунди покъсно, тя вдигна слушалката и кресна:

— Никога повече недей да звъниш тук! Ясно ли е?

— Май очакваше някой друг, ja, liebchen?

— Моника? Съжалявам! Помислих си, че ми звъни едно от момичетата на Нино. Вече започнаха да го търсят и вкъщи.

— Ох — въздъхна Моника, — лошо момче. Много лоши маниери. Ще трябва добре да го напляскам.

Дани се разсмя горчиво.

— Кълна се в бога, че ако смятах, че това може по някакъв начин да помогне, аз самата бих го ошамарила. Или ще го опердаша, или ще се разведа с мръсното копеле...

Но и двете знаеха, че това си е празна заплаха. За семейство Ди Портанова разводът бе просто немислим.

Макар и с нежелание, Нино вече бе свикнал с успехите на Дани като моделиер и с всички отговорности, които следваха от това. Въпреки че негодуваше срещу бизнеса, който поглъщаше толкова много от времето ѝ, той рядко се оплакваше. След втората ѝ колекция и успеха на „Падащата рокля“ бяха преживели няколко жестоки скандали и безброй дребни спречквания. Но в края на краищата Нино

бе решил, че има и по-лоши неща от това да изгубиш жена, а да се сдобиеш с бизнесдама в леглото.

Освен това той започваше да открива твърде много нови, свои собствени удоволствия.

В отбраното общество, в което се движеше, съществуваше още по-отбрана група от богати, властни и красиви мъже. Повечето от тях се бяха изкачили високо в йерархията на телевизията, филмовата индустрия, модата, банковото дело, правото, медицината. Тези хора бяха не просто известни. Имената им редовно се появяваха в заглавията на вестниците, на филмовия екран, по етикетите на най-скъпите дрехи. Те съставляваха бледоморавата мафия — мъже, които предпочитаха компанията на други мъже. Сексуалната революция през седемдесетте години ги бе превърнала и в могъщи доставчици на наркотици, дори и сред най-надеждните елитарни среди.

Те прелитаха от континент на континент в преследване на развлечения. Организираха най-пищните купони. Посещаваха най-добрите дискотеки и нощни барове и винаги бяха първите, които научаваха за най-новите наркотици. И Нино, съвсем естествено, беше искрено очарован и привлечен от тези хора.

Малко по малко те започваха да стават част от живота му. Малко по малко във вестниците започнаха да се прокрадват клюки и слухове.

Рио де Жанейро, Бразилия

Карнавал. 1978 година. Четири часа сутринта. Претъпканият дансинг на „Хелп“ — най-прочутата дискотека в Рио, гледаща към океана и Копакабана.

Бързо сменящите се ярки светлини превръщаха всяко движение в забавен кадър от фееричен филм, а хиляди безделници и гуляйджии танцуваха под звуците на диско хита на Зулема „Отказване“.

Нино, обут в каубойски ботуши и плътно прилепнати дънки, тръсна мократа си от пот коса и се разсмя, когато две крещящо облечени нощни пеперуди го хванаха през талията и лудо го завъртяха около себе си. Превъзбуден от непрекъснатото пиене и наркотиците, Нино се забавляваше като никога в живота си.

„Отказване“ свърши и в залата веднага започна да кънти „Авантюра за една нощ“. Тълпата, която според охраната наброяваше почти три хиляди души, изпадна в опиянение. Една красива мулатка, която танцуваше гола до кръста, навря огромните си гърди в лицето на Нино и му предложи малко от нейния наркотик.

Той прие алчно. Въздействието му бе бързо и зашеметяващо.

— Добре ли е? — Жената се опитваше да надвика невероятния шум, а след това и тя си взе малко. Залитна от въздействието му, блъсна се в няколко млади момчета, които стояха зад нея, и разля питиетата им.

Момчетата се развикаха в престорен ужас и я блъснаха обратно към Нино.

— Чудесно! — захили се Нино. — Но аз имам нещо по-добро.

Извади от джоба на дънките си малка кутийка с кокаин и изсипа малко върху зърното на лявата ѝ гърда. Смръкна малко, а след това старателно облиза цялото зърно. Танцуващите около него го подтикнаха да опита пак. Нино веднага се съгласи, само че този път използва дясната гърда.

Жената се изхили и се провикна:

— Харесват ли ти циците ми?

Той зарови глава между гърдите ѝ, а тълпата ги обгърна още поплътно, около тях се носеше миризмата на наркотици, секс и разлят алкохол. Напълно непознати облизваха с език потта по врата му, нежно докосваха гърдите му, гърба му. Невидими ръце опипваха слабините му, задника му, зърната на гърдите му.

Втвърдени членове, притиснати в плътно прилепналите джинси, се търкаха в задника му. Беше истинска сексуална вакханалия, а Нино бе най-ненаситен от всички. Истински срам, помисли замаяно, че Дани не е тук... да се позабавляваме като в добрите стари дни преди... преди „Графиня Дани“... Животът е толкова прекрасен...

А след това не помнеше нищо повече.

Когато на следващата сутрин се събуди в апартамента си в Копакабана, Нино не можеше да се повдигне от непоносим махмурлук и не си спомняше нищо от случилото се през изминалата нощ. Няколко телефонни разговора обаче бързо го информираха за събитията. Кой знае как бе успял да се свърже с някакъв търговец на кокаин, който не само го бе снабдил с цял килограм, но му бе продал и един самолет.

— Да, наистина — информира го делово портиерът, сякаш подобни неща се случваха всеки ден. Рано сутринта Нино бе разрешил прехвърлянето на четири милиона долара.

Самолет? Нино се захили. Колко удобно! Каква забавна играчка! Никога преди не бе имал собствен самолет. Нае си пилот, смръкна половин грам кокаин, натовари в самолета няколко от новите си приятели и се отправи за карнавала в Тринидад.

Ню Йорк

Новините за лудориите на Нино пристигнаха в Ню Йорк преди него със съобщенията на пресата за празненствата и за личностите, посетили карнавала. Дани бе сразена.

— Как си могъл просто ей така да купиш цял самолет? — посрещна го тя разгневена. — Да не би да смяташ, че това е като да си купиш хайвер от „Балдучи“? А контрабандата на цял килограм кокаин можеше да ти струва петнадесет години в Атика^[2]. Направо си се побъркал!

Нино само сви рамене.

— Сага, толкова е хубаво да те видя отново. — Гласът му беше съвършено спокоен.

Нямаше какво повече да му каже. Освен това шофьорът я чакаше долу. Вече закъсняваше за важна среща.

Изобщо не влизаше в работата на жена му как си харчи парите, но Нино просто не можеше да се сърди дълго на когото и да било. Късно следобед, след като се бе наспал и неутрализира последниците от Тринидад, той се отправи към офиса на Дани с новото си ферари, което бе закупил съвсем наскоро. Мина край един цветарски магазин на Кълъмбия авеню, паркира неправилно и забързан влезе вътре, за да й купи огромен букет от най-красивите пролетни цветя, които предлагаша.

Изящният аромат на рози, лалета и люляк изпълни колата и повдигна духа на Нино. И изведнъж забеляза, като небесен дар, че в

този ден просто нямаше начин да не му върви — точно пред сградата го очакваше едно свободно местенце за паркиране.

Дани разговаряше разпалено по телефона, когато го поканиха в офиса ѝ, но тя му махна с ръка и само с усмивка се опита да му каже, че ще приключи след минута.

Минутите станаха пет, а след това десет.

— Да, господин Чен — не спираше да повтаря Дани. — Това няма да представлява проблем, господин Чен. Не, господин Чен... Да, сигурна съм, господин Чен, че ще можем да се споразумеем за това, като се видим.

Тя завъртя очи и сви рамене, показвайки му раздражението си от господин Чен, който и да беше той.

Нино слушаше разговора с половин ухо. Стори му се, че става дума за начало на някакви преговори — вероятно споразумения за патент. Една хубавка млада асистентка, облечена в прилепнала мини „Падаща рокля“, влетя в стаята и пъхна лист хартия под носа на Дани. Момичето почака, докато Дани, без да прекъсва разговора си, бързо прочете документа и надраска някакъв отговор.

На излизане от кабинета, с гръб към Дани, момичето намигна на Нино. Големите ѝ дръзки очи, нещо в усмивката и походката ѝ, напомняше за Дани, когато беше осемнадесетгодишна.

Най-накрая Дани изрече *довиждане* на господин Чен и затвори телефона.

Нино измъкна букета иззад гърба си и тържествено ѝ го поднесе.

— О, много са красиви. — Дани вдъхна дълбоко аромата им. — Нино, много съжалявам. Тази сутрин не бях на ниво. Но то е само защото се безпокоя за теб. Предполагам, че ако наистина искаш самолет...

— Сага, забрави за това. — Нино я целуна дълго и страстно, а ръцете му изкусно погалиха задника ѝ. — Слушай, имам разкошна идея. Нека да вечеряме в „При Антоанет“. Само двамата. Много романтично, si?

Дани остана в прегръдките му, но със съжаление поклати глава.

— Звучи наистина страхотно, Нино. Ще ми се да можех да дойда, но имам служебна вечеря, която не мога да отменя.

— Тогава аз ще се присъединя към вас — предложи Нино, изцяло завладян от обхваналото го въодушевление. — Ще си

прекараме страхотно... ще пийнем шампанско, ще намерим за госта ти момиче или момче, каквото си пожелае, ще му организираме такава вечеря, че никога няма да я забрави.

— Много мило от твоя страна, Нино — игриво разроши косата му Дани, — но ще говорим само за бизнес, а и той държи твърде много на формалностите. Ще бъдеш ужасно отегчен. — *И ще ми пречиш*, виновно си помисли тя. — Какво ще кажеш за утре вечер? — Погледна към календара си. — О, и тогава няма да мога. Но вдругиден съм свободна.

Нино настръхна.

— Какво? Нима е нужно да имам предварителна уговорка, за да вечерям със собствената си съпруга? Но това е дивотия!

— Нино, моля те... Знаеш, че нямам избор.

Все още под влиянието на прекомерното пиене, наркотиците и слънцето, Нино издърпа цветята от ръцете ѝ.

— Не, ти имаш избор. Само че не избираш мен. Ще подаря тези цветя на някоя жена, която знае как да се отнася с мъжете.

— Нино, чуй ме...

Но той вече бе излязъл.

Ра Ра обичаше да се разхожда из града със сребристия си Мерцедес 450 SL с гюрук, който Реджи му бе купил. Как иначе да провери как вървят нещата в този необичайно топъл мартенски ден? Единственият начин бе да се повози в скъпата си играчка за четиридесет и пет хиляди долара. Докато се скиташе из улиците на Ню Йорк, можеше да се забърка в много по-малко неприятности, отколкото ако обикаляше етажите на Блумингдейл или Сакс. Освен това беше много по-малко изтощително от вдигането на тежести в нюйоркския клуб на здравето, където Реджи бе платил членството му. За да го поддържа в добра форма.

Ра Ра усили касетофона до дупка. „Обичам да те обичам, бейби“ — любимата му песен, прокънтя по улицата от откритата му кола. Дона Самър пееше страстно, а пешеходците проточваха шии и се опитваха да зърнат шофьора. Скрит зад огледалните си слънчеви очила, Ра Ра се усмихваше със задоволство. Виждаше завистливите погледи и любопитните очи на минавачите. Дали е някоя знаменитост?

Или просто богат? И какво е направил, за да може да си позволи толкова скъпа кола?

Само ако знаеха!

Преди една година Реджи най-накрая бе откупил пълните права върху Ра Ра. Адвокатите на двете страни бяха изготвили договор от двадесет страници, който уточняваше условията на тяхната връзка. А те включваха един мерцедес, безплатна стая и храна в огромния триетажен панорамен апартамент на Реджи на Сътън плейс и чек от двеста и петдесет хиляди долара, депозирани на името на Ра Ра в Морган банк. Чекът беше нещо като застраховка за Реджи, че Ра Ра ще престане да се среща с други мъже и ще бъде само негов.

Сделката беше добра и Ра Ра го знаеше. Никога не бе смятал, че ще се препитава цял живот като проститутка. Съзнаваше прекалено добре, че още щом се появят първите бръчки, оредяваща коса и увиснало шкембе, с кариерата му щеше да е свършено. Парите, които Реджи му бе дал, бяха неговото бъдеще и той възнамеряваше да увеличи сумата. Но най-напред изпрати на родителите си чек за сто двадесет и пет хиляди долара с една бележка, в която пишеше:

Направих успешен удар на фондовата борса.
Надявам се парите да ви помогнат.

Оценяваме помощта, писа баща му в отговор, но бъди внимателен, сине. Не позволявай на ония нюйоркски мошеници да те измамат.

Не. Никой никога не можеше да измами Ра Ра.

След „Обичам да те обичам, бейби“ последва „Не мога да ти кажа сбогом“ на Глория Гейнър. И той нямаше да го направи, ако Реджи му плати годишното увеличение, дължащо се на поскъпването на живота. Трябваше да му го изплати следващия месец. Реджи със сигурност щеше да се развика като луд, когато му го напомни. Колкото по се увеличаваха славата и известността на Реджи, толкова по-стиснат ставаше. А нарасналите му изисквания бяха просто нетърпими.

Но Ра Ра смяташе, че увеличението, което очакваше, щеше да компенсира всичко.

Все още разгневен, Нино хвърли цветята на седалката до себе си, изду всичките двеста шестдесет и осем коня на ферарито и се включи бясно в движението по Седмо авеню, без да обръща внимание на пронизителните клаксони и на злобното скърцане на спирачки зад него. Пет пари не даваше, че може да предизвика катастрофа. Искаше час по-скоро да се махне колкото е възможно по-далеч от Седмо авеню.

Трябваше да си остане в Тринидад, да си купи къща на брега и да се грижи за тена си. Дани сигурно нямаше дори да забележи отсъствието му. Та тя и без това никога не си беше у дома. Работеше по осемнадесет часа на ден. И за какво? Не защото имаше нужда от парите. В това поне бе дяволски сигурен. Проклинаше деня, в който я бе насърчил да се захване с шибания бизнес. Проклинаше и нея, че се бе отдала така изцяло на компанията си.

А животът беше толкова кратък!

Превключи на скорост, натисна отново газта и пресече Тридесет и четвърта улица. Заобиколи претъпканото с хора Шесто авеню и се отпрати към града, макар че самият той не знаеше накъде е тръгнал. Другите коли постоянно се престрояваха ту в едно, ту в друго платно, но Нино почти не ги поглеждаше. Не му се и налагаше. Ферарито сякаш постоянно изпращаше сигнали към останалите шофьори: *Направете път! Пазете се!* А в Ню Йорк хората се подчиняваха на парите и властта.

Замисли се как да си уплътни вечерта. Изцяло погълнат от стремежа си да намери най-добрия лек за наранената си гордост, той твърде късно забеляза червения светофар. Кракът му светкавично натисна спирачката... Но не достатъчно бързо, за да избегне удара в спрялата пред него кола. Бронята му остърга задницата ѝ и Нино стисна здраво волана.

— Putanta Eva! Merda^[3]!

Като се заканваше на висок глас на всички нюйоркски шофьори, на жена си, на компанията ѝ и в голяма степен на цялата модна индустрия, той изхвъркна от колата, за да огледа щетите.

Страхотен начин да завърши деня — като потроши кола за седемдесет и пет хиляди долара, която бе изминала по-малко от две хиляди мили.

Запъти се към предната кола. Задната ѝ броня бе напълно смачкана. От колата се носеше оглушителна музика.

— Не можеш ли да намалиш това? — изръмжа сърдито. Отвори гневно уста, за да наругае шофьора.

В този момент замаяният от удара шофьор свали слънчевите си очила и го погледна.

Само един поглед към лицето на младия мъж и яростта на Нино се стопи като дъждовен облак след кратка лятна буря...

Дани излезе от офиса си, за да отиде на вечерята, но не преставаше да мисли за Нино и за последните му думи. Струваше ѝ се, че напоследък не правеха нищо друго, освен да се карат. Родителите ѝ бяха успели да съхранят щастливия си брак в продължение на много години. Защо при нея не се получаваше? Разбира се, майка ѝ не се бе занимавала с многомилionen бизнес. Най-голямата грижа на Софи бе щастието и благополучието на Морис. Нино несъмнено щеше да е много по-щастлив, ако тя си седеше у дома и се грижеше за него така, както Софи се бе грижила за Морис. Но тя не можеше да живее като Софи — нещастна и депресирана.

Не, твърде отдавна се бе простила с ролята си на съпруга, за да се опитва сега да се държи по този начин.

Асансьорът спря на дванадесетия етаж — там беше офисът на „Ъ. Блат и синове“. Едно симпатично младо момиче влезе в асансьора, широко ококори зелените си очи, а след това подкупващо се усмихна.

Макар че не я познаваше, Дани отговори на усмивката ѝ. Момичето имаше розови бузи и приятно личице, оградено от леко червеникава руса коса.

— Как можах да ви срещна точно днес? Когато не съм облечена с „Падащата рокля“! Не мога да ви опиша колко много ви се възхищавам. — Младата жена не млъкваше. — Вие сте гений.

— Не съм сигурна, че съм чак толкова талантива — отговори ѝ Дани, доволна, че най-сетне някой я бе оценил. — Но ви благодаря за любезните думи.

— О, не! — Жената изглеждаше напълно искрена. — Вие сте прекалено скромна. Ще дойде ден, в който в гардеробите на жените по цял свят ще има по една рокля от „Графиня Дани“.

— Много мило от ваша страна, че мислите по този начин.

— Но пък и много невъзпитано, че не ви се представих. Аз съм Барбара Хестър. Работя за Ървинг Блат.

— Какво съвпадение! Ървинг ме въведе в този бизнес. Можете да научите много от него.

— О, точно това смятам да направя. — Барбара преливаше от ентузиазъм.

Сърцето на Барбара Хестър щеше да се пръсне от вълнение. Откакто преди една година бе видяла за пръв път Дани ди Портанова, тя бе запомнила всеки ред, който бе прочела за дизайнерката, от която толкова много се възхищаваше, и за богатия ѝ красив съпруг.

— Как е Ървинг? — попита Дани. Вече няколко месеца не се бе срещала или разговаряла с Ървинг, който беше поотслабнал доста през последната година и половина, след смъртта на жена си.

— О, добре е — усмихна се Барбара Хестър. — Той е чудесен човек. Истинско вдъхновение за всички нас, които току-що започваме.

Асансьорът спря на първия етаж и вратата се отвори.

— Е, желая ви всичко добро — кимна Дани и забърза. — Предполагам, че и занапред ще се виждаме наоколо.

— Надявам се — отвърна Барбара Хестър. Повъртя се малко пред входа на сградата. *Много по-често, отколкото си мислиш...*

Напълно пренебрегнал пържолата си в сос тартар, Айън МакАдам извади жълтия си професионален тефтер и набързо нахвърли рекламната кампания, която смяташе да предложи на „Графиня Дани, Inc.“. Излагаше идеите си за имиджа на компанията и за насоките на кампанията толкова бързо, че на Дани не ѝ остана нищо друго, освен да го слуша внимателно.

Отпиваше от виното си и изучаваше мъжа, който седеше срещу нея. Макар че не беше красив според общоприетите стандарти — беше по-нисък от среден ръст, а чертите му бяха грубо изсечени, — лицето му притежаваше определено излъчване, а начинът, по който си служеше с думите, бе твърде откровен и... *секси*.

Дали е женен? Това се запита лениво Дани и погледна пръста на лявата му ръка. Не че отсъствието на халка означаваше нещо. Нино например никога не носеше брачната си халка. Но както и да е! Никога

не бе мамила Нино и нямаше намерение да започва точно тази вечер. И все пак той я привличаше. Ако не беше женена и ако той беше свободен, би могла да си представи...

— ... не мислиш ли?

— Моля? — Тя се изчерви виновно. — Извинявай. Разсеях се за момент.

— Отегчи ли се? — Разсмях се така, сякаш искаше да каже: *Не и с мен. Не може да бъде.*

— Не, не — запротестира тя. — Изобщо не съм отегчена. Би ли повторил последните си думи?

— Според мен посланието, което излъчват всичките ти модели, е: *Не се страхувайте да бъдете властни, женствени, секси!*

— Абсолютно! Това е! — изгледа го тя с вълнение и се съгласи безусловно. — Аз самата не бих могла да го формулирам по-добре.

— Но ти би могла да изразиш това послание по-добре от всеки друг.

— Какво? — изгледа го с изненада и недоумение.

— Самата ти си най-добрата реклама на фирмата, Дани. Притежаваш всичко онова, което искаш да внушиш на другите жени. Тази вечер си облечена в един от твоите модели, нали? Изглежда страхотно! Ще трябва да уволниш всички манекени, които просто не могат да изразят точно този стил. Ти си жената, която най-добре може да представи „Графиня Дани“.

Зашеметена от предложението му, тя обмисли внимателно идеята. Пред очите ѝ веднага изплува образът на малката дебела Дани Либерман, която се усмихваше към безмилостния обектив на фотокамерата. Понечи да поклати отрицателно глава. След това изведнъж спря, опита се още веднъж да се види през обектива на камерата и си помисли: *Но аз съм единствената, която все още мисли за себе си като за малко момиче. Може би той е прав.*

— Добре — кимна тя. — Интересна концепция. Напълно изпълнимо. Айън, харесва ми начинът ти на мислене.

Той отблъсна нетърпеливо чинията си настрана.

— Дани, аз се ползвам с много странна репутация на Медисън авеню. И си го признавам за пръв път. Отхвърлял съм предложения, и то наистина доходни предложения, защото — щракна няколко пъти с пръсти, докато намери най-подходящата дума, — просто защото съм

усещал, че с клиента не си допадаме. Но когато почувствам, че с клиента мислим еднакво — бинго! Зная, сигурен съм, че заедно ще свършим добра работа. Точно заради това пожелах да се срещнем. Довери ми се, Дани. Между нас съществува пълно единомислие и разбирателство. Аз го усещам. А ти?

Дани преглътна и кимна. *Единомислие*. Но това, което тя чувстваше в този момент, нямаше нищо общо с рекламата. Внезапно ѝ се прииска да протегне ръка, да стисне пръстите му, да го целуне, да се остави да я целуне...

Айън МакАдам? Когато бе видяла за пръв път само преди два часа? Какво, по дяволите, става с нея?

Вдигна поглед и срещна топлите му дружелюбни зелени очи. Не, каза си тя сурово, в погледа му няма нищо скрито и потайно. Айън МакАдам искаше бизнеса ѝ. Не тялото ѝ. Вълнението, което тя усещаше, бе напълно еднопосочно.

Или може би не?

— Искаш ли да отидем да пийнем нещо? — попита той, след като излязоха от „При Луи“.

— По-добре да се откажем — отвърна бързо Дани. *Защото можем да направим нещо, за което после да съжаляваме.*

— Някой друг път тогава. — Трудно можеше човек да устои на леко кривата му, покоряваща усмивка.

Тя посочи с ръка лимузината си и го попита:

— Мога ли да те откарам донякъде?

Айън подсвирна признателно:

— Много мило. Но не. Благодаря. Предпочитам да повървя. Вечерта бе твърде изтощителна. Но искам утре да поговорим пак.

Една нощна разходка. Звучеше страхотно. Тя се зачуди къде ли е домът му. Някъде на юг от Сентръл парк уест! А може би на Пето авеню! Представи си как двамата се разхождат хванати за ръце из Сентръл парк уест. И се приближават към апартамента, в който тя живее със съпруга си.

Отметна рязко глава.

— Добре. — Гласът ѝ прозвуча съвсем делово. Енергично стисна ръката му. — Беше истинско удоволствие да се запозная с теб, Айън.

— А най-хубавото все още предстои — увери я той.

Съвсем наскоро в „Тъдей“ бе прочела едно интервю с някакъв психолог — автор на книгата „Как да флиртуваме със собствения си съпруг?“. Та психологът смяташе, че няма нищо лошо в това жените да флиртуват с други мъже, стига да споделят преживяната възбуда със съпрузите си.

Аз съм възбудена — призна си Дани. И искам да споделя всичко това с Нино.

Във всеки брак си има проблеми. Нейните собствени изглеждаха по-сериозни просто защото вестникарите ги описваха в по-ярки тонове. Истината обаче бе в разрешаването на проблемите. В търсенето на компромиси.

Двамата с Нино не се бяха любили от няколко седмици. Нищо чудно, че се нападаха така един друг. Ще му се извини за претрупаната си програма. Ще останат будни цялата нощ. Ще се любят до насита, ще го направят във всяка поза, която им дойде наум. Ще прекарат часове наред в страстно чукане.

На сутринта ще си остане у дома и ще закусят заедно... и тогава може би отново ще се любят.

Но когато се прибра у дома, огромният апартамент бе съвсем тъмен. Леглото им беше празно. Провери на бюрото си, прослуша телефонния секретар и се опита да преглътне сълзите и разочарованието си.

Нямаше никаква бележка.

Никакво съобщение.

Нямаше го и Нино.

В четири сутринта закъсаха на магистралата за Ню Джърси и Моника, сгъната на четири на предната седалка на потрошения микробус на Рик Флад, напълно се прости с надеждата да поспи. Е, нищо, нали в живота има и толкова други много по-важни неща... като например пътуването до един клуб в Южно Джърси, където съставът му, Джъстис лийг, бе участвал в програмата.

Пийна още една глътка бира и се намръщи на металния вкус, който почувства в устата си. Пиенето на бира направо от кутийките бе типично американски навик, с който никога нямаше да свикне. Да не

говорим за това, че вкусът на американската бира нямаше нищо общо с бирата, с която бе израсла в Залцбург.

— Влекачът трябва да дойде всеки момент — каза Рик. Гласът му бе прегракнал от четиричасовото пеене, по време на което целият се бе раздал на публиката. Клубът беше малък, встрани от пътя, но беше от типа заведения, които бяха направили известно едно друго местно момче — Брус Спрингстийн.

Той прокара нежно пръст по бузата ѝ.

— Уморена ли си?

— Да, малко — призна тя. Март винаги беше много труден месец за тях. Особено сега, когато крайният срок за изготвянето на моделите за „Празниците на модата ’78“ бе толкова близко. Работеха под постоянно напрежение и дните ѝ се струваха безкрайни. Нищо чудно, че толкова много хора на Седмо авеню по това време бяха на предела на силите си и се поддържаха само с хапчета.

Моника затвори очи и се престори, че дреме, но мислите ѝ постоянно се връщаха към разговора им по време на обяда преди няколко часа.

— Вече реших — беше ѝ казал Рик. — Ако се помотая из Ню Йорк още малко, ще си остана завинаги тук. Следващата година по това време искам да съм в Лос Анджелис. И ти трябва да дойдеш с мен, Моника.

Прикова очи в нейните, сякаш я предизвикваше да му се противопостави.

Беше толкова горд, толкова независим. Така решен да не ѝ позволи да му помогне, да го улесни. Безброй пъти му бе повтаряла: *Но това са само пари!*

— *Твоите пари* — винаги казваше той. — Задръж си ги. Не ме интересува колко си богата. Аз сам си плащам за себе си.

Но този път бе решила да се наложи и поне един път да постъпят според нейните желания.

Отвори очи и глътна остатъка от бирата.

— Следващия уикенд смятам да замина. Малка ваканция. С теб.

Той я погледна с любопитство.

— Имаш ли нещо специално предвид? Освен очевидното, разбира се.

— Ja, много бих искала да отидем на Бахамските острови. Аз плащам. — Побърза да изпревари възраженията му. — Подарък за рождения ти ден.

— Но рожденият ми ден е чак през октомври — напомни ѝ той.

— Подробности — усмихна се тя леко, сигурна, че този път е успяла да се наложи.

— И кое им е толкова специалното на Бахамите?

— Райският остров — каза му. — Комар. Също като в Кан.

Един дълъг и напрегнат поглед към Нино — дрехите, ушити по поръчка, скъпия часовник, елегантната прическа, колата — и Ра Ра разбра, че този път наистина е уловил едра риба. Веднага щом се споразумяха, че и двамата имат вина за злополуката, той предложи:

— Бих могъл да пийна нещо. Какво ще кажеш?

След питиетата последва покана от Ра Ра и те бързо се озоваха в безупречно обзаведения му апартамент. Продължиха да пият. По взаимно, мълчаливо съгласие, езиците им бързо намериха пътя си един към друг. Ръцете на Нино се спуснаха надолу.

Но Ра Ра се отдръпна рязко.

— Трябва да ти кажа нещо — промълви той. — Тази къща всъщност не е моя. Тя е на мъжа, който се грижи за мен. Но тази вечер той отсъства и ако искаш, можем да останем заедно. Но първо трябва да уговорим финансовата страна на нещата.

Каква забавна идея, помисли си Нино. Никога преди не си бе плащал за секса.

Бързо се споразумяха за цената и се преместиха в спалнята на горния етаж, където Ра Ра се постара да се отплати на Нино за щедростта му. Няколко часа по-късно прекъснаха заниманията си, за да вечерят — препечен хляб и пресни ягоди, сервирани от Ра Ра върху сребърен поднос от осемнадесети век.

— Твоят покровител знае как да живее...

Нино се огледа с одобрение наоколо. След това си наля малко шампанско, което се изстудяваше, поставено на изящна малка масичка край леглото.

Няколко снимки в сребърни рамки привлякоха погледа му. На тях имаше твърде много познати лица — дами от хайлайфа, няколко

съпруги на видни политици, кмета на Ню Йорк. Някои от тях дори бяха с автографи и посвещения.

Но на всяка снимка неизменно присъстваше един и същ човек.

Господин Реджи. Заклетият враг на жена му.

— Това ли е приятелят ти? — Той посочи към Реджи. Дори и да се бе опитал, едва ли щеше да измисли по-сладко отмъщение на жена си и на човека, който съвсем неволно и непреднамерено я бе подтикнал да се захване с бизнес и да се превърне в истинско чудовище.

Ра Ра кимна.

— Познаваш ли го? — В гласа му се прокрадна леко безпокойство. Ако Реджи някога откриеше, че той продължава да си докарва пари по стария изпитан начин, щеше да го изхвърли от къщата си преди още Ра Ра да успее да преброи то три. Слава богу, тази вечер бе извън града.

— Само по име. Съпруг съм на Дани ди Портанова — обясни Нино, докато се превиваше от смях. Шегата не ставаше по-малко забавна от това, че не можеше да я сподели с никой друг, освен с Ра Ра.

Странното стечение на обстоятелства, иронията на съдбата придаваше особено очарование на чукането им. Когато най-сетне се наситиха, копринените чаршафи с цвят на праскова лежаха изпоцапани и смачкани на пода.

Когато се поразсъмна и Ра Ра поизтрезня, той изведнъж проумя, че едва не се бе простил с кокошчицата си със златните яйца.

— По-добре да махна тези чаршафи — разсъди той. — Реджи е много подозрителен. Беше много забавно, но може би не трябва да се виждаме повече. Разбираш ме, нали?

— Разбира се — кимна Нино. А и освен това никак не му допаднаше мисълта да продължава да си плаща за секс. Когато му се наложеше да си плаща системно, сам щеше да се откаже от играта.

— И ако някой ден пътищата ни случайно се пресекат... — Ра Ра очевидно не се чувстваше удобно.

Нино му намигна.

— Не се притеснявай. Можеш да ми имаш доверие.

Проклетите доказателства, изпратени му най-любезно от Карола, лежаха прилежно подредени пред Роберто ди Портанова. Кучката работи по-експедитивно от коя да е осведомителна агенция, помисли той, докато ровеше из купчината вестникарски материали и черно-бели снимки. Снимки на Нино, който се весели полугол в Рио, заобиколен от цяла група *finocchi*. Мъже, които не бяха съвсем мъже. Хомосексуалисти.

Роберто седеше сам в кабинета си, а бузите му горяха от ярост и срам. С погнуса се загледа в една особено отвратителна снимка, на която Нино, пиянски ухилен, гледаше към камерата, а един друг мъж бе обгърнал тялото му с ръце. Този негов син си позволяваше да показва перверзиите си пред цял свят! Всички да го видят, да се присмеят на семейство Ди Портанова... Истинска лудост!

По Коледа Роберто бе попитал Нино за взаимоотношенията с жена му, която, слава богу, си бе останала в Ню Йорк, оправдавайки се със служебни ангажименти. Но каквито и да бяха недостатъците му, Нино бе много лоялен. Дори и да бе нещастен с Дани, той никога нямаше да си го признае. Макар че не в това бе въпросът. Поведението на Нино бе толкова красноречиво, че Роберто не се нуждаеше от допълнителна информация, за да разбере очевидното.

Злочестите наклонности на сина му можеха да бъдат контролирани само ако към него се отнасяха с необходимото уважение и всеотдайност. Нищо чудно, че момчето не се чувства истински мъж. Жена му просто му бе откраднала панталоните и бе твърдо решена да продължи да ги носи и в бъдеще.

Роберто нямаше избор. Той просто не можеше да позволи това да продължава. Снаха му бе нарушила нейната част от сделката им. Само че как да се справи със ситуацията? В това бе въпросът.

[1] De rigneur (фр.) — общоприето, нормално. — Б.пр. ↑

[2] Известен затвор със строг режим в САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Putanta Eva! Merda! (ит.) — смислово: По дяволите! — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Ню Йорк, 1978 година

Когато сутрешната поща пристигна на бюрото ѝ в „Ъ. Блат и синове“, Барбара Хестър дори не си направи труда да я погледне.

— „Ървинг Блат“ — изрече тя с въздишка. — Свързвам ви.

Както обикновено телефоните звъняха непрекъснато.

След като ѝ се стори, че е повторила неизменното *свързвам ви* поне хиляда пъти, тя прекъсна линията. Да вървят по дяволите! Щеше да хвърли вината върху телефонната компания. Беше ѝ писнало да се прави на Ma bell^[1]. Вече две години на Седмо авеню, а не се бе придвижила нито на йота напред към осъществяването на мечтата си да стане моден дизайнер. Търпението ѝ вече започваше да се изчерпва.

Освен че трябваше да приема всички телефонни разговори, от нея се очакваше да сортира и да разпределя пощата.

— До обяд, моля те, Барбара!

Шефът ѝ постоянно ѝ го напомняше. Сякаш тя по цял ден се мотае и се занимава с маникюра си...

Погледна днешната купчинка и развълнувано въздъхна, когато видя корицата на списание Пийпъл от 2 юни 1978 година. На цялата корица с огромни букви бе изписано:

ДАНИ И НИНО — ИЗВЕСТНИ, СКАНДАЛНИ И
СТАВАЩИ ВСЕ ПО-БОГАТИ С ВСЯКА ИЗМИНАЛА
МИНУТА

От снимката гледаха графиня Дани и съпругът ѝ, които тъкмо влизаха или пък излизаха от някакъв прием. Дани бе облечена в смарагдовозелено, обсипаната ѝ с блестящи пайети рокля беше официална модификация на „Падащата рокля“. Нино бе в смокинг. С едната си ръка бе хванал Дани, а в другата държеше отворена бутилка шампанско.

И трите линии извъняха едновременно, но Барбара Хестър не им обърна никакво внимание. Можеха да си звънят до второ пришествие — това изобщо не я интересуваше. Натисна един бутон, за да изключи временно звъненето, и, хванала списанието в ръка, забърза към женската тоалетна. Хубава, пикантна история, пълна с клюки за Дани ди Портанова — нейния кумир... Това не можеше да чака обедната почивка. С нетърпеливостта на алкохолик, отправил се към бара, тя разлисти забързано списанието и намери статията.

Не беше имала втора възможност да разговаря с Дани след оня случай през пролетта, когато бяха използвали заедно асансьора. Но скоро щяха да разговарят отново. В това Барбара Хестър бе абсолютно сигурна. А междувременно беше твърдо решена да намери за Дани ди Портанова всичко, до което можеше да се добере. Искаше да я познава по-добре, отколкото графинята познава себе си.

Това, че в момента тя бе властващата на Седмо авеню графиня, изобщо не означаваше, че някой ден няма да бъде детронирана.

Дани предпочиташе да прочете публикуваното в Пийпъл в усамотението на собствения си апартамент и затова рано сутринта накара икономката си, Елвира, да купи новия брой от вестникарската будка на ъгъла. Снимката на корицата бе направена на един коктейл, организиран миналия месец, за да популяризира първата серия реклами, които Айън МакАдам бе заснел за „Графиня Дани, Inc.“.

Айън бе успял да наложи мнението си. И в трите шестдесетсекундни клипа, които щяха да се излъчат по националната телевизия в началото на август, Дани беше единственият манекен на компанията. Дани, рекламираща „Падащата рокля“, рекламираща спортни облекла, рекламираща самата себе си. В началото бе смутена, чувстваше се притеснена като главно и единствено действащо лице, но режисьорът съумя да я накара да се отпусне, показа ѝ как да флиртува с камерата, научи я да не се бои от снимките.

Дани остана удовлетворена от постигнатите резултати. От екрана тя излъчваше самоувереността на жена, доволна от себе си, на жена, изтъкана от сексуална привлекателност и чар. Айън предричаше, че веднага след излъчването на рекламите, продажбите ще скочат с двадесет и пет процента още през първия месец.

С критично, тренирано око тя разгледа отпечатаната на корицата снимка. И двамата с Нино изглеждаха притеснени и обезпокоени, а Нино на всичкото отгоре изглеждаше и пиан. А може би тя просто виждаше и това, което другите пропускаха да забележат.

Самата статия също бе измамна и създаваше донякъде невярно впечатление. Някои от описаните истории бяха характерни за този жанр клюки и преувеличения, но една голяма част от останалите си бяха самата истина. С нейно знание баща ѝ и Моника бяха позволили да бъдат интервюирани. Дани смяташе, че по този начин поне част от информацията щеше да постъпи от близки и доброжелателни източници. Имаше хубаво интервю с Ървинг, който си спомняше първата им среща и оценяваше високо инициативността и въображението ѝ. Чрез директора за връзки с обществеността на „Ди Портанова, Ltd.“ в Италия от Роберто бяха успели да изтръгнат само едно хладно *без коментар*. Беше безкрайно благодарна на вкоренената у Роберто неприязън и омраза към всякакъв вид публичност и реклама. Нямаше никакви илюзии по отношение на чувствата, които свекърът ѝ изпитва към нея и компанията ѝ. Но журналистката бе порботила добре върху домашното си и бе успяла да изрови отнякъде факта, че Роберто бе отказал да вдигне тост за сина и снаха си в деня на сватбената им церемония. А нежеланието му да отговаря на въпросите ѝ, ѝ даваше повод за безброй предположения и догадки.

Имаше мнения на членове на персонала ѝ, на журналисти от модните списания, на търговци. Един приятелски реверанс от Холстън и дружелюбно потупване по гърба от приятелката ѝ Даян фон Фурстенберг. Но най-впечатляващото бе изказването на един мъж, с когото бяха ходили заедно на училище.

Винаги сме знаели, че тя е много умна и талантива — редеше мъжът, който бе член на градския съвет. — Всички ние, бившите ѝ съученици, я подкрепяме и насърчаваме от първия миг, в който тя се захвана с този бизнес.

Каква жалка и глупава лъжа, помисли си Дани. Този мъж бе един от предводителите на група момчета, които ѝ измисляха най-жестоките прякори и ѝ се присмиваха, че е дебела. *Поддържали ме били! Как пък не! Може би иска да купи дрехи на жена си на цена на едро.*

В статията, разбира се, липсваше една много важна и съществена информация, която авторката бе предпочела да не споделя с читателите

си — фактът, че цялата статия бе написана с пълното съдействие на графиня Ди Портанова и отдела ѝ за връзки с обществеността. Публичността и рекламата — благосклонни, унищожителни и дори безразлични, винаги означаваха нарастване на печалбите.

Дани прегледа набързо страниците, като поспря за миг да разгледа и публикуваните снимки.

Снимка, направена веднага след сватбената им церемония. На лицето ѝ бе изписан неподправен екстаз и тя блажено бе приковала поглед в съпруга си.

Нино и Дани, току-що пристигнали в Ню Йорк, снимани да се пръскат с вода от фонтана пред хотел Плаза.

Снимки от широко обсъждания навремето бляскав бал по случай третата годишнина от сватбата им и най-дългата колона лимузини, проточила се на няколко преки от „Дакота“.

Дани, почти разплакана след провала на първото си шоу.

Дани и Моника, и двете облечени в първия модел на „Падащата рокля“, които позираха пред витрините на Сакс на Пето авеню, където бе изложена първата ѝ колекция.

Нино на карнавала в Рио с момчетата... снимка, на която той не изглеждаше в най-добрата си форма.

Дани, облечена във вечерна рокля по неин собствен модел, приема наградата „Коти“ за 1977 година.

Нино, сниман през есента в офиса си на Пето авеню. Дани понякога се чудеше как той, въпреки честите си отсъствия, все пак успява успешно да управлява бизнеса и парите на семейството си.

Нино в Рим, сниман през май тази година. По време на една рутинна митническа проверка на летище Леонардо да Винчи, Нино бе арестуван за притежаване на кокаин. Имаше снимки на Роберто ди Портанова, който пристига в полицейския участък с цяла армия адвокати. Благодарение на Роберто Нино се бе отървал с голяма глоба, без присъда и затвор. Според Пийпъл веднага щом бащата и синът бяха напуснали съдебната зала, Роберто му бил казал: *Тя не е нормална жена и ти не си нормален мъж.*

Ужасна снимка на Дани, която бясно крещи срещу Нино на средата на дансинга на „Студио 54“ само миг, след като Нино е излязъл от дамската тоалетна заедно с една осемнадесетгодишна дебютантка,

която, както информираше статията, е пияна, напълно неадекватна и е загубила някъде горната част на роклята си.

Дани си припомни тази нощ. Дали момичето бе загубило само сутиена си? Вестникарите бяха документирали жестокия скандал между Нино и Дани. На следващия ден заглавието на първа страница на Ню Йорк поуст тръбеше: *Великолепен скандал в семейството на известна дизайнерка.*

Продажбите естествено скочиха до небето. Журналистката на Пийпъл бе написала:

Колкото по-скандално и възмутително е поведението на семейство Ди Портанова, толкова по-бързо дрехите на компанията изчезват от рафтовете на магазините. През изминалите три години „Графиня Дани“ е увеличавала продажбите си на дребно с по четиридесет процента годишно. Компанията на Дани ди Портанова е като машина, създадена от публичността и популярността, и охранвана от изумително простите, но безкрайно примамливи и очарователни модели, които карат заможните ѝ клиенти да се връщат при нея сезон след сезон. Три години след като Дани извърши истинска революция в модата с „Падащата рокля“, двадесет хиляди жени седмично продължават да си купуват рокли от този модел.

Двадесет и пет хиляди, помисли си тя гордо, но на кого ли му е притрябвало да ги брой!

Статията бе сравнително вярна, с изключение на последния параграф:

Златната двойка на десетилетието сякаш са постигнали споразумение помежду си. Нино да си живее неговия живот, а Дани — нейния. Нито един от двамата не би направил нищо, което да застраши взаимоотношенията на Нино със семейството му или пък главоломния успех на

Дани като моделиер. Наш източник, близък и на двамата, сподели: *Това е най-сполучливият брак на седемдесетте години, който съм виждала.* Брак, какъвто трябва да бъде всеки. Брак, предлагащ удобство и сигурност.

Известно удобство, помисли си Дани и захвърли списанието. Но бракът ѝ вече бе започнал бързо да се разпада, да се пука по шевовете...

Кан, Франция

Още от детството си, когато тя и Дитър прекарваха летата си в Кан заедно с гувернантката си далеч от контрола на Карола, Моника проявяваше изключително любопитство по отношение на блестящата бяла прилична на крепост сграда, в която се помещаваше казино Палм бийч. Като тийнейджър тя най-редовно успяваше да се промъкне и да поиграе на рулетка до момента, в който неизбежно я забелязваха и я изхвърляха навън. Но запленена от неповторимото чувство на напрегнато очакване, породено от възможността да изгубиш или да спечелиш цяло състояние само с едно хвърляне на зара, Моника постоянно рискуваше и се завръщаше там винаги, когато можеше.

Според Хелмут игралните домове и хората, които често ги посещават, са покварени. Беше ѝ забранил дори да прекрачва прага на подобно заведение. След развода Моника се опитваше да навакса загубеното време на Бахамите, в Монте Карло — навсякъде, където комарът бе законно разрешен. През юни, мъртвия сезон на Седмо авеню, Кан бе най-подходящото място за така нужната ѝ ваканция.

Тази нощ бе последната ѝ в Кан. Беше вдигнала русата си коса в изящен кок. Облечена бе в рубиненочервена рокля без презрамки от колекцията на Бил Блас. На ушите ѝ блестяха скъпи, крушовидно оформени диамантени обици, а на добре загорялата ѝ шия имаше огърлица от същите камъни. Прекрачи прага на голямата игрална зала, огледа обстановката и нетърпеливо облиза устни.

Късният час означаваше, че случайните играчи вече са си тръгнали, за да отидат да вечерят или потанцуват. По масите бяха останали само сериозните комарджии, които трупяха чипове пред себе

си или пък тъпчеха пачки по джобовете на панталоните. Много от тях посрещнаха Моника с леко кимване или с усмивка. Познаваха я от доста години. Светът на богатите и привилегированите беше твърде малък, а клюките, които се разпространяваха в него — твърде много. Почти всички бяха подочули, че се е развела с Хелмут и само няколко души нетактично я запитаха за него.

Моника се усмихна учтиво. Но нищо повече. Не искаше да разваля прекрасната вечер, очарованието на която се нарушаваше само от отсъствието на Рик.

През пролетта бяха прекарвали заедно един дълъг уикенд на Бахамските острови. Това бяха може би трите най-щастливи дни в живота ѝ. Обходиха целия остров, плуваха, любеха се в ранния следобед, когато слънцето беше още прекалено силно за слънчеви бани, а нощем играеха комар в казиното на Парадайз айлънд.

Макар че Рик се забавляваше съвсем очевидно, той не бе чак толкова очарован от прекараните дни. И когато тя му предложи още едно такова пътуване, той ѝ благодари, но ѝ отказа, като се оправда, че има ангажменти със състава си. Освен това, напомни ѝ Рик, той не може да си позволява да се забавлява по начина, по който тя бе свикнала. А нямаше никакво намерение да ѝ позволява всеки път да поема разходите му. Моника го обичаше заради гордостта му и упоритото му нежелание да взема пари от нея. Но понякога инатът и независимостта му започваха да я дразнят.

Дори не си бе направила труда да го покани в Кан, където се играеше *истински* комар, защото той работеше върху един нов запис. Може би накрая кариерата му щеше да получи подтика, от който се нуждаеше. А когато един ден той стане известен рок музикант, тя щеше да му позволи да плаща всичко, ако това щеше да го накара да се чувства по-удобно.

А междувременно Моника искаше да се позабавлява.

През изминалите нощи бе загубила повече от шейсет хиляди долара на бакара, блекджек и рулетка. Но тази вечер усещаше, че ще ѝ провърви. Комарджийският ѝ инстинкт се бе събудил.

Дадоха ѝ знак от една маса за бакара. Тя седна зад дългата овална маса — място номер четири. Направи няколко залога, опита се да се включи на няколко пъти, но нямаше успех. Загуби бързо няколко хиляди, а след това и още няколко хиляди.

Дотук с бакаратата.

— Желая ти по-добър късмет отгук нататък — усмихна ѝ се един австрийски принц, стар приятел на брат ѝ. Взе от минаващия наблизно сервитьор две чаши шампанско и ѝ подаде едната. — Изглеждаш страхотно, Моника! Ню Йорк изглежда ти се отразява добре. Как е Дитър?

— Добре е — изрече Моника, но умът ѝ все още бе зает с последната загуба.

— Още ли се занимава с фотография?

— Ја — излъга тя. Нямаше никаква представа с какво се занимава Дитър напоследък. Когато го видя за последен път, той беше гипсиран от поетите наркотици и спеше на плажа в Гоа.

— Извини ме — обърна се към принца. — Мисля да си опитам късмета на блекджек.

Тук ѝ провървя повече. Бързо спечели около петнадесет хиляди, но след няколко минути реши, че се е отегчила.

Време беше за истински комар. За игра на зарове. Моника обиколи залата и бързо намери една маса, на която залозите бяха ниски. Тя се хвана за масата и сложи купчина златни чипове от по петстотин долара.

Един мъж с огромен пръстен с рубин на розовия си пръст хвърли шест хиляди. Няколко души около масата подкрепиха залозите им и изкупиха всички номера. Крупиецо я изгледа с очакване. Тя взе заровете и ги хвърли в противоположния край на масата.

Шибан късмет! Седем! Най-голямата катастрофа за един играч на зарове. Мъжът с огромния пръстен бе загубил седем хиляди долара. А тя самата — четиринадесет.

— *Encore une fois, mademoiselle*^[2]? — попита крупиецо.

Моника кимна. Да, ще опита още веднъж. Натрупа цяла купчина от златни и черни чипове, заложи две хиляди долара на линията, подреди номерата си и изкупи всички други за по две хиляди долара всеки. През следващите петнадесет минути заровете бяха нейни. Но отново излязоха лоши числа.

Седем.

Беше изгубила повече от трийсет хиляди долара.

Наранена, но не и победена, тя изигра още една игра, твърдо решена да не позволи три последователни загуби в една нощ.

Последва нова загуба. И още една.

Беше ѝ достатъчен половин час, за да изгуби още петдесет и пет хиляди долара. Чиповете ѝ също свършиха.

— Je le regretted^[3] — информира крупнето, — но кредитът ви е изчерпан.

Изчерпан? Моника не му обърна внимание. Сигурно говореше на някой друг. Та тя е Фон Райх, за бога, лоялен поддръжник на това казино още от тийнейджърските си години! Да вървят по дяволите! Биха могли да увеличат кредита ѝ. Моника се обърна с гръб към масата. Заровете излязоха. Крупнето взе служебния телефон и се обади на мъжа на стълбището, който позвъни по-нагоре.

Отговорът на управителя бе отрицателен. Категоричен и непрекословен.

— Съжалявам, госпожице Фон Райх! — Крупнето говореше тихо и учтиво.

Без да се смущава, Моника откопча диамантената си огърлица от врата си и я хвърли на масата. Хората около нея ахнаха от изумление и тихичко започнаха да я одумват.

— Госпожице, не приемаме бижута. Може би...

Един мъж се пресегна и взе огърлицата. Небрежно хвърли на масата двадесет и пет хиляди долара в златни чипове и даде знак на Моника да продължи играта.

— Огърлицата бе оценена за петдесет и пет хиляди — изрече студено Моника, втренчена в младия, изключително привлекателен тъмнокос мъж.

Той се усмихна и постави на масата чипове за още тридесет хиляди долара.

— Грешката е моя — пак се усмихна той. — Забавлявайте се.

— Danke schön!

Моника постави залозите си, изкупи номерата и хвърли заровете. Но тази вечер сякаш всичко бе против нея. Купчината чипове бавно се стопи.

— Толкова съжалявам... Тази нощ явно не ми върви — обърна се тя към благодетеля си.

Той сложи ръцете си върху нейните.

— Не се безпокойте. Аз ще ви финансирам за остатъка от нощта. Очите им се срещнаха.

— Ја, добре. — Усещаше топлата му ръка, която сякаш изгаряше кожата ѝ и разпалваше истински огън в душата ѝ.

Опиянена от заровете, Моника загуби всякаква представа за времето. Не знаеше дали печели или губи. Вече не съществуваше нищо, нищо нямаше значение, освен търкалящите се зарове, гласа на крупнето, масата пред нея и мъжа зад гърба ѝ, който ѝ подаваше все повече и повече шампанско и слагаше на масата все повече и повече чипове.

На следващата сутрин се събуди в чуждо легло и със страхотен махмурлук. Изобщо не можеше да си спомни как се бе озовала в тази непозната за нея обстановка. Приятелят ѝ от казиното лежеше до нея. Все още спеше. След това изведнъж всичко ѝ се проясни — предложението му да пийнат по нещо в апартамента му в Карлтън, бутилката шампанско, момичето, което внезапно бе изникнало отнякъде и се бе присъединило към тях в леглото.

Моника простена тихичко и се пресегна за вечерната си рокля, която лежеше на пода до леглото. Без да се бави с миене или сресване, тя нахлузи роклята и бързо излезе на пръсти от стаята.

Беше неделя. Трябваше да хване самолета за Ню Йорк.

Обратно на работа.

Обратно при Рик.

Обратно в истинския живот.

Ню Йорк

Барбара Хестър се утешаваше с мисълта, че макар и само телефонистка, тя бе научила твърде много неща за времето, през което работеше за Ървинг Блат. И това не бе случайно. Тя задаваше много въпроси, добросъвестно изчиташе от край до край всеки брой на Уименс уеър дейли и безсрамно подслушваше всеки разговор, до който можеше да се добере. А хората смятат, че евреите са трудни за разбиране, мислеше си тя, докато слушаше поздравите, които моделиерите си разменяха, използвайки странна смесица от английски и идиш.

Разбираше всичко. Или почти всичко. Най-много харесваше тази фраза: *От твоите уста в божии уши!*

Но когато чу Стюарт Блат да я нарича хубавката shiksa в приемната, тя отиде при Керъл, една от манекенките на компанията, за да я попита какво означава думата.

— Искан да каже, че не си еврейка, скъпа — обясни ѝ Керъл. — А това е рядкост тук. Но въпреки всичко бъди внимателна. Той може да излезе с теб, да спи с теб. Но не възлагай на това прекалени надежди. Когато дойде време за приключване на сделката, той никога няма да се ожени за една shiksa.

— Благодаря ти, Керъл. Не зная какво бих правила без теб.

Докато се връщаше на бюрото си, Барбара си помисли: *Каква глупава кучка*. Пет пари не даваше за Стюарт. Беше заложила стръвта си за много по-едра риба.

Междувременно правеше всичко възможно, за да се подготви добре за бъдещето. Няколко вечери седмично посещаваше курсове в Института по модата. Бързо разбра, че макар да имаше вродено чувство за стил и елегантност, моделиерството не беше истинският ѝ талант. Но осъзнаването на този факт не можеше да възпре амбициите ѝ. Напротив, подсилваше ги още повече.

Винаги съществуваше повече от един път към върха. Преподавателят ѝ по дизайн ѝ бе хвърлил око и тя му позволи да я сваля. В края на семестъра Барбара бе първенец на курса. Не че заслужаваше наистина високите оценки, но беше сигурна, че за изпълненията ѝ в леглото биха могли да ѝ присъдят и почетна степен.

От време на време се срещаше с някой от клиентите или търговците, които работеха с Ървинг Блат, но никога не спеше с тях. В края на краищата те не можеха да направят нищо, с което да подпомогнат кариерата ѝ. Позволяваше им да я водят на театрални постановки на Бродуей, а след това и на вечеря, но съвсем скоро ѝ писна от храната в „Мама Леоне“, „Джо Пиер“ и „52“. Умори се от неизменното опипване на гърдите ѝ, когато се навеждаха да я целунат за лека нощ.

Въпреки всичко тя постоянно си напомняше, че бе изминала твърде дълъг път от Хендерсън, Северна Каролина, и колкото по-далече бе от дома, толкова по-добре...

Барбара Рей Хестър бе израсла в един от бедняшките квартали на Хендерсън — Мокасин ботъм, само на хвърлей място от фабриката за памук. Допреди година и половина, когато бе пристигнала в Ню Йорк с две хиляди долара в брой, всички я наричаха Бъни^[4] — съвсем подходящ прякор за малко момиченце с големи, стърчащи напред зъбки.

Кръвосмешението беше нещо обичайно в Мокасин ботъм и бащата на Бъни ѝ се падаше и дядо. Ърнест бе подъл, злобен човек, който се прехранваше като хвърляше краставици в големите съдове със саламура в завода за туршии „Хайнц Пикъл“. Майката на Бъни, Ирма Рай, работеше в същото предприятие като сортировачка на краставици.

В семейството не влизаха много пари и те живееха в разкапана барака с дървени подове, по които имаше толкова големи пукнатини, че Бъни виждаше през тях пилетата, които се въргаляха в пръстта под къщата. Откак се помнеше, Бъни знаеше, че е по-различна от останалите обитатели на Мокасин ботъм.

Ако животът ѝ поне малко приличаше на онзи, който виждаше по телевизията! И тъй като не можеше да излее гнева и разочарованието си на родителите си, тя съсредоточи всичката си злоба върху малката си сестричка Върна. Биеше я с колан, караше я да поглъща мръсни центове или да яде питки от кал. А когато Върна решеше да се оплаче на майка им, Бъни ѝ хвърляше такъв голям бой, че следващия път тя не смееше изобщо да се обади. Барбара мразеше живота там, мразеше родителите си, мразеше и по-малката си сестра.

За да избяга от бедността и мизерията, които я заобикаляха, тя прекарваше всичкото си свободно време в библиотеката на Лесли Пери, построена точно срещу съдебната палата. Обичаше да чете книги за живота на богатите. Но любимите ѝ романи бяха за бедни момичета, които порастаха и се превръщаха в богати изтънчени дами.

Изчиташе модните списания от кора до кора, запомняше описанията на елегантните дрехи, поглъщаше всички подробности за живота на богатите — с какво се хранят, как се забавляват, къде прекарват ваканциите си. А когато откри Таун енд кънтри и

Архитектър дайджест^[5], тя едва не припадна от възхищение и завист.

Закле се пред себе си, че някой ден и тя ще живее по този начин. Но, разбира се, не в Хендерсън или където и да било другаде в Северна Каролина. Докато приятелките ѝ от Мокасин ботъм мечтаеха да пропътуват петдесет и петте мили, които ги деляха от Ралей, Бъни фантазираше за преместване в Ню Йорк, където всички са богати, а жените са слаби и красиви. Е, тя бе слаба и си позволи да плати за корекция на зъбите си. Хората непрекъснато ѝ правеха комплименти за големите ѝ зелени очи и червеникавата ѝ руса коса, която тя миеше всяка вечер без изключение.

Веднага щом навърши шестнадесет години, Барбара започна работа в Блеър, най-добрия магазин за дамско облекло в Хендерсън. Не пропускаше да се възползва от намалението на цената, с което се ползваха всички работещи в магазина, и макар че семейството ѝ постоянно бе финансово притеснено, гардеробът на Бъни бе пълен с елегантни и изтънчени дрехи.

Джеремия Блеър, основател и собственик на магазина, беше един от най-изтъкнатите жители на Хендерсън. Бедният Джеремия живееше съвсем сам откак преди десетина години жена му го напусна и избяга с друг мъж. Всички вдовици от Хендерсън се опитваха да го оплетат в мрежите си, да го примамят в топлото си гнезденце.

Бъни бе повече от сигурна, че ще успее там, където всички повъзрастни дами се бяха провалили. Всеки път, когато работодателят ѝ се случеше да мине покрай щанда, на който тя работеше, Бъни така изпъчваше напред пицните си гърди, че копчетата на блузата ѝ бяха готови да се разхвърчат във всички посоки. Тя мъркаше, усмихваше се, непрекъснато въртеше задник пред очите му и важно пристъпваше насам-натам.

Джеремия не можеше да устои на авансите ѝ.

Не мина много време и изкусеният мъж започна да обсипва своето малко зайче с най-различни дрехи и бижута, водеше я на вечеря в Ралей. Когато се усмихваше, в устата ѝ проблясваха металните скоби, платени от Джеремия Блеър. В замяна Бъни му отдаде девствеността си.

Тя беше чела в списания, че сексът бил вълнуващ... тайнствен... недостижим, момент на пълно всеотдаване и интимност между двама души, които се обичат. Това, за което не пишеха в списанията, бе, че penisът на Джеремия, дори и в състояние на пълна ерекция, приличаше на продълговат, розов, полуспаднал балон. Когато се изпразнеше, спермата прокапваше също като последните две-три капки вода, които се оцездат от стар маркуч.

Бъни затваряше очи и с мълчаливо отвращение понасяше всичко, но когато Джеремия веднъж я помоли да оближе капките лепкава белезникава течност, която се процеждаше от върха на penisа му, тя категорично отказа.

Според „Козмо“ при всеки любовен акт тя трябваше да се извиси на крилата на насладата и оргазма. Бъни дори не знаеше какво точно означава човек да изпита оргазъм, но и не държеше особено да научи, стига Джеремия да продължи да ѝ прави подаръци и да пълни банковата ѝ сметка.

Три седмици преди Бъни да завърши гимназия Джеремия ѝ подари пръстен с диамант и я помоли да му направи честта да стане негова съпруга. Бъни бе ужасена. Мечтите ѝ бяха далеч по-смели от това да остане в Хендерсън, Северна Каролина, като госпожа Джеремия Блеър. Но тя само му се усмихна нежно и се примири с поредната инвазия на провисналия му член.

Веднага щом Джеремия заспа дълбоко и започна да похърква, Бъни грабна дрехите си от гардероба, подреди ги в куфара му от Хартман, взе и двеста долара от портфейла му, които прибави към другите хиляда и осемстотин, които бе успяла да отмъкне до този момент. Тихо затвори вратата след себе си и обърна завинаги гръб на Бъни Хестър и на живота, който ненавиждаше.

От момента, в който се качи на автобуса на компанията „Грей Хаунд“ и пое за Ню Йорк, не се обърна назад нито веднъж.

Взе си стая в хотел „Барбизан“, който бе само за жени, и започна да обикаля улиците с надежда да си намери работа в някой от големите универсални магазини, които откак се помни бе мечтала да посети. Заплащането там обаче беше доста ниско и в няколко от магазините я предупредиха, че само две-три от всички продавачки имат някакви шансове да напреднат в кариерата. По-добре, реши тя, е да започне работа като телефонистка в приемната на „Ъ. Блат и

синове“ за двеста долара седмично. Седмо авеню е нещо съвсем различно, казваха и останалите момичета. Там всичко се определя от това колко пробивен и амбициозен е даден човек.

Виж в края на краищата Дани ди Портанова...

Барбара не бе разговаряла никога с Ървинг Блат, освен в случаите, когато го поздравяваше с добро утро или му предаваше съобщенията по телефона. Но в продължение на няколко месеца го бе наблюдавала внимателно как работи с приятелите си в ателиетата на компанията. Макар че всъщност синовете му Стюарт и Хоуи управляваха компанията, Барбара бе съсредоточила усилията си върху Ървинг. Не защото се надяваше по този начин да се придвижи нагоре в йерархията на „Ъ. Блат и синове“, а защото Ървинг бе единственият човек, който би могъл да ѝ даде това, което желаше най-много... би могъл да я представи на Дани ди Портанова.

В заглавията на всички вестници за пореден път се споменаваха името на Нино. Не стига, че Дани бе постоянно обект на клюкарските рубрики, ами и абсолютната недискретност на Нино все по-често му осигуряваше място по първите страници на вестниците. Този път един от многобройните му приятели бе откъснал новата играчка на Нино — Астън Мартин Лагонда за сто и петдесет хиляди долара.

След като Дани плати гаранцията и измъкна Нино от затвора след обвинението в употреба на наркотици на обществено място, Нино с възмущение ѝ обясни, че той само щедро бе поделил половин грам кокаин с момчето, което бе срещнал в един нощен клуб. След това решили да се поразходят около Манхатън с колата със скорост сто мили в час.

На Нино обаче му се припикало и се наложило да спрат край едно месопреработвателно предприятие в Уест сайд. Тъкмо разкопчал ципа на кожените си панталони и се прицелил в стената, когато чул рева на четирикамерния пет и половина литров V-образен осемцилиндров двигател.

— Сбогом, мухльо — извикало момчето и отпрашило с колата по посока на магистралата.

Три дни по-късно момчето се появи с любовника си в Кий уест, Флорида.

По това време историята се бе преместила чак на пета страница на Поуст, а колата пътуваше към къщи. Но Дани бе все още пищисана.

— Имаш късмет, че онова копеле само е откраднало колата ти — се обърна тя разярено към него. — Един прекрасен ден някой от многобройните ти приятели или приятелки просто ще те убие.

— Нима това има някакво значение за тебе, сага?

— Има, и още как! Развратът не може да бъде начин на живот, Нино!

— Какво знаеш ти за начина на живот? Ти, как, по дяволите, те наричаха... „Графинята на Седмо авеню“! На теб никога няма да ти се наложи да се безпокоиш за пари или за слава. Ти използва титлата ми не само за да създадеш едно цяло състояние, ами и да ме задминеш по популярност. Забележително постижение, si?

— Как можа да го изречеш! — кресна Дани. Беше наранена, но осъзнаваше, че той поне отчасти е прав. — Правя всичко това заради нас и поне съм в състояние да контролирам живота си. А ти? Виж се само! Отслабнал си, изглеждаш адски зле. Всеки път, когато не съм наблизо, се тъпчеш с кокаин и с най-различни транквиланти. И ти самият не знаеш какво точно правиш...

— Глупости! И аз като теб напълно контролирам живота си — изсумтя Нино и поизправи рамене. — Сiao, сага, иди да смачкаш нечии топки на Седмо авеню!

Докато вървеше забързана през фоайето на сградата, в която се помещаваше офисът ѝ, Дани се замисли по въпроса с топките. Не искаше да ги мачка — но може би щеше да се почувства по-добре, ако погали нечии. Както вървяха напоследък нещата между нея и Нино, май бе започнало да ѝ писва от мъжете. Нито един от тях, с изключение може би на Айън МакАдам, нямаше куража да е докрай откровен с нея. Непрекъснато се съобразяваха с нея, бояха се да кажат това, което наистина мислеха или искаха.

Айън, за разлика от тях, говореше това, което мисли, но бе толкова очарователен и интелигентен, че не му се сърдеше за откровените, понякога дори груби думи. А освен всичко останало той бе изключителен професионалист в областта на рекламата. Беше жалко, че е сгоден и скоро щеше да се жени, което обясняваше

джентълменското му държане по време на първата им съвместна вечеря. А може би тя просто не го привличаше...

Останалите мъже, с които се срещаше в работата си, не бяха така безразлични към чара и обаянието ѝ. Предишната седмица имаше среща с вицепрезидента на Бърлингтън хауз, който искаше да се пребори с Летс за закупуване на лиценз за производството на панталони от линията „Графиня Дани“. Предложението на Бърлингтън включваше аванс от два и половина милиона долара заради това, че ще използват името ѝ, плюс седем и половина процента печалба за всеки продаден чифт. Дани щеше да запази правото си да одобрява моделите и да контролира качеството.

Отговори му, че ѝ е необходимо едно денонощие, за да обмисли предложението.

А след това вицепрезидентът я попита:

— Искаш ли да пийнем по нещо?

Тя се съгласи да пийнат, но отклони предложението му да прескочат до апартамента му на Парк авеню.

Тогава той каза:

— Добре. А защо не идем у вас?

Това поведение бе типично за седемдесетте години. Основното бе да си преди другите, да се справяш добре с работата си. За изтънченост и такт не можеше да става и дума. Но дали тя копнееше точно за изтънченост? Щеше ли да приеме, ако онзи тип бе впрегнал целия си чар и финес и всичките си сладки приказки, за да я убеди да тръгне с него?

По дяволите! И тя самата не знаеше какво иска. Не, знаеше. Искаше да си върне съпруга, да си върне мъжа, когото обича, а не онзи, с когото живееше напоследък и който сякаш се интересуваше само от любовниците и от колите си.

И от наркотиците.

Остра болка прободеше сърцето ѝ. С наркотиците Нино вече бе преминал тънката граница между забавлението и пагубния навик. Безброй пъти бе разговаряла с него по въпроса, молила го бе да спре. Но той свиваше безразлично рамене и отминаваше всичките ѝ тревоги със смях. Беше му споменала и за клиниката „Силвър хил“ в Кънектикът, където няколко нейни познати от света на модата вече се бяха подложили на детоксикация. Но той ѝ се сопна да спре да се

държи като истеричка и се впусна в нови гуляи, които бяха все по-разгулни от всеки предиущ.

Без да е в състояние да го наблюдава през целия ден, което, разбира се, беше невъзможно, Дани просто не знаеше какво да прави. Но той беше достатъчно голям, по дяволите! А и освен това тя не би могла да го контролира. Не се осмеляваше дори да опита.

Приеми го такъв, каза си тя, той не е нищо повече от едно разглезено дете, а ти ще трябва да пораснеш много бързо.

Дани въздъхна и влезе в офиса. Вече я очакваха няколко телефонни съобщения, а все още нямаше дори и девет часа.

Лейк Гарда, Италия

Секретарката на Роберто ди Портанова сложи един плик в кутията за входяща поща и Роберто веднага разбра, че писмото е от Карола. Без съмнение в него имаше други вестникарски изрезки. Можеше да си представи удоволствието, което бе изпитала Карола, докато запечатва плика.

Вътре имаше един брой от списание Пийпъл, както и една страница от Ню Йорк поуст с ужасните заглавия с откраднатата кола на Нино. Нино бе пропуснал да спомене този малък епизод, когато разговаряха преди няколко дни. Без дори да си направи труда да прочете материалите, Роберто изръмжа и тикна списанието и изрезката в машината за смилане на хартия.

Значи Карола си мислеше, че го е прецакала отново. Ще трябва добре да начука тази кучка следващия път, когато се видят, да ѝ даде добър урок, да я научи едно друго за това кога може и кога не може да го измъчва и да му се подиграва. А може би пък точно заради това я намираше за толкова завладяваща и неотразима... Само че така или иначе трябваше да бъде поукротена. И ако въобще някой може да се справи с нея, помисли си той самодоволно, това е само Роберто ди Портанова.

Припомни си как тя плачеше и го молеше да ѝ го вкара в задника и усети, че започва да се възбужда. Да, когато следващия път се видеше с очарователната фрау, щеше добре да ѝ го начука.

Щеше да го начука и на снаха си. В преносен смисъл, разбира се.

Вече бе задвижил нещата. Беше разговарял с другата си снаха, в Милано, и я бе убедил, че ще бъде в интерес на цялото семейство, ако тя преустанови производството на моделите „Графиня Дани“. Дани щеше да бъде уведомена веднага след празника, който американците наричат Labour Day^[6].

Роберто избухна в силен смях, като се замисли върху ироничното стечение на обстоятелствата. Никакъв труд след деня на труда...

Файър айлънд, Ню Йорк

— О-ох — изхленчи пресекиливо господин Реджи. — Внимавай с бенките ми. Исусе, да не си мислиш, че кожата ми е гумена?

Не, помисли си Ра Ра и изстиска още малко плажно масло на гърба на Реджи, но започва да изглежда така, сякаш е кожа за обувки. Извъртя очи и погледна Мишел Бартън, госта на Реджи, който също бе твърдо решен да се попече на слънце.

Реджи лежеше по корем в един шезлонг край басейна на наскоро закупената му къща край брега. Разположена в най-скъпата част на Файър айлънд, Пайнс, къщата бе грандиозен паметник на изключително разточителство. Реджи я бе закупил с прилежащия към нея акър земя през пролетта за малко по-малко от шестстотин хиляди долара — като подарък за самия себе си в очакване на сделката, която окончателно и безвъзвратно щеше да го утвърди не само като най-популярния моден дизайнер в Америка, но и като най-прозорливия бизнесмен на Седмо авеню.

Ремонтът и подобренията бяха отнели цялото лято. Твърдо решил, че обзавеждането на къщата трябва да илюстрира най-модните тенденции на плажния шик, Реджи нае специалист по вътрешен дизайн, който разруши и поднови всичко в сградата. Сега, през последния уикенд на лятото, Реджи най-сетне имаше възможност да се наслади на плодовете на инвестицията си. Макар че беше перфекционист до мозъка на костите си, дори и той не можа да намери някакъв недостатък в работата на дизайнера. Цветовата гама, в която бе изпълнена цялата къща, бе хармонична симфония от бледорозово, пясъчножълто и бежово. Линиите бяха напълно изчистени и създаваха настроение на простота и уют. Цялата къща бе изпъстрена с огромни

морски раковини, морски звезди и тънки, заострени свещи с най-различна големина.

— Наричам я облекчение и освобождаване от глъчката и врявата — бе казал господин Реджи на редактора на Ню Йорк таймс, който бе пожелал да фотографира къщата във връзка с една предстояща статия за домовете край брега. — Отчаяно се нуждаех от едно такова място, където да се поразтоваря, да се измъкна от цветовете и моделите, които съставляват целия ми живот. Идвам на плажа, за да си почина. Най-тържествено съм си обещал, че никога, ама никога, няма да се занимавам с бизнес на Файър айлънд.

Само че нали всички обещания са заради това — за да бъдат нарушавани, след като са декларирани. Реджи бе наел един хидроплан, за да могат адвокатът, счетоводителят и бизнесмениджърът му да се присъединят към него в къщата. Докато той се печеше на слънцето и плуваше, те прекарваха по-голяма част от уикенда затворени в къщата, като се потяха върху договора, дълъг почти колкото цял роман, който обещавахе на господин Реджи слава и богатство, които надхвърляха и най-смелите му фантазии и мечти.

Сделката далеч надхвърляше стандартните споразумения за закупуване на лиценз, според който различни компании плащат процент от печалбата заради оказаната им привилегия да произвеждат и продават кожени изделия или вратовръзки, носещи името на господин Реджи. Ако всичко станеше според предвижданията — а това бе просто предопределено, Реджи Болт щеше да продаде целия си бизнес, включително и търговската марка „Господин Реджи“.

Това, разбира се, означаваше, че всеки път, когато пожелае да постави името си върху някой нов модел, той ще трябва да поиска съгласието и разрешението на корпорацията, но в замяна Реджи получаваше финансовата подкрепа, от която се нуждаеше, за да може компанията му да остане завинаги в историята на модния дизайн.

Високо над главата му, на върха на един стълб, който се виждаше от всяко местенце на плажа, се вееше и силно плющеше на вятъра флаг с инициалите на господин Реджи.

— Този флаг е наистина страхотен — обърна се Реджи към Мишел. — Така всеки един от посетителите на острова ще знае, че това е флагманската къща в Пайнс.

Ра Ра си помисли, че така всеки ще знае що за егоманиак е Реджи, и веднага сподели мнението си на висок глас.

Мишел отпи от питието си и се разсмя в съгласие с думите на Ра Ра.

— Виж какво — изсъска Реджи, — пет пари не давам какво мислите вие двамата. Ако пожелаея, мога да сваля флага, но хората пак ще знаят, че това е *моята* къща. И знаете ли защо? Заради дизайна. Това място притежава класа. Изтънченост. Няма нужда от флаг, нито пък от писания в пресата, за да се види това. На някои хора им се налага да показват глупавите си физиономии по кориците на различни списания като Пийпъл, за да си правят реклама. — Замълча и отпи бавно от силния си чай с лед. — Аз нямам нужда от това. Светът ме познава и признава такъв, какъвто съм. А ако някой все още не знае кой съм, той изобщо не заслужава вниманието ми. А и освен това, когато ме видят следващия път на корицата на някое списание, той няма да е този клюкарски парцал. Ще е Тайм или Нюзик. Това са единствените две списания, които имат значение.

Ра Ра и Мишел се спогледаха с разбиране и съчувствие, а Ра Ра продължи да маже Реджи с плажно масло. Реджи не бе спирал с истеричните си речи от момента, в който Пийпъл излезе с журналистически портрет на Дани ди Портанова. Когато броят се появи по вестникарските будки, той прекрати договора с рекламната фирма, с която работеше, само за да ги назначи отново на следващия ден и да им постави основна задача — да осигурят и на него такъв портрет. От тогава не минаваше и ден да не заговори за това.

Статията в Пийпъл обаче бе доставила истинско удоволствие на Ра Ра. Все още си спомняше незабравимата нощ, която бяха прекарали с Нино, и се радваше, че Нино не бе загубил нищо от блясъка и привлекателността си. Може би някой ден отново щяха да се позабавляват двамата.

Реджи му махна с ръка да спре, седна и започна да събира някакви числа с калкулатора си, който напоследък носеше постоянно със себе си.

— Майк — подвикна на адвоката си, който бе вътре в къщата и за пореден път преглеждаше споразумението. — Колко каза, че е последното им предложение на базата на годишните вноски?

Майк изрева нещо в отговор.

Напълно погълнат от пресмятането, Реджи прекара бавно ръка през калкулатора.

— О, боже, ще стана много богат! Богат! Чувате ли ме? — Гласът му преливаше от триумф и възторг. Възбуждаше се само като си помислеше за парите си.

Ра Ра имаше нужда от спокойствие и малко почивка. Бързо се хвърли в басейна. Мишел го последва на секундата.

— Невероятно — изкрещя Реджи, без да обръща внимание на когото и да било от двамата. — Та това е като да печатам пари! И как ще ги изхарча всичките? Господи, как обичам този бизнес...

Мишел, който припечелваше сравнително скромната сума от тридесет и четири хиляди долара годишно, доплува до Ра Ра и промърмори:

— Ако го чуя само още веднъж да разправя колко богат ще стане, ще го напъхам под водата заедно с калкулатора и шибания му договор и ще го държа там, докато се удави.

Ра Ра поклати глава.

— Не, не го прави. Той се чуди как да изхарчи парите си. Мисля, че мога да му дам една-две идеи.

— Ра Ра — изблея Реджи. — Още масло!

— Но като си помисля — смени решението си Ра Ра, — идеята да го удавим не е чак толкова лоша. Искам да кажа, че съм споменат в завещанието му...

Според съветите на „Козмо“ Бъни Хестър би постъпила добре, ако решеше да наеме част от някоя лятна вила за ваканцията си, но според Глемър Бермуда и Хемптънс бяха най-шикозните места за прекарване на почивните дни. Но дори и пестеливата Бъни не можеше да си позволи да пътува далеч от Ню Йорк със скромната си заплата. Но проклета да бъде, ако склони да живее в някаква къща заедно с цяла тайфа напълно непознати и да се притеснява всеки ден кой е наред да купи зарзават.

Само че нито едно списание не й даваше съвет как да уплътни тези знойни и задушни уикенди, през които просто лудваше от скука и жегга. Беше сигурна, че е единственият бял човек, който остава в Ню Йорк през тези дни. А официалните празници бяха още по-лоши —

филмите и музеите, които искаше да види, бяха прекалено много, а от лежането на плажа кожата ѝ покафеняваше като кренвирш, забравен върху скара за барбекю.

Затова Барбара, намръщена и сърдита, прекара по-голямата част от празниците по случай Деня на труда в стаята си в „Барбизан“, опитвайки се да измисли начин за измъкване от „Ъ. Блат и синове“. Когато будилникът ѝ я събуди във вторник сутринта, тя стана с явно облекчение и пое за работа.

По улиците полъхваше лек ветрец и Бъни си помисли благодарно: *Слава богу, че вече е септември!* Августовските горещини почти я бяха накарали да забрави изобщо защо бе дошла на север. Спомни си дългите летни нощи, през които стоеше сама в стаята си край отворения прозорец, с надеждата да усети полъх на ветрец. Шумът от улицата, разговорите и смеховете на хората, които се забавляваха, я караха да се чувства по-самотна и от малко еленче, изгубило се в гората точно по средата на ловния сезон.

Постави нова попивателна хартия в бележника си, отвори календара на нова страница и залепи весела безгрижна усмивка на лицето си. Нов месец, нов сезон, подновена решимост да успее, да си проправи път нагоре. Стига вече се е мотала безцелно, преизпълнена със съжаление към себе си. Не по този начин се бе измъкнала от мизерията на Мокасин ботъм.

А след това телефонът извънтя и всичко потече постарому. Първото позвъняване беше от Керъл, секретарката на Хоуи Блат, която работеше също и като манекен. Обаждаше се да каже, че е получила хранително отравяне от миди и се чувства прекалено зле, за да може да дойде на работа. Бъни бе сигурна, че долавя някакъв мъжки глас в слушалката. Керъл очевидно искаше да си вземе още един почивен ден.

— Разбира се. Разбира се, че ще им кажа — прекъсна нетърпеливо потока от извинения и обяснения Бъни.

Мразеше я. Бащата на Керъл бе израснал заедно с Ървинг и на нея ѝ бе позволено всичко само заради това отколешно приятелство. Бъни би могла да си измисли ново име, дори и нова биография, в която да няма и намек за Мокасин ботъм и за бащите там, които изнасилват собствените си дъщери. Но единственото нещо, което нямаше как да

си осигури, беше правдоподобна семейна връзка с хората, които можеха да я отведат към успеха на Седмо авеню.

Когато пристигна завеждащата ателиетата, Бъни подаде съобщението на Керъл.

— Какво е казала? — изкрещя Лилиан. — Кучка такава! Тя знаеше дяволски добре, че ще имам нужда от нея още от рано сутринта. Имам уговорка с цяла група купувачи от Тексас, които само след час ще трябва да разгледат колекцията ни от нощници. И какво, по дяволите, да правя сега? Може би ще трябва да се правя и на манекен?

Въпросът очевидно беше реторичен, защото Лилиан не би могла да се напъха в модели 8 или дори 14, дори и животът ѝ да зависеше от това. Но още преди Бъни да успее да отвори уста, Лилиан бързо щракна с пръсти и разпореди:

— Тръгвай с мен, Барбара! Побързай! Бел — изкрещя името на една от продавачките, — ела да поемеш телефонните разговори. Имам друга, по-важна работа за Барбара.

— Иди прекарай уикенда в планината — опитвах се да придумат Ървинг Блат сестра му и зет му. — Вече две години живееш съвсем сам. А има сума ти жени, които умират да се запознаят с красив мъж като теб.

Уморен от непрекъснатото им натякване, Ървинг най-накрая бе отстъпил и се бе съгласил да прекара празниците по случай Деня на труда в Гроцингер — най-известния курорт в Кетскил маунтинс.

Докато шофираше по магистралата в петък, той трябваше да признае, че наистина се чувства самотен и че не би имал нищо против да срещне някоя приятна жена, която би могъл да кани на вечеря, да я води на кино от време на време, жена, с която да се забавлява и която да сподели топлото му легло. Някоя изискана дама с малко повече блясък и кураж, а не като безинтересните жени, с които се бе срещал напоследък.

Но въпреки ширещото се мнение, че Гроцингер е истински земен рай за самотници, които искат да намерят половинките си, тридневната ваканция се оказа пълен провал. Ървинг се завърна у дома си, без да се е запознал с нито една жена, която да си заслужава вниманието, без да

е записал нито един телефонен номер. Единственият резултат от пътуването бе умората и лошото храносмилане.

Сестра му се обади в офиса във вторник още сутринта, преизпълнена с любопитство.

— Е?

— Дотук с умните ти идеи! — изръмжа Ървинг. — Три дни преяждане и потънали в меланхолия путки. Може да съм на шейсет и четири години, но все още заслужавам нещо далеч по-добро.

Сестра му онемя от изненада от тона и думите му, а той хлопна телефона и се усмихна с мрачно задоволство, което продължи само до следващия пристъп на неразположението му. Поклати глава и излезе да потърси хапчета „Маалокс“.

Докато прекосяваше залата за излагане на моделите, той както винаги се поспря, за да огледа владенията си. Бизнесът вървеше добре. Поне това му носеше утеха. Махна на една стара приятелка — купувач от Сангър Нарие, която му махна в отговор. Само с устни произнесе *страхотно*, докато манекенката се плъзгаше елегантно по подиума, облечена в прозирна бледорозова нощница и халат от същия плат.

Хубаво, помисли си Ървинг, много хубаво. Стюарт и Хоуи бяха спорили с него за цветовете на тази колекция — перленосиво, бледорозово, мрачно синьо. Няма да имат успех — бяха заявили и двамата, сякаш го предизвикваха да оспори знанията и дипломите им.

Ха! Ървинг изсумтя презрително. Дипломите им на магистри по бизнес администрация, поставени в рамки и закачени на стената, може би правеха добро впечатление, но когато въпросът опреше до бизнес в света на модата, той все още имаше на какво да научи децата си.

Бяха умни момчета, но нямаше да им навреди, ако от време на време се вслушваха в думите му, преди да отворят големите си уста. Колко често трябваше например да им напомня да се консултират за всички представяния на нови колекции с Лилиан. Тя работеше с него повече от трийсет години и заслугите ѝ за успеха на бизнеса бяха просто неоценими.

Лилиан въртеше тези купувачи на малкия си пръст. Тя им казваше какви да бъдат поръчките им, а те послушно записваха числата, подобно на секретарки, които записват нарежданията на шефа си.

Манекенката се появи отново, облечена в любимия модел на Ървинг — къса пижама от две части, която напомняше популярните през петдесетте години кукленски пижами. Само че техният модел бе много по-елегантен и съблазнителен. Особено върху това момиче с дълги изящни крака и сладко закръглено задниче.

Той се обърна към една от продавачките и прошепна:

— Нова манекенка?

— Не, само замества Керъл. Познавате я — телефонистка в приемната, Барбара Хестър.

Странно, никога досега не я бе забелязвал. Толкова красиво момиче! Тя улови погледа му, усмихна се и го изгледа с големите си зелени очи.

Ървинг изведнъж почувства втвърдяване, което нямаше нищо общо със стеснените му артерии.

За пръв път от основаването на компанията Дани си позволи малка почивка — двуседмична ваканция с Нино. Десет дни в Португалия, последвани от няколко дни мързелуване през празниците по случай Деня на труда в къщата им в Кънектикът. Тя се нуждаеше отчаяно от тази почивка, а което бе още по-важно, бракът ѝ спешно трябваше да бъде заздравен и възстановен. Не можеше да попречи на Нино да пие, но можеше да му напомня, че тя е жената, на която бе обрекъл любовта и верността си. Обратното, разбира се, също бе вярно.

— Беше като втори меден месец — описваше възторжено преживяното пред Моника. — Любехме се всеки ден, понякога и по два пъти на ден. Честно, Моника! Просто е невероятно каква страхотна двойка сме, когато и двамата се отнасяме разумно един към друг.

— Разумно? — Моника изсумтя презрително. — Така ли се забавлявате? Сега със сигурност знам, че още не сте направили бебето, за което Роберто пита непрестанно.

— Много смешно! И като говорим за Роберто, нека ти кажа, че не съм те извикала тук само да ти разказвам за ваканцията си. Имам нужда от морална подкрепа. Поисках разговор с Асоло.

— Той още ли не знае?

— Не. Днес ще му кажа. Ух... — намръщи се, като чу позвъняването. — Сигурно е той.

Въздъхна и вдигна.

— Ало? Да, графиня Ди Портанова е на телефона. Да, ще изчакам... Роберто, как си?... Чудесно, да, прекарахме чудесно. Сигурна съм, че Нино вече ти е разказал всичко за пътуването... Да, зная, че е необходимо да прекарваме повече време заедно. Защо смяташ, че предприехме това пътуване? Роберто, остави това. Искам да обсъдим един важен... О, така ли? И защо бе решил да ми се обадиш?... Ти какво!

Заслуша се мълчаливо, като само поклащаше глава. Погледна Моника и ѝ изрече само с устни: *Почакай да чуеш това!*

Когато той свърши с новините си, Дани съвсем спокойно му заяви:

— Може би ти харесва да си мислиш, че си постъпил така, защото си искал да спасиш брака ми, но аз съм сигурна, че това е само част от истината. Искам да ти кажа, Роберто, че не всички жени са толкова глупави, колкото би ти се искало. Ако това беше така, аз никога нямаше да успея в този бизнес. Въпреки че оценявам високо помощта ти, винаги съм знаела, че ти рано или късно ще ми извъртиш някакъв подобен номер. Знаех, че всичко е само въпрос на време. И с голямо задоволство искам да те уведомя, Роберто, че ти просто не можеш да ме съсипеш, защото аз просто повече не се нуждая от фабриката на другата ти снаха. Изпреварих те с една крачка, Роберто. Вече имам договор с нов производител. Всъщност тази сутрин изпратих едно писмо до Милано, с което ги уведомявам за решението си. Предай най-искрените ми поздравии на цялото семейство, Роберто.

Затвори с трепереща ръка телефона и погледна Моника.

— Вече е убедил Джилета да спре производството на нашите облекла. Копеле! За една бройка щеше да ме остави на сухо...

— Но не можа — додаде съвсем практично Моника. — И то само защото ти беше достатъчно умна и предвидлива, за да се завлечеш до Хонконг и да си осигуриш друг производител.

— И въпреки това ме боли, Моника. Та той е баща на съпруга ми, а се отнася с мен сякаш съм най-злия му враг. Никога няма да мога да го разбера. Не аз съм виновна, че синът му е такъв... развейпрах. — Тя се усмихна мрачно. — Е, всичко си остава за негова сметка, особено

като се има предвид, че цените в Хонконг са толкова по-ниски от цените в Милано. Ти си напълно доволна от качеството на работата им, нали? Не храниш никакви съмнения?

— Никакви. Честно!

Дани въздъхна облекчено.

— Добре. Чудесно. Знаеш ли, винаги съм смятала, че идеята да се обвържа финансово със семейството на Нино не бе от най-добрите, но по онова време просто нямах никакъв избор.

— Ja — кимна Моника. — Виж само как майка ми успя да погълне компаниите на всички братовчеди.

Дани почукваше разсеяно с един молив по бюрото.

— Карола и Роберто всъщност много си приличат. Представям си какво би станало, ако някога тези двамата се съберат...

Моника избухна в смях.

— Потрепервам, само като си помисля за това...

[1] Ma bell (фр.) — хубава, добричка. — Б.пр. ↑

[2] Encore une fois, mademoiselle? (фр.). — Още веднъж, госпожице? — Б.пр. ↑

[3] Je le regretted (фр.) — съжалявам. — Б.пр. ↑

[4] Bunny (англ.) — зайче. — Б.пр. ↑

[5] Известни американски списания. — Б.пр. ↑

[6] Labour Day. — Ден на труда. Национален празник в повечето щати на САЩ и Канада, който се празнува през първия понеделник на септември. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Ню Йорк, 1979 година

— Кой е умрял?

Хоуи Блат посочи с ръка карамфилите, разстлани като одеяло по бюрото на Барбара Хестър.

— Големи късметлии сме — процеди кисело брат му Стюарт. — Мислиш ли, че старецът някога е подарявал на мама поне кутия бонбони по случай Деня на свети Валентин?

Хоуи се намръщи. Тримесечната връзка на баща му с Барбара беше болезнена тема и за двамата, въпреки че Ървинг за пръв път от доста години насам изглеждаше много по-жизнен и деен.

— А и освен това наистина се чувствам по-добре — им беше казал той с абсолютна убеденост, когато се бяха противопоставили на намерението му да доведе Барбара на религиозна церемония по случай тринадесетия рожден ден на сина на Стюарт.

— Но, татко — се бе опитал да го вразуми Стюарт, — тя *работи за теб*. Разумно ли е да смесваш бизнеса с удоволствието? Хората ще започнат да говорят...

— Нека си говорят. Вие ще наследите компанията. Какво повече може да искате от мен? Смятам да се позабавлявам с това момиче, което е по-секси и от двете ви съпруги, взети заедно. Престанете да опявате като някои стари клюкарки и ме оставете на мира.

— Надявам се само, че няма да умре, докато някой път я яха — промърмори злобно Хоуи и натисна бутона на асансьора.

— Или пък, не дай си боже, да се ожени за нея. — Стюарт вдигна изразително поглед към тавана.

Вратата на асансьора се затвори съвсем навреме и им спести неудобството да видят Ървинг, пременен в нов кариран спортен костюм, който тихичко се промъкна към бюрото на Бъни и я целуна по бузата.

— Време е вече за ядене, мила...

Бъни го погледна и на лицето ѝ цъфна обаятелна усмивка.

— Нима стана време за обяд? Как бързо лети времето! О, Ървинг, скъпи, още веднъж благодаря за тези великолепни цветя! — Гледаше го влюбено и не преставаше да говори. — Аз съм най-щастливото момиче в целия свят...

Позвъни на момичето, което я заместваше през обедната почивка, и зачака Ървинг да ѝ подаде палтото.

— Нека да отгатна — изгледа го дяволито. — Отиваме в „Сийгъл“, нали? Вчера обядвахме в „Дъброу“.

— Сгреси, малка моя. Днес ще прекосим целия град и ще отидем до Мърей хил. По случай Деня на свети Валентин съм приготвил специална изненада за моята възлюбена.

— Мърей хил? — писна Бъни, изпълнена с любопитство и задоволство, че Ървинг най-накрая бе проявил малко въображение. Беше ѝ писнало от трите или четирите ресторанта, в които се срещаха повечето моделиери от района. Във всеки един от тях Ървинг неизбежно попадеше на някой от старите си приятели и веднага започваха да си говорят на идиш, а Барбара седеше, без да разбере и дума от това, което си казваха.

Не че я интересуваеше кой знае колко дали хората клюкарстват за нея и Ървинг и обсъждат колко време прекарват заедно. Ървинг беше преодолял бързо първоначалното си смущение от факта, че се появява на публични места с момиче, достатъчно младо, за да му бъде внучка. Сега вече редовно я извеждаше не само на обяд, но и на вечеря — най-често в „Джо Алън“ или в „Бродуей Джо“, а понякога я водеше на театър или кино.

Тъй като в „Барбизан“ не се допускаха мъже, двамата се любеха само през почивните дни, когато Бъни спеше в дома на Ървинг във Форест хил. Чукането с Ървинг не беше никакво удоволствие, но беше далеч по-приятно от задушната хотелска стая и безпаричието.

Ървинг беше много по-енергичен любовник от Джеремия Блеър и Бъни понасяше страстните му изблици с толкова ентузиазъм и възторг, колкото можеше да се престори, че изпитва. Успокояваше се с мисълта, че това е добра инвестиция за бъдещето ѝ и се опитваше да не потръпва от отвращение, когато езикът му проникваше между неохотно разтворените ѝ крака. Все още беше телефонистка в приемната и получаваше триста долара седмично, но се подготвяше да поиска скоро повишение от Ървинг. Може би днес, помисли си тя и се

притисна по-плътно до него на задната седалка на таксито, което едва си пробиваше път през натовареното движение по обяд. Да, реши тя, ще го попита днес на обяд. Освен ако, разбира се, Ървинг не ѝ подареше някое наистина скъпо бижу по случай Деня на влюбените. В такъв случай щеше да е по-разумно да поизчака седмица-две.

— Ето че пристигнахме. — Ървинг посочи към една сграда на ъгъла на Лексингтън авеню и Тридесет и шеста улица. Плати на шофьора и му остави щедър бакшиш.

— Благодаря, приятел — изръмжа шофьорът.

— Аз ти благодаря — отговори му Ървинг и нетърпеливо и възбудено потри ръце.

Бяха спрели пред един безличен тухлен жилищен блок, който по нищо не се различаваше от стотиците подобни блокове в Ийст сайд. Нямаше никакъв знак за ресторант, бар или друго подобно заведение. Бъни не разбираше нищо. Очаквала бе приятен обяд в уютно тихо ресторантче, където сервитьорите стояха дискретно настрани и бяха готови да се приближат и при най-малкия знак на клиента.

— Ървинг — леко се нацупи тя, — не зная каква работа имаш тук, но не може ли да почака, докато се наобядваме?

Той само се усмихна, махна на портиера и я поведе към асансьора.

— Това, което съм ти приготвил, е далеч по-приятно от всякаква храна. — Ървинг се разсмя радостно.

Бъни го изгледа ядно, но си премълча. *Дано наистина е по-приятно, Ървинг, глупчо, защото умирам от глад.*

— Четвърти етаж — обяви Ървинг. Отвори вратата на асансьора и я поведе към апартамент 4Б, извади връзка ключове и ги разклати пред лицето ѝ. — Честит празник на влюбените, кукличке!

Апартаментът беше типично за Ню Йорк студио — спалнята и всекидневната бяха комбинирани в едно помещение, което едва ли имаше повече от 17 квадратни фута. Не бе нещо, което Архитектър дайджест би препоръчал, но би могло да издържи проверката на Апартамент ливинг. Канапето с дамаска в розово и оранжево, покритата с огледала стена, хромовите аксесоари не отговаряха напълно на представите на Бъни за шик, но по всичко личеше, че в апартамента са вложени доста средства и усилия. На библиотеката от тиково дърво

имаше телевизор, стерео уредба и бар, зареден до горе с „Деуор“, любимото питие на Ървинг.

— Скъпи, не разбирам нищо — промърмори Бъни. Цялото ѝ същество излъчваше истинска изненада и смущение. Мислите, които се въртяха обаче в главата ѝ, бяха съвсем различни. *Ако този дърт пръч не ми каже, че това е мое, ще го убия.*

Ървинг я взе в прегръдките си и я целуна страстно. *Какво чудесно, невинно малко момиченце!* През всичките тези години, през които бе женен за Гърт, тя никога не го бе възбуждала така, както това малко момиченце. А пък и беше толкова амбициозна. Постоянно задаваше въпроси, обръщаше внимание и на най-малките подробности, водеше си бележки... Стремежът ѝ да научи всичко за бизнеса му напомняше Дани ди Портанова. Беше ѝ го казал и тя сякаш бе останала доволна от комплимента.

От вкуса на целувката му Бъни разбра, че предишната вечер очевидно бе държал зъбните си протези твърде дълго в чашата с вода, но се опита да не обръща внимание на киселата миризма. В сравнение с Джеремия и всичките му проблеми, Ървинг бе истински сладур. Измъкна се от нетърпеливата му прегръдка и отново се огледа наоколо.

— Харесва ли ти апартаментът? — попита я, обезпокоен от мълчанието ѝ.

— Да, но не разбирам...

— Барбара, той е изцяло *твой!* Никакво връщане вече в хотел „Барбизан“. В стаичката ти, не по-голяма от куфар. Истински грях е да живееш по този начин, щом аз мога да ти предложа нещо по-добро. Ти заслужаваш истински дом. Ела да го разгледаш целия.

Поведе я по коридора, показа ѝ банята, малкия гардероб и една врата с прозорче, която обаче беше затворена.

— Кухнята?

— Да. — Ървинг целият засия. — Но не само кухня, кукличке. Вътре е моят специален подарък по случай Деня на влюбените.

Върху парче вестник на пода на миниатюрната кухничка имаше две малки кожени купчинки. На Бъни ѝ бяха нужни няколко минути, за да разбере, че това не бе кожено палто, както си бе помислила в началото, а две малки пухкави кученца. Никога преди не бе имала куче. Храната им нямаше ли да ѝ струва прекалено скъпо? Ами

сметките за ветеринарния лекар? И кой, по дяволите, щеше да ги извежда на разходка?

Едва успя да сподави раздражението си. Понякога Ървинг се държеше като истински стар глупак.

— О, скъпи — усмихна се превзето. — Толкова са сладки! Но защо две?

— За да си правят компания, когато не си у дома. Казаха ми, че са от една и съща майка и не исках да ги разделям. Стори ми се, че това ще е същото, като да разбиеш нечие семейство.

Бъни се наведе, за да погали кученцата, а те се събудиха и размахаха опашлета. Щастливи от оказаното им внимание, започнаха да я ближат по ръцете и да я дърпат за полата.

— Ужасно дебели и пухкави са! Каква е породата им?

Ървинг сви рамене.

— Казаха ми, но вече забравих. Какво значение има? Кучето си е куче. Но се погрижих за ваксините и документите им, а в гардероба има една голяма торба с храна за кучета. Е, какво мислиш? Хареса ли ти апартаментът?

— Дали ми харесва? О, Ървинг, божествен е! Толкова си добър към мен...

Ървинг я целуна жадно по устните.

— Не, ти си прекалено добра с мен — пошепна той, хвана я за ръка и я поведе към канапетото.

Двете малки кученца веднага ги последваха.

Уоткинс Глен, Ню Йорк

Игрите с пенсионния фонд на семейство Ди Портанова и стремежът да го увеличи вече бяха загубили очарованието и привлекателността си. Нино се нуждаеше от нещо ново и преди да изтече малко време той отново се завърна към първата си любов — професионалните спортни коли.

Много преди да срещне Дани, Нино бе изявил желание да се състезава като професионалист. Благодарение на уменията му зад волана и на властта, която осигуряваха парите на семейство Ди Портанова, включването му в света на професионалните състезатели

щеше да стане сравнително лесно. Но бракът му с Дани обърка плановете му. Оттогава не бе пропуснал нито едно от големите автомобилни състезания, макар и само като наблюдател — френското Гран При в Льо Кастеле, Инди 500, Льо Ман, Брандс Хеч и Уоткинс Глен. През годините се бе сприятелил с героите, с най-големите състезатели в света като Боби Ънсър, Марио Андрети, Брайън Редман, Карлос Сайнц и Джаки Икс — все мъже, за които състезанията и високите скорости бяха просто начин на живот. При всяко рали те предизвикваха смъртта — твърде опасна игра, в която Нино също желаше да участва.

След като убеди баща си, че ще направи страхотна реклама на „Ди Портанова, Ltd.“, ако го спонсорира, ако му осигури състезателна кола и го включи в подходящ отбор, Нино започна да тренира. Това беше през януари. Оттогава бе намалил до минимум употребата на алкохол и кокаин, отказал се бе от нощните гуляи и си бе наел личен треньор, който идваше в апартаментата пет сутрини седмично, за да работи с него в частния му гимнастически салон. Първите резултати вече бяха налице. Беше отслабнал, мускулите му бяха станали стегнати и силни. Чувстваше се страхотно — здрав, силен, изгарящ от нетърпение да се състезава.

Но тук идваше основният въпрос — беше ли достатъчно подготвен, за да премине успешно през квалификациите, резултатите от които щяха да определят дали ще вземе участие в истинското състезание, което щеше да се проведе след два дни тук, в Уоткинс Глен?

Днешните квалификации бяха от съдбоносно значение. Само една малка грешка и щеше да се прости с всичките си надежди. Вълнението от предстоящото състезание бе опънало иначе дебелиите му нерви до крайност и той през цялата сутрин не можеше да спре да пикае. Затворил се сам в банята, Нино се проклинаше заради снощното напиване. Смяташе да изпие само едно-две питиета и сам не разбра как, без да усети, отупа цяла бутилка уиски. А също и шампанско, ако паметта му не го лъжеше — а тази сутрин не беше съвсем сигурен в това.

Трябваше да се яви на рампата след пет минути, но стомахът му продължаваше да се бунтува. Сърцето му се свиваше от страх, а когато вдигна ципа на блестящия червен огнеупорен костюм, видя, че ръцете

му треперят. *Sazzo!* Първото правило на рали състезателите гласеше, че трябва да са напълно спокойни, емоционално устойчиви, съвсем трезви. Всичко друго би предполагало загуба на контрол върху управлението на колата. Не можеше да си позволи това да се случи...

На най-горния рафт на личното му шкафче имаше скрито малко сребърно плоско шишенце с алкохол. Нино отви капачката и удари една глътка.

Моментално се почувства по-спокоен.

Обаче алкохолът само го раздразни и той бръкна дълбоко в спортния си сак, пръстите му напипаха малка кутийка с кокаин, скрита там просто за всеки случай. Четири бързи вдишвания и не чувстваше вече никаква болка. Уиски и кокаин — непобедимата комбинация. Също като доброто старо мартини. *Задръж маслината, барман! Просто дай още едно от същото.*

Нино се качи в своята Алфа Ромео тип 33 и се почувства готов да завладее целия свят. Нагласи каската си, вдигна палец, за да поздрави механиците си, и потегли. Кокаинът и уискито възвърнаха самочувствието му и колата излезе с рев на трасето.

Рязко сви наляво, изкачи едно възвишение и отвори дросела. Когато колата вдигна двеста мили в час, той бе оставил няколко обиколки зад гърба си и вече се движеше по пистата с абсолютна лекота.

Реферът отброяваше обиколките с флагчето си — 5... 7... 10...

На дванадесетата обиколка Нино се движеше бързо след една кола Марч-Формула 1, която летеше по вътрешната писта. Той затвори дросела, превключи на четвърта, като държеше крака си далеч от спирачката, леко насочи колата вляво, профуча на следващия завой и когато излезе на правия участък, отвори отново дросела докрай.

Наближаваше една Лотус-Формула 1 и една Матра, а зад него една Ферари силно напираше да го изпревари. За части от секундата Нино отмести крака си от газта, леко изостана, а след това с рязко и рисковано движение мина пред ферарито и с оглушителен рев задмина лотуса и матрата и излезе след водещата кола — една Съртис.

Погледна светкавично в огледалото и видя, че Формула 1 се движи бързо по вътрешната страна на пистата и всеки момент може да го изпревари. Нино летеше с двеста и десет мили в час и продължаваше да дава газ, но започна да изостава.

Формулата се измъкна напред... след това и ферарито.

Нино стисна здраво волана и погледна надясно, като се опитваше да прецени възможностите. След това реши да отклони вляво по вътрешната писта и да пресече пътя на формулата. Дали щеше да успее да се промуши между формулата и другата кола? Премигна няколко пъти, съсредоточи цялото си внимание върху разстоянието между двете коли, опитвайки се да прецени критичната граница, която делеше победата от поражението. При тази висока скорост дори и най-лекият сблъсък означаваше сигурна катастрофа — от тези, от които много малко хора са се измъквали живи. Но това бе риск, който просто трябваше да поеме.

Натисна газта до дупка.

Колата подскочи напред.

В момента, в който закачи предната броня на формулата, разбра, че е допуснал грешка.

Но вече бе твърде късно...

Моника и Рик бяха застанали в края на дълга опашка от хора, които чакаха реда си, за да преминат през детектора за метални предмети на летище Кенеди. Рик бе праметнал остаряла синя брезентова чанта през едното си рамо. Любимата му китара, пъхната в овехтял калъф, висеше на другото му рамо. Придвижваха се напред съвсем бавно и за пръв път в живота си Моника се радваше на забавянето.

С ужас бе очаквала този ден още от момента, в който Рик ѝ бе казал, че ще се мести в Лос Анджелис. Благодарение на плочата, която бе записал през изминалото лято, той най-накрая бе получил шанса, който заслужаваше — договор за запис с МСА рекърдс. Моника се радваше, че упоритата му работа най-сетне щеше да бъде възнаградена, но все пак не разбираше защо му трябва да напуска Ню Йорк.

— Те имат студиа за запис и в Ню Йорк — мусеше се тя. — Защо не можеш да запишеш албума си тук?

— Защото в Лос Анджелис е съсредоточен основният им бизнес, скъпа. — Беше ѝ го повтарял отново и отново. — Освен това винаги ще можеш да ме посещаваш през уикендите.

Но и двамата знаеха, че няма да е точно така. Дани и Ким бяха убедени, че Рик, който според тях не беше нищо друго, освен един упорит твърдоглавец от Ню Джърси, нямаше да се задържи повече от месец-два в Лос Анджелис. Само че инстинктите на Моника ѝ подсказваха друго. Той вече бе наел къща в Западен Холивуд, намерил си бе съквартирант и бе изпратил в Лос Анджелис всичкия си багаж.

За да ознаменува първия му договор Моника му бе купила малка сребърна игла във формата на китара, украсена с четири малки диаманта.

— Мислех си, че мъжете са тези, от които се очаква да купуват бижу за подарък — ѝ бе казал, когато му го подари.

— Е, поне за миг забрави тези глупости! Мога да си го позволя — му бе отвърнала простичко и убедително.

Сега забеляза с вълнение, че е закачил иглата на ревера на сакото си. Чудеше се защо бе толкова разстроена от заминаването на Рик. Откак се бяха срещнали, тя беше спала с много малко други мъже, но те двамата всъщност не бяха влюбени един в друг. Тя дори не бе съвсем сигурна дали наистина съществува любов. Ако съдеше по двойките, които познаваше, едва ли.

Родителите ѝ? Ако това означаваше да живее с някого, беше готова да прекара живота си в абсолютна самота.

Дани и Нино? Може би те все още се обичаха един друг, но за никого не бе тайна, че всеки от тях следваше собствения си път.

Ким имаше приятел, сценарист, но те сякаш се караха толкова често, колкото се и любеха.

Винаги бе смятала, че Рик е нещо временно, едно приятно и стимулиращо забавление, с което запълваше времето си, докато срещне някой мъж, който повече би подходил на начина ѝ на живот... какъвто и да е той. Но колкото по-дълго време живееше в Ню Йорк, толкова по-неясен и размит ставаше образът на този идеален мъж.

Може би трябваше да обръща по-голямо внимание на мъжете, които я придружаваха на вечерите и коктейлите, на които често ѝ се налагаше да присъства. Всичките бяха богати, образовани, привлекателни... и невероятно тъпи и скучни. Само след една вечер, прекарана с някой от тях, Рик ѝ се струваше като прохладен свеж повей на морски бриз, достигнал до леглото ѝ.

По дяволите! Той щеше да ѝ липсва!

Вече почти бе дошъл редът на Рик да сложи чантите си на конвейера и да премине през детектора, който разделяше пътниците от изпращачите им.

— Предполагам, че това е всичко — изрече той с пресипнал от сподавеното вълнение глас. Погледна я, а на лицето му разцъфтя голямата, ленива усмивка, която винаги силно я възбуждаше. — Искам да знаеш, че говорех съвсем сериозно, когато ти предложих да дойдеш да живееш с мен.

Невъзможно. Както Рик не можеше да се откаже от мечтата си да стане рокзвезда номер едно в Америка, така и тя не можеше да напусне Ню Йорк и „Графиня Дани“. Беше втората по ранг в една компания, която притежаваше всички възможности да се изравни един ден с големите знаменитости като Калвин Клайн, Ралф Лорен и Пери Елис. Дани разчиташе на нея, а Моника живееше и дишаше чрез бизнеса, колкото и налудничав и изтощителен да е той понякога.

Но бе приятно да знае, че Рик я *иска*. През целия си живот се бе чувствала необичана — докато най-накрая се появи Рик с овехтелите си дънки и тениски. Беше я ухаждал с натрапчивите си рок балади и любовни песни. И тъкмо когато бе започнала да свиква с него, той я напускаше.

Рик я грабна в прегръдките си и тя зарови лице на гърдите му, вдишвайки аромата на тялото му, който ѝ се стори по-приятен и от най-скъпия парфюм. Целуна я, а тя се опита по-дълго да задържи вкуса му в устата си. Той щеше да успее, сигурна бе в това. А и щяха да поддържат връзка за известно време — телефонни разговори, коледни картички, посещения от време на време... Докато най-накрая бавно се забравят.

— Ще ти се обадя след няколко дни, скъпа — прошепна той. — Пази се. Не се забърквай в неприятности...

— Я, ти също.

С премрежени от сълзи очи Моника пхна касетата на Рик в касетофона на ягуара си и бавно се заизмъква от паркинга на летище Кенеди. Гласът на Рик — мощен, плътен, чувствен — изпълни колата. Тя изключи рязко касетофона. Рик беше минало, история. Време бе да

продължи напред. Спря на един светофар и затърси измежду касетите си любимите записи на Марвин Грей.

Точно пред себе си видя един самолет, който се издигна над магистралата и пое на запад към залязващото слънце. *Самолетът на Рик? Дали си мисли за нея?* Припомни си ласките му в леглото от предната нощ, спомни си и как бе докосвал лицето ѝ, как си бе играл с гърдите ѝ, как я беше целувал между...

Прогони бързо мислите от главата си.

Не можеше да продължава така. Не можеше да постъпва със себе си по този начин, защото сигурно щеше да загуби разсъдъка си.

Самотна и закопняла за компания, тя се опита да телефонира на Дани от летището, но затвори телефона преди отсреща да ѝ отговорят. Може би Дани и Нино празнуваха представянето му в Уоткинс Глен... Където и да бяха в този момент, щеше ѝ се да беше отишла с тях. Беше дяволски сигурна, че не иска да остава сама през тази нощ.

Ясното априлско небе се обагри в розово и бледомораво от отблясъците на залязващото слънце, въздухът беше свеж и уханен. Беше прекрасна вечер, напълно подходяща за една романтична разходка по Пето авеню и за вечеря *a deux*^[1] в някое бистро. Не си спомняше името на английския поет, който бе нарекъл април най-жестокия месец, но очевидно е знаел какво говори.

Светлините на „Трибора бридж“ сякаш ѝ намигаха в сгъстяващия се сумрак и я канеха да се върне в Манхатън, да се завърне при дейния и кипящ живот. А тя знаеше къде точно може да го намери.

В „При Лъки“ — най-стария и изискан частен игрален дом в града.

При едно от редовните ѝ посещения на казино „Парадайз айлънд“ един неин познат ѝ бе споменал за този клуб, а след това я бе представил на собственика. След като проучиха произхода и провериха доходите ѝ, Моника бе поканена за член редом с големите клечки от Уол Стрийт, с видните членове на общината и правителството, със светилата на Холивуд и Бродуей и с още седемстотин и петдесет мъже и жени, които бяха достатъчно богати, за да си позволят да внесат таксата за членство в клуба, която възлизаше на петдесет хиляди долара.

Рик смяташе, че комарът е игра на губещите и че винаги и във всички случаи печели клубът. Грешеше, разбира се, но тя изобщо не си

бе сторила труда да спори с него. Посещенията ѝ в „При Лъки“ бяха нейната малка тайна. Ходеше там, за да спечели и това се случваше нередко. Дори когато губеше, Моника не спираше да играе. Колкото по-висок бе рискът, толкова по-силно бе вълнението, което изпитваше.

Да, реши тя и зави на юг по Ийст ривър драйв. Тази вечер щеше да отиде в „При Лъки“. Идеалното място. Единственото, което можеше да ѝ помогне да се възстанови от заминаването на Рик.

Нино дойде бавно в съзнание. Замаян от болката и лекарствата, той се опита да изрече нещо, но устата му сякаш бе натъпкана с памук. Прозина се и едва не изгуби пак съзнание от прорязалата го болка. Мъчеше го силна жажда.

— А-ах — простена той, — вода...

— Сестрата каза, че можеш да смучеш това.

Усети на устните си едно ледено блокче. Засмука лакомо живителната влага, отвори очи и видя Дани надвесена над него. Дясната му ръка бе привързана към гръдния му кош, към лявата бе включена система, а главата му се цепеше от болка, по-страшна от десет махмурлука, взети заедно.

— Какво, по дяволите — започна и изведнъж си спомни всичко. — Шофьорът на ферарито... добре ли е?

Дани кимна и изгуби контрол върху пороя от сълзи, който се опитваше да сдържи от момента, в който разбра за злополуката на Нино. Беше пристигнала с хеликоптера на „Ди Портанова USA“ по-малко от двадесет минути след телефонното обаждане.

— Никога през целия си живот не съм се бояла така — хлипаше неудържимо Дани, приседнала внимателно и предпазливо в единия край на болничното легло. — Никога! Умолявах те да не участваш в тези състезания... Сега можеше да си мъртъв...

— О-ох, главата ми... — Нино отново започна да стене. — Скъпа, прекалено съм порочен и грешен, за да умра млад. Къде все пак се намирам?

— В медицинския център в Итака. Извадил си невероятен късмет, знаеш ли! Имаш сътресение на мозъка, счупил си си ръката и три ребра, главата ти е ударено доста лошо... — Тя продължи да изброява нараняванията му.

— Е, поне съм жив — усмихна се едва-едва.

— Отървал си се на косъм. Спомняш ли си точно какво се случи?

— Лош късмет. Не прецених правилно ситуацията и предприех глупав ход. — Намръщи се и я потупа уверено по ръката. — С всеки би могло да се случи.

Тя прехапа устни и не каза нищо, като се опитваше да му остави достатъчно време, за да се ориентира напълно. Най-накрая произнесе съвсем тихичко:

— Нино, можеш да излъжеш всеки друг, но, моля те, не и мен. Лекарят ти ми каза, че са открили следи от алкохол и кокаин в кръвта ти.

— Дани, взех съвсем малка доза. Не бе нищо сериозно, повярвай ми — замоли се той, като се надяваше така да смекчи гнева ѝ.

— Нино, моля те... Аз съм твоя *съпруга*. Ти беше в безсъзнание толкова дълго, че имах време да поговоря и с адвокатите ти. Организаторите на състезанието няма как да не разберат за кръвния тест. А също и застрахователната компания. Другият състезател вероятно ще те даде под съд, макар че вероятно би могъл да разрешиш проблема и извън съда с няколкостотин хиляди долара. И смяташ, че това е само от едно-две смръквания? Та ти вече си пристрастен към кокаина.

— *Пристрастен?* — Беше си пийнал и една-две глътки уиски. Но от това не следваше, че е алкохолик. Няколко смръквания. Нима това означаваше, че е наркоман?

— Добре, няма значение. — Тя махна нетърпеливо с ръка. — Защо ли изобщо си губя времето? Все едно да разговарям с малко дете...

Отвори рязко чантата си и измъкна от нея малко огледалце.

— Погледни се! Харесваш ли се?

Лицето, което го гледаше от огледалото, беше подуто и покрито с безброй натъртвания и драскотини. Лявото му око бе силно ударено и около него имаше голям оток, изпъстрен с всички цветове на дъгата. През челото му минаваше голяма, напоена с кръв превръзка. Нищо чудно, че Дани изглеждаше толкова разстроена и изплашена.

— Нино, кълна се, че ако имах малко повече ум или кураж, щях да те напусна.

През всичките им осем бурни години от брака им Дани никога не го бе заплашвала, че ще го напусне. Тихият ѝ решителен тон го стресна повече от самите думи. И, трябваше да го признае, тя имаше всички основания да му се сърди. Нито един нормален състезател не би си позволил да пие алкохол или да взема наркотици преди старта. Допълнителните стимулатори притъпяваха реакциите. Дори и най-търпите аматьори го знаеха.

— Може би допуснах грешка...

— Грешка?

— Извинете ме, графиньо — подаде глава през вратата личната медицинска сестра на Нино. — Трябва да направя следващата инжекция на съпруга ви. Бихте ли почакала за малко навън...

— Всичко е наред, тъкмо си тръгнах. — Лицето ѝ се натъжи, тя се наведе и го целуна по бузата. — Вече е късно, Нино. И двамата се нуждаем от сън. Нямах намерение да те овиквам по този начин. Зная, че изпитваш силни болки. Но и мен ме боли не по-малко, като гледам как се съсипваш. Утре сутринта ще дойда пак.

Потръпна и се загърна в коженото си палто.

— Това е телефонният ми номер в Итака — обърна се Дани към сестрата. — Обадете ми се, ако възникне някакъв проблем. Какъвто и да е.

— Дани, почакай... — Като изръмжа от болка, Нино се повдигна леко и се подпря на лакът. — Обичам те, скъпа. Това е истината...

— Вярвам ти, Нино. Но не зная още колко време ще мога да се примирявам с останалите ти лъжи.

Нино се събуди от някакъв кошмар, свързан с катастрофата, за която предпочиташе да не мисли. Сестрата, която четеше в единия ъгъл на светлината на малка нощна лампичка, му даде няколко глътки вода и го попита дали иска още обезболяващи лекарства. Макар че всяко мускулче на тялото му крещеше от болка, той отказа. Искаше да запази съзнанието си ясно и да помисли върху думите на Дани.

В семейство Ди Портанова не бе имало никога разводи. Самата мисъл за това беше недопустима. Беше сигурен, че въпреки всичко тя все още го обича. И той я обича. Може би тя наистина не бе най-подходящата жена, за която би могъл да се ожени — не беше като

майка му или като сестрите му, — но беше негова съпруга и, което е още по-важно, Дани бе добър негов приятел. Нуждаеше се от нея повече, отколкото се нуждаеше от алкохол или кокаин.

Това беше първото нещо, което щеше да й каже на сутринта.

„При Лъки“ се намираше на Източна седемдесет и пета улица, в една почтена на вид, четириетажна сграда от кафяв камък, която по нищо не се отличаваше от другите добре поддържани къщи в квартала. Приличният ѝ ненатрапчив външен вид напълно противоречеше с атмосферата, която цареше зад входната врата, защитната броня на която бе умело прикрита под блестящия фурнир от розово дърво.

Собствениците бяха похарчили милиони долари за обзавеждане в стремежа си да постигнат пищното изобилие и разкоша, характерни за венецианските дворци. Стените бяха покрити с избелели от времето boiserie^[2] от периода на Луи Шестнадесети, а подът под игралните маси бе застлан с внесен от Италия мрамор.

Различните игрални маси заемаха отделни етажи в зависимост от важноста на дадена игра и от количеството пари, които се залагат. Крещящо оцветените игрални автомати и рулетките бяха разположени на първия етаж. Покер се играеше в една просторна задна зала върху старинни английски маси за игра на карти. Зад тях, край стените, се извисяваха антични мраморни фигури.

На втория етаж, върху маси, заобиколени с излъскани медни перила, се играеше на зарове и блекджек. Позлатени полилеи в стил Чипъндейл^[3] осветяваха ярко масите за бакара на третия етаж, както и свещения четвърти етаж, където за една вечер се губеха или печелеха цели състояния в игрите с най-високи залози.

Моника обичаше „При Лъки“. Харесваше ѝ да бъде поздравявана по име от портиера, облечен в елегантната си униформа. Доставяше ѝ удоволствие учтивостта на иконома, който неизменно я посрещаше с думите: *Може ли да взема палтото ви, госпожице Фон Райх? Как сте тази вечер, госпожице Фон Райх?*

Независимо колко потисната се чувстваше, появата ѝ сред жените, които се въртяха наоколо в елегантните си вечерни рокли, и сред мъжете с изискани костюми, винаги успяваше да оправи настроението ѝ. Щом се доближеше до игралните маси, тя напълно

забравяше неприятностите и ежедневното напрежение и се опиваше от сладкия вкус на победата, която би могла да бъде и нейна.

Веднъж бе попитала Нино какво толкова го привлича в автомобилните състезания.

— Вълнението, натоварването, риска — й бе обяснил той. — Това е по-различно от всичко останало, с което се занимавам.

Моника веднага бе разбрала какво точно иска да й каже. За него ралитата бяха това, което бе хазартът за нея.

Роберто гледаше с ярост нарисувания от Аарон Шиклер портрет на снаха си, който висеше над камината в библиотеката на сина му. Сивите очи на Дани изпъкваха най-ярко, а дръзката й усмивка сякаш изразяваше присмеха й към Роберто и към всичко, свързано с името Ди Портанова.

Старинният стенен часовник току-що отброи пет удара. Роберто бе уморен от дългото чакане. Захвърли настрани сутрешния брой на Дейли нюз и позвъни, за да повика Елвира.

— Да, сър?

От момента, в който бе пристигнал преди два часа, за да посети оздравяващия си син, Роберто не бе спрял да дава нареждания на прислугата и всички вече очакваха с нетърпение заминаването му.

Роберто посочи обвинително с пръст часовника.

— Снаха ми трябваше да се прибере у дома към четири и половина.

Елвира си помисли, че той очевидно не познава добре снаха си. Графинята не пристигаше никога навреме, дори и животът й да зависеше от това.

— Да, сър. Може би е попаднала в улично задръстване. Бихте ли желали малко чай или кафе, сър? Или може би едно питие?

— Не искам нищо. Само предайте на снаха ми, че искам да я видя веднага щом се прибере.

Елвира едва потисна импулса си да направи реверанс и побърза да се оттегли.

Това бе първото посещение на Роберто в апартамента. Въпреки многобройните си служебни пътувания до Ню Йорк той не бе сметнал за нужно да приеме нито една от поканите на Нино да ги посети за

вечеря. И какъв би бил и смисълът да им ходи на гости? С Нино се виждаха в офиса, а Дани, ако изобщо се появеше, се присъединяваше към тях на задължителната официална вечеря в апартамента му в „Шери Нидърланд“.

Сега, когато вече бе видял Нино, нямаше търпение час по-скоро да се махне отгук. Беше изпълнил целта на посещенията си и можеше с чиста съвест да успокои жена си, Бенедета, че синът им е жив и цял. Заслугата за това не бе на снаха им, разбира се, която дори и в такъв момент се шляеше из града, вместо да си седи вкъщи и да се грижи за Нино.

Изобщо не го интересуваха историите за страхотния ѝ, нарастващ с всеки изминал ден успех. Не искаше да слуша извиненията, които измисляше Нино, за да я оправдае. Това момиче си беше непоправима авантюристка и зестрогонка, поставило си за цел на всяка цена да се изкачи високо в обществената йерархия и той смяташе вече да ѝ го каже в очите. Твърде дълго бе мълчал, надявайки се, че най-сетне ще дойде дългоочакваната вест за така желания от него внук. Но стига толкова! Днес имаше намерение да обясни на Дани веднъж завинаги какви са отговорностите и задълженията ѝ към съпруга ѝ.

Пусна телевизора и започна нетърпеливо да превключва от един канал на друг, за да хване новините и бюлетина за цените на Уол Стрийт. Вместо това попадна на една засмяна руса репортерка, която превъзнасяше възторжено някакво модно ревю в Сакс на Пето авеню, привлякло всички светски знаменитости и най-известните представители на модния елит.

... подкрепено от огромния бюджет и от рекламата, в която участва същата жена, чието име е изписано на задния джоб на всеки чифт дънки — продължаваше да дрънка репортерката. — Една реклама, която вероятно ще породи доста спорове сред потребителите, които сякаш не могат да решат дали Дани ди Портанова продава секс или самия продукт.

Само миг по-късно Роберто изпита съмнителното удоволствие да види и самата реклама: Дани премина бавно по екрана, облечена в

обикновена бяла тениска и плътно прилепнали към тялото ѝ дънки. Бедрата ѝ се полюшваха в ритъма на протяжния саксофонен вой. Тя направи три крачки напред, а след това бавно се обърна с гръб към екрана. Камерата се приближи и задникът ѝ се появи на екрана в едър план. После Дани се обърна отново, предизвикателно облиза устни и измърка:

— Аз произвеждам най-впитите и прилепнали дънки в този бранш. Малко е трудничко да ги облечете...

Пред камерата се появи добре оформен, мускулист мъжки гръб, гол до кръста.

Дани отметна глава назад и произнесе ефектната последна фраза на рекламата:

— ... но това не означава, че не можете да ги съблечете бързо.

В близък план се появи ръката на мъжа, който посегна да свали ципа на дънките ѝ.

Разтреперан от ярост, Роберто рязко натисна бутона на дистанционното и изключи телевизора. *Cazzo!* Този път снаха му беше задминала самата себе си, за пореден път бе демонстрирала лошия си вкус и липсата на благоприличие и разумна преценка на нещата. За него нямаше никакво съмнение какво точно продава тя — и то нямаше нищо общо с произвежданите от нея облекла. Дани се държеше като уличница... като твърде привлекателна и желана уличница. Това не можеше да ѝ се отрече. Роберто за миг си представи как неговата ръка разкопчава дънките ѝ, как впива пръсти в сочния ѝ задник и я чука дотогава, докато тя не започне да моли да спре.

Разсмя се на глас. Без съмнение би могъл да ѝ покаже едно-две неща, да ѝ покаже какво означава да люби *истински мъж*.

Докато бързаше към библиотеката, Дани чу смеха на Роберто и искрено се помоли да го завари в добро настроение. Погледна се бързешком в огледалото и си лепна една фалшива лъчезарна усмивка. Роберто щеше да е безкрайно доволен да я види тъжна и притеснена. По-скоро би умряла, отколкото да му достави удоволствието да разбере, че бе прекарала последния час в разговори с журналисти, опитвайки се да парира въпросите им относно злополуката на Нино. Репортерите я бяха открили в Сакс, където беше прекарала целия следобед, за да представи новата си колекция от дънкови облекла. За нещастие журналистите се интересуваха повече от съпруга ѝ,

отколкото от дънките. Изведнъж тя спря: *О, боже!* Трябваше да бъде доволна, че те проявиха такава загриженост към Нино, пък била тя престорена и злонамерена.

— Роберто! — Протегна му и двете си ръце и леко го целуна по бузата. — Съжалявам, че закъснях. Движението по това време на деня е ужасно. Да ти предложи нещо за пиене?

— Накара ме да те чакам достатъчно дълго, така че имах възможността да видя новата ти реклама по телевизията. — Гласът на Роберто беше леденостуден, изпълнен с гняв и огорчение. — Не, не искам нищо за пиене, благодаря. Останах само защото исках да разговарям с теб. Веднага след това си тръгвам.

— О! — Дани се опита да изглежда разочарована. — Помислих си, че ще останеш с нас за вечеря. Поговорихте ли си от душа с Нино?

— Да, струва ми се, че се възстановява добре.

— Така е. Лекарят му е много доволен — кимна тя.

— Много по-доволен от мен — тръсна грубо Роберто.

Дани въздъхна и се настани на канапето в очакване на поредната тирада на Роберто за светостта на брака и неумението ѝ да бъде истинска съпруга. Беше се надявала, че поне тази вечер Роберто ще ѝ спести необходимостта да слуша проповедите му.

Само че нямаше късмет.

Както и бе очаквала, Роберто стовари върху нея вината за злополуката на Нино.

— Никога нямаше да се случи, ако...

— Ако аз бях примерна съпруга и си седях вкъщи.

Беше слушала тази лекция толкова често, че вече я знаеше наизуст. Обикновено заради Нино си мълчеше, преструваше се, че го слуша и в същото време се опитваше да изчисли наум очакваните разходи и печалби от продажбите.

Роберто отново си припомни задника на Дани, обут в прилепналите дънки и предложен по националната телевизия като угощение за стотици хиляди американски мъже.

— Синът ми лежи горе изпотрошен, измъчван от силни болки, а ти се държиш като уличница! — разбесня се Роберто. — Нищо чудно, че катастрофира! Никой мъж не би могъл да понесе подобно унижение! Ти използваш всяка възможност, за да го злепоставяш и посрамваш.

Оскърбена от жлъчните му думи, Дани изведнъж избухна.

— Роберто, не е честно! Ако някой се е държал възмутително и скандално, това е Нино.

— Как се осмеляваш! Ти, користолюбива...

Обаче силният гняв развърза и нейния език.

— Недей! Не започвай нещо, което може да свърши зле, Роберто! От години се примирявам с лайняните ти предразсъдъци, но вече ми писна! А сега замълчи за момент и ме чуй какво искам да ти кажа. Само че това, което ще ти кажа сега, няма нищо общо с гнусните ти лъжи. То е самата истина.

— Какво толкова би могла да ми кажеш за сина ми, което да не зная — присмя се Роберто.

— Че е пияница. Алкохолик. Да не говорим за пристрастеността му към кокаина. И точно заради това едва не се е убил в Уоткинс Глен. Веднага щом се възстанови достатъчно ще постъпи в клиника за лечение на алкохолици и наркомани.

— Не ти вярвам — изръмжа Роберто, искрено шокиран от факта, че Нино се е съгласил с подобно нещо. Припомни си слуховете за Карола, която бе принудила съпруга си да постъпи в клиника за душевноболни, за да може да заграби бизнеса му... Снаха му съвсем определено бе способна да предприеме нещо подобно. Обърна се към нея и я изгледа с блеснали от ярост очи. — Това е твое дело, нали?

— Иди и попитай Нино — отговори му с равен глас Дани. — Решението е негово.

— Нино? — Гласът на Роберто натежа от презрение. — През целия си живот това момче беше глезено и мамено от жени. Той може и да си мисли, че решението е негово, но ти и аз знаем, че не е така, нали, млада госпожо? Мислиш си, че си дяволски умна, само защото няколко пъти страхотно ти провървя в бизнеса — и то благодарение на *моите* пари. Но само късмет не е достатъчен, за да ме надхитриш. Все още не зная каква е малката ти мръсна игричка, Дани Либерман ди Портанова, но можеш да си сигурна, че ще разбере. А когато го направя, ще те съсипя напълно — окончателно и безвъзвратно.

Преди Дани да успее да изрече каквото и да е, той излезе от библиотеката и напусна апартамента. Което беше добре дошло, защото тя така вреше от ярост и обида, че ако се бе опитала да говори, сигурно

щеше да избухне в сълзи. Така че Дани бавно разтърка врата си и се опита да се успокои, преди да отиде да види как е Нино.

Какъв ден! Представянето на дънките предизвика истински фурор. Премина с много по-голям успех, отколкото двете с Моника очакваха. Голям брой жени присъстваха на ревюто в Сакс и останаха до края, за да си купят по два, три, четири чифта дънки — успех, какъвто Lee's и Levi's не бяха постигали.

— Скъпа, ти отново успя! — приветстваха я всички. — Ти си гений, истински гений...

Дани побърза да признае, че Моника е истинският гений, лансирал идеята. След като бе съсипала още един чифт копринени панталони след поредното си пътуване при Рик, Моника бе започнала да се оплаква на глас, че никъде не може да си намери панталон, който да е елегантен и секси. Рик се чувствал добре в сините си дънки, но тя искала да си намери модел, в който да не изглежда като персонаж от каубойски филм.

— Може би ще можем да накараме една от шивачките да ушие специален чифт за теб — предложи Дани.

— За мен и за всички други твои клиентки — обяви изведнъж Моника с блеснали очи. — Модни дънки...

— ... От „Графиня Дани“!

Дънки обгръщат плътното бедрата и задниците на жени, стягат коремите им, правят ги слаби и изящни. Дънки, подходящи за най-различни случаи — дънки, които да могат да се носят при най-различни поводи, така че клиентките да нямат нищо против да платят двойно повече, за да ги притежават. С малко повече късмет най-добре облечените жени в Америка скоро щяха да крещят от възторг името „Графиня Дани“.

Идеята бе нова и революционна и щеше да мине време, преди потребителите да приемат новия продукт с доверие. Но това бяха седемдесетте години на века. Щом един моден дизайнер можеше да си позволи да сложи името си на задния джоб на чифт дънки, щом едно такова облекло не се приемаше за долнопробно и евтино, това означаваше, че от този бизнес ще може да се натрупа цяло състояние. Ако инстинктите на Дани не я лъжеха, а това почти никога не се бе случвало, тя бе на прага на нова сензация, отново я очакваха успех и популярност в национален мащаб.

— Извинете ме, графиньо. — На прага стоеше медицинската сестра, която се грижеше за Нино. — Съпругът ви е буден и пита за вас.

Дани се откъсна от мислите си и се изправи.

— Благодаря, Елън. Идвам веднага.

Всичко ще се нареди както трябва, помисли си тя, докато крачеше по дългия коридор към спалнята им. Нино щеше скоро да се възстанови. Бизнесът ѝ щеше да продължи да процъфтява и да се разраства. А Роберто щеше да стои встрани от пътя ѝ. Веднъж вече бе успяла да го надхитри. Щеше да го стори отново ако се наложеше.

Нека само се опита да я спре...

Бъни взе кутията, постави я внимателно на масичката за кафе и седна, предвкушвайки удоволствието, което ѝ предстоеше. Цяла вечер бе очаквала този момент — още от мига, в който пощальонът бе пъхнал в ръцете ѝ кутията с визитките, точно когато тя и Ървинг излизаха за вечеря. Беше неспокойна и нетърпелива през цялата вечер, а след това се оплака от нетърпимо главоболие, за да го разубеди да остане при нея, както често правеше напоследък.

Барбара повдигна внимателно капака на кутията, взе една картичка, приближи до настолната маса и с благоговение се загледа в надписа:

БАРБАРА ХЕСТЪР
МОДЕЛИЕР-КООРДИНАТОР
„Ъ. БЛАТ И СИНОВЕ“

На лицето ѝ се появи доволна усмивка. Колкото и да ѝ бе неприятна, връзката ѝ с Ървинг определено подпомагаше кариерата ѝ. Това бе второто ѝ повишение през изтеклите шест месеца, а работата, която ѝ предлагаша сега, бе наистина доходна и солидна. Беше ѝ се наложило да помоли Ървинг да я има предвид за това място, макар че то беше заето от една млада жена с изключително добри препоръки и богат опит в бизнеса.

Бъни много отдавна беше разбрала, че има повече от един начин, за да постигне целта си.

— Не можеш ли да измислиш нещо друго за нея? — се бе опитала да придума Ървинг.

— Но, малката ми, Хоуи и Стюарт ще се чудят...

По дяволите, Хоуи и Стюарт, си беше помислила тогава Бъни.

След това беше заключила вратата на кабинета му и се бе отпуснала на колене край бюрото му.

— Скъпи — мъркайки беше смъкнала ципа на панталоните му и сподавяйки тръпката на погнуса, бавно бе приближила пениса към устата си, — твоята малка има малък подарък за теб...

Бъни не можеше да откъсне благоговееен поглед от визитните си картички, но изведнъж почувства два влажни езика, които лигавеха босите ѝ крака.

Кучетата.

Тези омразни същества! Те се скубеха. Хапеха. Лаеха. Ядяха. Ядяха много повече, отколкото някога бе предполагала Бъни. А когато валеше... Беше истински кошмар. Торбата с храна за кучета, която Ървинг бе оставил в кухненския ѝ килер, ѝ бе стигнала точно за три дни. Кучетата растяха бързо и разходите ѝ за храната им се увеличаваха непрекъснато. Понеже се боеше от тения, Бъни ги заведе в една ветеринарна клиника в Ийст сайд.

— Няма тения — я бе успокоил весело ветеринарният лекар. — Това са просто две щастливи, здрави кученца. Два истински санбернара.

— Санбернар?

В нейното малко студио? Бъни бе ужасена. Как можа Ървинг да постъпи така с нея...

Ървинг ги бе нарекъл Бърни и Бени, но Бъни винаги мислеше за тях като за *зверовете*... Два огромни лигави звяра, които изяждаха всичко, което им попадне, и съсипваха дома ѝ. Не обръщаха никакво внимание на виковете ѝ. Ден след ден, бавно, но сигурно унищожаваша мебелите ѝ. Бяха разкъсали възглавниците ѝ и бяха осеяли с перушина целия апартамент. Постоянно дъвчеха кабелите на телевизора и телефона, събаряха настолните лампи. Цялото канапе бе нашарено с петна от урината им.

Но най-неприятни бяха огромните купчини кучешки изпражнения, които Бъни намираше навсякъде из апартамента си. В такива случаи тя започваше да крещи и да проклина Ървинг, да удря зверовете с навити на руло вестници. А кучетата я гледаха с обожание и въртяха опашки. Най-накрая им бе обърнала внимание.

Тази вечер, покрай вълнението от новите ѝ визитни картички, тя бе пропуснала да им купи храна. И сигурно пак бяха гладни, щом дърпаха полата ѝ и лижеха краката ѝ.

Също като Ървинг. Усмихна се мрачно.

Беше повече от ясно, че са гладни.

— Никога ли не спирате да ядете! — изгледа ги ядно.

А те само седяха и се взираха умолително в нея с големите си очи.

Бъни видя през прозореца, че навън вали, а бе оставила чадъра си в офиса. За нищо на света не би излязла в това гадно време, и то за да купува храна на кучета. Тази вечер зверовете щяха да са на диета. Нищо нямаше да им стане да поотслабнат малко.

Кучетата се настаниха в краката ѝ, нетърпеливо заръмжаха и от време на време поглеждаха празните си купички с грозните си кървясали очи.

Приличат на отпадъци, помисли си тя, докато ровеше из празните кухненски шкафове, за да намери някаква храна, която да им даде. Кафе... чай... кутийка супа... нямаше поне една консерва риба тон.

Лошо. Ако зависеше от нея, тя би ги оставила да умрат от глад. Така поне щеше да се отърве от тях. Но какво обяснение щеше да измисли за Ървинг след това? Огледа още веднъж празния шкаф и измъкна едно пликче с чипс. Какво толкова се е запритеснявала?

Отвори пакета и разпредели пържените картофи по равно в купичките им.

— Ето, зверове такива! Надявам се това да ви хареса — изсъска тя. — А сега ме оставете на мира.

Взе новия брой на „Козмо“, докато кучетата с лакомо ръмжене поглъщаха храната и още по-шумно пиеха вода. Бъни така се задълбочи в статията за Дани ди Портанова, че престана да им обръща внимание. Изведнъж те отново застанаха в краката ѝ. Бяха ѝ донесли малък подарък. Едното държеше нещо в устата си.

Бъни се наведе, за да го погледне по-отблизо.

— О, боже! — изпъшка тя и притисна ръка към устата си.

Звярът стискаше в зъбите си употребявана дамска превръзка.

— Пусни я! Казах ти да пуснеш това, дявол да те вземе! — изкрещя тя. — Мразя ви и двамата! Отвратителни зверове!

Вече бяха започнали да се ровят в боклука ѝ. Няма ли да имат край неприятностите? Ами ако Ървинг беше тук? И не че нямаха играчки, с които да се занимават. Беше им купила цяла пазарска чанта, пълна с гумени кости, но те изобщо не ги поглеждаха.

Дявол да ги вземе! Нави списанието на руло, бързо ги вкара в малката баня и затръшна вратата. Сега най-сетне щеше да настъпи малко спокойствие. Кучетата задраскаха по пода и по вратата на банята, сякаш я молеха да ги пусне да излязат. Бъни не им обърна никакво внимание. Нека се задушат там, помисли злобно и се завърна към статията за Дани ди Портанова.

Можеше да се обзаложи, че на Дани никога не ѝ се бе налагало да се примирява с разни немощни старци и отвратителни кучета, да живее в малки и претъпкани апартаментчета.

Животът беше толкова несправедлив! Пътят ѝ към успеха щеше да бъде труден и лъкатушещ. Освен ако не намереше някой по-пряк път.

Не разполага с много време. Трябва да побърза.

— Сметката ви, сър — обади се сервитьорът и подаде на Реджи една кафява кожена папка.

Ресторантът, скъпо и изискано заведение, което предлагаше северноиталианска кухня, беше разположен в самото сърце на театрален Ню Йорк и бе открит само преди два месеца. Реджи беше очаквал, че подобно на много други заведения, и тук управата на ресторанта ще предложи да поеме сметките на особено важните посетители, по петите на които постоянно имаше вестникари и репортери от светските хроники. Статиите за знаменитостите във всички случаи означаваха реклама на клуба или ресторанта, който те бяха благоволили да посетят.

Това заведение обаче очевидно не държеше да привлича клиенти от кръга, в който се движеше Реджи. Щом не смятаха за нужно да

платят за вечерята му, те веднага щяха да се простят с трайното им покровителство. Храната беше достатъчно добра, но при това положение той нямаше да има нищо против, ако затворят заведението още на другия ден.

Погледна крадешком сметката и скръцна със зъби. Как изобщо успяваха да съществуват тези ресторанти при невероятните им цени? Междувременно всички останали на масата — Ра Ра, Мишел, изтъкнатата комедийна актриса, която в бляскавото си шоу на Бродуей бе облечена в дрехи по негов дизайн, и една пищна млада дебютантка — се преструваха, че са изцяло погълнати от разговора си. Те, естествено, нямаша никакво намерение дори да предложат да си платят. Той знаеше какво си мисли всеки от тях: *Нека Реджи да плати. Той може да си го позволи.*

Банда долни стиснати използвачи!

Реджи извади с елегантен жест кредитната си карта. Вечерята не бе съвсем на загуба. Поне щеше да успее да понамали данъците си, като пише сумата за вечерята като разход на фирмата.

Отвън пред ресторанта го чакаше голям линкълн със затъмнени стъкла. Лимузината беше на негово разположение по двадесет и четири часа в денонощието, триста шестдесет и пет дни в годината. Това бе едно от условията, които бе поставил, преди да продаде компанията си на „Мегакорп“ — мултинационален конгломерат, който притежаваше какво ли не — от бейзболни отбори до мексикански курорти. Лимузините, както обичаше да повтаря на Ра Ра, бяха единственият цивилизован начин за придвижване.

— Целувчица, целувчица! Чао, чао! Довиждане, скъпа. — Реджи се направи, че целува гостите си, притисна жените към себе си и им махна за довиждане. Остави ги пред ресторанта — всеки да се прибира, с каквото намери — и със задоволство се отпусна в комфортната, покрита с мека тапицерия кола. — Хайде, побързай, Ра Ра — подвижна той и дръпна ревера на скъпия, изработен по поръчка костюм на Ра Ра.

Ра Ра измъкна ръката си и включи телевизора в лимузината, както правеше винаги, когато двамата с Реджи оставаха сами.

— Трябва ли да го гледаш? — Реджи въздъхна леко. — Налей ми малко водка, моля те. Чиста. — Кимна по посока на добре заредения бар.

Това, което наистина му се искаше, бяха няколко смръквания кокаин. Пакетчето, което дебютантката му бе подала под масата, сякаш изгаряше дупка в джоба му, но Ра Ра нямаше да одобри едно смръкване тук. Той и икономката му Лидия не спираха да му натякват, че наркотиците са истинско зло. *Идиоти!*

Кокаинът не беше нищо повече от едно възхитително забавление. Но заради тях двамата трябваше да се крие и да бъде постоянно нащрек. Ако имаше поне капка разум в главата си, веднага щеше да ги уволни и двамата.

Реджи превключи на друга програма. Даваха филм. „Бунт без причина“.

— Ето един мъж, когото веднага бих изчукал — опита се да го подразни Ра Ра.

Коженият костюм на Джеймс Дийн насочи мислите на Реджи към първия му любовник, мазохиста. Славни дни бяха тогава. Зачуди се дали онзи тип все още пази кучешката каишка, която Реджи слагаше на врата си по негова молба... Може би в следващата си колекция щеше да включи и кожени облекла. Да, идеята е добра, помисли с ентузиазъм. Кожени сака за жените, но може би няма да е лошо, ако направи едно и за Ра Ра и го включи в ревюто. Представи си приятеля си, който пристъпва грациозно по подиума под погледите на всички негови запалени почитателки, и идеята му се стори страхотна.

Лимузината излезе на Таймс Скуеър и се насочи на изток по Четиридесет и четвърта улица. Реджи погледна през прозореца.

— Спри! — изкрещя той в телефонната слушалка, която го свързваше с шофьора.

Шофьорът наби рязко спирачките.

— Какво, по дяволите... — изломоти Ра Ра и се поля целия с пепсито, което държеше.

— Онази шибана кучка! — разбесня се Реджи. С треперещ пръст посочи към най-еротичния рекламен плакат, който някога бе виждал, залепен върху огромно табло, което сякаш изпълваше цялото небе.

Закрепен на един небостъргач, високо над Таймс Скуеър, билбордът изобразяваше силно увеличена мъжка ръка, която отваря ципа на чифт дамски дънки. Беше ясно, че жената не носи никакво бельо, зърната на гърдите ѝ изпъкваха под плътно прилепналата бяла копринена блуза. Надписът беше съвсем кратък:

ДЪНКИТЕ НА ГРАФИНЯ ДАНИ

Скупчени на улицата под рекламата, десетки минувачи се взираха в изумително сексапилната снимка, която сякаш запълваше целия ъгъл на Седмо авеню и Бродуей.

Реджи грабна телефонната слушалка и разтърсван от ярост набра телефонния номер на изпълнителния директор на рекламната си агенция.

Веднага щом чу гласа ѝ, той изкрещя:

— Видя ли вече рекламата на Дани ди Портанова на Таймс Скуеър! Какво искаш да кажеш с това твое *не!* Никога ли не ти е минавало през ума да измъкнеш дебелия си задник от скъпоплатения си офис на Медисън авеню и да се огледаш какво става в истинския живот? Искам веднага да дойдеш тук, тази вечер, и да видиш какво е направила онази кучка. А след това ми купи най-големия билборд, който можеш да намериш в този район, защото до края на седмицата искам да видя една от рекламите си на него. И побързай, защото в противен случай ще те изхвърля от работа! — Затръшна слушалката и нареди на шофьора да продължи по пътя.

— Ако не се успокоиш, ще си докараш някоя язва — отбеляза Ра Ра.

— Аз не си докарявам язви. Причинявам ги на другите — изсъска Реджи. В този миг повече от всякога копнееше за малко кокаин. — Тази кучка Ди Портанова наистина е куражлийка. Мисли си, че може да ме прецака в собствената ми игра! Как се осмелява, тази уличница! С нейните кърфишеци!

— Защо толкова те ядосва всичко, което прави тя? Та тя дори не се занимава с висша мода. А и ти си точно толкова известен моделиер, колкото и тя.

— Виж какво, бимбо, тя *не е* моделиер! Тя е мошеничка! Измамница! Уличница, която е готова да продава името си на всеки. В този бизнес е едва от две минути и си мисли, че е покорила целия този шибан свят. А аз съм много по-известен, отколкото тази кучка въобще може да бъде някога. Разбра ли? Това, че ни поставяш наравно, наистина ме кара да си задавам някои въпроси по отношение на теб. — Побеснял от гняв, Реджи се загледа в Джеймс Дийн.

Ра Ра се държа леденостудено с Реджи през останалата част от пътя им до дома. Не понасяше, когато Реджи го наричаше *бимбо* и се отнасяше към него като към къс безчувствено месо. За какъв, по дяволите, се мисли той? Изкушаваше се да го халоса силно с юмрук в лицето, но се боеше, че това може да се окаже по-леко и по-приемливо наказание за Реджи.

Ра Ра потъна в мълчание, загледан в телевизионния екран. Знаеше, че Реджи не понася да бъде пренебрегван. Невъзможно бе да се спори с Реджи, когато той изпаднеше в някое от мрачните си настроения. Ра Ра имаше две възможности — да се примирява с това или да си ходи. Някой ден, и той не бе много далеч, щеше да се изнесе и да остави Реджи да се чуди защо.

А междувременно щеше да чука и да ближе Реджи, щеше да спестява пари, да чака благоприятния случай и с нетърпение да мечтае за деня, в който Реджи Болт щеше да си легне сам...

[1] A deux (фр.) — за двама. — Б.пр. ↑

[2] Boiserie (фр.) — дърворезба. — Б.пр. ↑

[3] Chippendale (англ.) — вид английски мебели от осемнадесети век с характерни форми и мотиви. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

„Силвър хил“, Кънектикът

Казвам се Нино и съм алкохолик.

Най-трудното изречение, което някога бе произнасял.

В продължение на две седмици се опитваше да се изправи и да произнесе тези думи пред цялата група. Цели две седмици се бе инатил, уплашен да признае истината. Но бе видял другите да стават и да произнасят тези думи, беше чул разказите им, толкова различни и в същото време толкова еднакви с това, което имаше да им разкаже той.

Отричането. Лъжите. Яростта и чувството на вина. Събуждането в непознати легла, без какъвто и да е спомен за изминалата нощ. Злополуките...

В деня, в който една млада жена с обляно в сълзи лице им разказа как след един цял следобед, в който бе редувала водка с кокаин, се бе блъснала с колата си в крайпътно дърво и бе убила невръстната си дъщеря, Нино реши, че и той може да събере кураж да се изправи и да говори.

Пушеше нервно цигарата си и непрекъснато си повтаряше, че тези хора ще го разберат. И те бяха като него и тъкмо поради това бяха пациенти в „Силвър хил“ — скъпа частна болница за лечение на наркомани и алкохолици от средите на хайлайфа, построена в Ню Канаан, Кънектикът. За Нино „Силвър хил“ бе истинско откровение. В Уилтънхаус, уютната, бяла, облицована с дъски сграда, предназначена за алкохолици, той бе заобиколен от хора като него. Хора заможни. Хора с привилегии. Хора с известни имена и титли, които веднага правеха впечатление. Хора, които, както и той, бяха наркомани и алкохолици.

Признаването на този факт бе най-трудната част от програмата. Много по-трудна дори от мъчителните три дни на детоксикация. Нито споменът за болките, които бе изпитал след катастрофата, нито предупрежденията на лекаря му го бяха подготвили в достатъчна степен за мъченията, които трябваше да понесе, за да освободи организма си от всички отрови и токсини. Трепереше и се тресеше

целия, повръщаше и се молеше само за едно питие... *последното, заклевам се!* Най-накрая бе успял да преодолее кризата и от този момент започна истинското му лечение.

Ядно и категорично се бе опитвал да отрече очевидното: *Аз не съм пияница. Просто обичам да се забавлявам добре. Всеки човек се напива от време на време... Но аз просто имам възможността да го правя по-често. Алкохолиците са отрепки, които се търкалят мъртвопияни из канавките. Аз съм един Ди Портанова, представител на древна фамилия на винопроизводители. Аз просто съм закърмен с алкохола.*

След това дойде чувството на вина и смущение: *Имаше толкова много ноци и толкова много гуляи, след които не можех дори да уцеля вратата, за да си тръгна. Разливах напитките, опипвах жените, опипвах мъжете... Как въобще са се решавали да ме поканят отново? Как изобщо са успявали да ме търпят?*

И тогава, като преодоля всички бариери, той видя истината такава, каквата е. Беше един богат, развратен плейбой. Купонджия, който се бе забавлявал твърде много, посетил бе твърде много партита и гуляи, превърнал се бе в алкохолик и наркоман.

Самата мисъл за това му действаше достатъчно отрезвяващо. Но в „Силвър хил“, където всеки бе готов да му окаже подкрепата си, Нино постепенно набираше достатъчно смелост, за да не пие и да погледне нещата в истинската им светлина.

И да помисли за всичко, което би искал да направи с живота си от тук нататък. Беше твърде мъчителен и болезнен процес, но и доста ободряващ и въодушевяващ. Беше по-сигурен, по-жизнен, по-уверен във възможностите си. Разбираше самия себе си много по-добре, отколкото го бе правил от много години насам.

Много по-добре разбираше и Дани. Чувстваше се неразривно свързан с нея. В „Силвър хил“ насърчаваха участието на роднините на пациентите в лечението им и затова Дани пътуваше до Ню Канаан два пъти седмично заради груповите сеанси. Докато слушаше Нино и другите болни, Дани не можеше да не се възхити на смелостта и откровеността им. Нино бе започнал да споделя с нея страховете и съмненията си... Започнал бе да говори за себе си, за нея, за брака им...

Те искаха да си останат женени един за друг — с това и двамата бяха съгласни. Нино я уверяваше, че въпреки зловните забележки и подмятания на Роберто, той не смяташе, че тя е отговорна за злополуката или за пианството му.

— Болен съм. Но ти нямаш никаква вина за това. А аз ще се оправя — казваше той, загледан в тъмните дълбини на река Силвърмайн, която минаваше през „Силвър хил“. Беше прекрасен юнски ден, най-дългия през годината и макар че вече минаваше осем часът, слънцето все още хвърляше отблясъците си по повърхността на водата.

— Не мога обаче да не се питам до каква степен съм виновна и аз, за да стигнем дотук — призна Дани, взе ръката му и преплете пръсти в неговите.

Нино сви рамене.

— Това, което е по-важно, е, че вече престанахме да играем тази нелепа и налудничава игра. Вече не съм твоето малко лошо момче.

— А аз не трябва повече да съм притеснената майка, която очаква с ужас следващата бъркотия, в която ще се забъркаш.

— Точно така. А това е още една причина, поради която настоявам да си вземеш няколко свободни дни през следващия месец и да заминеш с Моника за Лос Анджелис.

Вече няколко седмици наред Моника умоляваше Дани да я придружи до Западното крайбрежие, за да посетят Рик.

— Добре, добре — засмя се Дани и вдигна примирено двете си ръце. — Ти и Моника сте неумолими... и много убедителни. Ако си сигурен...

— Сигурен съм. И искам да ползвам самолета.

Същият самолет, който Нино беше закупил поради мимолетна прищявка в Рио и който бе предмет на непрекъснати спорове помежду им. Дани отказваше да го използва, освен в случаите, в които пътуваха заедно, и то само защото Нино отказваше да пътува по какъвто и да е друг начин. За Дани този самолет беше символ на невъздържаността и ексцентричността на Нино в най-лошата им форма, а и не можеше да се примири с факта, че предишният собственик на самолета беше търговец на наркотици.

Нино смяташе, че от нейна страна е истинска лудост да пътува с държавните авиолинии при положение, че може да лети със

собствения си самолет и то с всички възможни удобства.

Бяха спорили безброй пъти по въпроса.

В този миг Дани се запита дали с отказа си да ползва самолета не се бе опитвала да накаже Нино, да му даде заслужен според нея урок.

По време на последния сеанс лекуващият лекар съвсем тактично ѝ бе намекнал, че е време да се откаже с опитите да променя Нино. Само Нино можеше да промени Нино.

— Струва ми се, че предложението ти е разумно — съгласи се тя.

— Разбира се, че е разумно. Нали затова имаме самолет. Не плащам на пилота си седемдесет и пет хиляди долара годишно, за да стои постоянно на земята.

Сложи ръка на кръста ѝ и те мълчаливо се отправиха към сянката на дърветата, които обграждаха имението.

— Тук е много красиво, нали? — промълви Нино.

— Прекрасно е. — Дани вдъхна дълбоко свежия юнски въздух, отметна глава назад и се загледа в лазурносиньото небе.

— Обзалагам се, че ти се иска да можеш да възпроизведеш този цвят за следващата си колекция — подразни я Нино.

— Нищо подобно. — Сивите ѝ очи изведнъж станаха сериозни, лицето ѝ придоби почти тържествуващо изражение. — Мислех си... Колко много ми липсва любенето с теб. — Гласът ѝ потрепери, тя отмести поглед от него и се загледа към дърветата, сякаш притеснена от признанието си.

— Ах, скъпа...

Хвана брадичката ѝ с ръка и леко повдигна главата ѝ, докато очите им се срещнаха.

— Това продължава вече доста време, а? Дани... не, любима... о, не плачи...

Избърса с длан сълзите ѝ, които се търкаляха по лицето ѝ. А след това целуна нежно устните ѝ и прошепна:

— И ти ми липсваш много, любов моя!

Почти бе забравила колко добре се чувства в прегръдките му, колко беше приятно да зарови лице в гърдите му. В съзнанието ѝ нахлуха спомени за първата им среща, за оня пръв път, когато я бе държал в ръцете си и я бе любил на борда на яхтата на семейство Фон Райх в Кан. Тогава бяха толкова щастливи и невинни... Вече отдавна не бяха невинни, но все още можеха да бъдат щастливи.

— Нино, Нино, обичам те — прошепна тя. — Никога не съм преставала да те обичам.

— И аз те обичам, скъпа моя... Имам чудесна идея. — В гласа му се прокраднаха палавите и закачливи нотки, които Дани не бе чувала от времето, когато се установиха преди доста време в Ню Йорк. — Ела с мен.

Хвана я за ръка и със смях я задърпа след себе си по една пътечка между дърветата, докато най-накрая излязоха на малко сечище. Останала без дъх от тичането и смеха, Дани наблюдаваше Нино, който тъпчеше енергично високата трева, за да направи място да седнат.

Откъсна една небесносиня незабравка и я промуши през шнолата, в която тя бе прибрала черната си коса.

— Заповядайте, графиньо. Осъзнавам, че обстановка е малко по-груба от тази, с която си свикнала, но си помислих, че може би бихме могли... нали разбираш...

Никога не го бе виждала толкова свенлив и това я накара да го пожелае още по-силно.

— О, да, Нино — прошепна тя. — Да, да, да...

Легнаха заедно на тревата. Устните им едва се докосваха. Всеки се взираше напрегнато в очите на другия, сякаш търсеше там нужната му сигурност и увереност.

Той прокара бавно и нежно пръсти по челото ѝ, по фино изписаните вежди, по високите скули и сочната горна устна.

— Като че ли трепериш...

— Ти също...

— Студено ли ти е?

— Не... просто съм нервна. Отново... отново се чувствам като хлапе.

Небето бавно започна да потъмнява. От лазурносиньо се превърна във виолетово, после във виолетово-синьо, а те все още се целуваха. Бавно и нежно в началото, а после все по-страстно и настойчиво. Тялото на Дани започна да се раздира от силно желание. Изгаряше от нетърпение да почувства голото тяло на Нино до себе си и протегна ръка към ципа на панталона му.

— Не бързай, скъпа, всяко нещо с времето си. — Той се усмихна, внимателно разкопча блузата ѝ и я помоли да смъкне полата и

бикините си. Свали бързо собствените си дрехи, разстла ризата си на тревата и тогава чак ѝ каза: — Ела, ела легни тук.

Целуна бенката точно над зърното на дясната ѝ гърда, след това бавно и настойчиво започна да дразни първо едното, а след това и другото зърно, докато тя се заизвива от удоволствие. Копнееше да почувства възбудата му в ръката си и потърси пениса му. Но той избута ръката ѝ настрани и наведе глава към разтворените ѝ крака, вдъхна сладката ѝ тръпчива миризма и жадно пое с език влагата на обхваналата я възбуда.

Дани простена, а след това избухна в такива силни и неконтролируеми конвулсии, че Нино буквално ги почувства на езика си. Дръпна я за ръка и ѝ помогна да седне срещу него. Тя го целуна и усети собствения си вкус върху устните му.

— Устата ти мирише на чукане.

— Харесва ли ти?

В отговор тя само леко го бутна на земята и пое пениса му с устата си. Прокарваше устните си нагоре-надолу по цялата му дължина и галеше нежно тестисите с върха на езика си.

Нино се взираше в небето и не чувстваше нищо друго, освен ласките на езика ѝ. Накрая полуумолително, полунастойчиво изръмжа:

— Сега! — И бързо се настани върху нея.

— Чукай ме, Нино... Моля те, чукай ме силно — стенеше тя като изпаднала в унес.

Когато отново преоткриха сладостта и прелестите на страстното любене, около тях вече се спускаше мрак. Нино свърши пръв и силният му вик процепи смълчаната гора. Дани свърши миг след него.

Нямаше нужда от повече думи. Бяха си казали всичко. Бяха си казали неща, които никой думи на света не можеха да изразят, бяха общували с телата си и се бяха слели в едно цяло. Останаха прегърнати още няколко минути, а после, заради вечерния час на Нино, изтупаха тревата от телата си и набързо се облякоха. След това се върнаха мълчаливо в сградата, в която живееше Нино.

— Виж, има пълнолуние. — Нино посочи на изток към изгряващата луна. Целуна Дани и прошепна: — Приятно пътуване!

— Приятно пътуване! — повтори и тя в отговор.

По нареждане на Нино целият интериор на самолета бе променен. Вътре вече преобладаваше кожата и полираното дърво в по-светло и по-тъмнокафяво. Имаше две бани (едната от тях беше с джакузи), една спалня, напълно зареден бар, кухничка, в която можеха да се приготвят най-различни вкусоти, и голяма, топла и удобна всекидневна. На самолета летяха двама стюарди — една жена и един мъж — и двамата млади, симпатични и силно загорели. Бяха подбрани сякаш един за друг, както смяташе Дани.

Моника срещна погледа на Дани и кимна по посока на младия мъж.

— Нормален ли е?

Дани се разсмя.

— Да не би да проявяваш интерес?

Моника сви рамене.

— Не, просто се застраховам.

След забележително плавното им излитане младият мъж им донесе поднос със сирена и свежи плодове.

— А напитките, графиньо? Както обикновено ли?

Дани кимна.

— Какво да донеса за вас, мадам? — попита той Моника.

— М-м-м — измърка тя тихо — нещо хубаво и силно...

Очите на стюарда се разшириха от изненада, но по лицето му се разля широка усмивка. Дани реши, че е непълно нормален.

— ... нещо като уиски с лед.

— След миг съм готов — каза той и се шмугна в кухнята.

— Май вече подгриваш за Рик — подразня я Дани.

— Може би... — Моника се излегна мързеливо на златистокафявото канапе. — Нека се надяваме, че Рик няма да се нуждае от специална настройка...

— Не се ли притесняваш малко, че отиваш, без да си го предупредила?

Моника сви нехайно рамене.

— Всеки път, когато разговаряме, той ми казва, че когато и да отида, винаги ще съм добре дошла. Макар че човек никога не знае...

Дани не можеше да повярва, че Моника поема риска да се отбие при Рик без никакво предупреждение. Макар че Моника съвсем

определено обичаше да рискува. Освен в случаите, в които ставаше дума за бизнес. Тогава преценката ѝ винаги бе точна и безпогрешна.

Стюардът се върна с напитките им. Перие^[1] с лимон за Дани и уиски за Моника, сервирани върху сребърен поднос в големи кристални чаши, на всяка от които бе гравирано едно голямо *Д*.

— Бива си го — изрече замислено Моника, когато останаха сами. Дани се изхили.

— Ти май искаш и вълкът да е сит, и агнето да е цяло.

— Нищо подобно не искам, *liebchen*. Искам само да получа колкото е възможно по-голямо парче от тортата.

— Само че тя може да се окаже с вкус, който да не ти хареса — предупреди я Дани с престолено строг глас.

— Не и в случай, че е покрита с много разбита сметана.

Дани изрита обувките си и си взе малко сирене Бри.

— Трябва да си призная, че това е наистина единственият начин да се пътува удобно.

— Амин! — вдигна чаша Моника. — За нашите успехи, бъдещи и настоящи!

— И за щастieto! — Коего невинаги вървеше ръка за ръка с успеха, макар че напоследък не можеше да се оплаче от отношението на околните към нея...

Лос Анджелис

Популярността и успехът съпътстваха Дани навсякъде. Пет часа по-късно администраторът на рецепцията в хотел Бевърли хилс, където двете с Моника си бяха запазили две съседни розови бунгала, я разпозна веднага щом застана пред него.

Дани се изкъпа набързо. Нямаше търпение да излезе и да се поразходи по плажа с наетия Мерцедес 450 SL, който я чакаше на летището. В Ню Йорк метеоролозите предвиждаха още една мъчителна седмица — задушна, топла и влажна. Тук времето беше фантастично — ясно синьо небе, слънце и температури около двадесет и пет градуса.

Почука на вратата на Моника.

— Успя ли да се свържеш с Рик?

Лъчезарната ѝ усмивка беше повече от достатъчна като отговор.

— Хванах го точно преди да излезе за някаква репетиция. Каза, че няма търпение да ме види.

— Сигурна ли си, че не искаш да останеш с него насаме, вместо да ме влачиш със себе си?

— Не ставай глупава! Ще имаме достатъчно време да сме заедно. Тази вечер трябва да свири, но доста по-късно. Покани ни всички на вечеря.

— *Всички?*

— И съквартиранта му. Джак не знам кой си. Рик каза, че той се готвел да пробие като манекен, така че в най-лошия случай ще е приятен за гледане.

Дани се намръщи. В Ню Йорк беше пълно с амбициозни млади хора, които се стремят да станат манекени. Веднага щом разберяха коя е, те неизменно ѝ подаваха визитните си картички с думите:

— Ако някога имате нужда от мен за някоя реклама...

Някои от по-наглите дори добавяха:

— Ако някога се отегчите от съпруга си, обадете ми се...

Разбира се! Кой би предпочел да си изкарва хляба като модел, ако може просто да се ожени за нея...

— Моля те, кажи да — мрънкаше Моника. — Ще си прекараме страхотно. Рик ще резервира маса в „При Мортън“.

— Този мъж съвсем определено се кани да ти направи впечатление. „При Мортън“ е едно от най-изисканите заведения в Лос Анджелис. Толкова е популярно и известно, че дори не са си направили труда да впишат номера си в телефонния указател.

— Рик твърди, че напоследък печели много добре. Мисля, че иска да се реваншира за няколкото пъти, в които ми е позволявал да поема разноските му в Ню Йорк.

Рик пристигна в хотела точно в осем часа с черната си кола. Моника едва успяваше да диша от възбуждане. Спусна се по застланото с килим покрито стълбище на входа на хотела, изтича покрай няколко униформени служители, които се опитваха да се справят с колите, пристигащи по Сътсет, и се хвърли в прегръдките му. Веднага се почувства сигурна и спокойна.

Лос Анджелис явно се бе отнесъл твърде гостоприемно с него. Млечнобялата му, типична за Ню Джърси кожа бе придобила златист загар, в тъмната му коса се забелязваха изсветлели от слънцето кичури, а очертаните под дрехите мускули изглеждаха добре тренирани. Но той продължаваше да носи същите стари дънки и обикновена тениска с навити до раменете ръкави.

Най-накрая пусна Моника и целуна сърдечно Дани по бузата.

— Изглеждаш страхотно — каза му Дани. — Приличаш на филмова звезда.

Рик се захили и им помогна да се качат в колата му.

— Всички тук полагат страхотни грижи за здравето и телата си. Карат ме да спортувам пет дни седмично и да ям неща, за които преди въобще не бях чувал. Бобени кълнове! Чували ли сте някога за някой в Джърси, който да се храни с бобени кълнове? Но се чувствам страхотно! Това е най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало. Като се изключи срещата ми с Моника, разбира се.

— Напълно съм съгласна с това — изрече сериозно Моника. Толкова ѝ липсваше в леглото... Имаше купища други мъже в живота ѝ, но нито един от тях не можеше да ѝ даде това, което бе получавала винаги от Рик.

В „При Мортън“ беше оживено и претъпкано. Дани огледа просторния, боядисан в пастелни тонове ресторант, изпълнен с фикуси и палмови растения, и разпозна мнозина от присъстващите. И нейното влизане не остана незабелязано — доста от гостите ѝ махнаха с ръка или вдигнаха чаши, за да я поздравят. С особена гордост и задоволство отбеляза, че тоалетите от нейните колекции бяха добре представени в залата.

Съквартирантът на Рик, Джак Андрюз, вече бе заел мястото си на масата им в предната част на ресторанта под едно огромно палмово дърво. Рик не им бе казал много за Джак — споменал бе само, че той е едно младо приятно хлапе. Беше много красив, с поразително лице и катраненочерна коса, която падаше по раменете му.

Сервитьорът поздрави Рик по име.

— Искате ли да видите листа с вината? Или веднага да ви донеса калифорнийско шардоне?

— Да, донесете шардоне. Разбира се.

— Често ли идваш тук, Рик? — попита Моника.

— Доста често — сви рамене той. — Едно приятелче познава управителя и някак си бързо се сприятелих с него.

Дани се усмихна на Джак.

— Участвал ли си в някакви модни ревюта? — попита тя, отчупи си парче топъл хляб и го намаза с масло.

— Не. Участвам основно в изработването на рекламни плакати за големите универсални магазини. Но вече направих първия си голям пробив — четири страници в следващия брой на Вог с Черил Тийгс.

— Е, на това наистина му се вика добро начало. — Дани беше впечатлена. — Ще трябва да те потърся някой ден. — Сладък е, си помисли докато изричаше думите.

Той, разбира се, знаеше коя е, но се държеше съвсем разумно и нормално. Никакво идолопоклонничество. Ако ли пък беше впечатлен от присъствието ѝ, по никакъв начин не го показваше, което беше доста приятна изненада след тълпите мъже, които постоянно ѝ се кланяха и се усмихваха, опитваха се да ѝ се докарат и да се подмажат.

Пристигнаха ордъврите: прясна моцарела^[2], домати по базелски и стриди. След това си поръчаха спагети Примавера, агнешки котлети, пиле на грил и телешки медальон във винен сос.

— Всички казват, че храната тук е толкова добра, колкото и в Ню Йорк — обади се Джак. — В някои от близките дни смятам да се уверя в това.

— Никога ли не си бил в Ню Йорк — попита Моника, която с мъка успяваше да свали поглед от Рик.

— Не. Роден съм и израснах в Калифорния. Тук съм живял през целия си живот, с изключение на няколкото години, които прекарах в училището в Сиатъл.

— Семейството ти наблизо ли живее? — включи се и Дани в разговора.

Лицето на Джак моментално помръкна.

— Ами... Нещо такова. Всъщност аз не се виждам често с тях. Родителите понякога са много трудни, ако разбираш какво искам да кажа.

— Ja, ja, разбирам — кимна съчувствено Моника. — Бих могла да напиша цяла книга по въпроса.

Джак се обърна към Дани.

— По работа ли си тук или просто да се позабавляваш?

— Най-вече да се забавлявам. На работа съм дотолкова, доколкото не мога да откъсна мислите си от бизнеса. Но тук съм основно като придружител на Моника. — И Дани намигна весело.

— Не ми прилича много на жена, която се нуждае от придружители — изкиска се в отговор Джак.

Моника и Рик бяха приковали погледи един в друг, не виждаха и не чуваха нищо, бяха сам-сами на някаква тяхна си планета. Дани наблюдаваше с вълнение щастието на Моника. Тя винаги бе отхвърляла всякакви предположения за сериозна връзка между нея и Рик, но Дани не ѝ вярваше докрай. Само когато около нея беше Рик, Моника изглеждаше така спокойна и щастлива.

— Струва ми се, че твоите приятели трудно ще се отделят един от друг през следващите няколко дни — позасмя се Джак. — Ако много ти доскучае или се почувстваш самотна, обади ми се. Бихме могли... ами да се помотаем, да отидем на плажа, да хапнем по един бургер, каквото и да е...

— Разбира се — отвърна машинално Дани, изненадана от смелостта му. Да не би да се опитваше да флиртува с нея? Та той беше още хлапе, нямаше може би дори и двадесет години. Но бе много мило от негова страна да ѝ предложи компания.

Дори не можеше да си спомни кога за последен път се беше *мотала* с друг мъж, не с Нино. Знаеше колко напрегнати и заети са делниците ѝ и самата мисъл да се пошляе няколко дни ѝ се стори безкрайно привлекателна.

След вечеря отидоха в „Блек Теди“, където Рик и съставът му свиреха четири дни седмично.

— Добри пари, добра реклама — обясни им Рик. Представи ги на управителя на клуба. — Ей, елате с мен зад кулисите, за да поздравите момчетата.

Рик ги поведе през навалищата, а много от присъстващите го поздравяваха по име. Трима от членовете на състава свиреха с Рик вече от години и те поздравиха Моника като стар приятел, когото не са виждали от доста време.

— Нашето приятелче се изтормози само тук. Без теб просто не е същото. — Франки Кордова, бас китаристът, посрещна Моника с искрена радост. — Липсваше ни, скъпа...

— А това е най-новият член на състава, Кейти Куни, втората ирландка в групата. Пее втори вокал и е дяволски търпелива по отношение на момчетата — захили се Рик.

Кейти Куни беше стройна и червенокоса, лицето ѝ бе изпъстрено с лунички, а на устните ѝ играеше непринудена усмивка. Облечена бе в избелели дънки, груба работна риза, черна кожена жилетка и бели гуменки и кой знае как успяваше да изглежда привлекателна и елегантна.

Дани видя гуменките и си помисли: *Каква страхотна идея!* Изглеждаха точно като онези, които бе носила като дете. От години не си бе купувала нещо подобно, но си спомняше колко са удобни. И много шик, разбира се. Особено в съчетание с дънки или други подходящи панталони. Може би би могла да изработи свой собствен модел и да го покаже заедно със следващата си колекция на спортни облекла.

Моника забеляза начина, по който Рик се усмихна на Кейти, и веднага се зачуди дали спят заедно.

Този въпрос не спираше да я тормози през цялата вечер, дори и след като Рик я представи на публиката, а след това каза: *Моника, написах тази песен за теб и тази вечер ще я изпея за пръв път.*

„Златното момиче“ беше запомняща се иронична балада за едно красиво, богато, русокосо момиче, което на пръв поглед си има всичко, с изключение на семейство и съпруг, който да го обича. Когато песента свърши, в залата изведнъж се възцари пълно мълчание, а след това тълпата избухна в бурни аплодисменти и овации. С мокри от сълзи очи Моника ръкопляскаше с останалите, после му изпрати целувка на благодарност.

Рик ѝ намигна и отново хвана китарата. Групата веднага засвири въодушевено мотиви от няколко песни, които, както предположи правилно Моника, бяха част от албума, който предстоеше да излезе. Двамата с Кейти подскачаха по сцената, правеха изразителни физиономии, докато кълчеха бедра и удряха задниците си в ритъма на музиката.

Моника знаеше, че Рик си избира най-привлекателните от многобройните си почитателки, които се въртят около клубовете, но никога не се бе притеснявала от мисълта, че той спи и с други жени. Но кой знае защо не можеше да пренебрегне искриците, които

прелитаха между него и това ново момиче. Съставът свиреше по-добре, синхронът им бе по-добър от преди и очевидно главната заслуга за това беше на Кейти.

— Страхотни са — изкрещя Дани, като се опита да надвика гълчавата. — Рик и Кейти са страхотен дует.

Моника се усмихна насила и кимна:

— Я, страхотен дует...

В два часа след полунощ, след три извиквания на бис, Джъстис лийг изсвири едно последно парче, музикантите махнаха прощално на публиката и напуснаха сцената.

— Ей — изкрещя Джак в ухото на Дани. — Май е време да оставим влюбените гълъбчета насаме. Може ли да те откарам до хотела ти? — Не ѝ остави почти никакво време да предупреди Моника, че си тръгва или поне да ѝ каже довиждане, просто я хвана заръка и я поведе към вратата. — Искаш ли да хапнеш нещо? Или пък да те заведе на разходка из Холивуд хилс?

Просто ей така.

Без никакви уговорки.

Преди да се осъзнае напълно, Дани вече седеше в открития корвет на Джак, който забързано се движеше по Мълхоланд драйв. Нощта беше невероятно красива. Само за разходки. Кръгла ярка луна висеше ниско в небето, което бе така ясно и осеяно с толкова много звезди, че приличаше на нарисуван декор за филм.

Джак отби край пътя и посочи светлините на града, които блещукаха в краката им.

— Много красиво, нали?

— Била съм в Лос Анджелис толкова много пъти, но никога не съм идвала тук — призна Дани. — Красиво е, Джак. Благодаря ти, че ме доведе тук.

— Удоволствието е изцяло мое. Аз ти благодаря, че се съгласи да дойдеш.

Дани затвори очи. Внезапно ѝ се зави свят, почувства се слаба и отпаднала. Дали беше от разликата в часовото време? Или нещо много по-сериозно от нарушение в биологичния ѝ часовник?

Момчешката наивност на Джак и непринудеността му ѝ допадаха много. Ако беше от неверните съпруги... *Но не беше.* Сепна се и бързо отвори очи. Пълната луна над главата ѝ я върна към онази

прелестна юнска нощ преди месец, когато тя и Нино се бяха любили на тревата. Лудост в лятна нощ? Не — здрав разум. Но ако сега се поддадеше на импулса да прекара нощта с Джак — това вече щеше да е лудост...

— Джак?

— Да? — наведе се напред той.

— Не искам да бъда груба и неблагодарна, но съм смазана от умора. Мисля, че трябва вече да се връщаме.

— Сигурна ли си? — Гласът му беше приглушен и изпълнен с надежда.

Дани потърка с пръст златната си венчална халка.

— Абсолютно.

Обяд в „Поло Лаундж“. Докато чакаше Моника, Дани помоли да ѝ донесат телефон в тапицираното в зелено сепаре — сепаре номер едно, за да отговори на някои от позвъняванията от сутринта.

Двадесет минути по-късно Моника се настани срещу нея.

— Закъсня — подкачи я Дани. — Сигурно си прекарала страхотна нощ.

— Я, страхотна. — Гласът ѝ беше кисел и изпълнен с раздражение.

— Значи така. И какво не беше наред?

Моника само се смръщи и даде знак на сервитьора да ѝ донесе менюто. И тя самата не разбираше всичко. Двамата с Рик се сбогуваха набързо с останалите, купиха си шест кутийки бира и една пица — Рик умираше от глад след всеки концерт — и се върнаха в хотела. Прекараха чудесно. Седяха заедно във ваната, пийваха бира и си слагаха един на друг в устата парчета пица. Опитваха се по всякакъв начин да подсилят нетърпеливото очакване на оня неизбежен момент, в който най-накрая, задъхани и отмалели, щяха да се отпуснат в прегръдките си.

Сексът с Рик беше умопомрачителен. Когато слънцето изгря над прихлупения със смог град, те вече се бяха любили два пъти и изтощени и доволно отпуснати спяха дълбоко.

— Звучи страхотно — въздъхна завистливо Дани. — И какъв е проблемът?

— Помолих го да ми разкаже за Кейти.

— Кейти?

— Момичето от състава. Червенокосата.

— Смяташ, че спят заедно?

— Всичко, което ми разказа Рик, бе, че е много смешно и нелепо точно аз да проявявам ревност. И че...

— Да? — подкани я Дани.

— И че ме обича. — Моника говореше толкова тихо, че Дани едва успя да долови думите ѝ. — Скарахме се жестоко... Затова закъснях.

— Не разбирам. Казал ти е да не се безпокоиш за Кейти, казал ти е, че те обича и въпреки това сте се скарали?

— Твърде е сложно за обясняване — изрече Моника и избърса носа си с ленена кърпичка. — Ние просто не сме един за друг. Това е всичко. Смятам напълно да скъсам с него. По дяволите, къде е храната ни?

Точно в този момент сервитьорът донесе напълно еднаквите им поръчки — топла пилешка салата, подправена с естрагонов оцет, и диетична сода. Моника си взе една хапка и бутна чинията си настрана.

— Не мога да хапна нищо — изплака тя. — Опитай се да ме поразсееш, *liebchen*. Каж ми какво се случи между теб и Джак.

— Абсолютно нищо. Честно! Признавам си, че по едно време се изкуших. Той е много сладък и... секси. Но аз съм *омъжена*.

На Моника ѝ се прииска да я попита дали брачните клетви за вярност някога са попречили на Нино да ѝ изневерява, но и двете знаеха чудесно отговора на подобен въпрос. Освен това Нино си беше Нино, а Дани си беше Дани.

Красива млада жена, която напоследък рекламираше един много нашумял сапун, се приближи до тях.

— Дани ди Портанова! Обожавам вашите дрехи! Казах на режисьора си, че трябва да ми позволи да се обличам с дрехи от вашата колекция през следващия сезон. Мисля, че сте страхотна...

— Много мило от ваша страна. Много ви благодаря. — Дани се усмихна топло.

Едва жената се бе отдалечила, когато Моника каза рязко:

— Щом харесва толкова много твоите дрехи, защо е облечена с костюм на Калвин Клайн!

— Холивуд! — разсмя се Дани.

— Е, щом не си се гушкала с Джак, какво прави цяла сутрин? — стрелна я Моника.

— Проучвах конкуренцията. Лина Лий. Джиорджио. Сен Лоран. Гучи. Бижан. Най-реномираните магазини на Родео драйв, където всички търговци се държат така, сякаш правят на клиентите си неограничена услуга, като признават съществуването им.

— Купи ли нещо?

— Не, но ми хрумна страхотна идея. — Очите на Дани се разшириха от възбуждане. — Моника, знаеш ли какво ѝ липсва на Родео драйв!

— Какво? — отпи от содата си приятелката ѝ. Слушаше Дани само с половин ухо.

— Ние!

— *Ние?*

— Моника, внимавай! Важно е.

— Слушам те.

— Това, което липсва на Родео драйв, е един специализиран магазин за жени като теб и мен. Магазин, който да е елегантен и изискан, но в който да е истинско удоволствие да се пазарува. Магазин, в който няма да се чувстваш на изпит всеки път, когато минеш през вратата му. Магазин, в който ще се продават дрехи само на „Графиня Дани“.

— Нещо като бутик?

— Точно така. Фирмен магазин. Ще го наречем „Графиня Дани“. Ясно и просто. Ще изложим всичките си колекции, включително и лицензираните продукти. Ще отворим още един такъв бутик в Ню Йорк. В някой от хотелите — в „Пиер“ или може би в Плаза. Два магазина на двете крайбрежия.

Предложението на Дани беше смело и рисковано. *Твърде* рисковано.

— Не мога да си го представя съвсем добре — отрони бавно Моника. — Какво точно знаеш за търговската част от бизнеса?

— Ще се научим. Аз съм доста схватлива. А и ти също. — Дани явно беше ентузиасирана. — Освен това ще назначим подходящи хора, които да ръководят магазините. Помисли върху това. Никой няма да продава продукцията ни по-добре от нас самите.

— Но това ще бъде свързано с огромни разходи...

— И какво? — изглежда я Дани предизвикателно. — Можем да си го позволим. А и няма да имаме никакви проблеми да получим кредит, ако се наложи.

Подобни обсъждания бяха характерни за деловото им сътрудничество. Дани беше по-импулсивната от двете, винаги готова да предприеме голям и рискован ход, без дори да си направи труда да провери дали разполага с предпазна мрежа в случай на неуспех. Моника действаше по-бавно и предпазливо. Когато въпросът опреше до бизнес, тя непоколебимо поддържаше тезата за максимална печалба при минимален риск.

— Припряна американка! — крещеше тя в момент на непоносимо напрежение.

— Предпазлива австрийка — викаше Дани в отговор.

Огромният им успех се дължеше на способността им винаги да намират най-удачното и най-балансираното решение.

— Е? — подкани я Дани.

Моника сви рамене.

— Струва ми се, че си заслужава да го обсъдим.

— Моника, това, което най-много обичам у теб, е необузданият ти ентузиазъм. — Дани се засмя саркастично. — Хайде, скъпа, да отидем и да наемем помещение на Родео драйв.

Ню Йорк

Лицето на Ървинг светеше като светофар на Хелуоин.

— Барбара, мила, имам страхотна изненада за теб!

Потупа джоба на панталона си.

На Бъни до смърт ѝ беше писнало да го ближе в кабинета му. Помисли си: *Пресвети боже, моля те, не му позволявай да извади грозния си увиснал член.*

Ървинг бръкна в джоба си, извади два самолетни билета и ги размаха пред лицето ѝ.

— Имам нужда от малка ваканция и искам да дойдеш с мен. Какво ще кажеш да прекараме заедно една седмица в луксозен хотел?

— О, Ървинг... — изгледа го свенливо Бъни, като в същото време не преставаше да се пита какво ли е намислил този път. — Аз не бих могла да си позволяя...

— Не говори глупости! Аз поемам всички разноси. Не се тревожи. Мога да си го позволяя. А и сега не е сезон на ваканциите и агентът ми направи голяма отстъпка. — Бутна в ръцете ѝ няколко проспекта. — Това е мястото. Хотел „Грейпфрут три“ в Сен Кроа.

Сен Кроа? На Върджин айлъндс?

Представи си безкрайните плажове и прозрачната синя вода. Ще плуват. Ще плават с яhti. Ще се гмуркат. Ще наблюдават залеза и ще отпиват от леденостудените тропически напитки. Как ли щяха да реагират близките ѝ в Хендерсън ако знаеха, че тя, Бъни Хестър, щеше да прекара цяла седмица в един шикозен хотел на Карибите? Та тя никога не бе излизала извън Щатите...

— Скъпи, аз съм най-щастливото момиче в целия свят! — Бъни бе останала без дъх от вълнение. Нежно го целуна по челото, а след това го изгледа с широко отворени очи. — Ами кучетата?

— Само ти можеш да си толкова загрижена дори и за кучетата! Зная, че ще ти липсват ужасно, но ще можем да ги оставим при ветеринар. Аз ще платя.

Точно така! Нека плати! Може пък да им се случи нещо. Може и да умрат, ако има късмет.

Бъни си купи черен бански костюм от колекцията на „Графиня Дани“, още един чифт от залелите цялата страна дънки на „Графиня Дани“ и една вечерна рокля, която не можеше да си позволи, но трябваше да има. Купи си и един булеварден роман, нови слънчеви очила, най-различни видове плажни масла и вече бе напълно готова за весели забавления под ярките слънчеви лъчи.

Но най-напред трябваше да стигнат дотам. Когато се качиха на самолета, ръцете ѝ трепереха, докато закопчаваше предпазния колан, а после се вкопчи в страничните облегалки и не ги пусна, докато самолетът не се издигна във въздуха.

— Не се боиш да пътуваш със самолет, нали? — загрижено я погледна Ървинг.

— Разбира се, че не. — Бъни се усмихна насмешливо, смутена от признанието си, че никога преди не бе пътувала със самолет.

Някъде по средата на полета стюардесата им донесе бутилка шампанско.

— Поздравления от екипажа! Вие сте младоженци, нали? Винаги познаваме. — Тя се усмихна закачливо. — Желаем ви приятно прекарване на медения месец.

Стомашното неразположение на Бъни се засили. Тези хора наистина ли вярваха, че тя би се омъжила за един толкова дърт пръдльо като Ървинг?

Едно такси ги закара, заедно с още две семейства, от летището в Сен Кроа до хотел „Грейпфрут три“. От едната страна на криволичещия път се разстиляше яркосиньото Карибско море. От другата, скрити под високите палмови дървета, се нижеха розови и жълти колиби, заобиколени от малки парчета земя.

— Що за хора са тези, които могат да живеят по този начин? — Ървинг я гледаше с недоумение и клатеше неразбиращо глава.

Бъни потрепери. *Хора като нея и семейството ѝ*. Бедността на острова бе потискаща.

Но не толкова, колкото се оказа самият хотел. „Грейпфрут три“ нямаше нищо общо с шикозния курорт, който си бе представяла в мечтите си. Беше мръсен, с олющени стени и изтърбушени матраци. Само за едно не бяха излъгали в проспектите — плажът наистина беше хубав, или поне изглеждаше хубав през обления в дъжд прозорец на спалнята им. Веднага щом пристигнаха в Сен Кроа избухна нетипична за сезона буря, която вся паника и безредици из целия Карибски басейн.

— Имаме все пак голям късмет — сподели администраторът на рецепцията. — Намираме се в опашката на урагана.

В продължение на четири дни валя като из ведро. Затворена в стаята си, съвсем сама с Ървинг, Бъни бе сигурна, че всеки момент ще лудне. От рум сървис отговаряха рядко на позвъняванията ѝ. А когато все пак се обадиха, вместо шампанското, което бе поръчала, ѝ донесоха някакъв воднист, невероятно сладък пунш.

„Бахама мама“ — така нарекоха питието.

— Но това са все пак *Върджин* айлъндс — разкрещя се тя.

Ървинг бе напълно доволен от възможността да се излежават в леглото, да играят карти и да се любят. Четири дни секс...

Та той е вече възрастен мъж. Откъде се взема силата и издръжливостта му? Така се питаше горчиво тя и на петия ден усети, че започва да я обзема параноя. Беше сигурна, че сервитьорите умишлено объркват поръчките ѝ. А и храната беше ужасна, изобщо не можеше да се яде.

На шестия ден дъждът най-сетне спря и слънцето проби дебелия облаци. Бъни се намаза с плажно масло номер петнадесет, грабна един шезлонг и се зае да прави тен. Ървинг веднага се настани до нея. Няколкото му кичура посивяла коса се ветрееха от лекия бриз.

Когато тя се изправи и се насочи към бара за диетична сода, напереният рус инструктор по сърфинг ѝ се усмихна похотливо и ѝ каза:

— Какво ще кажеш за една разходка до Бък айлънд? Ще вземем шнорхели и ще се погмуркаме. Ще ти покажа нещо наистина хубаво.

Бавно и преднамерено облиза устните си.

Не беше кой знае каква плувкиня, но бе готова на всичко, само и само да не прекара още един дълъг ден с Ървинг.

Само че Ървинг имаше друго предложение.

— Но, мила — вдигна той поглед от роман за Джеймс Бонд, — за какво ще се разкарваш чак дотам? Нали дойдохме тук да си починем, да поплуваме, да позагорим, пък и от време навреме... нали знаеш какво...

И ѝ намигна закачливо.

Бъни се усмихна дръзко и си помисли: *От време на време, а!*

Не бяха минали и два дни откак Дани се бе върнала в Ню Йорк, когато Юнис ѝ телефонира, за да се уговорят за тяхната вече превърнала се в ритуал ежемесечна вечеря в „Льо Перигор“.

— Баща ти много настоява да те види — събщи Юнис. — Мисля, че е загрижен за Нино.

Защо тогава Морис лично не ѝ се бе обадил, за да я запита за Нино? Но Дани само каза:

— Чудесно. Ще запазя маса за четвъртък, за осем часа.

Това, че ще направи резервация, означаваше, че тя ще плати сметката в края на вечерта, което Дани винаги правеше с удоволствие.

Това беше нейният начин да покаже на баща си, че е успяла не само в брака си.

„Льо Перигор“ беше украсен с елегантни бели покривки по масите, а усмихнатият учтив управител поздрави Морис по име и целуна ръка на Дани и Юнис. Сервитьорите изредиха почтително специалитетите за деня. Държаха се така, сякаш им представяха знаменитости, които заслужаваха да бъдат посрещнати с оглушителни аплодисменти.

За Дани „Льо Перигор“ бе свързан с безброй спомени от детството ѝ. Храната беше изключителна, но оставаше горчив привкус в устата ѝ само като си помислеше за многото вечери с Морис в този ресторант по времето, когато тя бе твърде закръглена млада госпожица.

— От това се пълнее много. Поръчай си писия на скара. — Морис винаги реагираше по един и същи начин на желанието ѝ да си пръча охлюви, напоени в подправено с чесън масло. — Вече си достатъчно дебела — казваше той и се мръщеше винаги, когато тя поискаше желирана патица с портокали. — Крем карамел? — възмущаваше се Морис, когато сервитьорът им донесеше листа с десертите. — Нямах ли някакво чувство за самоуважение и собствено достойнство?

Морис нямаше да се промени никога. Продължаваше да се отнася с нея като с дете и винаги, когато вечеряха заедно, се опитваше да поръчва вместо нея.

— Дъщеря ми ще започне със салата. След това прясна риба меч, печена на скара, разбира се. За гарнитура бихте могли да донесете малко карфиол. Съпругата ми ще вземе...

Но Дани бе пораснала. И вече се осмеляваше да му противоречи.

— Папа, ще ти бъда много признателна, ако ме попиташ какво бих желала да вечерям, преди да направиш поръчката...

Морис леко повдигна едната си вежда.

— Все още трябва да се въздържаш от някои храни. Сега си слаба, но кой знае... Някой ден ще...

— Ще напълнея отново? Не, не мисля, папа. — Дани се усмихна. — Но ако все пак напълнея, това ще си е лично мой проблем, не мислиш ли?

Юнис запали цигара. Не обичаше споровете и не можеше да разбере защо Дани никога не отстъпваше пред Морис, както правеше

самата тя.

Морис си поръча пържола със сос по беарнски.

— Морис, това е твърде тежко за теб — тихичко му напомни Юнис.

— Юнис, моля те...

— Какво става тук? — Дани бе изненадана да чуе, че Юнис се осмелява да противоречи на Морис.

— Не обръща особено внимание на холестерола си. И аз, и лекарят му се молим да внимава повече, но той не ще и да чуе.

— Но аз съм напълно здрав — изгледа я с раздражение Морис.

Сервитьорът им донесе бутилка „Шатоньоф дьо Пап“, отвори я, наля малко в чашата на Морис и го погледна.

— Monsieur Либерман?

— Добре, много добре. Прекрасен избор, Марк.

— Като заговорихме за вина, как е Нино? — попита Юнис, докато пушеше някак нервно.

Дани си помисли: *Благодаря, че отвори кутията на Пандора, Юнис.*

— Справя се чудесно, благодаря. „Силвър хил“ е чудесна клиника и програмата им на лечение е напълно подходяща за него. Той, разбира се, получава огромна подкрепа — особено от мен и лекаря си.

Морис хапна малко от пастета от гъши дроб.

— Защо е необходимо да харчите толкова много пари за тази клиника? Това е, което не мога да разбера. Не мислиш ли, че ако прекарваш повече време с него вкъщи, това няма да му е достатъчно, за да се възстанови?

Ето пак старата песен. Ако не бе сигурна, че това е невъзможно, би могла да се закълне, че Морис и Роберто са се наговоряли.

— Папа, персоналът в „Силвър хил“ е съставен от професионалисти, които знаят как да се справят с подобни проблеми. Аз не съм специалист.

— Не зная — поклати глава Морис. — Начинът, по който вие, младите, се отнасяте един към друг... Очи, които не се виждат, се забравят, нали знаеш? Ако бях изпратил бедната ти майка в някоя клиника, докато умираше, никога след това нямаше да си го простя.

Това си беше непозволен удар, дори и когато идваше от Морис.

— Папа — отбеляза тихичко Дани. — Има огромна разлика между Нино и мама. Той *не умира*.

Извини се сковано и се насочи към тоалетната, като едва успя да сдържи сълзите си, докато не се скри зад вратата на най-близката кабинка. След всичките тези години, след всичко, което бе постигнала, една добронамерена забележка на баща ѝ беше в състояние отново да я превърне в малко момиченце, неудържимо хълцащо в банята.

Колко време ще му трябва още, за да види в нея жената, в която се бе превърнала, а не някогашната му дебела непохватна дъщеря, която никога не можеше да свърши нещо както трябва? По дяволите, папа, помисли си тя, докато пускаше водата в тоалетната. Не можеш ли поне веднъж да ме оставиш на мира?

Дани изми лицето си, сложи си нов грим и взе важно решение. Твърде дълго бе оставяла забележките му без коментар. Освен всичко останало, което бе постигнала, Дани бе култивирала у себе си твърде силно чувство за собствено достойнство, което не ѝ позволяваше да преглъща мълчаливо критичните забележки на Морис. Успяла бе да се справи с Роберто. Ще трябва да си поговори и с баща си.

Тя изправи рамене, усмихна се насила и се върна на масата си.

— Папа — трепереше от напрежение гласът ѝ — Нино е оставен да се справя сам с проблемите си. Той получава възможно най-добрата медицинска помощ, която може да се купи с пари. Не очаквам да разбереш постъпките и мотивите ми, но ще ти бъда безкрайно благодарна, ако запазиш личното си мнение за себе си и ми спестиш забележките си.

Морис чак примигна от изненада. Дъщеря му никога преди не бе разговаряла с него по този начин. Очите ѝ, които толкова приличаха на неговите, сякаш го предизвикваха да продължи спора. Значи може би е прекалено груб и строг с нея.

— Как беше в Лос Анджелис — побърза да смени темата на разговора Юнис.

— Страхотно. — Дани внезапно изпита силен глад и лапна по-голяма част от рибата си. — Смятам да отворя там магазин. На Родео драйв. А и в Ню Йорк — може би в Плаза или където успея да намеря свободно помещение.

— О! — Юнис изпъна шия подобно на модел на Модилиани. — Каква хубава идея!

Хубава? Това едва ли бе прилагателното, което би избрала Дани, за да опише откриването на два изключително скъпи и изискани магазини. Но тази реакция бе типична за Юнис, която обичаше да се плъзга по повърхността на живота и никога не си създаваше каквито и да било неприятности и усложнения.

— Просто не мога да разбера защо ти е необходимо да ходиш чак в Лос Анджелис — измърмори Морис. — Но ти изглежда знаеш какво да правиш с този твой бизнес щом печелиш толкова много пари. — Присегна се и свенливо я потупа по ръката. — Хората постоянно ме разпитват за богатата ми дъщеря. И знаеш ли какво им отговарям, Дани? Казвам им: *Моята дъщеря нямаше нужда да се омъжва за богат мъж. Тя си е родена богата.* И това е самата истина. Наследила си изискаността и усета към модата от майка си и моята деловитост и уменията да се справям с бизнеса. Много се гордея с теб, Дани...

Дани бе толкова развълнувана от този безпрецедентен израз на любов от страна на баща ѝ, че едва успя да проговори.

— Благодаря ти, папа. — Гласът ѝ беше глух и треперещ. — Това означава много за мен.

Дани остави Морис да поръча обичайните три кафета. Но този път той я изненада.

— Искаш ли десерт? — я попита, а очите му заблестяха дяволито. — Какво ще кажеш за един крем карамел?

[1] Известна марка минерална вода. — Б.пр. ↑

[2] Леко италианско пресносолно сирене — Б.пр ↑

ГЛАВА ПЕТА

Пирея, Гърция

Роберто прекарваше ужасно лято. Най-важен за него бе проблемът с Нино, до когото изобщо не можеше да се добере след постъпването му в онази клиника за алкохолици. Роберто бе предприел безжалостна кампания срещу снаха си и управата на клиниката. Засипваше ги с телеграми и телефонни разговори, заплашваше ги със съдебни дела. Но без никакъв резултат. Така и не можа да получи достъп до Нино.

За всичко бе виновна снаха му. Роберто бе сигурен в това. Тази еврейска лисица, която искаше да контролира всеки и всичко. Нино не беше никакъв алкохолик. През ума му минаваха страховити мисли, представяше си какво би могло да се случи със сина му в „Силвър хил“ или „хол“^[1], или както там се наричаше. Ами ако го държат против волята му, ако му даваха лекарства, за да го дезориентират, за да го накарат да повярва, че е болен или луд?

А и на всичкото отгоре се бе ангажирал с тази обиколка из Егейско море на борда на яхтата на търговеца на оръжие от Кувейт Салим Абу Фауд. Един от най-богатите хора на света, Абу Фауд често купуваше големи партиди от виното на семейство Ди Портанова чрез един много сигурен и дискретен посредник. И въпреки това поканата му да му гостува за една седмица на борда на яхтата му бе напълно неочаквана и изненадваща.

Съпругата на Роберто, Бенедета, бе очарована от поканата. Беше слушала за яхтата на Абу Фауд, наречена на името на съпругата му. Да прекарат цяла една седмица на борда на „Фатима“ сред почти митичния й блясък и разкош — басейн с олимпийски размери, огромно легло в спалнята, широко почти три метра, дискотека, която побираше петстотин гости, специално поръчани ониксови и златни прибори във всичките сто бани, частен фризьорски салон, сателитна комуникационна система, площадка за хеликоптери... това беше лукс и разточителство, които впечатляваха дори и изтънчената Бенедета.

Беше ходила до Милано, за да си купи най-модните и най-подходящи за случая облекла и почти бе влудила съпруга си с предположенията си за това кои ли ще бъдат останалите гости. Короновани особи? Държавни глави? Хора на изкуството?

Бенедета тайничко се молеше Франк Синатра да е измежду поканените.

Вълнението на Бенедета доставяше голямо удоволствие на Роберто. Тя беше чудесна жена, идеална съпруга и той бе доволен винаги, когато можеше да ѝ достави някаква радост. Лично той предпочиташе да прекарат тази седмица в лятната им вила в Асоло. Но нито едно разумно човешко същество не би отклонило поканата на такъв богат и влиятелен мъж като Абу Фауд, ако, разбира се, нямаше достатъчно основателна причина за това.

Летяха със самолет до Атина, а след това пропътуваха разстоянието от летището до пристанището на Пирея в една от лимузините на Абу Фауд.

— Кой друг, мислиш, ще е на борда? — попита Бенедета за пореден път.

Роберто сви рамене и със задоволство огледа елегантно облечената си съпруга. Бенедета бе напълно подходяща за името Ди Портанова. Но и тя самата, разбира се, произхождаше от семейство на аристократи с много известно потекло. Единствено наследството и произходът имаха значение — любовта преминаваше бързо, а секс човек можеше да намери навсякъде. Роберто и Бенедета не спяха заедно от години. И какво от това? Разбираха се като брат и сестра. Уважаваше я така, както би уважавал майка си. Ако и синът му си бе намерил такава жена...

— Добре дошли! Добре дошли! — Самият Абу Фауд им махна от борда на „Фатима“, след като бяха преминали през детектора за метални предмети, а хората от охраната бяха отметнали имената им в списъка още върху застланото мостче, което отвеждаше на яхтата. — Граф Ди Портанова! А тази красива жена сигурно е очарователната графиня. Наистина ми оказвате голяма чест.

Абу Фауд бе леко прегърбен, напълно плешив и грозен по начин, който жените кой знае защо смятаха за много секси. Имаше малки тънки пръсти, които непрекъснато си играеха с една броеница, а на лявото си око носеше черна превръзка. Според слуховете окото му е

било изкълвано от ястреб, насъскан от някакъв негов конкурент в бизнеса.

— Заповядайте! Моят скромен дом е и ваш. Каквото и да желаете... — Абу Фауд посочи към един облечен в бяло член на екипажа, който стоеше неподвижно встрани от тях. — Вашият прислужник ще ви го достави.

Известен с легендарната си щедрост, Абу Фауд говореше напълно сериозно. Секс, наркотици, храна, вино — гостът трябваше само да изрече какво иска и всеки негов каприз щеше да бъде задоволен.

— Кога ще отплаваме? — попита Бенедета, очарована от гостоприемството на домакина им.

— Веднага щом пристигне и последният ми гост. И както казват американците, за вълка говорим, а той в кошарата. Ето я и нея.

Роберто и Бенедета се усмихнаха и погледнаха към пристигащата гостенка.

— Guten Tag^[2] — поздрави весело Карола.

Устата на Роберто пресъхна. *Карола... Какво, по дяволите, прави тя тук?* Беше й споменал за тази обиколка, но тя не бе отвърнала нито дума... Тази кучка! — гневно си помисли той. Може би това бе представата й за истински сполучлива шега. Как ли се е забавлявала с идеята да го изненада... Скръцна със зъби, ужасен от идеята да прекара цяла седмица на една яхта, без значение колко е голяма, с жена си и любовницата си.

— Карола! — Абу Фауд преливаше от възторг. — Добре дошла, добре дошла! Толкова се радвам, че се съгласи да приемеш скромната ми покана. Позволи ми да те представя на графиня Ди Портанова. Ти, разбира се, вече се познаваш със съпруга й Роберто?

— Разбира се — кимна Карола, която изглеждаше блестящо в белия си ленен костюм на Живанши. Подаде ръка на Бенедета. — Много се радвам да се запозная с вас, графиньо. Съпругът ви и аз сме стари приятели, така да се каже.

— О, така ли? — Бенедета се усмихна и погледна към съпруга си за обяснение.

Роберто си помисли, че ще се напикае в панталона си. Каква ли щуротия бе намислила този път Карола?

— Но разбира се — изведнъж се натъжи Карола. — Когато съпругът ми се... разболя и аз бях принудена да поема бизнеса, имах нужда да се посъветвам с някого, на когото можех да имам доверие. Наши общи приятели предложиха да се доверя на вещите напътствия на вашия съпруг.

Бенедета засия.

— Надявам се да ви е помогнал...

— Разбира се. — Карола беше напълно искрена и много убедителна. — Той ми даде точно това, от което се нуждаех. Роберто — нали нямаш нищо против да те наричам Роберто? — за мен е истинско удоволствие да те видя отново след всичките тези години.

Роберто все пак успя да се усмихне, макар и сковано.

— Удоволствието е изцяло мое, фрау Фон Райх!

— Хайде, хайде — намеси се Абу Фауд. — Престанете с тези формалности. Макар че, ако днес ще си говорим истината, удоволствието е мое, защото успях да организирам тази малка изненада. Макар че, трябва да го призная, Карола ми подхвърли идеята. Толкова е приятно да ви видя тук всички заедно. Какво ще кажете да се присъединим към другите гости на горната палуба за по едно питие?

— Звучи чудесно. — Преливаща от ентузиазъм, Карола хвана Бенедета под ръка. — Трябва да си побъбрим и да се опознаем по-добре. Нещо ми подсказва, че имаме много *обща неща*. Идваш ли, Роберто?

Лицето на Роберто беше пребледняло от ярост.

— Идвам веднага, Карола.

Бенедета, която изобщо не долавяше възникналото напрежение, се усмихна доволно. Роберто работеше твърде много, а на всичкото отгоре напоследък възникнаха и тези неприятности с Нино. На борда на тази яхта най-сетне щеше да има възможност да се поразтовари.

Списъкът на гостите на Абу Фауд приличаше на част от Международния регистър на най-известните личности. Франк Синатра го нямаше, но Бенедета изобщо не бе разочарована. Имаше толкова много други забавни и интересни хора — един английски херцог със съпругата си (пряко свързан с английския двор), един немец — олимпийски златен медалист по вдигане на тежести, който по-късно се бе превърнал във филмова звезда, и съпругата му, дъщерята на

предишния американски вицепрезидент, собственикът на една шведска автомобилна компания, един известен в цял свят фотограф на актови снимки.

— Но къде е съпругата на Абу Фауд? — прошепна Бенедета, след като се запозна с всички. — Къде е Фатима?

— В дома им в Кувейт заедно с трите им дъщери. Тяхната религия не им позволява да се показват с открито лице на обществени места.

Карола, дочула разговора им, побърза да се намеси.

— Макар че това не е единствената причина, заради която Фатима не е тук. — Тя посочи дискретно към една млада брюнетка, която се печеше на палубата. — Това там е любовницата на Абу Фауд.

— Не! — Бенедета беше шокирана. — Какъв е този мъж, който се перчи пред целия свят с неверността си?

Карола потрепери.

— И аз не мога да го разбера. Самият факт, че има любовница, е достатъчно ужасен. Нали така, Роберто?

— Да, наистина — смънка сковано Роберто, като едва сподави желанието си да размаже усмихнатото лице на Карола.

Вечерята беше пищна и разточителна, приготвена от главния готвач на Абу Фауд, който бе ученик на прочутия френски готвач Пол Бокюз. Блюдата бяха изискани, подобно на официалната трапезария, в която гордо висяха две картини на Пикасо и едно изключително красиво голо тяло на Реноар.

След това на гостите бе предложено да избират между два филма, прожектирани в различни зали. Твърдо решен да избягва Карола, Роберто изчака да види кой филм е избрала тя, преди да се запъти в противоположната посока.

Но той знаеше прекрасно, че не бива да подценява невероятния талант на Карола да създава неприятности. Докато „Фатима“ се плъзгаше леко по повърхността на Егейско море, Карола продължи да си играе на котка и мишка с Роберто и нищо неподозиращата Бенедета. Заговаряше ги в басейна, в залата за билиард, на палубата, в гимнастическия салон и из живописните островчета, на които спираха, за да ги разгледат и да си напазаруват.

За четвъртия ден от плаването Абу Фауд бе планирал една експедиция до Андрос, най-северния остров от Цикладите. Големите

лодки превозваха гостите до острова. Роберто, решил да прекара поне един ден без Карола, направи всичко възможно, за да се отърве от нея. Но тъкмо когато лодката им бе готова да се отдели от яхтата, Карола се спусна тичешком по трапа.

— Здравейте — махна им тя. — Пропуснах предишната лодка. Ще имате ли нещо против, ако се присъединя към вас?

— Не, разбира се — отговори ѝ Бенедета и ѝ махна в отговор.

— Не можем ли поне за миг да останем сами по време на това пътуване! — промърмори ядно Роберто.

Бенедета се намръщи. Рядко се осмеляваше да критикува мъжа си, но никак не му приличаше да е толкова коравосърдечен.

— Прояви малко състрадание и съчувствие, Роберто — ласкаво го укори тя. — Бедната жена е имала толкова труден живот, а сега е съвсем сама.

Роберто се намръщи, но не каза нищо, когато Карола, облечена само в късичка прозрачна риза над силно изрязания си бански, стъпи в лодката и се настани до него.

— Такъв прелестен ден! Надявам се, че не се натрапвам. — Гласът ѝ трепна несигурно.

— Не, не — увери я Бенедета. — За нас е удоволствие, нали, Роберто?

— А... точно така.

Карола бе седнала толкова близо до него, че той усещаше парфюма ѝ, а когато се наведе напред, за да нагласи каишката на единия си сандал, той едва успя да се въздържа да не протегне ръце и да покрие гърдите ѝ. Ах, да докосне тези гърди... да си поиграе с език с тези големи розови зърна... Членът му започна да се втвърдява и от устата му се отрони леко стенание.

— Роберто? — изгледа го угрижено Бенедета.

— Пристъп на киселини — избъбри бързо Роберто. Кръстоса крака, за да прикрие издайническата подутина в шортите си.

— Отбий се в кабината ми като се върнем — намеси се Карола. Гласът ѝ преливаше от състрадание. — Имам *нещо*, което веднага ще те облекчи.

Столицата на острова се оказа точно толкова живописна, колкото им бе обещал Абу Фауд. Но Роберто така и не можа да оцени прелестите на венецианската крепост и на музея на съвременното

изкуство. Влачеше се след жена си и любовницата си, изгаряше от страстно желание, копнееше да сграбчи Карола, да я хвърли връз покрития с мрамор площад и да ѝ го начука под палещото следобедно слънце.

Единственото, което можеше да направи, бе да потърси някоя мъжка тоалетна и с мастурбиране да облекчи изгарящата го болка.

Но не, реши той. Карола си го търсеше. Отмъщението му щеше да бъде много по-сладко, ако почакаше малко.

Когато се върнаха на яхтата, все още разполагаха с достатъчно време, за да подремнат и да вземат по един душ, преди да им сервират коктейлите.

Роберто приседна на леглото и Бенедета го погледна разтревожена.

— Какво ти е?

— Нищо сериозно. Просто още един пристъп на киселини.

— О, Роберто... — Не можеше да понесе мисълта, че съпругът ѝ е неразположен. — Ами хапчетата на Карола? Да отида ли да ги взема?

— Не — поклати глава Роберто. — Ти си почивай. Аз ще отида.

Почука силно на вратата на Карола. Вратата се отвори на мига, сякаш Карола бе очаквала посещението му. Стоеше гола и го гледаше.

— Чудех се колко време ще ти е нужно, за да дойдеш. — Гледаше го и се смееше.

— Влез вътре преди някой да те е видял — изсъска Роберто, бутна я в каютата и затръшна вратата. — Ти си луда!

— Ја, и ти точно заради това ме обичаш. — Изви гръб като котка, сякаш и с голото си тяло му се присмиваше.

Или тя беше луда, или той.

— Ти, безсрамна кучко, какво, по дяволите, правиш на тази яхта! Дошла си тук да ме измъчваш ли? Можеше да проявиш малко уважение поне към...

— О, Роберто, я млъквай! — прошепна Карола и обви ръка около кръста му. — Тук съм, защото искам Абу Фауд да инвестира заедно с мен в няколко оръжейни предприятия. — Разкопча панталона му и затърси пениса. — Ах, ето че открих и твоето оръжие...

Езикът ѝ се спусна бързо към ухото му. Роберто простена, докато пръстите ѝ стискаха силно набъбналия му член.

— Карола, искам да те чукам. Сега!

— И ще го сториш. — Хвана го за ръка и го поведе към леглото. — Шампанско? — В съда за лед се изстудяваше бутилка „Луи Рьодерер“.

— Стига игрички, Карола! Лягай и разтваряй крака!

— О, много обичам, когато разговаряш с мен по този начин — изръмжа дрезгаво Карола.

Той изохка, когато докосна влажните ѝ външни устни, но се въздържа и съвсем леко пъхна върха на члена си в нея.

— Искаш ме, Карола, нали? Признай си, кучко! Ти ме искаш!

— Ја, ја, искам те. — Задъхваше се от желание.

Той проникна бързо в нея, забравил всичко друго, освен жаждата да задоволи изгарящата го страст. Влизаше в нея с всичка сила — веднъж, дважд, трети път и изведнъж се изпразни, разтърсван от конвулсии и останал без дъх.

— Ах, ја! А сега мен, ја! — Карола въртеше бясно таза си, опитвайки се да използва последните секунди от ерекцията му.

Роберто се отдръпна грубо от нея.

— Още ли си възбудена?

— Ја, ја! Знаеш, че съм. Помогни ми да свърша, помогни ми да се охладя. Роберто, моля те...

Той се усмихна и загреба от ледника цяла шепа ледени кубчета.

— Може би това ще те охлади, Карола.

Тя изрева от изненада, когато той изсипа натрошения лед на вагината ѝ.

— Ще се видим на вечеря, Карола.

Чашата, която захвърли след него, едва не го уцели.

— Твърде дълго е седяла на слънце — разсъди Бенедета, когато Карола не се появи на вечеря. — Но поне ти се чувстваш по-добре, нали, Роберто?

Той кимна с усмивка:

— Да, любов моя. Много по-добре.

Ню Йорк

Бъни се усмихна щастливо и разряза пържолата си, която беше толкова алангле, че в дъното на чинията ѝ се бе събрала малко кръв.

Независимо в какъв ресторант я водеше Ървинг — френски, италиански, за морски деликатеси, Бъни винаги си поръчваше пържола алангле, *моля ви, не я препичайте*. Но тази вечер, като специална изненада по случай рождения ѝ ден (ставаше на двадесет и една, макар че дори Ървинг не знаеше на колко години е), Ървинг бе решил да я заведе в „Палм“ — един от най-известните нюйоркски ресторанти, прочут с пържолите, които приготвяха.

Ресторантът не притежаваше изтънчена атмосфера и стил. Беше препълнен с дебели мъже в раирани костюми, които говореха за бизнес на чаша мартини и порция филе. Освен себе си Бъни преброи само още четири жени, които бяха облечени като скъпоплатени проститутки.

— А ти какви смяташ, че са? — изсумтя Ървинг, когато тя му ги посочи.

— Сигурен ли си, че не искаш да опиташ пържолата ми? — попита Бъни, макар да знаеше чудесно, че Ървинг дъвчи трудно с протезите си.

— Не, не. Хапвай си и се забавлявай — продължи той да чопли прегорялото филе от скумрия. На тези цени трябваше да му предложат поне едно свястно парче риба. Но щом малката му кукличка беше щастлива...

— Малко пържен лук?

Той поклати глава.

— Обичам го, но стомахът ми не го понася. Кара ме да се оригвам... Е, рожденичке, харесва ли ти заведението?

— М-м-м. Да. Много ти благодаря, скъпи.

Ървинг се захили. Нямахше търпение да види изражението на лицето ѝ, като отвори подаръка, който ѝ бе приготвил.

— Ървинг, каза ли на Хоуи и Стюарт, че смяташ да ми увеличиш заплатата?

— Скъпа, хайде да не започваме отново. Знаеш, че ако можех, щях да ти дам тези пари.

— Това, което зная, е, че наистина заслужавам повишение. Работя по-упорито и стоя по до късно от всеки друг в тази компания. Така ли е?

— Така е, разбира се. Но сме възприели определени процедури и правила, имаме бюджет...

— Заеби бюджета!

Ървинг се огледа притеснено наоколо.

— Барбара, моля те...

— Извинявай. — Бъни се усмихна насила. Не беше избрала най-подходящия момент. — Наистина съжалявам, Ървинг. Но понякога се чувствам толкова недооценена...

Сервитьорът дойде да прибере чиниите им, а Бъни остави Ървинг да мисли върху последните й думи.

— Едно парче сладкиш с извара и шоколад. Едно голямо парче — нареди Бъни на сервитьора.

Ървинг се присегна през масата и хвана ръката й.

— Аз те ценя. Но те определят повишенията.

— О, скъпи! Мислех си, че ти си шефът...

Уау! Това негово момиченце наистина е безпощадно!

— Аз съм, кукличке, но те са пък част от бизнеса. Добре де, обещавам още утре да поговоря с тях.

Бъни потисна въздишката си.

— Разбира се, Ървинг.

Вече всичко й беше ясно. Както обичаше да казва баща й — от тази крава май че нямаше какво повече да се издои.

— Обадиха ли се много хора да те поздравят за рождения ден?

— О, както обикновено. — Включително и едно обаждане за нейна сметка от майка й, скъперницата. С най-добрия си, характерен за Лонг Айлънд акцент, Бъни бе казала на телефонистката: *Съжалявам, Барбара не е тук. Не зная и кога ще се върне. Дочуване.*

Може би старата Ирма Рай смяташе да използва рождения ден като повод да й измъкне малко пари. Всички в Мокасин ботъм смятаха, че тя е богата просто защото живее в Ню Йорк. *Да вървят по дяволите!*

— Имам един малък подарък за теб — обяви най-накрая Ървинг и извади малко красиво опаковано пакетче.

Бъни застина като видя, че кутийката е от „Фортуноф“. Моля те, нека не е годежен пръстен, замоли се безмълвно тя. Това ще развали всичко.

В кутийката имаше чифт красиви диамантени обеци.

— О, Ървинг, каква чудесна изненада! Невероятно красиви са! Никога не съм притежавала нещо толкова скъпо и изискано.

— Нищо не е достатъчно красиво за моята малка кукличка. — Ървинг се усмихна. — Ти заслужаваш най-доброто.

— А сега и аз имам една изненада за теб, скъпи! — Бъни наведе срамежливо глава. Когато отново го погледна, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Ървинг, скъпи, как ще се почувстваш, ако станеш татко още веднъж?

Ървинг я изгледа ужасен. Тя шегува ли се? Баща? На неговата възраст? И то с това момиче, което едва ли бе достатъчно голямо, за да му бъде дъщеря... Че защо не е взела предпазни мерки...

— Ти не си...

Бъни кимна сериозно.

Какъв скандал! Той сграбчи кърпата и изтри потта, избила по челото му. Беше луд по Барбара. Тя го караше да се чувства отново жизнен и щастлив. Но да има дете от нея? Ще трябва да се оженят. Как щеше да погледне в очите Хоуи и Стюарт, да не говорим за сестра му и зет му.

— Барбара, сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна, Ървинг — промълви момичето. — Предполагам, че при някое от нашите... Знаеш какво, просто сме допуснали грешка. Е, какво ще кажеш?

Стомахът на Ървинг стана на топка от страх.

— Барбара...

Още само миг и щеше да повърне цялата си вечеря върху масата.

— Но ти не си щастлив, скъпи! — Гласът ѝ беше напълно спокоен и безизразен. — Не искаш да родя бебето ти. И то е, защото не съм shiksa, нали?

— Не, не е това.

Бъни преглътна голяма хапка от сладкиша.

— Ървинг, аз не съм някаква малка играчка, която да захвърлиш, след като ѝ се наситиш. Ти си ми длъжник, Ървинг. Наистина си ми длъжник.

Той посегна с треперееща ръка за чаша вода. Това ли беше малкото сладко момиченце, което бе взел под крилото си?

Беше я повишил, беше я настанил в хубавия ѝ апартамент...

— Бих могла да направя аборт. Само че това ще ти струва известна сума — предупреди го Бъни и лапна още едно парче сладкиш.

— За аборта. Тук дори не става дума за мъките и душевните терзания, които ще изпитам, докато *убиват* детето ми.

Червата му се раздвижиха застрашително. По цялото му тяло изби студена пот. Силна болка прободеше гръдния му кош.

— Добре. Всичко, което пожелаеш, Барбара. Аз...

Ървинг изглеждаше толкова болен и нещастен, че Бъни едва не се смили над нещастника. Но след това си помисли за Мокасин ботъм и за усилията, които бе положила, за да се измъкне от мизерията. Стисна юмруци, отпусна ги в скута си и продължи:

— Любовта не е евтина, Ървинг. Нито пък аз. Искам да ми изплатиш веднага пет хиляди долара, както и да поемеш наема за апартамента ми за следващата година. Плюс нова работа при Дани ди Портанова.

— Дани ди Портанова? Откъде знаеш, че има свободно място при нея?

Бъни сви рамене.

— Не зная. Но с великолепните препоръки, които ще ми дадеш, тя ще ми намери работа в компанията си.

Кой знае как, Ървинг успя да събере достатъчно сили, за да подпише сметката и препъвайки се излезе от ресторанта. Бъни го хвана за ръка и го поведе към едно такси.

— Не се безпокой — не спираше да чурулика тя. Всичко ще се подреди чудесно Лека нощ, Вообоо^[3]!

Точно така, помисли си нещастно Ървинг. Най-голямата грешка, която бе допускал някога. Какъв глупак е бил! Ако някога се разчуеше тази история, той никога повече нямаше да може да покаже лицето си на Седмо авеню. Пет хиляди, за да откупи... по дяволите! Пет пари не даваше за това, но да го изиграят по толкова баламски начин... А на всичкото отгоре трябваше да я натресе и на Дани, към която се отнасяше като към своя дъщеря. Дори и сега, когато се бе превърнала в такава знаменитост, тя продължаваше да се обръща към него за съвет. Барбара беше права — ако той я помолеше, Дани щеше да я назначи.

Е, да, Барбара беше работяга, опитваше се да се успокои той. Бързо усвояваше... Беше и много умна.

Прекалено умна. Да вървят по дяволите всички млади мадами! От тук нататък щеше да се захваща само с приятни еврейски вдовици...

Преместването ѝ в „Графиня Дани, Инс.“ беше най-сполучливия досега удар на Бъни. Макар че само няколко етажа дяляха „Ъ. Блат и синове“ и „Графиня Дани, Инс.“, разликата между двете компании беше огромна.

„Графиня Дани“ притежаваше класа. Истинска класа. Като се започне от шумолящата кремава канцеларска хартия с подписа на Дани в горната част на всеки лист, изписан с нещо подобно на кървавочервено червило, и се стигне до мраморните бани и боядисаните в бяло офиси и помещения за ревюта. Дори и кухнята беше изискана — с вградена микровълнова фурна и хладилник, постоянно зареден със сода и минерална вода.

Не бяха жалени средства, за да се осигурят удобства за персонала, който в по-голямата си част бе съставен от млади и енергични хора. Не като при Ървинг Блат, където повечето от работещите в компанията, с изключение на Хоуи и Стюарт, бяха с единия крак в гроба. Ървинг вече дори бе избрал ковчег си. Слава богу, че не бе принудена повече да се примирява с киселия дъх на целувките му и с грапавия му, непохватен език между краката си. Сексът беше толкова отвратителен. Не можеше да разбере защо „Козмо“ и всички останали списания вдигаха толкова шум за нещо толкова грубо, толкова противно и животинско.

Но сега, когато вече бе в „Графиня Дани“, в *кадилака на модната индустрия*, всичко това беше зад гърба ѝ. А един ден неминуемо щеше да се изкачи на върха.

Все още не знаеше как точно ще го постигне. Разбираше, че Ървинг я е представил пред Дани като завършен, всестранно надарен моден факир, но истината бе, че тя не бе кой знае какъв дизайнер. Вярно, познаваше нещата в дълбочина и бе посещавала моделиерски курсове, но в „Графиня Дани“ имаше хора, много по-талантливи от нея.

Умна и проникателна, тя се затвори в библиотеката и се захвана с броевете на Вог от тридесетте и четиридесетте години, като се надяваше да почерпи от там някакви идеи и да създаде нещо наистина оригинално. Оставаше в офиса до късно, след като всички останали си тръгнаха, и изучаваше моделите на другите дизайнери. Понякога се

промъкваше дори в кабинета на Дани, четеше документите и разглеждаше скиците ѝ. Точно при едно от тези посещения късно през нощта тя откри няколко предварителни скици на Дани за следващата пролетна колекция.

Въпреки че скиците бяха съвсем груби и незавършени, Бъни изпита истинско вълнение. Подплънки на раменете придаваха нова линия на класическата „Падаща рокля“. Саката се връщаха към модата на тесните ревери от петдесетте години. Панталоните бяха с дължина до глезена и съвсем тесни. Вярна на себе си, Дани бе добавила причудливи тънки вратовръзки и прилични на кошери прически.

В долния край на една от страниците беше надраскана къса бележка: *Нова вълна. Блонди. Червено червено червено червено. Да поговоря с Моника за „СВГВ“.* Също и ново име за козметичната серия.

Бъни гледаше озадачено бележката, а след това я преписа върху листче хартия, за да помисли върху нея на спокойствие.

Бавно, но сигурно се ориентираше в „Графиня Дани“. Вече знаеше на кои хора може да се довери и с кои трябва много да внимава. Ким Уонтънейбъл изглеждаше сваятна, но от тази противна Моника направо я побиваха тръпки. Останалите момичета от персонала я интересуваха само дотолкова, доколкото понякога обядваше с тях и научаваше по някоя клюка. Но приятели? За какво са ѝ! Не се интересуваше от хора, които просто не можеха да ѝ помогнат да се изкачи на върха.

Беше два часът през нощта и трескавата дейност в „При Лъки“ бе понамаляла. Както обикновено, за някои от посетителите нощта се бе оказала истинска катастрофа. За други, между които и Моника, това бе една от нощите, които напълно я компенсирала за всички пари, изгубени през седмицата.

Въпреки че не бе суеверна по природа, винаги когато играеше бакара, както бе направила и тази вечер, тя постоянно залагаше на банката, при което много по-често имаше печеливши ръце. За неин късмет тази вечер играеше срещу трима от постоянните посетители на „При Лъки“, както и срещу една гостенка-англичанка, която Моника познаваше от Кан. Жената беше въздух под налягане — посредствена

комарджийка, която непрекъснато губеше. Тя обаче бе донесла на Моника късмет, както и малка спретната купчинка чипове, които възлизаха на тридесет хиляди долара.

Никак не беше лошо, като се има предвид, че бяха играли само час.

Едва успяваше да се контролира и да сдържа радостта си, докато прибираше печалбата.

— Мадам, господа — кимна на крупнето и на останалите играчи, — за мен бе истинско удоволствие.

— О, я се шибай, Моника — отвърна ѝ добронамерено Бъзи Стендиш.

Бъзи бе наследник на една индустриална американска фирма и богатството му бе с такива размери, че той често проиграваше само за една нощ цялата годишна заплата на един работник от поточната линия в предприятията му.

Моника потупа Бъзи по рамото.

— Утре ще се видим отново, ја?

— Утре е петък. Отивам в Монте Карло за уикенда, не помниш ли? Сигурна ли си, че не искаш да промениш решението си и да дойдеш с мен?

Сигурна бе. В Монте Карло винаги беше много забавно, а Бъзи бе изключителен домакин, само че имаше твърде странни и изкривени представи за секса. Скоби по зърната на гърдите ѝ и клизми с шампанско — това бе твърде далеч от разбиранията на Моника за приятен и чувствен секс.

— Благодаря все пак. Може би ще можем да вечеряме заедно следващата седмица.

Комарджийската неудачница хвърли картата си на масата и изгледа яростно Моника.

— На мен вече ми стига. Надявам се, че аз няма да те видя утре вечер.

Изправи се и се отдалечи нафукано.

— Какъв ѝ е проблемът — изхили се Бъзи.

— Малко спечели, малко загуби. — Моника сви рамене. — Утре рано трябва да ходя на работа. Лека нощ, момчета.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне от вълнение. Винаги, когато печелеше големи суми, се чувстваше по този начин. Беше истински

въодушевена от победата, от мисълта, че ще прибави още пари към купчинката, която държеше в сейфа на спалнята си.

Обичаше интимната обстановка на „При Лъки“. Седнали около масите за бакара или погълнати от рулетката, тя и останалите играчи никога не обсъждаха ежедневието и проблемите си. Единственото, което имаше значение, бе това, което се случваше в тази нощ, в този момент.

От време на време Моника се питаше дали не пилее твърде много пари и време в „При Лъки“. Но веднага след това си напомняше, че разполага с достатъчно и от двете. Освен това рано или късно щеше да направи големия удар и да си възвърне загубеното.

Не, мислеше си тя, докато чакаше асансьора, за да я свали на първия етаж, няма за какво да се притеснява. Особено след вечер като тази.

— Госпожице Фон Райх? — Скот Дивейн, управителят, внезапно изникна до нея. — Виждам, че сте имала успешна вечер.

— Беше крайно време, не мислите ли? — Усмихна се, за да му покаже, че се шегува. За Дивейн се говореше, че е потомък на истински компютър, с който пресмяташе залозите, независимо от това колко игри се играеха и колко вариации се разиграваха в един и същ момент.

— Бихте ли се съгласила да изпием по едно питие? По повод победата ви — изрече той. — А освен това искам и да обсъдя нещо с вас.

Моника погледна крадешком часовника си. Ставаше късно, а пък имаше събиране с персонала в осем сутринта. Но Скот Дивейн общуваше рядко с членове на клуба. Нещо ѝ подсказваше, че ще бъде разумно от нейна страна да приеме поканата му.

Кабинетът на Дивейн на четвъртия етаж беше обзаведен толкова елегантно, колкото и останалата част на клуба. Моника се настани в един тапициран с бежова кожа стол в стил Луи Петнадесети. Дивейн, строен и изискан в шития си по поръчка костюм, със златна гривна на Картие на ръката си, седна срещу нея. Наляха си Дом Периньон, което се изстудяваше в един ледник, поставен между тях.

— Обичате да посещавате нашия клуб, нали, госпожице Фон Райх? — усмихна се широко Дивейн.

— Да, тук е доста... вълнуващо.

— Справяте се доста добре, госпожице Фон Райх. Наистина много по-добре от повечето хора, които играят по тези етажи.

— Опитвам се. Но това си е чист късмет.

Дивейн отпи отново от шампанското си.

— Може и да е късмет, а може и да не е. Има хора, които са родени комарджии. Вие, госпожице Фон Райх, сте една от тях. Не бива да бъдете толкова скромна по отношение на способностите си. Вие наистина заслужавате предизвикателства, далеч по-сериозни от тези, които предлагат долните етажи. Би трябвало да играете тук, на четвъртия етаж. Знаете това, нали?

Свещеният четвърти етаж. Тук залозите бяха по-големи, потенциалните печалби — също.

— Членството ви може да се уреди лесно — продължи Дивейн и махна едно почти невидимо влакънце от панталона си.

— Членство? — Трябваше да заплати навремето доста пари, за да стане член на „При Лъки“, а и самите годишни такси никак не бяха малки. — Не разбирам. Аз вече съм член.

— Да, разбира се, но за нас четвъртия етаж е нещо като... клуб в клуба. Ще трябва да заплатите една-единствена вноска, която ще е валидна до края на живота ви. За вас това със сигурност няма да представлява никакъв проблем, нали, госпожице Фон Райх?

Дали само си въобразяваше или Дивейн съвсем целенасочено непрекъснато повтаря името ѝ? Очевидно всички знаеха, че е дъщеря на Карола фон Райх. Нямаше никаква представа какво още знаеха. Може би си мислеха, че разполага с милиони. Каква шега! С темповете, с които се движеше, май не бе много далеч денят, в който щеше да ѝ се наложи да посегне на капиталите си.

— И колко голяма е тази вноска, господин Дивейн?

— Не е нещо, което ще изпразни кесията ви, госпожице Фон Райх. Някакви си сто хиляди долара.

Сто хиляди долара! Тези да не са полудели!

— Това са доста пари.

— За някои може би. Но не и за вас, сигурен съм.

— Знаете ли, че бих предпочела да харча парите си, като играя комар на долните етажи. Честно.

Усмивката на Дивейн ѝ напомни куче, оголило зъби.

— Не съм съвсем сигурен, че това е възможно, госпожице Фон Райх. За нас е истинско удоволствие, че сте наш член. Но през изминалите няколко месеца вие спечелихте не малко, повече от средното и... ами, хората започват да говорят.

— Да говорят? Какво да говорят?

— О, нали знаете, обичайните клюки. Те са нещо нормално в подобни заведения, в които се сблъскват толкова силни личности и се залагат толкова много пари. Но има хора, които започват да се питат дали не получавате някаква помощ и подкрепа от клуба.

— Но това е абсурдно!

— Вие и аз знаем, че е така. — Дивейн редеше думите си извънредно учтиво. — Но аз съм сигурен, че ако позволим тази клюка да продължи да се разпространява, ще накърним непоправимо репутацията си. Членовете ни ще загубят вярата си в нашата почтеност. Завинаги ще се простим с доверието им. А след това... Е, мисля, че картината вече ви е ясна.

Наистина всичко ѝ стана ясно. Или щеше да заплати сто хиляди долара, или повече никога нямаше да играе хазарт в „При Лъки“. Както и да го погледнеше, това си беше чисто изнудване.

— В такъв случай аз нямам кой знае какъв избор, нали? — Опитва се гласът ѝ да звучи небрежно и спокойно.

Дивейн изглеждаше шокиран.

— Но разбира се, че имате. В края на краищата ние не сме шайка бандити или пък главорези.

— Хайде да си изясним докрай въпроса. Ако искам да продължа да играя тук, трябва да си платя вноската за четвъртия етажна? В противен случай членството ми в този клуб е нежелателно.

— Правилно, госпожице Фон Райх. Абсолютно правилно.

Дани разбираше, че ѝ предстои да се справи с тежка и почти нерешима задача. Дънковият пазар скоро щеше да бъде напълно преситен и това бе само въпрос на време. Носеха се слухове, че сульо и пульо се канят да започнат производство на дънки. Калвин, Клепи. Глория Вандербилт, Сасън и Джордах. Дори „Студио 54“ планирали да пуснат своя собствена колекция с дънкови облекла. Дани даваше на

дънковия пазар най-много година-две, преди да престане да ѝ носи каквито и да са печалби.

Другият ѝ успешен удар и основен източник на печалби, „Падащата рокля“, най-после бе започнал да губи популярност. През изминалия сезон продажбите бяха достигнали върха си и сега бавно падаха. Дани бе изненадана, че роклята бе успяла да се задържи на пазара толкова дълго. Ако „Графиня Дани“ имаше намерение да запази — а още по-добре и да увеличи — вече завладените си пазари, Дани трябваше да предложи на клиентите си нещо ново, нещо по-различно. Трябваше да изработи не просто поредната колекция, а една напълно нова, непозната и сензационна концепция.

Ако инстинктите ѝ не я лъжеха, а тя имаше всички основания да вярва в това, моделите, които възнамеряваше да представи на следващото ревю, щяха да се окажат една точно такава сензация. До този момент, припомняше си тя, докато лежеше будна посред нощ, винаги бе проявявала изключителен нюх и невероятно точна преценка в тази област. Американските жени харесваха това, което харесваше тя. Отхвърляха всичко, което не приемаше тя. Носеха дрехи, каквито носеше тя.

Но сега, когато до ревюто оставаха само шест седмици, вече не можеше да си задава непрекъснато въпроса дали не бе прекалила с въображението и нововъведенията. Новите модели сами по себе си бяха достатъчно шокиращи. Може би рискуваше прекалено много с решението си да постави ревюто в „СВГВ“, новия клуб на улица Бауъри^[4], който бе олицетворение на процъфтяващия ню уейв^[5] стил и на пънккарската музика. Какво, за бога, щяха да си помислят богатите ѝ и изтънчени гости щом слезеха от наетите за целта микробуси и разберяха къде са се озовали? И ако все пак успееша да преглътнат този удар, как ли щяха да реагират щом видяха музикантите от Блонди — рок групата, която Ким бе ангажирала за ревюто и която свиреше в стил ню уейв...

Дани бе прослужала албумите на Блонди, гледала ги бе в „СВГВ“ в Лос Анджелис и бе останала очарована от музиката им. Особено ѝ допаднаше изрусената до бяло соло вокалистка Деби Хари, чийто страстен и сексапилен имидж на жена, видяла и разбрала всичко, напълно съответстваше на духа на новата ѝ колекция.

Задаваше се ново десетилетие. Хората с нетърпение очакваха някаква промяна. Жените вече се бяха уморили от консервативния, приличен начин на обличане. Дани усещаше, че всички искрено желаят да се забавляват, да изглеждат по-ефектни и очарователни. Дискотеките бяха препълнени всяка вечер, но Дани проявяваше особен интерес към фалшивия блясък на „СВГВ“ и на по-изискания му братовчед „Мед клъб“. И въпреки всичко идеята, която ѝ се бе сторила толкова блестяща, когато една късна вечер я бе споделила с Ким и Моника, сега ѝ изглеждаше като истинско творческо самоубийство.

Това, което не бе загубило нищо от блясъка и привлекателността си, бе яркочервената гама, която щеше да бъде основния свързващ елемент в новата ѝ козметична серия. Беше ѝ хрумнала още една твърде дръзка идея — да представи серията заедно с новата пролетна колекция, да ги лансира като две неразделни, неотделими една от друга части на едно цяло. Беше принудила Айън МакАдам да поработи доста извънредни часове, за да разработи рекламната кампания, в която елегантно и интелигентно да бъдат преплетени новите модели с козметиката.

— Може би ще можем да убедим Деби Хари да се снима за плакатите и за телевизионните ни реклами — беше предложила Дани.

— Искам *ти* да ги направиш — отговори ѝ Айън. — Ти винаги си била и винаги ще бъдеш най-добрата си реклама.

Но и най-добрата реклама на света нямаше да ѝ помогне особено, ако не измислеше бързо подходящо име на козметичната серия. Заедно с Айън, Моника и Ким бяха мислили часове наред върху това, предложенията им ставаха все по-нелепи и абсурдни, докато накрая и четиримата се запревиха от смях. В края на краищата решиха да включат и останалата част от персонала в обсъждането.

— Тихо, моля — прикани Дани присъстващите да запазят тишина.

Двадесет и един чифта очи се впериха в нея над чашите си с димящо кафе.

— Да, зная, че тези сутрешни събирания са дяволски неприятни, но мисля, че си заслужава да се лишите от няколко часа сън заради днешното. Разгледайте този цвят, приятелчета — обяви тя, докато асистентката ѝ раздаваше мострите. — Яркочервен. Ярък и чист като тропически залез. Най-свежото, най-яркото червено, което се е

появявало на пазара през последните години. В такава червено ще бъде новата ни серия червила, лак за нокти, пудра, руж... Всичко. А цялата козметична серия ще допълва ето тези модели.

Тя дръпна бързо платното, с което бе покрит триножникът до нея, и започна бавно да им показва моделите си.

В стаята се възцари абсолютна тишина. Специалистите по дизайна, продажбите и производството, повечето от които виждаха колекцията за пръв път, приковаха напрегнати погледи в скиците.

Това бяха по-подробни, по-изчистени варианти на скиците, които Бъни бе намерила на бюрото на Дани по време на една от среднощните си разходки. Но Дани бе добавила и някои нови елементи, които придаваха цялостност и завършеност на колекцията. Беше създавала облекла, които твърде много приличаха на триката на акробатите и танцьорите, но които щяха да бъдат изработени от най-fino жарсе и памук и щяха да бъдат много внимателно съчетани с останалите модели от колекцията.

— Ето, това е. — Дани весело намигна. — Нашите облекла в стил *ела да ме начукаш*.

Подчинените ѝ избухнаха в бурни аплодисменти.

— Радвам се, че ви харесва. Както повечето от вас вероятно знаят, основните цветове, с които ще работим, са черно, бяло, сиво и най-различни гами червено. Всички те чудесно ще се съчетават с козметичната ни серия.

Разнесоха се още по-гръмки аплодисменти, а и подсвирквания.

— Но всички сме загубени, ако не измислим подходящо име на серията. Име, което да е възбуждащо и предизвикателно, което да кара клиентите ни да се чувстват грешни и малко порочни винаги, когато купуват някой от продуктите ни. Моника, Ким и аз от доста време насам си блъскаме главите с този проблем, но все не можем да уцелим верния тон. Сега ви го предавам на вас. Помислете върху това. О, и искам да ви кажа, че този, който измисли името на серията, ще получи премия от две хиляди долара.

Бъни вдигна ръка, като се опитваше да привлече вниманието върху себе си.

— Да? Барбара, нали?

Бъни се усмихна срамежливо.

— Ами... аз все още не познавам всички тук — поде тя, — но си мисля, че няма да е толкова трудно да се измисли подходящо име на серията. Това червило, комбинирано с тези модели, е достатъчно възбуждащо, за да се почувствам така, сякаш ме е ударила *ослепителна мълния*. — Тя се изчерви. — Не в лошия смисъл на думата, разбира се...

— *Ослепителна мълния*... — Дани произнесе няколко пъти думите, сякаш се опитваше да улови звученето им с върха на езика си. — Ослепителна мълния? Какво смятат останалите?

Около масата се разнесоха одобрителни възгласи. Ким кимна одобрително. Дори и Моника, която трудно казваше *да*, изглеждаше впечатлена.

— Добре тогава. Чудесно хрумване, Барбара! — обобщи Дани. — Ами тогава време е всички да се залавяме за работа върху „Ослепителна мълния“...

Както всяка сутрин секретарката на Ървинг, Мирна Насбаум, сортира пощата му и я подреди в кутията за входяща информация.

Ървинг не ѝ обърна никакво внимание. През последните дни той не забелязваше почти нищо. Просто идваше на работа, обсъждаше текущите проблеми с Хоуи и Стюарт, а след това напускаше офиса със съкрушено наведена глава.

Мирна се поболяваше от мъка, като гледаше шефа си толкова съсипан и нещастен. Беше влюбена в него от първия ден, в който, току-що завършила училище, започна работа в „Ървинг Блат“ преди тридесет и четири години. Знаеше, че за всичко е виновна онази малка руса уличница с лицемерната си усмивка и фалшивия си южняшки акцент. Барбара сигурно го бе наранила много жестоко. От момента, в който тя напусна компанията, той не приличаше на себе си.

Мирна беше сигурна, че ако Ървинг ѝ дадеше и най-малка възможност, тя би могла да го ободри. Бедничкият... прибираше се сам-самичък в Куинс ноц след ноц, винаги се хранеше по ресторанти... Нищо чудно, че постоянно гълта хапчета. Ако можеше веднъж поне да опита нейното задушено и от пудинга с юфка...

— Добро утро, Ървинг. Кафе? Парче черешов пай?

— Не, благодаря. — Ървинг я погледна уморено. — Затвори вратата, ако обичаш...

Когато остана сам, той взе телефона, за да се обади на Барбара, но след това промени решението си, както правеше поне по петдесет пъти на ден. Искаше само да я чуе, да разбере как я кара. Сигурно беше стар глупак, но тя наистина му липсваше. По цяла нощ не можеше да спи, непрекъснато си мислеше за секса с нея.

— Добре се отърва от този боклук — му бе казала сестра му, а тя не знаеше и половината от цялата истина.

Но Ървинг продължаваше да се пита дали нямаше да е по-добре, ако бе постъпил честно и почтено и се бе оженил за нея. Сега вече беше прекалено късно. Често се чудеше дали бебето щеше да бъде момче или момиче. Обвиняваше се, че дори не ѝ бе предложил да отиде с нея до болницата. Но тя му се бе сторила толкова спокойна и невъзмутима, сякаш всичко, което ставаше с тях, нямаше никакво значение за нея. Бедничката, сигурно е била изплашена до смърт, но не е искала той да забележи.

Протегна ръка и зараглежда равнодушно пощата. Един плик, сметка от ветеринарната клиника в Ийст сайд, привлече погледа му. Станала бе някаква грешка, разбира се. Трябвало е да я изпратят на Барбара, но досега все той бе плащал за посещенията на Бърни и Бени при ветеринарния лекар. Може би в документите все още фигурираше неговото име. Надяваше се, че не се е случило нищо лошо с кученцата. Тези малки разбойници му липсваха много, но за тях бе по-добре да живеят при Барбара. Тя бе толкова привързана към тях.

Да се изплати — надраска набързо върху плика, а след това, загрижен за момчетата, той изведнъж го отвори и погледна сметката: *Умъртвяване на кучета — 2 броя по 25 долара всяко. Общо 50 долара.*

Умъртвяване на кучета...

Беше приспала Бърни и Бени навеки.

Тези две красиви създания — мъртви! Испита непреодолима скръб за тях и по бузите му се затъркаляха горчиви сълзи. Първо бебето, а после и кучетата.

Що за човек е тя, щом може да убива с такава лекота?

[1] Игра на думи: Silver Hill (англ.) — Сребърен хълм; и Silver Hole (англ.) — Сребърна дупка. — Б.пр. ↑

- [2] Guten Tag (нем.) — добър ден. — Б.пр. ↑
- [3] Wooboо (англ.) — голяма, съдбоносна грешка. — Б.пр. ↑
- [4] Улица в Ню Йорк, известна с многобройните си безделници, хипарски клубове и долнопробни хотели. — Б.пр. ↑
- [5] Нова вълна. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Ню Йорк

— Забравете всичко, което се доближава до конвенционалното и общоприетото — каза Дани на подчинените си. — Искам серията „Ослепителна мълния“ да стане предмет на спорове и дискусии още с появата си.

Тази стратегия винаги се бе оказвала много успешна за „Графиня Дани“. Полемиката и споровете създаваха известност, която нито една рекламна кампания, независимо колко пари са вложени в нея, не можеше да осигури. Полемиката означаваше популярност, означаваше продажби.

В края на зимата на 1980 година Дани пусна на пазара серията „Ослепителна мълния“, като вложи десет милиона долара за реклама на червилата, лака за нокти и парфюма, който се предлагаше в красиви шишета от червен кристал и се продаваше по сто и петдесет долара за унция. Продуктите изчезнаха от пазара толкова бързо, че изненадаха напълно специалистите, които се занимаваха с проучване на пазара, конкурентите на Дани и дори самата Дани.

Предишната есен пресата бе оценила високо ревюто в „СВГВ“ заради оригиналния подход и творческите решения. Дамите от хайлайфа останаха очаровани от отвлечането им в Ийст Вилидж. А фактът, че албумът на Блонди — „Успоредни линии“ — бе издаден на платинена плоча, не навреди никак на ревюто. Нито пък вкусният arges show^[1] обяд от блини и пирожки, поръчани от „Киев“ — украински ресторант, който се намирал малко по-надолу по улицата, на пресечката с Второ авеню.

Прословутият рекламен плакат на дънките на „Графиня Дани“ на Таймс Скуеър бе заменен с огромна снимка, правена през червен филтър, на гола жена, която твърде много напомняше самата Дани. Дълга вълниста коса покриваше гърдите на жената, а през цялата снимка бе нарисувана тънка бяла светкавица, която сякаш всеки момент щеше да попадне между краката на жената. Надписът беше простичък — „Ослепителната мълния“ от „Графиня Дани“.

След това, през пролетта, се появиха телевизионните реклами, които бяха показвани по националната телевизия: обвито в мъгла, романтично имение в провинцията. Някъде наблизко се чува тътенът на морски вълни, които се разбиват с грохот в брега. През някаква отворена френска врата зрителите изведнъж се озовават в красиво обзаведена, типично женска спалня. Дани се е излегла в един шезлонг в прозрачна червена нощница с чаша шампанско в ръка. Звучи страстна музика, изпълнена с много стонове и въздишки. Дани бавно отпива от шампанското, една капка пада на гърдите ѝ. Изведнъж тя захвърля чашата, която пада в забавен кадър на пода. Шампанското се разлива из цялата стая. А след това Дани спуска ръката си надолу... извън обсега на камерата. Само за миг пред зрителите се появява ръката ѝ, която сякаш леко масажира това, което е намерила по пътя си надолу. Очите ѝ са полузатворени в екстаз и тя прошепва през набъбналите си устни „Ослепителна мълния“ — и светкавицата пада на най-подходящото място.

Една национална компания отказа да излъчи рекламата. Други две пожелаха да я редактират.

Тя отказа.

Телевизионните компании отстъпиха и излъчиха рекламата в оригиналния ѝ вид, въпреки че някои от местните телевизионни канали я бойкотираха. Тези, които все пак я излъчиха, бяха анатемосани от амвона на местните църкви, а сградите им бяха обсадени от възмутени религиозни фанатици. Консервативни журналисти нападаха Дани в печата, като поставяха под съмнение всичко около нея — като се започне от морала и се свърши с брака ѝ. От няколко министерства я порицаха. Феминистки обградиха офиса ѝ на Седмо авеню, възмутени от рекламата, която според тях унижавала жените.

Звезците на Седмо авеню се шегуваха, че серията е трябвало да бъде наречена „Ослепителна плът“^[2] и това ново име се възприе от всички медии, появяваше се в новините и във всички спорове относно новата серия.

Дани позира за снимка за корицата на списание Тайм, облечена в рокля от колекцията „Ослепителна мълния“. Надписът гласеше: *Продажбите на „Ослепителна плът“ — ще ви вкарат в беля.*

Седмица по-късно в Пийпъл отпечатаха статия със заглавие „Ослепителната плът на Дани“.

Бил Блас се обади да я поздрави. Същото направиха Калвин Клайн, Ралф Лорен и Дона Каран. Холстън я заведе в „Льо сирк“, за да отпразнуват успеха ѝ. Оскар де ла Рента ѝ изпрати няколко дюзини яркочервени рози с бележка: *Ослепително червени рози за графинята с ослепителна плът.*

Реджи Болт тенденциозно мълчеше.

Но не и Роберто ди Портанова.

— Баща ми отново се обади — каза Нино.

Дани навлече още един спортен екип, за да се предпази от ниската температура на тази необичайно студена мартенска сутрин. Мразеше студа, но две обиколки около басейна в Сентръл парк щяха да я изпълнят с енергия за предстоящия ден.

— Пак ли същото? — попита тя. Кога най-сетне Роберто щеше да разбере, че той няма и не може да има думата по отношение на компанията ѝ. Беше побеснял заради телевизионните реклами. С възмущение и безсилна ярост бе заявил на Нино, че този път жена му е преминала всички граници на добрия вкус.

— Ъм-м... — Нино се загърна още по-плътно в пухената им завивка и се загледа в Дани, която заплиташе косата си в стегнат кок. — Имаш много красива шия, скъпа. Върни се в леглото и ми позволи да те целуна.

— Ласкателството няма да те доведе до никъде. Аз, за разлика от теб, все още притежавам някаква самодисциплина. — Думите ѝ прозвучаха по-сурово, отколкото ѝ се искаше. Браво, Дани, упрекна се тя. Дотук издържаха тържествените ѝ обещания да престане да се отнася с Нино като с дете.

След като напусна „Силвър хил“ двамата прекараха една идилична есен заедно, почти като втори меден месец. Независимо че бе невероятно заета с подготовката на „Ослепителна мълния“ за пазара, тя успяваше да прекарва повечето от уикендите с него — в Кънектикът, в Карибието, в Калифорния — навсякъде, където можеха да се отпуснат и разтоварят. Непрекъснато разговаряха, смееха се, любеха се така, както не го бяха правили от години. Няколко пъти дори ходи с него в Уоткинс Глен и, изгризала ноктите си до кръв, с ужас бе наблюдавала как се носи с една от колите си по трасето.

Изпитваше почти физическа болка, като го гледаше как лети по завоите. Но Нино искаше да продължи да се състезава, нищо друго на света не го привличаше толкова силно. Беше убеден, че когато е трезвен, е много добър състезател и би могъл дори да запише името си в летописите на тези състезания.

Доколкото Дани можеше да прецени, той не бе сложил и капка алкохол в устата си. Не си позволяваше дори чаша вино. Никакви наркотици. Никакво чукане извън семейната програма.

Но с развихрянето на празничните балове и купони така трудно постигната трезвеност на Нино отиде по дяволите пред фонтаните шампанско, вино и всякакви други напитки, с които ги заливаха всяка вечер. Без да забравя наученото в „Силвър хил“ и твърдо решена да не се превръща във вечно недоволна сърдита съпруга, Дани прехапа език и не каза нищо, когато той си поръча вино вместо Перне.

— Само една чаша, скъпа. Не се безпокой, мога да се контролирам — бе я уверил той.

Но се оказа, че *не може*.

В интерес на истината обаче той се опитваше да спазва обещанието си и тя така и не можеше да разбере колко е пил. Нямаше вече налудничави изпълнения, пиянски сцени и необясними изчезвания в края на вечерта. До този момент всичко вървеше като че ли нормално. Но Дани не можеше да се отърве от тревогата си, носеше я постоянно в себе си, чувстваше я като втора кожа. И понякога, както в този момент, не успяваше да прикрие притесненията и тревогите си.

— Кучка! — изрече късо той. — Значи това си мислиш за мен, а? Че нямам никаква самодисциплина.

— Съжалявам! — Тя коленичи до леглото. — Мразиш ли ме?

Нино не можеше да се сърди дълго.

— Не, не те мразя — омекна той. — Върни се в леглото.

Дани погледна крадешком часовника си, видя, че разполага все още с няколко свободни минути и легна до него.

— Нино?

— Ш-ш-т, сега съм зает, скъпа — прошепна той и леко зацелува бузите и устните ѝ. — Ухаеш прекрасно.

— Нино — опита тя отново, — довечера на партито...

— Парти — избъбри той, докато целуваше ухото ѝ. — Какво парти?

Дани въздъхна безшумно.

— Това, което организираме за всички онези двеста или малко повече човека, които направиха всичко възможно, за да може „Ослепителна мълния“ да постигне този зашеметяващ успех. Забрави ли?

— О, това парти... — Той я пусна и се отдръпна от нея. — Предупреждавам те, Дани. Недей — повтарям — недей да ми казваш да не пия. Аз съм достатъчно голям и...

Тя постави пръст на устните му.

— Ш-ш-т, не исках да кажа нещо подобно. Искам да те помоля за една услуга. Моля те, бъди мил с Барбара Хестър.

Той изпъшка:

— Ах, това ужасно момиче...

Нино, който обикновено се обръщаше след всяка жена с приятна фигура и хубавко лице, кой знае защо бе изпитал невероятно силна антипатия към Барбара още в момента, в който я бе видял.

— Това *ужасно момиче* е геният, който измисли името на новата серия. И какво толкова имаш против нея?

— Тя е неискрена. Фалшива. Мразя такива хора. Подушвам ги от цяла миля разстояние.

В думите му имаше известна истина. Предния ден Дани бе завела Барбара на обяд във „Фор сийзънс“. Една почитателка, любителка на автографите, облечена в костюм „Ослепителна мълния“ и с яркочервен лак от същата колекция, бе спряла до масата им и бе пъхнала една салфетка под носа на Дани.

— Нямате нищо против, нали? — Преливаше от ентузиазъм.

— Не, разбира се — отговори Дани и набързо драсна подписа си.

— Това се случва през цялото време, нали, Дани? — Бъни се бе намесила без покана и се бе усмихнала затворнически.

По-късно Дани се замисли върху забележката на Барбара. Момичето сякаш се опитваше да покаже, че двете с Дани са близки приятелки. А може би просто беше прекалено наивна и ентузиазизирана от новата си работа.

Моника също хранеше силни подозрения в Барбара и я наричаше *пробивна*.

По някакъв странен начин Барбара напомняше на Дани за нея самата — беше умна и амбициозна, но изпитваше известна

несигурност, която понякога я караше да работи допълнително, за да покаже коя е и какво може. Но Моника и Нино, които бяха израснали с абсолютната убеденост, че този свят им принадлежи, проявяваха малко разбиране и търпимост по отношение на Барбара.

— Нино, моля те, обещавай ми, че ще се държиш с нея мило и приятелски, както се отнасяш с всички останали.

— Si, скъпа. За теб съм готов на всичко. — Целуна я силно и настойчиво в устата, а след това отметна завивката и посочи възбуждения си пенис.

— Хубав е — кимна тя. Съпротивата ѝ започна да отслабва. Навън бе такъв студ, а в леглото бе толкова топло и приятно. А и предложението на Нино бе твърде примамливо. — Предполагам, че ще мога да потичам утре сутринта.

Нино пъкна ръка под високата яка на пуловера ѝ, за да разкопчае сутиена ѝ.

— Предполагам, че ще можеш — измърка той и погали гърдата ѝ. — Обещавам, че няма да съжаляваш за промяната в сутрешната си програма.

Меги спипа Реджи пред асансьора точно преди той да тръгне за събранието на борда на директорите на „Мегакорп“, което щеше да се проведе в главната квартира на корпорацията в Рокфелер сентър.

— Реджи! — Беше останала без дъх. — Почакай за секунда!

— Какво има? — попита раздразнен от непредвиденото забавяне. Макар че официално той бе президент и главен изпълнителен директор на компанията си и получаваше един милион долара годишна заплата, Реджи бе достатъчно умен и прозорлив, за да разбере, че няма да е много разумно от негова страна да кара големите шефове да чакат. Особено когато бе тръгнал за това събрание въоръжен с много важен за него списък от изисквания към корпорацията.

Погледна златния си ролекс.

— Слушай, току-що говорих по телефона... с Мелинда се е случило нещо ужасно. — Задъхана, Меги едва успяваше да произнесе думите. — Снощи е била блъсната от кола във Вилидж. И сега е в кома. Намира се в болницата „Сен Винсент“.

Това вече беше лоша новина. Мелинда Мейр бе деветнадесетгодишна блондинка от Небраска, модел на Форд, на която „Господин Реджи“ плащаше повече от шестстотин хиляди долара, за да се снима в рекламните му.

— О, Исусе, каква кучка! Как е могла да постъпи така с мен! — изръмжа той.

— Реджи! За бога, момичето умира!

— О, я не се дръж толкова мелодраматично, Меги! Но както и да е, това може да почака. Защо реши, че трябва да ми го кажеш точно сега?

Меги не обърна никакво внимание на грубостта на шефа си.

— Отивам в града да я посетя. Какви цветя би желал да й изпратиш?

— Откъде да зная! — избъбри той, докато вратата на асансьора се отваряше пред него. — Само недей й изпраца момини сълзи.

Пет минути по-късно връхлетя в залата за събрания на „Мегакорп“ на четиринадесетия етаж и метна дългото си самурено палто на един празен стол до него.

— Хубаво палто, Реджи — подметна председателят, Франк Гладстоун.

Реджи знаеше какво точно означават тези думи: *Ако не бяхме ние, драги, ти нямаше да носиш самур. И не го забравяй!* Но Реджи нямаше да позволи на тези клоуни, облечени в скучните си костюми на „Брукс брадърс“, да го стряскат постоянно. Те се нуждаеха от него точно толкова, колкото и той се нуждаеше от парите им.

— Съжалявам, че закъснях. — Гласът му бе разтревожен и загрижен. — Но една от нашите манекенки е претърпяла ужасна злополука. Може би в този момент умира. Цялата сутрин бях в болницата. Разговарях с лекарите, със семейството... Такава трагедия...

— Това наистина е твърде лошо — кимна Гладстоун. — Как ще се отрази на рекламната ти кампания?

— Ще се забавим малко, докато намерим подходяща заместничка — смръщи се Реджи и си наля чаша вода. — Но не се безпокойте. Тя не е единствената манекенка, която може да рекламира моделите на „Господин Реджи“. Всъщност аз не съм съвсем сигурен дали тя бе най-

подходящата за новата ни серия спортни облекла, така че в края на краищата това забавяне може да се окаже за добро.

— Добре. — Гладстоун кимна, доволен от прагматичността на Реджи. — Има твърде много хубави манекенки. И този път, много те моля, подбери човек, който да е подходящ за колекцията. А преди да тръгнеш, остави на секретарката ми цялата информация за злополуката. Бихме желали да изпратим на близките й съболезнованията на корпорацията, в случай че умре.

— Разбира се. А сега, господа — продължи той, без да спре дори да си поеме дъх, — бих искал да ви предложи нещо, което обмислям от доста дълго време.

— Реджи, имаме си дневен ред — напомни му строго Гладстоун. — Много си недисциплиниран.

— Моля ви, позволете ми да се доизкажа. — Реджи погледна председателя и се усмихна с най-очарователната си усмивка. — Този проект е много важен за мен. Надявам се всички ще се съгласите, че вече е дошло времето...

Преди Гладстоун да успее да изрече каквото и да било, Реджи извади от куфарчето си дванадесет папки и даде знак на една от секретарките да ги раздаде на присъстващите.

— Това, което току-що получихте — започна да обяснява горделиво, — е предварителният проект на моя архитект за първия магазин на „Господни Реджи“... Не просто бутик, а цял магазин, в който ще се продават само продуктите на „Господин Реджи“. Какъв подобър начин да рекламираме и продаваме новите си колекции, ако не чрез магазините, които можем да контролираме? Вместо да се борим за щандове в Сакс или Маки, ще разполагаме...

Докато Реджи превъзнасяше преимуществата на откриващите се нови възможности, членовете на борда на директорите си разменяха красноречиви, изпълнени с разбиране погледи. За никого не бе тайна, че Дани ди Портанова се готви да открие два фирмени магазина — един в Ню Йорк и един в Бевърли хилс. Всички те се питаха колко време ще е нужно на Реджи, за да повдигне въпроса за негов магазин и вече бяха готови с отговора си.

— Реджи — прекъсна го Гладстоун, — знаеш, че Дани ди Портанова започва да се занимава с продажби и бързаш да направиш същото, така ли?

Реджи едва успя да прикрие презрението си към липсата на каквото и да е въображение у Гладстоун. Господи, как мразеше подобни типове! Постоянно правят сравнения, никога не могат да се отделят от земята и да политнат заедно с него на крилата на творческото въображение.

— Не е точно така — отговори. — От това, което чувам, нейните магазини ще бъдат просто някакви мрачни дупки. Моят — искам да кажа *нашият* — магазин ще бъде разположен в някоя забележителна сграда, може би в някоя стара къща, която говори за много пари и аристократизъм. Тя трябва да бъде много шик. Да прилича на собствения ми дом.

— Реджи, ние направихме някои наши проучвания — излъга Гладстоун. — Според нашите източници магазините на „Графиня Дани“ ще бъдат пълен провал. Ще й е необходимо много време, за да възстанови вложените в тях инвестиции.

— Наистина ли? — попита Реджи и на лицето му цъфна самодоволна усмивка. Нямаше търпение да сподели час по-скоро новината с Мишел Бартън. Но това, че нейните магазини ще се окажат губещи, съвсем не означаваше, че и с *неговите* ще стане така. В края на краищата той е много по-известен дизайнер. Вече се е превърнал едва ли не в американска институция.

— Разбира се, ти си знаеш по-добре — продължи Гладстоун, готов да му подхвърли още един кокал. — Мисля, всички ние сме съгласни, че е време да разширим дейността си, но не с откриване на рисковани фирмени магазини. Мисля, че трябва да насочим усилията си към създаване на нова дойна крава.

Реджи кимна. Фразата му хареса.

— Искаме да създадем нов клон на дейност — козметика на „Господин Реджи“. Най-важният продукт от серията ще бъде един много скъп парфюм, който ще сложи в джоба си всичко предлагано до този момент на пазара. Кремове, гримове, балсами за коса и други продукти ще допълнят козметичната серия.

— Парфюм? — Реджи се прозина. — Искате да кажете някакъв одеколон, който ще рекламираме като най-доброто средство за убиване на миризмата на мръсни чорапи и ще раздаваме безплатно в комплект с някакво плажно масло? О, не! Никога няма да поставя името си под

нещо подобно... просто няма да се получи. Освен това аз не зная нищо за парфюмите.

Франк Гладстоун бе предвидил реакцията на Реджи. Той щракна с пръсти и една секретарка прочете очакваните печалби през първата година. Печалби, които се измерваха с милиони долари.

Това промени всичко.

— Наистина ли? — Реджи леко въздъхна, загледан в ноктите си с безупречен маникюр.

Какво като не разбира нищо от благоухания и парфюми! Имаше цели компании, които не се занимаваха с нищо друго, освен със смесване на най-различни съставки, за да получат нови и екзотични аромати. Дани ди Портанова едва ли бе разработила сама „Ослепителна мълния“.

— Добре, предложението е примамливо, но аз държа последен да одобря парфюма, който трябва да е отражение на моята чувственост. Той трябва да носи моя собствен отпечатък. И, разбира се, име, което да е не по-малко внушително от моето.

— Всъщност — изигра и последния си сразяващ ход Гладстоун — ние мислим да го наречем „Господин Реджи“.

Реджи се изчерви целият. *Да, разбира се! Идеалното име.*

Класическо, познато на всички. Напълно продаваемо. Точно като него самия.

— Мисля, че може и да се получи...

Реджи най-накрая бе отстъпил.

Лос Анджелис

Още от първия си ден магазинът на „Графиня Дани“ в Ню Йорк бе предопределен да успее. Чрез един приятел, който се занимаваше с продажби на недвижими имоти за търговски цели, Дани нае на съвсем прилична цена едно местенце в югоизточния ъгъл на хотел Плаза. За неин късмет местоположението напълно съответстваше на плановете и мечтите ѝ — беше само на няколко крачки от магазините на Бергдорф Гудман и Бендел в северната част на търговската област на Пето авеню.

Съвсем лесно се бе справила с всички усложнения, свързани с наемането на архитект и предприемач, а след това и с разширяването и ремонтирането на помещението. Всичко бе минало плавно и гладко. Всеки възникнал проблем бе решаван бързо и своевременно. Планираше да открие магазина на четиринадесети февруари — подарък на Ню Йорк по случай деня на свети Валентин. Нямаше никакви основания да се съмнява, че магазинът наистина ще бъде скъп подарък за нюйоркчани.

От друга страна, магазинът ѝ на Родео драйв в Лос Анджелис се бе оказал пълен провал.

— Това да не е божие наказание заради това, че имам наглостта да откроя два магазина едновременно? — се бе оплакала на Нино, докато му изреждаше възникналите напоследък неприятности, всичките неизбежни и неразрешими. — Предприемачът твърди, че вече изоставяме с три месеца.

— Най-вероятно този предприемач е истински мошеник — беше коментарът на Нино. — Ще поговоря с него.

— Благодаря ти, но недей. Ако някой трябва да говори с него, това съм аз. Става дума за *моя* магазин. Това е моя грижа и отговорност.

Беше ходила два пъти през пролетта и лятото в Лос Анджелис, за да види как върви проектът. И двата пъти бе помолила Моника да я придружи, но тя и двата пъти бе отклонила поканата ѝ.

— Ами Рик? Не сте се виждали сума време. Чувала съм, че дългата раздяла карала хората да се обичат по-силно, но това според мен е нелепо. Абсурдно.

— Рик кой? — В смеха на Моника се долавяше повече горчивина, отколкото веселие. — Не мога дори да си спомня кога за последен път разговаряхме по телефона.

Напоследък Дани често изпитваше съмнение по отношение на собствената си предвидливост и здрав разум. Нямаше ли кой да я посъветва да не се впуска в това начинание, особено пък с тези два магазина? Отговорът на въпроса беше съвсем простиък — тя не се бе консултирала с никого, не бе попитала никого. Но нали винаги досега първо бе действала, а след това бе мислила за последствията... И винаги бе успявала!

Но на каква цена? — питаше се тя, измъчвана постоянно от все по-сериозни и увеличаващи се с всеки изминал ден тревоги.

Тревога номер едно беше, разбира се, Нино. Всеки път, когато той със запушен нос се оплакваше от алергията си, тя изпитваше сериозни подозрения, че е вземал кокаин. Отново бе започнал да пие. И то значително повече от по едно питие на ден.

И сякаш си нямаше достатъчно неприятности, ами и този глупав предприемач ѝ създаваше допълнителни проблеми. Той бе един нахален, нагъл шовинист, истинско прасе, което се отнасяше с презрение към нея и ѝ предлагаше оправдания и извинения, които просто обиждаха интелигентността ѝ. Вече бе октомври, но нямаше и най-минимална вероятност магазинът да бъде готов за планирания от нея пусков срок — първи декември.

Около нея бръмчаха електрически триони, воят на дрелките и трясъкът на чуковете внушаваха доверие и създаваха впечатление за трескава работа, но доколкото можеше да прецени — не бе направено почти нищо след поредното ѝ посещение през септември. На втория етаж все още не бе пипнато нищо, водопроводната инсталация не работеше както трябва, а дърводелците още не бяха започнали да циклят подовете и останалите дървени повърхности.

Какво правеше този предприемач по цял ден? Всеки час, който работниците му прекарваха на строежа, ѝ струваше цяло състояние. Разходите вече надвишаваха първоначалните ѝ пресмятания с почти тридесет процента.

Крайно време беше да въведе някакъв ред.

Виктор, предприемачът, я убеждаваше, че прави всичко, което е по силите му. Тя трябвало да разбере, че той нямал никаква вина за тримесечното им закъснение.

— Мраморът от Италия се забави, жената на водопроводчика загина в някакъв пожар — редеше той монотонно в отговор на молбата ѝ да ѝ обясни защо се е събрало толкова голямо изоставане.

Ако мъжът срещу ѝ ѝ казваше истината, значи тя не беше жената, създава „Падащата рокля“.

— Истината ви казвам, графиньо! Сигурен съм, че ще е невъзможно да го открием за Коледа.

— За теб може и да е невъзможно, Виктор, но за някой друг предприемач едва ли ще е така — изстреля гневно Дани. —

Измисляше си какви ли не оправдания през цялото време. Забавянията ти ми струват цял куп пари, истински пари. Уволнен си.

Виктор я изгледа потресен. Тази шибана флърца да не се е побъркала? Да го уволни по средата на скапания проект? Та той е построил половината от сградите на Родео драйв! Никой не може да уволнява Виктор!

И ѝ го каза.

— Аз току-що го направих — информира го делово тя. — Накарай тези мъже да се разкарат от собствеността ми и да се пръждосват отгук. А с теб ще се видим в съда.

Някъде наблизко иззвъня телефон. Виктор се обърна и го сграбчи.

— Ало? Да? Да, изчакайте така. — Подаде слушалката на Дани. — За тебе е.

— Да? Ало, кой се обажда? Почакай... не те чувам. Изчакай за секунда. — Тя закри слушалката с ръка и изкрещя на работниците: — Ей, можете вече да си тръгвате. Току-що уволних шефа ви.

Всичко наоколо утихна. Тя се върна към телефонния си разговор.

Беше икономката им Елвира от Ню Йорк. Мрънкаше нещо, че господин Нино не се чувствал добре. Някаква кола го била оставила пред дома им.

— Болен ли е, Елвира? Какво се опитваш да ми кажеш?

Най-накрая Дани успя да измъкне истината — Нино, мъртвопиян, е бил изхвърлен на тротоара пред „Дакота“ от някаква кола, която се движела с доста висока скорост.

— Но няма защо да се тревожите, мадам — додаде Елвира. — Портиерът Хари успял да го прибере в помещението на пазачите и ме извика веднага.

На Дани ѝ призля само като си представи Нино проснат по очи като някакъв скитник.

— Чия е била колата? Кои са тези откачени маниаци, които изхвърлят хора от колите си? — Вече почти крещеше, обезумяла от страх.

— Аз... аз не знам, мадам. А господин Нино спи дълбоко. Току-що ходих да го видя.

— Извика ли лекар?

— Не, мадам, исках първо на вас да се обадя.

— Правилно. Много умно от твоя страна, Елвира. — Дани произнасяше думите съвсем механично. Мисли, заповяда си тя. Мисли какво трябва да се направи. Не е толкова трудно.

Виктор, който очакваше да продължат разговора си, стоеше на няколко крачки от нея. Работниците стърчаха наоколо и се хилеха насреща ѝ, сякаш тя беше със зелено лице и виолетови коси. Дани се абстрахира от втренчените им погледи и се съсредоточи върху телефонния разговор.

— Ще се обадя на доктор Фелд и ще му кажа да поддържа връзка с вас, в случай че решите, че Нино се нуждае от помощта му. А междувременно ти го наблюдавай непрекъснато. Аз ще съм тук или в хотел Бевърли хилс. Ако възникне някакъв проблем, обади се. Кажи на Нино да ми се обади веднага щом се събуди, разбра ли?

— Да, мадам.

Дани си представи Елвира в Ню Йорк, която сигурно кимаше нервно и мачкаше престилката между ръцете си. Винаги, когато беше притеснена, се държеше по този начин.

— И, Елвира?

— Да, мадам?

— Благодаря ти, Елвира, за... всичко.

Дани затвори. Слава богу, че икономката им беше толкова привързана към Нино. Тази жена можеше да разкаже такива истории... Дани се надяваше искрено, че Елвира никога няма да реши да пише книга или да дава интервюта за пресата.

Когато се прибра в бунгалото си в хотел Бевърли хилс я чакаше съобщение от Нино. Тя седна, кръстосала крака в огромното легло, и с треперещи ръце набра телефонния им номер.

Нино отговори на второто позвъняване.

Дани избухна в сълзи.

— Успокой се. — Гласът му беше ласкав и гальовен. — Още не съм умрял.

— Не е смешно — прекъсна го тя. — Изхвърлили са те от някаква кола, Нино. Можели са да те убият! Кой бяха тези хора?

— Най-обикновени хора. Приятели.

— Приятели? *Приятели!* — Гласът ѝ се извиси, тя вече почти крещеше. — Купувал си си кокаин, нали, Нино? И си бил пиян? Мъртвопиян! Как можа? След всичките обещания! Как можа да

постъпиш по този начин, Нино! Изобщо ли не те е грижа какво ще стане с теб... с нас! Нищо ли няма значение за теб?

— Скъпа...

— Недей, Нино! Не се опитвай да ме успокояваш с гальовни думички. Не и този път. Чуй ме сега...

— Дани! Млъкни за миг и чуй какво искам да ти кажа! Разбирам, че си притеснена и изплашена и нямам никакво намерение да те залъгвам с празни приказки. Това, което се случи днес, е ужасно. И аз разбирам чудесно всичко.

— Така ли! — Дани продължаваше да подсмърча.

— Аз може и да съм алкохолик, но не съм глупак. И зная какво трябва да направя. Вече се свързах със „Силвър хил“. Утре отново постъпвам на лечение там.

Дани сграбчи телефонната слушалка, сякаш единствено от нея зависеше този нормален и разумен спасителен изход.

— Това... това е чудесно. Толкова се радвам. Искаш ли да дойда с теб? — С едната си ръка вече бе отворила гардероба, за да измъкне пътната си чанта. — Мога да опаковам багажа си и да излетя от Лос Анджелис след половин час.

— Ами магазина? Ами всичките ти уговорени срещи и служебни ангажименти?

— Да вървят по дяволите! Ти имаш нужда от мен.

— Толкова ли е просто?

— Толкова е просто.

— Добре, тогава ще се видим утре сутринта... Дани?

— Да?

— Този път ще се справя.

— Зная, че ще се справиш, Нино. И много те обичам. И винаги ще те обичам!

Ню Йорк

Бъни жънеше успех след успех. Първо — новата работа. Второ — славата и овациите, които получи заради „Ослепителна мълния“. Трето — колекционираше мъже, сякаш бяха визитни картички. Не беше взискателна и придирчива. Ако някой мъж беше известен и

разполагаше с определена власт, тя нямаше нищо против да се среща с него.

За Бъни срещите с мъже бяха като игра на домино. Един борсов агент я запозна с някакъв адвокат, който от своя страна я представи на един banker, който пък съвсем непреднамерено я запозна с шефа на тяхната инвестиционна банкова фирма. Тя се интересуваше не толкова от компанията или от секса, колкото от нещата, които ухажорите ѝ предлагаха — подаръци, които тя никога не би си купила сама, вечери в най-изисканите и скъпи ресторанти, билети за най-добрите представления на Бродуей, уикенди в Хемптънс, Палм бийч или Карибието. Никакви треторазредни хотелчета като „Грейпфрут три“, господин Ървинг Блат! Оттук нататък тя щеше да пътува само в първа класа!

Заветната ѝ цел, разбира се, бе да срещне и да се омъжи за някой не просто заможен, а отвратително богат мъж. Мъж, червив с пари, който си няма дори представа колко огромно е богатството му.

И тя търсеше.

Сегашният ѝ приятел, както наричаше тя винаги любовниците си, беше тридесет и четири годишен специалист по сливания и поглъщания на малки фирми. Холис Уортингтън Трети. Бъни обичаше да се среща с мъже, след имената на които имаше някаква цифричка и които бяха завършили най-реномираните колежи, а родителите им, филаделфийци до мозъка на костите си, често бяха споменавани в Таун енд кънтри.

Бъни беше повече от сигурна, че Холис е лудо влюбен в нея. Ако го подхване достатъчно, ако го насърчи, той може би щеше да намери сили в себе си да се изправи пред високомерното си снобско семейство и да им заяви, че ще се ожени за нея. Но макар че беше много сладък, Холис не беше подходящият мъж. Вярно, той имаше купища пари, но въпреки това му се налагаше да работи, за да изкарва прехраната си.

— Всичките ни пари са вложени в тръстове — беше ѝ обяснил веднъж.

Ами какво им бе толкова хубаво на тия шибани тръстове, щом човек не може да сложи ръка върху тях всеки път, когато изпита потребност да харчи нашироко! Искаше да се омъжи за човек като Нино, който ходеше на работа само за да се забавлява.

Една от най-положителните страни на Холис бе, че той сякаш мразеше секса почти колкото нея самата. Когато го *правеха*, както се изразяваше Холис, неизменно ползваха една и съща поза — мисионерската. Освен, разбира се, в случаите, когато Холис беше пиян. Тогава той се смъкваше надолу и започваше да я ближе и мляска като малко кученце. На което Бъни нямаше нищо против. Понасяла бе далеч по-неприятни нещица.

А освен това Холис я водеше на такива прекрасни места! В „Хелмсли палъс“ за следобеден чай. В хотел „Карлайл“, за да послушат Боби Шорт. В „Реджин“, за да вечерят и потанцуват. На откриване на сезона в Метрополитен. И една незабравима нощ в една съвсем обикновена наглед градска къща в Ийст сайд, която Бъни отначало помисли за частен дом.

— Скъпи, кой живее тук? — прошепна тя, когато униформеният слуга ги въведе в разкошно фойе, осветявано от огромен полилей с безброй кристални призми.

Холис се изхили снизходително.

— Това е клуб, Барбара. Много скъп клуб, за съществуването на който знаят твърде малко хора в този град.

През отворената врата, която водеше към една по-голяма зала, Барбара зърна мъже в смокинги и жени в елегантни вечерни тоалети.

— Що за клуб е това, Холис? — попита тя, притеснена, че може да се окаже един от скандално известните сексклубове, за които бе чела.

Надникна още веднъж през отворената врата и откри отговора на всичките си въпроси.

— Холис, скъпи — поде бавно и провлачено, — та това е игрален дом! Нали знаеш, че едно малко работещо момиче като мен не може да си позволи да изгуби пари на комар.

Холис я потупа по ръката и я поведе към блестящия асансьор.

— Не се безпокой. Ще ти дам достатъчно, за да имаш с какво да играеш. Четвърти етаж, моля — обърна се към оператора в асансьора. — Ще се позабавляваме страхотно, Барбара! — И ѝ намигна весело.

Бъни се усмихна угодливо. Първи етаж. Четвърти етаж. За нея беше едно и също. Господи, колко бе уморена... Тези обувки направо я убиваха. Не можеше да изчака момента, в който щеше да свали сutiена

и гащичките си и щеше да се напъха в леглото с интересна книга в ръка.

Докато Холис поръчваше напитките на бара, Бъни се огледа внимателно. Ако разполагаше само с половината от парите, които са отишли навярно за обзавеждането на това място...

— Готова ли си? — попит Холис, който се бе върнал при нея с чаша бира в ръка.

— Холис — погледна го тя, — ще ме извиниш ли за миг? Искам да отида да се поосвежа.

— Добре, ще се видим ей там, до масата за бакара.

Тоалетната беше толкова изискана, колкото и останалите помещения в клуба. Стените бяха покрити с пепеляворозово моаре. Тоалетните масички бяха добре осветени, но светлината беше мека и ненатрапчива.

От дългогодишното прелистване на страниците на Архитектър дайджест Бъни веднага разпозна стила на тоалетните масички и на умивалниците — Чипъндейл и Шърли Уогнър. Една чернокожа жена в безупречна униформа подаваше на гостите ароматни сапунчета и горещи влажни кърпи.

По дяволите, помисли си Бъни. Защо винаги слагат прислуга в тези помещения? Сега щеше да ѝ се наложи да ѝ даде бакшиш... а Холис все още не ѝ бе дал никакви пари за харчене. Е, може би пък не е нужно да дава бакшиш на жената! В края на краищата не се нуждаеше от ничия помощ, за да си избърше ръцете.

Понеже ѝ се пишкаше дяволски много, всички кабинки, естествено, бяха заети. Докато чакаше, се огледа в огледалото и пооправи русите си кичури. Надяваше се да не закъсняват твърде много тази вечер. Ако на Холис му хрумнеше да се любят, щеше да му каже, че е в мензис. Искрено се надяваше той да не си води сметка — през изминалите шест седмици вече два пъти бе ползвала това извинение.

Бъни въздъхна. Кога, по дяволите, щеше да излезе някой? Извика нетърпеливо:

— Извинете ме... ще се бавите ли още много?

— Излизам веднага — долетя отговор иззад една от вратите.

Познат глас.

Жената пусна водата, отвори вратата и Бъни зяпна от изненада.

— Здравей, Моника — усмихна се мазно. — Каква изненада!

Барбара Хестър беше последният човек на света, когото Моника бе очаквала да срещне в „При Лъки“.

— Какво правиш тук — попита напрегнато, докато опипваше нервно с ръка диамантената си огърлица.

— Е, това е свободна страна — отвърна ѝ рязко Бъни. — Освен това моят приятел Холис Уортингтън Трети е член на клуба. А ти с кого си?

Моника пренебрегна напълно въпроса ѝ.

— Много се радвам, че те видях, Барбара — изрече тя, мина покрай нея и забързано излезе.

Какво ѝ става на тази кучка? — зачуди се Барбара.

Холис се бе прехвърлил на масата за зарове и тъкмо хвърляше заровете, когато Барбара се настани до него. Точно срещу тях, зад една овална масичка за бакара, седеше Моника, приковала напрегнато поглед пред себе си.

— Холис, скъпи — измърка Барбара. — Виждаш ли онази жена там? Русата, със синята атлазена рокля.

Холис погледна натам.

— Имаш предвид Моника?

Бъни успя да прикрие изненадата си.

— Познаваш ли я? Работим заедно. Сблъсках се с нея в тоалетната. Струва ми се твърде странно да я срещна тук.

— О, тя е постоянно тук. Чувам, че харчи истински състояния около масите.

— Е, да, тя е много богата. Както сигурно знаеш, тя е от семейство Фон Райх.

Холис се усмихна разбиращо.

— Дано наистина е толкова богата, защото не може да стои далече от хазарта. На долните етажи печелеше добре, но след това я принудиха да се присъедини към клуба на четвъртия етаж. Само че тук очевидно не ѝ върви толкова много.

Бъни реши, че някой друг път ще го поразпита за този клуб на *четвъртия етаж*.

— Не мислиш, че си има неприятности, нали? — На лицето ѝ се изписа истинска загриженост.

— Кой знае — сви рамене Холис. — Но със сигурност зная, че аз не бих могъл да си позволя да играя с такива големи суми толкова често, колкото го прави тя. Ето, искаш ли да хвърлиш заровете?

— Разбира се — погледна го възторжено Бъни. — Холис, тук е толкова забавно! Толкова се радвам, че ме доведе. Всичко наоколо е толкова... поучително.

— Дръж се за мен, Барбара — изхили се Холис.

— О, знаеш, че го правя...

Но само дотогава, докато сметнеше, че ѝ е необходим.

„Силвър хил“, Кънектикът

На Коледа Дани отиде в „Силвър хил“, за да посети Нино. Като награда за значителния прогрес, който бе постигнал в битката си с алкохола, Нино получи разрешение да излезе извън клиниката. Двамата с Дани решиха да отпразнуват Коледа в „Силвърмайн таверн“ — селски ресторант в новоанглийски стил, от който се разкриваше приказно красива гледка към замръзналия поток и заснежените поля.

Дани се бе обадила предварително, за да запази маса край пламтящата камина, която подсилваше уютата на заведението.

— Коледа в провинцията. Струва ми се, че всеки момент ще чуя песните на Бинг Кросби... Чудесна елха, нали? — Дани посочи елхата, украсена със стотици малки кристални играчки и гирлянди.

— М-м-м... Ти си по-красива... — Нино се наведе да я целуне. Обърна се към сервитьорката и се засмя: — Нали?

Сервитьорката също се усмихна.

— Познах ви веднага щом влязохте, графиньо. Виждала съм ви по рекламите ви. Вашите дънки са най-добрите. Мога ли да ви донеса нещо за пиене?

— Да — откликна на секундата Нино.

Дани едва сдържа дъха си.

— Перне с лимон, моля — усмихна се на Дани. — А за теб?

— Ще взема същото.

— Скъпа, не е необходимо да...

— Трябва да съм трезва за шофирането по обратния път.

Вечерята беше вкусна, обслужването — отлично. Но Дани бе така погълната от рядкото удоволствие да бъде с напълно трезвия Нино, че по-късно едва успя да си спомни какво са яли.

Дани го забавляваше с последните клюки от „Графиня Дани“. Между Моника и Барбара Хестър вече се бе разразила истинска битка.

— Те двете са като маслото и огъня. Ако случайно се озоват в една и съща стая, няма начин да не избухне скандал и да не захвърчат и скри.

— Вепе. Едно постоянно съперничество ще се отрази добре на бизнеса ти. А какви са последните новини от магазина ти в Лос Анджелис?

Този магазин беше като воденичен камък на шията ѝ. Удържала бе на думата си и бе изправила предприемача пред съда, но що се отнасяше до намерението ѝ да открие магазина за Коледа... трябваше да забрави за това. Новият предприемач, когото бе наела, се бе заклел, че ще свърши всичко до средата на март.

— Тъкмо навреме за мартенските иди^[3] — ухили се Нино.

— Ами ти? Каж ми нещо за себе си...

— Чувствам се страхотно — увери я той. Беше изпълнен с планове. — Реших да участвам в онова рали, за което ти говорих. В Буенос Айрес, през юни. Нямам търпение час по-скоро да започна тренировките.

— Лекарят ти споменавал ли ти е колко дълго още смята да те държи в „Силвър хил“?

— Каза, че зависи от мен... Мога да си тръгна, когато пожелаея.

— И?

Нино сви рамене.

— Ще остана още няколко седмици. Този път искам всичко да е както трябва. Да изчакам момента, в който ще съм сигурен, че вече съм готов да си тръгна. Но не се безпокой. Ще си бъда у дома преди Деня на свети Валентин.

— Дори не се бях сетила за това. — Нино я познаваше толкова добре. Балът по случай откриването на първия ѝ магазин в хотел Плаза бе предвиден за четиринадесети февруари. Дани не говореше за това, защото не искаше да оказва какъвто и да е натиск върху него, но умираше от желание Нино да е с нея.

Той го заслужаваше. Без него тя никога не би постигнала всичките си успехи.

Когато късно вечерта спря колата си пред „Дакота“, Дани съжали, че не бе приела някоя от многобройните покани, които бе получила за коледните празници. Беше дала на прислугата няколко свободни дни и сега и двата етажа на апартамента бяха призрачно тихи и безлюдни. Не си бе сторила труда дори да купи елха. Украсяването на коледната елха бе едно от нещата, които вършеха обикновено заедно с Нино, а и освен това беше твърде заета.

Ако поне Моника си беше в града, си помисли тъжно тя, докато ровеше из хладилника, за да си извади нещо за ядене.

Но Моника бе заминала на ски в Юта.

— Май започвам да ставам сантиментална — бе признала на Дани. — Копнея за една старомодна *gemutlich*^[4] Коледа. Но не като онези от детството ми. — Беше се намръщила. — Празниците у дома винаги са били скучни и непоносими. Карола постоянно се оплакваше, че празниците само пречат на бизнеса, а и кучето ни, Хейнзи, се плашеше от коледната елха и започваше да вършее всичко из къщи. И тогава майка изпаднаше в неконтролируем бяс.

Дани се разсмя като си припомни думите на Моника. Може би трябва да се обади на Морис и Юнис. Не. Поканила ги бе за новогодишната нощ. Две вечери с Юнис за една седмица беше повече от това, което Дани можеше да понесе.

Изведнъж реши, че се държи глупаво. Та тя е еврейка! Коледата дори не беше неин празник.

Най-накрая реши да си приготви сандвич с препечен хляб и пушена съомга, направи си голяма купа с пуканки и си отвори бутилка кианти. След това се настани на леглото и се загледа в „Този чудесен живот“ по телевизията.

Когато филмът достигна кулминационния си момент, когато всички жители на града се стекоха в дома на Джими Стюарт, за да му предложат пари и подкрепа, тя се разхълца така, сякаш бе загубила най-добрия си приятел.

Но защо, питаше се тя, докато издухваше носа си в една салфетка. Защо плачеше? Животът ѝ е чудесен. Нищо не ѝ липсва. А и всичко щеше да става все по-хубаво и по-хубаво...

Точно когато бляскавият елит на хайлайфа започна да изпада в униние след многобройните празници, Дани посрещна 1980 година с най-шикозния купон на годината. Триста човека, включително и кмета на града, получиха предадени на ръка сърцевидни кутии с шоколадови бонбони „Godiva“^[5] заедно с покани от червено кадифе за откриване на магазина на „Графиня Дани“ в Плаза през нощта на свети Валентин.

Обичам Ню Йорк и новия си магазин в Плаза! — пишеше в поканите. — Бъдете истински приятелчета и ми помогнете да го отпразнуваме.

Лично бе подписала всяка от поканите с известния си вече навсякъде подпис.

Магазинът в Плаза беше удобен, уютен и предразполагащ. Цветовете бяха приглушени — слонова кост, златистокафяво, пясъчно розово с бледоморави акценти. Обзаведен бе с оригинални френски мебели, излъскани до естествения им блясък. Изискани канапета и фотьойли примамваха уморените купувачи да поседнат и да се освежат с чаша кафе или чай, да се подкрепят със сладкиши, предлагани на подвижни масички за сервиране от чисто сребро.

Изисканото бельо на „Графиня Дани“, пуловерите и тоалетите в най-различен цвят и размер се подаваха от отворени чекмеджета на старинните борови скринове. Един цял ъгъл от магазина бе отделен за дрехите и козметиката от серията „Ослепителна мълния“. Имаше няколко манекенки, които се разхождаха бавно из магазина, облечени в последните тоалети на компанията.

Тази вечер, в чест на свети Валентин, целият магазин бе обсипан в червени рози. Червени балони, пълни с хелий, се рееха над главите на гостите. Всяка една от присъстващите дами щеше да отнесе със себе си малко кристално сърцевидно флаконче с парфюм „Ослепителна мълния“ като спомен от събитието.

Не бяха пожалени пари, за да се задоволят апетитите на преситените от балове и купони гости. Имаше огромни двулитрови бутилки с Дом Периньон, планини хайвер от моруна, сервиран с подквасена сметана и блини, огромни количества от най-скъпите и изискани сирена, пристигнали от всички краища на света, грозде, киви, ягоди и малини от Нова Зеландия и много подноси със сърцевидни

шоколадови бонбони „Godiva“, които бяха доставени рано сутринта от Белгия.

Дани се суетеше сред гостите си, облечена в прилепнала червена копринена рокля без презрамки, изработена по неин модел. Дългата ѝ коса бе вдигната нагоре и прикрепена с шнола, украсена с диаманти и рубини. Носеше още рубинени обици и сребърна гривна, поставена почти под рамото на едната ѝ ръка.

Това бе един от най-щастливите мигове в живота ѝ.

— Толкова се радвам, че можахте да дойдете — поздрави с усмивка кмета. — Е, как ви се струва?

— Чудесен магазин — заяви кметът и за пореден път затвърди репутацията си на един от най-големите чревоугодници в града. Сипа си една препълнена лъжица от перленосивия хайвер и го поля обилно с подквасена сметана. — Но съм истински благодарен, че няма аз да плащам сметките му.

Дани се засмя.

— Моят счетоводител също би искал да може да го каже. Опитайте малините с сгеме fraiche^[6]. Ще ви накарат да забравите напълно за бюджетната криза.

Всъщност, помисли си тя, докато поздравяваше другите гости, това, което бе казала току-що на кмета, беше само част от истината. Нейните икономисти бяха извършили проучване на пазара и резултатите бяха убедили Дани и счетоводителя ѝ, че само след две години магазинът в Ню Йорк щеше да започне да ѝ носи печалба. Истината бе, че тя не даваше и пет пари за разходите и евентуалните загуби, защото беше убедена, че магазинът ѝ е построен в най-подходящия момент и на най-подходящото място.

Зърна баща си, който бърбеше с председателя на Лорд енд Тейлър и се зачуди дали и той като нея си мислеше за Софи. Ако майка ѝ беше доживяла да види това! Как ли щеше да се радва, че дъщеря ѝ е заела мястото си сред най-реномираните търговци на Пето авеню!

Нино, който се бе завърнал току-що от Уоткинс Глен, където бе прекарал няколко дни по пистата със своята Алфа Ромео тип 33, се появяваше за пръв път сред обществото след завръщането си от „Силвър хил“. Репортерите се мъчеха да изкопчат от него признанието, че е наркоман, но той посрещаше въпросите им с благосклонна усмивка и чаша безалкохолна бира в ръка.

Най-накрая успя да се откопчи от глутницата и веднага застана до Дани.

— Чувстваш ли се като Пепеляшка? — прошепна той.

— Пепеляшка? Може би... Барбара! Как си? — поздрави Барбара Уолтърс с лека целувка по двете бузи.

Вестникарите и телевизионните репортери запечатваха момента за новините по националната телевизия и за по-важните вестници.

— Дани, изглеждаш великолепно! — изрече вместо отговор Барбара. — А магазинът! Много жалко, че не беше готов за шоуто. Публиката щеше много да го хареса.

— Е, това е основателна причина да ме поканиш още веднъж.

Само преди седмица Дани бе участвала в специалното шоу на Барбара Уолтърс. В него бяха представени три прочути жени, които със собствени сили бяха постигнали невероятен успех. Другите две участнички, освен Дани, бяха Даяна Рос и Джейн Фонда.

Дани бе говорила откровено за себе си, за бизнеса, за брака си. Преди няколко години, бе споделила тя с телевизионните зрители, по Седмо авеню се шушукаше, че тя е само една от знаменитостите-еднодневки, от онези многообещаващи млади таланти, които изгряват всеки сезон, а след това бързо загиват под непоносимото бреме на тежките дългове и неизпълнените поръчки, без дори да успеят да изчакат следващия сезон и поредните празници на модата.

Зад гърба ѝ бяха предричали, че и тя ще се удави в морето от проблеми и в злостните забележки на пресата. Господ ѝ е свидетел, че и тя бе имала своите провали и неуспешни сезони. Но всеки път бе намирала сили в себе си да се изправи, да опровергае всички, които я хулят и ругаят зад гърба ѝ.

— И се надявам, че докато съм в този бизнес, винаги ще успявам да се преборя с тях.

Предаването беше излязло на първо място в телевизионните класации на седмицата — факт, за който Барбара вдигна тост с чаша шампанско в ръка.

— При това класиране — увери тя Дани — винаги си добре дошла.

Други гости се приближиха към тях, за да изразят височайшето си одобрение.

— Цветовете са божествени — изломоти една руса манекенка от Тексас. Приятелят ѝ, кисел на вид, скандално известен английски рокпевец, изгледа Дани с преценяващ одобрителен поглед.

— Мястото е чудесно избрано, скъпа — възторжено припяваше една нахакана журналистка, която водеше едно от сутрешните предавания по телевизията.

— Този магазин превъзхожда Медисън авеню във всяко отношение — чуруликаше жената на един от най-богатите хотелиери и агенти по недвижима собственост.

Бъни кръжеше около Дани и Нино, превъзбудена от неочакваното удоволствие да бъде само на крачка от Барбара Уолтърс. В началото смяташе да се приближи и да принуди Дани да ги запознае, но след това предпочете да остане на мястото си, откъдето попадеше в обсега на всички фотоапарати и телевизионни камери.

Една телевизионна репортерка се спусна към Дани и Нино с протегнат микрофон в ръка и Бъни бе заслепена от блесналата в очите ѝ светлина на камерата. Тя се усмихна очарователно и се зачуди колко ли от познатите ѝ в Хендерсън ще я видят по телевизията. Можеше да си представи израженията на лицата им, когато я разпознаеха — нея, малката Бъни Рей Хестър, която, облечена в ослепителен черен тоалет на Калвин Клайн, се чувства като у дома си на този най-бляскав и щур купон на годината.

— Виждаш ли онази малка кучка, която се опитва да си проправи път нагоре, като се пъха постоянно в центъра на вниманието, редом с Дани? — промърмори Моника и се обърна към Ким.

Ким погледна към Барбара и каза:

— Страшна е. Но някой трябва да ѝ каже, че черното не ѝ отива.

— Ја — съгласи се с радост Моника. — В тази черна рокля изглежда като варосана.

— Не пропуска нито една снимка, нали? — отбеляза Ким, докато Бъни се перчеше пред камерите.

Точно това вбесяваше Моника. Твърде рано в живота си, като защитна реакция срещу действията на Карола, се бе научила да стои настрана от хората, особено от жените, които преуспяваха в живота само с интриги и машинации. Изградената ѝ защитна система винаги звънеше тревожно щом Барбара се изпречеше пред очите ѝ и тя не

преставаше да следи напрегнато всяка нейна крачка от онази вечер, в която случайно се бяха сблъскали в „При Лъки“.

— Но ти изглеждаш умопомрачително. Червеното определено ти отива. — Ким огледа преценяващо Моника. — Нека отгатна. Унгаро, нали?

— Точно така. — Моника кимна. Щеше ѝ се да се чувства поне наполовина толкова добре, колкото изглеждаше. Едва се сдържаше да не избухне в сълзи по средата на целия този бляскав успех и триумф.

— Празникът довечера ще е празник и за двете ни — ѝ беше казала Дани преди няколко часа. — Както често обичаш да ми напомняш, ние сме големи късметлийки, ја?

— Ја, наистина.

— Не бих могла да постигна всичко това без теб, Моника. Знаеш го, нали?

Може би беше така, но тя кой знае защо нямаше сили да споделя възторга и ентузиазма на Дани. През последните един-два месеца бе изгубила маса пари в клуба, но това не беше чак толкова важно. Никой не можеше постоянно да печели. А и не бе натрупала кой знае какви дългове, макар че кредитите, които ѝ отпускаха от клуба, бяха с наистина безбожна лихва. Направо убийствена. Но все пак би могла да се справи с помощта на стабилния доход, който получаваше от вложените в банката капитали. Е, тези пари вече бяха доста по-малко, но все пак бяха достатъчни, за да я поддържат до момента, в който късметът на масата за бакара отново щеше да се обърне в нейна полза.

Беше въпрос на време.

Не, неизплатените ѝ дългове от комар не бяха причината, поради която се чувстваше така, сякаш на краката ѝ са привързани оловни тежести, а усмивката ѝ бе по-фалшива и неискрена и от тази на клоуните в цирка.

Причината може би се криеше в големия брой статии за майка ѝ, които се появиха напоследък в Нюзуик, Форчън и Уол Стрийт джърнъл. Лайнните истории, които Карола им бе пробутала — а списанията веднага бяха повторили — бяха достатъчни, за да накарат Моника да повърне от отвращение.

Карола фон Райх... провъзгласена за международна бизнесдама на годината, за образец на всички жени, които се опитват да се преборят с предразсъдъците и риска.

... Принудена да поеме фамилната корпорация на съпруга си... без страх приема предизвикателствата на настоящите кризи и проблеми... жена, далеч изпреварила времето си... майка, отгледала сама двете си деца...

Всичко това бе изписано в Нюзуик.

Отделът ѝ за връзки с обществеността явно бе поработил добре, за да пусне всичкият този боклук в обръщение. Карола може би замисляше поредното огромно корпоративно сливане и усещаше, че се нуждае от благоприятни отзиви в пресата.

Единствено в Уол Стрийт джърнъл бяха свършили работата си добре и не бяха пропуснали да споменат връзките на военните заводи „Фон Райх“ с нацистката военна машина, не бяха подминали очевидното отчуждение между Карола и двете ѝ деца, подчертали бяха очебийния факт, че в живота на Карола от години няма никакъв мъж.

Е, горчиво си помисли Моника, ето че двете с майка ѝ имаха нещо общо помежду си. Вог и Глемър коментираха този факт като липса на трайна и сериозна връзка. Сексът не беше никакъв проблем. Всяка една от тях можеше да си осигури върволица мъже само с едно телефонно обаждане. Но любов... Това бе далеч по-трудно...

Ах, Рик, защо не си тук тази вечер...

Защото бе ангажиран с шоуто си в Медисън Скуеър гардън, за което билетите бяха отдавна разпродадени. Това бе първата му изява в Ню Йорк след преместването му в Лос Анджелис. Беше издал вече две плочи, втората от които със сигурност щеше да стане платинена. Рик Флад бързо се превръщаше в един от най-известните, най-популярните рок певци след Брус Спрингстийн.

Беше ѝ изпратил по куриер два билета на първия ред и една набързо надраскана бележка:

Ще се радвам да те видя. Надявам се, че шоуто ще ти хареса.

С любов: Рик.

Две места за най-страхотното рок шоу в града, красив жест от един бивш приятел и любовник. Но не бе намерил време да ѝ се обади и да ѝ каже едно здрасти, нещо, което я нараняваше силно. Не го бе виждала почти две години, не можеше дори да си спомни кога за последен път бяха говорили по телефона. Бяха се отдалечили един от друг след онази нощ, в която се бяха скарали така глупаво заради акомпаниращата му певица. Чия беше вината — негова или нейна... вече не знаеше. Впрочем това нямаше никакво значение.

Важното беше, че той бе в града тази вечер, беше толкова близо до нея и ѝ липсваше ужасно. Защото въпреки всичките ѝ приказки за това, колко са различни те двамата, тя не можеше да си представи някой друг мъж, с когото би искала да сподели живота си.

— О, ето те и теб, Моника — стресна я Бъзи Стендиш. — Търсих те навсякъде.

— Я, ето ме — усмихна му се дръзко Моника. — Забавляваш ли се?

— Страхотен купон. Върхът е...

— Gut^[7] — каза Моника и го взе под ръка. — Хайде да се смесим с останалите. А след това ще отидем в „При Лъки“, нали?

След около хиляда усмивки, целувки и топли прегръдки, когато всички гости, освен най-заклетите купонджии, вече си бяха тръгнали, Нино дръпна Дани настрана.

— Гладна ли си? — запита я.

— Умирам от глад.

— И аз. Хайде да се приберем у дома, да опустошим хладилника и веднага след това да се пъхнем в леглото. — Повдигна едната си вежда и се захили неприлично.

— Звучи чудесно! Чакай само да се уверя, че тук всичко ще бъде наред. Ким? — подвикна във вече полупразната зала. — Ако нямаш нужда от мен повече...

— Погрижила съм се за всичко. Барбара пожела да остане с мен до края. Тръгвай. Довиждане. — Ким говореше бързо и припряно.

— Добре, добре — засмя се Дани. — Къде е Моника?

— Сигурно си е тръгнала.

— Вече?

— Да. И ти трябва да си вървиш.

— Опасна е — пошегува се Нино, докато отваряше вратата пред Дани.

— Нали затова ѝ плащам толкова много пари. Тя е моят директор за връзки с обществеността и отговаря за всички подобни мероприятия.

Хванати за ръка, те излязоха навън в студения щипец нощен въздух и се отправиха към лимузината си, паркирана пред хотела.

Макар че вече минаваше девет часа, в някои офиси в сградата на „Дженерал мотърс“ от другата страна на „Гранд Арми Плаза“ все още светеше. Движението по Пето авеню в този час беше съвсем рядко. Вляво от тях, на север, се виждаше входът на Сентръл парк, обграден от старомодни газени фенери, които от доста време насам се захранваха с електричество.

— Красиво е, нали? — въздъхна Дани. — Аз наистина обичам Ню Йорк.

— Ела — каза Нино, хвана я за ръка и я поведе към фонтана в средата на площада. Бръкна в джоба си и извади няколко цента. — Ето, едно за теб и едно за мен. Пожелай си нещо.

— Какъв романтичен глупак си ми ти — промълви тя, трогната до сълзи от сантименталния му жест. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне от щастие и благодарност, че бяха достигнали заедно до тук. Затворила очи, тя хвърли монетата в средата на фонтана и се отпусна в прегръдката му.

— Какво си пожела — попита я той едва чуто, омаян от сладкия аромат на косата ѝ.

— Радостта и щастието ни никога да не свършват.

[1] *Après show* (фр.) — след шоу. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи. *Flash* (англ.) — мълния; *Flesh* (англ.) — плът. — Б.пр. ↑

[3] Според древния римски календар идите са на петнадесето число на март, май, юли и октомври и тринадесетия ден на останалите месеци. — Б.пр. ↑

[4] *Gemutlich* (нем.) — задушевен. — Б.пр. ↑

[5] „*Godiva*“ е легендарна английска благородница, живяла през единадесети век, съпруга на графа на Мерсия, която спазила облога

със съпруга си да премине гола на кон през Ковънтри, ако той отмени потискащите данъци. — Б.пр. ↑

[6] Crème fraîche (фр.) — прясна сметана. — Б.пр. ↑

[7] Gut (нем.) — добре. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Ню Йорк

Реджи остави ключовете си на масичката във фоайето на апартамента си и въздъхна уморено с облекчението на храбър воин, изпълнил дълга си на бойното поле. Изхлузи от подутите си крака италианските обувки, ръчна изработка, и ги остави в средата на фоайето. Прислугата щеше да ги прибере.

Под бдителните погледи на няколко огромни на ръст бодигардове бе прекарал целия следобед зад щанда на наскоро открития в Блумингдейл представителен отдел на козметиката на „Господин Реджи“, който лансираше на пазара новия парфюм „Господин Реджи“. Единственото, за което си мечтаеше в този момент, бе да се потопи в топлата вана, да облекчи болката на уморените си кости, да отмие от себе си милионите бактерии и бацили, предадени му от хората, които цял ден се бяха тълпили около него, за да споделят славата му.

Благодарение на чудесното време през този пръв пролетен ден представянето на парфюма бе задминало и най-оптимистичните прогнози на Блумингдейл. Опашката от купувачи се бе проточила чак до изхода на Лексингтън авеню. Някои от най-заклетите му почитателки (тези, които се обличаха само с дрехи на „Господин Реджи“, господ да ги благослови!) търпеливо чакаха реда си, за да поговорят с легендарния моделиер. Тълпи от най-обикновени граждани се спираха по пътя си, за да зърнат, макар и само за миг, частица от истинския нюйоркски блясък и разкош. Реджи едва ги понасяше, отвърщаваше се от потните им лица, от отвратителните им прически, от полиестерните им блузи и от *алчните* им усмивки. Всички те бяха толкова груби — типични представители на средната класа, които му напомняха за семейството му, което бе зарязал в Куинс.

Тълпяха се около него за автограф, целуваха го, потупваха го по ръката, докато най-накрая си помисли, че всеки момент ще припадне. Но да се бръкнат за сто и петдесет долара, за да купят парфюма му? Ами! С нетърпение очакваше мига, в който ще може да се отърве от тях. Но за нещастие, до такава степен бе пропит от миризмите на

безвкусен грим и евтини парфюми, че самият той миришеше така, сякаш току-що бе излязъл от някой долнопробен бар във Вилидж.

Помъкна се нагоре по спираловидното стълбище към третия етаж на апартамента, където се намираха спалнята и всекидневната му.

Всекидневната, както и останалата част от къщата, представляваше разкошна смесица от ламперия от крушово дърво, махагон, месинг, масички от стомана и стъкло и скъпи китайски килими. Стените бяха запълнени с правена по поръчка библиотека, претъпкана с най-добрите бестселъри с твърди корици, които в голямата си част дори не бяха разлиствани. Зад един античен японски параван бяха разположени телевизор и видеомагнетофон, на който Реджи въртеше някоя от стотиците си видеокасети, една част от които бяха откровено порнографски. Зад паравана имаше и един скъп велосипед, който Реджи се кълнеше, че ще използва, но не го бе правил никога досега, и маса за рисуване с натрупани по нея скициници и моливи, които също почти не се използваха.

Не че не му се искаше да скицира нови модели. С удоволствие би го правил. Проблемът беше в онези копелета от „Мегакорп“. Бавно и подмолно те започнаха да се ориентират към моделите на различните дизайнерски студиа и все по-често пренебрегваха неговите творения. Реджи беше изненадан неприятно от този факт и не се поколеба да сподели разочарованието си с Франк Гладстоун. Защо, по дяволите, бяха купили компанията му, ако не заради моделите му? В края на краищата той беше геният, от когото зависеше успехът на компанията.

— Но разбира се, че е така — тихо го увери Франк Гладстоун, докато през цялото време си мислеше: *Купихме името ти и имиджа ти, надут глупак такъв!* — Ти си движещата сила зад всеки модел, който вижда бял свят в тази компания.

От време на време от „Мегакорп“ му подхвърляха по някой по-голям кокал — скъпи екскурзии, за които те поемаха всички разноски, из Ориента, Египет, Карибието, Бразилия, Таити, уж за да попие от атмосферата на тези екзотични места и да се вдъхнови за нови модели. Нищо подобно! От него се очакваше само вдъхновението, а изпълнението се възлагаше на дизайнерите из многобройните студиа и подразделения на компанията.

При заплатата, която получаваше, Реджи не се осмеляваше да се оплаква твърде често, макар че много би му се искало да види поне

един от членовете на борда на директорите на „Мегакорп“ да се поизпоти над някое от тези безкрайни рекламни представяния на продуктите им.

Той съблече шития си по поръчка жълтеникавокафяв костюм, свали лилавата си копринена вратовръзка и чорапите в същия цвят и се провикна:

— Ра Ра! Реджи вече си е у дома!

Възбуди се само при мисълта да се чука с Ра Ра в голямата вана с джакузи, докато топлите водни струи масажират голите им извиващи се от страст тела. Реджи стисна втвърдилият се мигновено пенис, потърка го нежно веднъж, дважд...

— Ра Ра... — простена, разкъсван от желание.

Момчето не се представяше така добре както в началото, така добре, както бе длъжно да го прави, като се имат предвид парите, които Реджи плащаше за услугите му. На тази цена той трябваше да е готов да се чука всеки път, когато Реджи пожелаеше — и по два пъти на ден дори, ако наистина му се искаше.

Ядосан, той изкрещя:

— Ра Ра! Къде си, по дяволите!

Никакъв отговор.

Фактът, че Ра Ра не бе намерил време да бъде заедно с него в един толкова важен момент, като представянето на новия му парфюм, бе достатъчно красноречив. Но този малък изпользвач можеше поне да си остане вкъщи, за да го поздрави с успеха.

Реджи натисна бутона на интеркома и позвъни на Лидия, която се намираше на долния етаж.

— Si, Senor^[1] Реджи?

— Къде е Ра Ра?

— Не зная, Senor. Може би е на курс по актьорско майсторство...

Актьорско майсторство!

Майната му! Напоследък в главата на Ра Ра се въртеше налудничавата мисъл да става актьор. Пълна глупост! Актьорите водеха кучешко съществуване — постоянно биваха преценявани, отхвърляни, унижавани. Направо професия за мазохисти!

— Не ставай глупав — го бе посъветвал Реджи, когато Ра Ра спомена за пръв път, че се е записал в този курс. — Защо ти е? Ти няма да станеш актьор.

— Скучно ми е. Отегчен съм. Имам нужда от някакъв стимул в живота.

Реджи премигна:

— Мисля, че аз съм достатъчно стимулиращ. Освен това би могъл да се грижиш за пазаруването и да се занимаваш в гимнастическия салон. Повечето момчета умират да се занимават точно с това.

— Ти ми говориш за начин на живот. А аз искам *кариера*.

— Ти имаше кариера — напомни му строго Реджи. — И аз платих доста скъпо, за да те накарам да се откажеш от нея. Сега искаш друга кариера и предполагам, че очакваш да плащам и за нея.

— Не, мога да си позволя да си плащам уроците.

— Обзалагам се, че е така — отвърна подигравателно Реджи. — Знаеш ли какъв си ти, Ра Ра? Ти си дилетант, който прехвърква като пеперудка от едно хубаво нещо на друго. Е, добре! Карай! Посещавай шибания си курс! Изобщо не ми пука.

Пукаше му, разбира се, но не можеше да направи нищо. Обичаше Ра Ра, но дотолкова, доколкото изобщо бе способен да обича. И ако Ра Ра искаше да взема уроци — макар че, господ му е свидетел, той нямаше и най-минималния шанс да стане актьор, значи Реджи щеше да му позволи. По-добре, отколкото да виси в гимнастическия салон, където хубавките момчета редовно пъхаха визитки с телефонните си номера в джобовете на панталона му.

След всичките пари, които бе платил, за да задържи Ра Ра в леглото си, Реджи се надяваше, че това бе всичко, което красивите мъже пъхаха в панталона на приятеля му. Какъв кошмар — Ра Ра влюбен в някой друг мъж...

По дяволите ваната! Имаше нужда от питие. Викна в интеркома:

— Лидия! Донеси ми водка с лед.

Какво от това, че щеше да започне с коктейлите толкова рано! Какво толкова, по дяволите! Може дори да си смръкне и малко кокаин. Заслужаваше си го след всичко, което трябваше да изтърпи от Ра Ра и от онези идиоти от „Мегакорп“.

Магазинът на „Графиня Дани“ на Родео драйв най-сетне бе открит на втори май, с четири и половина месеца закъснение. Още първия ден обаче всички видни дами на Лос Анджелис се струпаха в магазина.

Дани не оставяше нищо на случайността. Преди магазинът да отвори врати за купувачи, тя отлетя на запад и в продължение на три седмици буквално живееше в бутика. Прекарваше по цял ден на телефона и искаше от приятелите си всевъзможни услуги. Години наред ги бе снабдявала с безплатни мостри на моделите си. Време беше да ѝ се отплатят по някакъв начин.

Холивудските съпруги организираха закуски, обяди, тържествени вечери в нейна чест, не спираха да говорят за магазина ѝ с приятелките си. Представители на модния елит на Лос Анджелис, движени от любопитство и от желание да бъдат винаги на гребена на вълната, често посещаваха сградата и изявяваха желание да направят нещо приятно на очарователната Дани ди Портанова.

Дани не даваше и пет пари за истинските им мотиви. Щом бяха готови да се върнат в магазина ѝ и да похарчат там парите си, тя ги посрещаше с удоволствие. Ако не беше такъв краен максималист, ако не беше свикнала изцяло да контролира бизнеса си, тя може би щеше да остане доволна от продажбите през първия месец. Но Дани не беше човек, който би се задоволил с нещо по-малко от огромен успех. През юни отново отлетя на запад, за да предприеме още една рекламна атака и да обяви артикула, който щеше да се предлага без пари за привличане на клиенти.

Тя знаеше от собствен опит, че дори и най-богатите и претенциозни купувачи никога не се отказват от една изгодна сделка. Защо да не използва парфюма „Ослепителна мълния“, за да привлече още повече клиенти? Можеше да подарява по едно безплатно флаконче парфюм, което струваше по сто и петдесет долара унцията, на всеки клиент, чиято сметка надвиши две хиляди долара.

Мълвата се разнесе бързо и само през първата седмица продажбите се увеличиха с двадесет и пет процента.

— Ти си гений, Дани! — поздрави я Нино чак от Аржентина, където тренираше за ралито, което щеше да се проведе малко по-късно през месеца.

Беше заминал преди две седмици. Щеше да се завърне след още две в Ню Йорк и вече ужасно ѝ липсваше.

— Нищо подобно — изрече скромно тя. — Просто познавам добре клиентите си. Какво ново в Буенос Айрес? Забавляваш ли се? Липсвам ли ти? Как мина денят ти днес?

— Да, липсваш ми. Да, забавлявам се. А денят ми мина чудесно. Напоследък съм толкова добро момче, че старите ми приятели просто не могат да ме познаят. Тук съм от две седмици и не съм посетил нито един клуб.

Това наистина беше промяна.

— Впечатлена съм, Нино. Иска ми се да можех да дойда при теб, но...

— Разбирам, скъпа. Не се безпокой. Може би на следващото рали — рече Нино. — И какви са клюките из Бевърли хилс?

— О, обичайните неща. Кой кого чука, кой кого мами. Нали знаеш. И като заговорих за чукане, сетих се, че в Ла Скала се сблъсках с един от старите приятели на Моника — Рик Флад. Последната му плоча е платинена. Довечера ще вечерям с него.

— Si? Bene! Кажу ми, че Моника все още го обича.

— Какво? Какво, за бога, искаш да кажеш? Откъде би могъл да знаеш за тези неща?

— Скъпа, имам силно развито чувство по въпросите на любовта. А пък и светлинките в очите ѝ при всяко споменаване на името на Рик са достатъчни.

Дани се зачуди дали Нино не е забелязал нещо, което е пропуснала. Моника наистина изглеждаше напоследък по-различна и винаги, когато се виждаха извън офиса, неизменно говореха само за бизнес. Кога за последен път бяха разговаряли за нещо лично? И двете бяха толкова заети...

— Кажу на Рик да се върне в Ню Йорк, si?

— Не — разсмя се Дани, — ще почакам ти да му го кажеш.

— Добре. Обичам те, скъпа. Ще ти се обадя утре.

— Да. И аз те обичам. И, Нино?

— Зная. Ще карам внимателно.

Чу го как се изхили, преди да затвори телефона. *Много смешно!* Често се питаше как се справяха съпругите на другите състезатели с ужасяващия факт, че мъжете им се излагат на смъртна опасност всеки

път, когато излязат на пистата. Защо от всички други професии на този свят мъжът ѝ трябваше да избере точно автомобилните състезания?

Защото беше Нино, ето защо!

Предполагаше, че може да е и по-лошо. Би могъл да пожелае да стане летец изпитател.

Само че това не беше кой знае какво успокоение...

Ню Йорк

Моника си вееше пред лицето с един лист от рекламите, които Айън МакАдам ѝ бе дал, за да ги редактира и му върне до края на деня. Температурата в кабинета ѝ беше около четиридесет градуса, а техникът казваше, че ще минат още ден-два, преди да намери частите, които му трябвали, за да поправи климатика. Умираще от желание да си иде у дома и да вземе един студен душ. Но трябваше да редактира рекламата, а след това и да провери производствените графици и компютърните разпечатки на сметките им. Нямахше край...

Обичаше работата си, но имаше дни като този, в който напрежението беше твърде голямо и тя заспиваше в служебния седан, който я връщаше у дома.

Жива щеше да се изпече в тази шибана горещина. Гримът ѝ се бе превърнал в бежова вадичка, която се стичаше по врата ѝ, а розовата ѝ копринена риза беше мокра от пот. Когато един от счетоводителите ѝ се обади, за да я уведоми, че е възникнал някакъв проблем с доклада за разходите на една от работещите в компанията, Моника бе готова вече да се разкрещи.

— Не можете ли да се справите сами? — В гласа ѝ звучеше неприкрито раздражение.

— Можем единствено да го проверим, госпожице Фон Райх. И понеже отчетът ни се струва надут и завишен, решихме, че това е нещо, за което трябва лично да поговорите със служителката.

Моника въздъхна. Като че ли си нямаше достатъчно грижи.

— Чий е отчетът?

— На Барбара Хестър.

Моника се усмихна. *Добре, добре.* Това може да направи горещината малко по-поносима.

— Добре — реши тя. — Ако ми изпратите документа, ще го прегледам веднага.

Когато пликът пристигна на бюрото ѝ, тя отмести настрани компютърните разпечатки, прочете отчета с разходите и обърна особено внимание на забележките на счетоводителя. Барбара бе приложила две сметки от един и същ ресторант, отчитайки ги като един разход, независимо, че се бе хранила в този ресторант в два различни дни. Освен това бе посочила, че е обядвала и двата пъти с един и същ човек. Общата сума бе само сто четиридесет и осем долара, но счетоводителят бе приложил копия от други месечни отчети на Барбара, които показваха, че тя редовно отчита по-високи разходи.

Момичето или поддържаше твърде много бизнес контакти, или живееше за сметка на компанията. Моника подозираше, че истината е някъде по средата. Gut, щеше да изпита истинско удоволствие да понастъпи Барбара. Винаги бе изпитвала неприязнени чувства към това момиче, особено след онази нощ, в която се бяха срещнали в „При Лъки“. Ако можеше да я разобличи, още по-добре. Нямаха нужда от лукава змия, която да се промъква из компанията... особено пък такава, за която Моника подозираше, че най-вероятно е отровна.

Барбара, която изглеждаше измъчена и съсипана от горещината, почука на вратата на Моника и влезе.

— Искала си да ме видиш. — И се отпусна без покана в кремавия кожен фотьойл пред бюрото на Моника.

Моника избърса челото си с носната си кърпичка.

— Ја. От счетоводството ме помолиха да прегледам отчетата за разходите през последния месец. Струва ми се, че в този документ има едно сериозно несъответствие...

Бъни, вътрешно разтреперана от страх, слушаше внимателно, докато Моника изреждаше различните си обвинения. Трябваше да помисли повече, преди да надуе проклетия отчет. Как можа да постъпи толкова глупаво! Но приятелите ѝ от други компании ѝ бяха казвали, че всеки постъпвал така, че това се смятало за... *необлагаем доход*. А сега щяха да я уволнят и ще трябва да си търси друга работа, без препоръки, докато слуховете за скандала щяха да се мъкнат след нея.

Виждаше как всичките ѝ мечти отиват по дяволите само заради няколко скапани обяда, които си бе позволила за сметка на компанията. По дяволите! По дяволите! *По дяволите!*

— И така — приключи Моника, — как ще обясниш отчета си при положение, че разписките ти са от две различни дати? И в двата случая си посочила един и същ гост — някой от Института по цветовете.

Бъни реши да рискува и да се опита да се измъкне с хитрост от цялата тази бъркотия.

— Всъщност — преглътна тя мъчително — всичко може да се обясни много лесно, Моника. Вечерях с моя позната от института два пъти. И двата пъти в „При Пиер“. Отчетох двете сметки заедно, защото така беше по-лесно... пък и понеже ставаше дума за един и същ човек, си помислих, че няма кой знае какво значение как ще бъде изготвен отчетът щом... щом всичко е *законно*.

Историята не звучеше твърде правдоподобно на Моника, но без да проведе няколко телефонни разговора просто нямаше как да докаже, че Барбара лъже. Ако обаче започнеше да звъни насам-натам, много лесно можеше да се изложи и да zlepостави и себе си, и компанията.

— Ja — проточи тя, като все още отказваше да признае поражението си. — Сигурна съм, че си се постарала всичко да *изглежда* законно. Но те предупреждавам, Барбара. В тази компания се отнасяме много сурово към мошениците. Всяко едно провинение в бъдеще ще доведе до незабавното ти уволнение.

Бъни настръхна. Как се осмеляваше тази австрийска кучка да се отнася с нея по този начин, към нея, която е толкова ценна за компанията! Само че и тя можеше да ѝ каже това-онова.

— Повярвай ми, Моника, числата са напълно реални и законни. Нямам намерение да проиграя шансовете си в тази компания заради няколко долара... но не бих могла да кажа същото за други хора.

— И какво точно искаш да кажеш с това?

— О, нищо... — Бъни се усмихна и взе да си вее с ръка. — Само се чудех как ли ще реагират Дани и bankerите, които ни отпускат пари, когато разберат, че един от членовете на компанията, отговорен за финансите ѝ, губи собствените си пари на комар почти всяка вечер. Искам да кажа, че щом го правиш със собствените си... ами, кой знае...?

Моника изглежда студено Барбара. Това момиче представляваше много по-сериозен проблем, отколкото си бе представяла. Притежаваше невероятно самообладание.

— Чуй ме сега. Това, с което се занимавам в свободното си време, си е моя работа. То няма нищо общо с работата ми в компанията. Ясно ли е?

Бъни се изправи.

— Както кажеш, скъпа! Но съм готова да се обзаложа, че някой ден комарът ще попречи на работата ти. Auf wiedersehen^[2], Моника.

Моника зина изумено след Барбара, която излезе бавно от стаята ѝ.

Позвъняването дойде в осем сутринта, тъкмо когато Дани тръгваше за работа. Беше един репортер от Ройтерс. Дани просто не можа да повярва на ушите си.

— Но вие сигурно вече знаете, графиньо. Някой трябва да ви се е обадил досега и...

Нино!

Катастрофа на автомобилното трасе.

Мъртъв.

В Буенос Айрес.

Не ѝ достигаше въздух за дишане. Сякаш стените на спалнята започнаха да се накланят връз нея.

— Но... не разбирам. Трябва да има някаква грешка. Говорих вчера с него. Каза, че ще ми се обади днес, веднага щом свърши ралито.

— Ужасно съжалявам, че трябваше пръв да ви съобщя за злополуката — изрече с половин глас репортерът. — Добре ли сте графиньо?

Дани постави леко слушалката обратно на мястото ѝ и се запрепъва навън. Елвира с пепелявосиво лице бързаше към нея през антрето.

— Мадам, току-що пуснах телевизора да чуя новините и...

— Не — прошепна Дани. — Това не е вярно. Не може да бъде вярно.

По лицето на икономката се застилаха сълзи и Дани също се разплака.

— Може би е някаква грешка, Елвира... Може да е бил някой друг. Споменаха ли името му?

Икономката, която обичаше Нино като собствен син, кимна безмълвно. Само здравите ѝ, протегнати напред ръце попречиха на Дани да се строполи на пода.

Сбъднали се бяха най-лошите ѝ кошмари. Нино бе участвал с още двадесет състезатели в рали в Буенос Айрес пред публика от петдесет хиляди запалянковци. Оставали още три обиколки до края. Нино карал редом с някакъв шведски пилот. Двете коли приближили опасния завой в северния край на пистата. Тъкмо когато шведския пилот завивал, Нино спукал гума. При сто и седемдесет мили в час колата на Нино Алфа Ромео тип 33 се завъртяла, започнала да се преобръща по трасето, докато накрая избухнала в пламъци.

Бил е мъртъв още преди да го извадят от полуизгорялата кола.

Следващите няколко часа бяха запълнени с трескава дейност и нескончаеми телефонни разговори. Дани наблюдаваше всички като в мъгла, с притъпени от мъката сетива. По някое време се появи баща ѝ и Юнис, след това дойде и Моника, която изглеждаше съкрушена. Тримата се скупчиха около Дани и се опитаха да я закрилят, доколкото това бе възможно, от пороя телефонни обаждания и телеграми, който заливаше апартамента.

— Роберто... Роберто знае ли? — попита Дани баща си. — Някой казал ли му е?

— Да, да — успокои я Морис. — Не се безпокой, за всичко сме се погрижили.

Не ѝ каза, че семейство Ди Портанова веднага бяха поискали тялото на Нино. Бяха изпратили самолет в Буенос Айрес и обгорелите му останки вече бяха пренесени в Лейк Гарда, където щеше да бъде погребението. Много малко погребение, както един от членовете на фамилията бе информирал студено Моника. Семейството би предпочело вдовицата на Нино да не присъства.

— Семейството може да си гледа работата — бе отговорила Моника. — Дани беше съпруга на Нино и тя ще присъства на погребението, независимо дали това се харесва на Роберто или не.

За пръв път в живота си Дани остави, без да протестира, другите да се грижат за всичко.

— Не мога да разговарям с никого — повтаряше непрекъснато тя. — Съжалявам. Кажете им, че съжалявам.

Донесоха ѝ храна на един поднос, но тя не можа да хапне нищо. Морис пое личните разговори, Юнис се справяше с пресата, а Моника уреждаше пътуването и се опитваше да контролира работата в офиса. Дани седеше в библиотеката, главата ѝ се пръскаше от болка и непрекъснато си мислеше: *Първо мама, сега и Нино...*

Отчаяно се опитваше да си обясни причините за смъртта му. През целия си живот той си бе играл с опасностите. Танцувал бе върху кратера на действащ вулкан, предизвиквайки съдбата да го бутне вътре. Най-накрая съдбата бе победила и той бе намерил смъртта си, докато правеше това, което обичаше най-много. Само че подобна мисъл не бе голямо утешение в този момент, в който цялото ѝ същество копнееше да го види и да го докосне. Тя веднага си бе признала, че бракът им бе съвсем различен от идиличната, бляскава приказка, която журналистите рисуваха пред обществеността. Но Нино беше първата ѝ любов и единствения мъж, с който бе спала. Не бе преставала да го обича дори и през най-тежките и трудни моменти от брака им. А сега вече го нямаше. Никога повече няма да го види отново, никога няма да чуе гласа му, никога няма да го почувства до себе си, когато нощем се обръща в леглото си. И, о, боже, болката от мисълта, че имаше да му казва толкова много неща, които сега щяха да си останат недоизказани...

Самолетът стоеше на пистата на летище Кенеди като самотен мълчалив часовей в очакване да започне дългото пътуване до Италия. Екипажът бе приключил с последните проверки, а цистерната с гориво, която го бе заредила за полета, се отдалечаваше бавно.

Тъмносинята лимузина със затъмнени стъкла се движеше бързо по бетона, като избягваше многобройните представители на медиите, които висяха по оградата със своите камери и фотоапарати. Лимузината спря до самолета и шофьорът излезе, за да отвори задната врата. Моника, облечена в черно, излезе първа и се обърна да помогне на Дани.

Дани, също цялата в черно, с подути очи, скрити зад огромните тъмни очила, се измъкна бавно от колата. Приличаше на сомнамбул. Докато се изкачваше по стълбата на самолета, се препъна и ако Моника не се бе оказала точно зад нея, сигурно щеше да падне.

Беше в това състояние от момента, в който целият свят сякаш бе започнал да се руши около нея след фаталния телефонен разговор. Трепереше толкова силно, че не можеше да върви без чужда подкрепа. Но кой знае защо, качването ѝ на борда на самолета, който бе откарал Нино до Буенос Айрес, ѝ донесе малко утеха. Ето тук, до любимия му стол, бе книгата, която сигурно бе чел по време на полета — биографията на Чърчил. Все още бе отворена на страницата, на която я бе оставил. Един резервен шлем стоеше върху ореховия скрин в кабината до пилотската.

Тя отиде до спалнята и взе една поставена в рамка тяхна снимка, на която двамата се излежаваха край басейна, държаха се за ръце и се усмихваха един на друг. Не можеше да си спомни кога точно се бяха снимали, но и двамата изглеждаха доволни, а това бе единственото, което имаше значение в момента.

— Дани? — Моника подаде глава през вратата. — Морис и Юнис току-що се качиха на борда. Готови сме за излитане. Добре ли си?

Как ѝ се щеше хората да престанат да ѝ задават *този* въпрос. Не знаеше как да им отговаря, защото да им каже истината означаваше да ги изплаши, да им разкрие агонията, разкъсваща душата ѝ.

Когато Софи умря, Дани истински бе страдала и тъгувала за майка си. Но след дългото и мъчително боледуване на Софи, смъртта изглеждаше почти като избавление. А смъртта на Нино беше напълно различна, тя бе някаква жестока, нелепа грешка.

В момента, в който кацнаха в Италия, Дани бе нападната от пресата. Цяла група бодигардове се опитваха да я предпазят от камерите, микрофоните и ярките светлини, но беше просто невъзможно да се измъкнат от сатанинската им изобретателност и настойчивите погледи. Над главите им кръжаха хеликоптери с журналисти, вестникари на мотоциклети ги преследваха през целия

път до параклиса на семейство Ди Портанова в Лейк Гарда, където щеше да се отслужи заупокойна служба.

Параклисът беше препълнен с хора, стекли се от цялата околност, за да изразят последната си почит към сина на Роберто ди Портанова. Заобиколена от Моника и Юнис, и от Морис, който пристъпваше ядосан зад тях, Дани взе да си проправя път напред. Един от разпоредителите, който очевидно е бил предупреден за пристигането им, се приближи бързо до тях и препречи пътя им. Започна да се кланя и да клати глава, като се опитваше да им обясни, че за тях са запазени места на последния ред на параклиса.

Тази нечувана дързост шокира Дани и тя, излязла изведнъж от обхваналото я вцепенение, яростно се загледа в мъжа, който очевидно бе един от лакеите на Роберто.

— Аз съм вдовицата на Нино. Искам да седна с останалата част от семейството — заяви тя.

Човекът закърши нервно ръце.

— Много съжалявам. Не е възможно. Вие не принадлежите към тази църква. Трябва да седнете отзад... Моля ви, бъдете така добри и ме последвайте.

Нямаше смисъл да спори повече, реши тя с мрачно примирение. Заради Нино не биваше да прави сцени на погребението му. Дължеше му го.

Шестима носачи, от които Дани не познаваше нито един, внесоха богато украсения орехов ковчег и го понесоха по пътеката. След тях вървеше Роберто, следван от Бенедета и трите сестри на Нино, всичките забулени в плътни черни воали.

Роберто видя Дани веднага щом влезе в параклиса и я прокле наум заради наглостта ѝ да се появи на погребението на сина му. Беше сигурен, че тя по някакъв начин е отговорна за злополуката. Може би се бяха скарали точно преди ралито и рефлексите на Нино са били притъпени, а преценките му — неверни. Та кой мъж би могъл да мисли нормално, ако е женен за такава жена! От самото начало на брака им му бе създавала само проблеми. Нино заслужаваше нещо много по-добро, но сега вече беше прекалено късно.

Погледна към жената, която седеше редом с вдовицата на сина му, и сърцето му подскочи. За момент си помисли, че тя бе... но не, тази беше много по-млада. А след това си спомни, че дъщерята на

Карола работи с жената на Нино. Каква ирония. Знаеше ли еврейката, че с парите на Фон Райх са били построени пещите, в които бяха изгорени толкова много нейни сънародници...

Той пристъпи напред и семейството бавно се отправи към запазените за тях места до олтара.

Носачите поставиха ковчега на Нино на една платформа пред олтара, където свещеникът го благослови със светена вода и тамян. След това той тържествено започна на италиански католическа литургия, с която предаваше тленните останки на Джани ди Портанова на църквата, а душата му — на небесния отец.

Дани се чувстваше потисната от горещината и от силния мирис на тамян. Беше ѝ трудно да свърже човека, когото бе обичала, с ритуала, който се извършваше в тази малка църквица. През сълзи видя семейството, което пристъпи напред за Светото причастие. Роберто, след това майката на Нино и трите му по-големи сестри. Жените ѝ бяха почти непознати. По всяка вероятност едва ли щеше да ги види отново или да разговаря някога с тях. Струваше ѝ се странно, но в този миг тя ги чувстваше много по-близки, отколкото когато и да било преди. Ако само можеха всички да седнат заедно, да споделят спомените си за момчето и за мъжа, когото бяха обичали толкова силно... Но те дори не я бяха поканили да се върне с тях в къщата след погребението.

Свещеникът приключи с литургията, носачите поеха по обратния път, понесли ковчега на раменете си.

Дани, хванала се здраво за Моника, бе пометена от тълпата, която я избута на стълбите пред параклиса. Репортерите стояха и чакаха навън с насочени камери и микрофони.

Някой я блъсна. Тя се спъна и усети, че пада. Сграбчи ръката на човека, който стоеше близо до нея, вдигна очи и срещна погледа на свекъра си.

Роберто я изгледа с такава неизмерима омраза и ярост, че тя за миг изпита страх, че ще я удари.

— Не ме докосвай! — високо ѝ нареди той. — Ти! Ти го изпрати в гроба! Ако беше истинска съпруга, а не алчна бизнесдама, той може би щеше да си остане у дома. И все още щеше да е жив...

Потресена от силата и дълбочината на омразата му, Дани замръзна на мястото си. Вестникарите не пропуснаха момента.

— Дани... Дани! — Моника я сграбчи за ръката и я задърпа през навалищата. — Къде, по дяволите, са тези бодигардове! Извинете ме, моля! Извинете!

— Почакай... — Дани протегна ръка към ковчега, който вече бе натоварен на катафалката. — Искам само да се сбогувам...

— Не сега, Дани — възпря я нежно Моника, — сега трябва да се прибираме у дома.

Ню Йорк

Бъни не можеше да повярва на късмета си. Бъд Нелсън, човекът, който режисираше заснемането на телевизионните реклами на Дани, беше легенда — най-добрия в този бизнес. Беше спечелил толкова много награди „Клио“, че дори не знаеше точния им брой. Освен това беше известен развратник и току-що се бе развел с третата си жена. Твърдеше, че е на петдесет години, но Бъни смяташе, че е поне на шестдесет. Не че това имаше някакво значение. Колкото по-стари бяха, толкова по-малко взискателни бяха в леглото.

Освен това точно в този момент Бъни не можеше да си позволи да е твърде придирчива, след като онзи захлупен досадник Холис Уортингтън Трети току-що я бе зарязал заради някакво момиче на име Мъфи.

— Семействата ни са свързани вече няколко поколения — беше обяснил Холис, когато една вечер ѝ съобщи новината във „Фор сийзънс“. — Татко смята, че е време да поулегна и да си намеря подходяща съпруга.

— Значи Мъфи е подходяща, а аз не съм? — Бъни го изгледа с насмешка и се усмихна подигравателно.

Холис се усмихна неуверено.

— Не, разбира се. Но баща ми е особено придирчив по отношение на потеклото и...

Бъни взе купата с грахова супа и я изсипа в скута му.

От тогава не се бяха виждали.

Така че, когато Бъд покани Бъни да отидат на вечеря в апартамента на един известен филмов режисьор на Сентръл парк саут, тя веднага се вкопчи в представилата се възможност. Майната му на

Холис Уортингтън Трети! Ще му покаже дали и доколко е подходяща за хора като него.

Беше чела за този апартамент в Архитектър дайджест, но въпреки това не бе подготвена за разкоша, който се откри пред очите ѝ. Произведенията на изкуството, които биха правили чест на всеки музей, скъпите мебели от различни стилове и периоди, мраморните камини, таваните със златни орнаменти, умопомрачителният изглед към Сентръл парк... О, боже, молеше се тя, не позволявай да извърша някоя глупост, като например да взема неподходяща вилица на вечеря.

Вечерята беше сервирана на четири кръгли маси в изящни, бляскави прибори. Разговорът се насочи към Дани ди Портанова още в момента, в който останалите гости разбраха, че Бъни работи в „Графиня Дани“.

Международната преса бе раздула до крайност прощалния удар, който Роберто бе нанесъл на Дани пред параклиса. Бъни не бе виждала английските и италианските вестници, за които говореха, но всички се съгласиха, че американските вестници заслужават награда за най-пикантните и жлъчни материали.

ИЗГОНЕНАТА ГРАФИНЯ СКЪРБИ

Заглавието стоеше на първа страница на нюйоркския Дейли нюз над една снимка, на която Моника внимателно подкрепя Дани на стъпалата на параклиса.

СМЪРТЕН УДАР ЗА ДАНИ

Така пък крещеше заглавието на Ню Йорк поуст, а под него бе отпечатана снимка на Роберто, който ѝ говори през ядно стиснати зъби.

В хрониката на Уименс уеър дейли, „С едно ухо на земята“, се казваше, че съперникът на Дани — Реджи Болт — бил заявил: *Нино направи голям скок в кариерата си. Ако и вдовицата му можеше да направи същото...*

Всички около масата се съгласиха, че коментарът на господин Реджи бе най-забавния, макар и най-злъчния, остроумие, каквото никой от тях не бил чувал от доста време насам. Бъни се присъедини към смеха им, като не преставаше да се чуди каква роля да възприеме. На лоялна и съкрушена близка приятелка? На добре информиран, но тактичен вътрешен човек? На умна и ловка служителка, запътила се към върха?

Труден въпрос. Не познаваше останалите гости, не знаеше какви са взаимоотношенията им с Дани. Внимавай! Не рискувай, когато изпитваш съмнения! Това си повтаряше непрекъснато и си държеше устата затворена. Усмиваше се с разбиране, опитваше се да запомни всеки жест, всяка дума, заради бъдещите си контакти.

— Значи ти работиш за онази кучка, Ди Портанова, а? — попита я един силно загорял мъж, облечен небрежно по калифорнийски, с цял куп златни синджири около врата си, който седеше вляво от Бъни. Наближаваше средна възраст, а на плешивата му глава имаше няколко тънки кичура коса, които изглеждаха така, сякаш са прикрепени с лак към скалпа му.

— Да — кимна тя и се опита да си спомни името му.

— Аз съм Стан Муър — изрече мъжът, сякаш разбрал затруднението ѝ, и погали крака ѝ под масата.

Бъни едва успя да сподави смеха си. Всички мъже бяха толкова еднакви. Всичко, което искаха, бе едно добро чукане.

— Приятелите ми ме наричат Стан Мъжкаря. Ако имаш късмет, малко момиченце, бих могъл да бъда *твоя* Стан Мъжкаря — додаде той и отново я стисна за крака.

Бъни задейства чара си на южняшка красавица и се заслуша в хвалбите на Стан за това какъв страхотен режисьор бил. В паметта ѝ като в компютър се складираше полезна информация за бъдещо ползване. Човек никога не знае...

След вечеря Стан подаде картичката си на Бъни.

— Обади ми се, сладурче. — Погледна я и ѝ намигна. — Ще обядваме заедно.

— О, не, господин Муър. Аз никога не се обаждам на мъжете. — Бъни се усмихна сладко. — Мама ме е учила, че винаги господата се обаждат на дамите.

Стан се изхили:

— Чуй, скъпа, дори и да не ми се обадиш, от време на време хвърляй по едно око на моето шоу. „Гърне със злато“ е телевизионно шоу номер едно, а аз работя върху нещо много голямо, което ще измете всички сапунени опери от екрана.

— И как се казва? — попита Бъни, докато се опитваше да разсее с ръка дима от цигарата на Стан.

— „Прелъстителите“. — Изхили се похотливо. — Схвана ли?

Дани непрекъснато си представяше колата на Нино, която се преобръща няколко пъти, а след това избухва, обхваната в пламъци. Когато затвореше очи, тя сякаш виждаше дима, долавяше миризмата на горящия бензин, чуваше мъчителните му, изпълнени с болка и страдание викове.

Една вечер, докато превключваше телевизионните канали, тя случайно попадна на някаква сцена на автомобилно преследване. Беше хипнотизирана от гледката на двете коли, които се носеха една след друга и с бясна скорост фучаха по смъртоносните завои на някаква планина. С пищящи гуми, изпод които хвърчеше чакъл, първата кола внезапно пропусна завоя и излетя точно на пътя на огромен камион. Само миг по-късно колата полетя по склона на планината и експлодира в огнено кълбо.

Дни наред след това Дани не можеше да спи, като се чудеше колко мига са нужни на едно човешко същество, за да умре сред бушуващите пламъци. Изведнъж си даде сметка обаче, че това е въпрос, на който не би искала да знае отговора.

Измежду камарата телефонни обаждания имаше няколко от адвоката на Нино, Нед Блек, който напомняше на Дани, че трябва да се срещне с нея, за да обсъдят въпроса с наследството на Нино. Но разговорът с Нед за завещанието на покойния ѝ съпруг бе последното нещо на света, което имаше желание да направи. Струваше ѝ се, че по този начин смъртта на Нино ще стане напълно реална и необратима.

Но пък и добре разбираше, че трябва да се примири с действителността, и предполагаше, че има въпроси, които просто не могат да чакат, докато болката ѝ понамалее.

Седеше в библиотеката с Нед, Моника се бе настанила до нея за морална подкрепа, но нищо от думите на Нед не достигаше до

съзнанието ѝ. Толкова много думи и числа — прехвърляне на капитали, тръстове, задгранични сметки, холдингови компании, фиктивни корпорации. За замаяното ѝ от болка и скръб съзнание всичко звучеше напълно неясно и неразбираемо.

— И така — завърши Нед, а в гласа му се долавяха нотки на извинение, — общата сума от всички тези дейности възлиза само на около шейсет милиона долара.

Дани кимна механично. Искаше ѝ се най-сетне да свърши и да си тръгне, за да може да си легне.

— Предполагам, че тази сума е истински шок за тебе, Дани. Сигурен съм, че си очаквала много повече, но съпругът ти... ами... той харчеше доста нашироко. Все пак шейсет милиона са достатъчни, за да ти позволят да поддържаш начина си на живот, а и ти, разбира се, разполагаш и с доходите от собствената си компания.

— Да, да — промърмори тя. — Разбира се.

Главата ѝ се цепеше от болка, слънчевата светлина, която струеше през прозорците, дразнеше очите ѝ. Винаги се е гордяла с уменията си да се справя и с най-заплетените финансови проблеми на собствения си бизнес, а и бе проявявала особен интерес, задавала бе много въпроси, когато Нино заговореше за акции и бонове. Но в този момент се държеше като типична объркана домакиня, която не разбираше нищо от сложните парични проблеми на съпруга си.

Нед се прокашля:

— Разбирам, че това може би не е най-подходящия момент, но в някои от следващите дни ще трябва да преработиш собственото си завещание... да назначиш нов изпълнител.

— Съжалявам — промълви Дани, а гласът ѝ заплашително се разтрепери. — Не се чувствам много добре.

— Съвсем правилно — кимна адвокатът. Забързано събра книгата и ги подреди в куфарчето си. — В такъв случай това е всичко, Дани. Ако имаш някакви въпроси, просто ми се обади. По всяко време, през деня или нощта. И отново приеми моите най-искрени...

Когато се изправи, Дани се почувства толкова замаяна, сякаш всеки момент щеше да припадне.

— Моля да ме извините — помоли тя и излезе от стаята, без нито веднъж да се обърне назад.

— Каква трагедия — въздъхна Нед. — Бедната жена! Смъртта на Нино беше такъв шок... Ужасна загуба за всички нас. — Подаде на Моника една папка. — Това е за Дани, копие от всички документи, които разглеждахме днес. Бихте ли се погрижила да ги приберете на някое сигурно място? Аз имам оригиналите, разбира се, но бих желал и тя да има по един екземпляр при себе си.

Моника погледна етикета на папката: *Ди Портанова: юридическо и финансово състояние.*

— Кажете на Дани да се свърже с мен за завещанието си веднага щом е готова да се справи с това — помоли Нед, ръкува се с Моника за довиждане, като задържа ръката ѝ малко повече от нужното.

— Разбира се — съгласи се Моника. — Благодаря ви, че дойдохте днес, господин Блек.

— Моля ви, наричайте ме Нед. Между другото, госпожице Фон Райх, не се колебайте да ми се обадите, ако имате нужда от помощта ми.

— Ще го запомня — опита се да се усмихне Моника. — Много мило от ваша страна.

В края на всеки ден асистентът на Дани Ланс Търнър сортираше в три различно оцветени папки пощата и телефонните обаждания за Дани и ги даваше на Моника да ги отнесе в „Дакота“. От време на време, когато проблемът не търпеше отлагане, Ланс сам ходеше до „Дакота“ и предаваше папката на дежурния портиер.

— Позволиха ли ти да се качиш горе? — питаше го Бъни след всеки подобен случай. — Успя ли да я видиш?

Отговорът винаги бе отрицателен.

Бъни беше сигурна, че само един мухльо като Ланс не може да се промъкне покрай охраната. Тя умираше от желание да разбере какво прави Дани и не можеше да се примири с факта, че омразната Моника бе единственият човек, който имаше достъп до Дани. Беше убедена, че дори и най-дребният претекст щеше да е достатъчен, за да може с благи приказки да принуди охраната да я пусне в апартамента на Дани.

Не ѝ се наложи да чака дълго. Идеалната възможност ѝ дойде от небето. Нейна приятелка, директор на рекламата в Сакс, реши в

последния момент да направи някаква промяна в една от техните съвместни реклами.

— Става дума за нещо съвсем дребно и незначително, Барбара. Не е кой знае какво — обясни ѝ приятелката ѝ. — Много бърза ме. Не би ли могла ти да подпишеш договора?

Не, и ако искаше да запази работата си като координатор по въпросите на модата. Но не желаше момичето от Сакс да го разбере. Пое дълбоко въздух и обеща:

— Нямах проблем, скъпа. Ще ти го върна веднага следобед.

За да спести време и пари, тя взе експресния влак до Седемдесет и втора улица и измина на бегом двете пресечки до „Дакота“, натоварена с рекламните табла.

— Да ви помогна ли? — попита я пазачът пред сградата.

— Сигурно бихте могъл — отговори му бавно, като го гледаше с големите си зелени очи и се усмихваше сладко. — Нося нещо много важно, което изисква незабавната намеса на графиня Ди Портанова. Тя поръча на всяка цена да ви потърся. — Бъни хвърли бърз поглед към баджа с изписаното му име. — Вас, Джо, защото вие веднага ще ме пуснете да се кача.

— Почакайте само да се обадя и да се уверя...

— О, моля ви — погледна умоляващо пазача Бъни. — Тя наистина има много важна среща с шефката ми, госпожица Фон Райх, а вие не бихте искали да ме вкарате в беля, като ги прекъснете, нали?

Как можеше да каже *не*, когато тя го гледаше доверчиво и се усмихваше така лъчезарно? Пазачът наруши всички установени правила и я пусна през металната врата, преди да се е обадил на Дани за разрешение.

Дотук добре! Бъни се поздрави доволно за находчивостта си, докато се качваше с облицования в махагон асансьор към петия етаж. Стисна палци за късмет и натисна звънеца на входната врата.

— Да? Кой е? — Гласът, който долетя отвътре, имаше британски акцент.

— Барбара Хестър от „Графиня Дани“. Имам спешна поръчка за графинята.

Вратата се отвори рязко.

— Трябваше да оставите всичко, което носите, долу. — Елвира я изгледа сърдито. — И как така ви пуснаха да се качите?

Бъни си помисли: *Млъквай и се махай от пътя ми, стара кранто!* На глас додаде:

— Казах им, че е много спешно. Документите трябва да бъдат подписани веднага — от Дани или от Моника.

— Почакайте тук — обяви Елвира и изчезна, като остави Бъни сама във фоайето. — Искам лично да провря. Как казахте, че се казвате?

— Барбара Хестър. — Бъни произнесе името си ясно и високо, сричка по сричка, сякаш си мислеше, че жената срещу нея е глуха.

Елвира се върна само след минута.

— Моля, последвайте ме, госпожице Хестър.

Бъни веднъж вече бе виждала дома на Дани по време на един коктейл, но на дневна светлина апартаментът изглеждаше още по-красив. Нищо не би й доставило по-голямо удоволствие от възможността да разгледа стаята на спокойствие, да разгледа и да докосне всички красиви предмети. Но Елвира крачеше бързо и Бъни, стиснала рекламата под мишница, трябваше да побърза, за да не изостане.

— Заповядайте, моля — покани я в кабинета на Дани Елвира.

Без да обръща внимание на гневното изражение на Моника, Бъни се наведе и целуна бледата буза на Дани.

— Толкова съжалявам, Дани... — Гласът й беше тих и внимателен.

— Здравей, Барбара. Благодаря ти за красивите цветя — отвърна Дани.

— И какъв е този толкова спешен проблем? — прекъсна ги Моника, сигурна, че Барбара просто си търси удобен претекст, за да може после да се похвали, че е посетила Дани у дома й.

— От Сакс искат ти или Дани да подпишете тези реклами веднага. Стори ми се прекалено важно, за да чакам да се завърнеш в офиса — докладва Бъни.

Постави рекламите на масата и посочи промените в тях на Моника, докато наблюдаваше крадешком Дани с ъгълчето на едното си око.

— Дани, искаш ли да ги погледнеш? — попита Моника.

— Не, не, ако ти смяташ, че всичко е наред, аз съм съгласна. — Гласът на Дани беше апатичен и безразличен. — Барбара, съжалявам,

че ти създадох всички тези трудности. Но тези дни имам твърде много проблеми и неприятности...

— Моля ти се, за мен бе удоволствие — увери я Бъни. — Дани, на мен ми е напълно ясно, че се нуждаеш от малко почивка. Не се безпокой за нищо и не бързай да се връщаш на работа. Ние ще се погрижим за всичко.

— Високо ценя предаността ти, Барбара.

Моника побесня от гняв от безочиято и дързостта на Барбара. Рязко се изправи:

— Недей да звъниш на Елвира. Аз сама ще изпратя Барбара.

Стисна Бъни за лакътя и я поведе към входната врата. Когато стигнаха до фоайето, Моника се обърна и я изгледа яростно.

— Как се осмеляваш да я насърчаваш да си седи у дома! Какво знаеш за нуждите ѝ ти, малка арогантна кариеристке! Това, от която тя се нуждае най-много в този момент, е работа. Работа, която да изпълни цялото ѝ съзнание, да ѝ помогне по-бързо да забрави случилото се. Колкото по-скоро се завърне в офиса, толкова по-добре ще е за нея. Което ми напомня, че е време да се завръщаш и ти на работа.

— В момента е обедната ми почивка — небрежно ѝ тръсна Бъни. — Работим в компания, както знаеш, а не в *нацистки* трудов лагер.

Моника я изгледа отвратена, вбесена до краен предел. Когато най-сетне успя да си възвърне самообладанието, тя процеди през зъби:

— Кучка!

Бъни се усмихна и позвъни за асансьора.

— Можеш да се обзаложиш за това, Fraulein...

Въпреки всички усилия на Моника и Морис, Дани не се завърна на работа нито на следващия, нито на по-следващия ден. Точно когато решише, че вече се е преборила с мъката си, се появяваха нови кошмари, свързани с Нино, и я хвърляха в още по-черно отчаяние. Бяха изминали два месеца от смъртта му, а тя все още не се бе възстановила. Гневните думи на Роберто я преследваха ден и нощ. Отново и отново се питаше дали щеше да предотврати смъртта на Нино, ако бе прекарвала по-малко време в офиса. В някои дни я обземаше такова смазващо чувство за вина, че не можеше да намери сили да стане от леглото.

Вече нищо не ѝ се струваше важно. Защо ѝ бе нужен успехът, щом нямаше с кого да го сподели? Повече от всичко на света искаше

да си върне Нино. Но той си бе отишъл завинаги, а тя сякаш не искаше да се примири с това.

Проявяваше незначителен интерес към бизнеса и то към най-важните и съществени детайли. Сега само преглеждаше отгоре-отгоре рекламните материали, които някога пишеше сама, и с безразличие надраскваше подписа си в долния край на всяка страница. Апатично одобряваше плановете за продажбите и подновяването на лицензите. Мострите от най-различни платове и материали само събираха праха на работната ѝ маса.

Моника продължаваше да снове напред-назад между офиса и „Дакота“, като се опитваше да помогне на приятелката си да преодолее ужасната депресия. След едно от посещенията си при Дани тя се обади на лекаря ѝ и изля пред него всичките си страхове.

— Тя може би тъгува не само за съпруга си, но и за майка си — обясни ѝ лекарят. — Неговата смърт може отново да е събудила болката от загубата на майка ѝ. Дайте ѝ време. Ще се оправи.

Само че Моника продължаваше да се тревожи всеки път, когато видеше Дани свита в креслото в спалнята си да гледа безучастно през прозореца си към Сентръл парк. В такива моменти ѝ се струваше, че приятелката ѝ е полужива.

Една вечер тя се обърна към Моника:

— Промених завещанието си. Ако нещо се случи с мен, ти ще получиш цялата компания и петдесет процента от личните ми авоари. Другата половина завещавам на Морис.

Моника сви рамене:

— Ах, *liebchen*, не говори глупости! Какво би могло да ти се случи? И защо ми е, за бога, да притежавам „Графиня Дани“ и всички неприятности, свързани с нея?

Стресната от мрачното, болезнено изражение на Дани, тя бързо смени темата. Изпитваше непоносима болка, като гледаше приятелката си в това ужасно състояние. Безпокоеше се както за нея, така и за компанията. Дани бе движещата сила и продължителното ѝ отсъствие вече започваше да се отразява на бизнеса.

Моника разбираше чудесно как протичат нещата в подобни случаи. С всеки изминал ден бизнесът щеше да затъва все повече и повече. Щяха да започнат да се носят слухове и в края на краищата

всички клюки и полуистини щяха да избухнат в оглушителна експлозия.

Реджи влезе да изпие едно питие в „Богърт“, гей бар на Източна двадесет и девета улица. Заведението беше модерно, макар и скромно на вид. Стените бяха покрити със зелен велтер, по който бяха изрисувани сцени от лов на лисици. Гей бизнесмени, облечени в костюми на ситно райе, стояха на бара, а един певец почукваше на пианото песента на Soundheim — „Send in the clowns“.

— Тук не е лошо — промърмори под нос Реджи, докато оглеждаше преценяващо посетителите.

Тъкмо си поръчваше водка с лед, когато в бара влезе Мишел Бартън. *Чудесно! Малко мезе заедно с пиетето!* Реджи се настани до него и го пощипна по бузата.

— Мишел, скъпи, изглеждаш чудесно! Слава богу, че си тук! Имах потребност да видя нечия приятелска физиономия.

— Какво ново? — осведоми се Мишел.

Реджи се усмихна. Идеален въпрос от един хроникьор на събитията по Седмо авеню, и то хроникьор, който има влияние не само сред цялата преса, но и на Уол Стрийт. Ще трябва да изиграе картите си много умно. Мишел беше прекалено умен, за да повярва на нечии недоизказани злобни и язвителни подмятания.

— Чу ли вече слуховете за графиня Дани? — Реджи зададе въпроса си съвсем небрежно.

— Някои от тях — кимна Мишел и зачака Реджи да продължи.

— Скъпи, нека ти кажа истинските факти.

Картината, която му нарисува Реджи, не бе от приятните. Дани не се появявала в офиса си. Моника си имала проблеми. Някои от помощник-моделиерите допускали пропуски и нарушения, фирмените магазини в Ню Йорк и Бевърли хилс създавали затруднения. Няколко ключови търговски представители били напуснали, а търговията на дребно западала поради намалялото доверие към Дани.

Реджи изстреля и последния си патрон:

— Освен това много пие. Чувам, че изпада в нервни кризи и депресия. Може би дори проявява склонност към самоубийство.

— Заради смъртта на съпруга си ли?

Реджи кимна мрачно.

— И ми запомни думите. С компанията е свършено.

Мишел обмисли внимателно чутото. Знаеше, че Дани и Реджи са отдавнашни заклетни врагове. Но той повече от всеки друг обичаше долните сплетни и клюки. А в това, което вече бе чул от Реджи, имаше доста и от двете. Повечето от тях вероятно не отговаряха на истината, но както и във всяка една друга затворена общност, колкото повече се разпространяваха слуховете, толкова по-достоверни започваха да изглеждат. Може би все пак имаше зрънце истина в твърденията на Реджи.

Реджи леко го стисна за рамото. Какъв по-добър начин да реши докрай съдбата на графинята от една целувка? Грешка — от едно чукане.

— Имаш ли нещо интересно, предвидено за тази вечер, любовнико?

Мишел се замисли върху предложението. Във всеки случай беше по-добро от намерението му да се оправи сам, докато гледа порнофилм на видеото си.

— Ра Ра не си ли е вкъщи тази вечер?

Реджи едва прикри раздразнението си.

— На курс по актьорско майсторство. Поредната прищявка. Но какво ме интересува...

Докато излизаха заедно от бара, Реджи облиза устни, предвкусвайки удоволствието от следващия материал на Мишел. Щеше да я съсипе тази кучка, независимо по какъв начин!

Мишел изобщо не се интересуваше до каква степен ще навреди на жертвите си. Единственото, което имаше значение за него, бе дали някой би могъл да го осъди за клевета. Беше усвоил до съвършенство уменията да си играе с думите така, че дори и идиот да може да прочете всичко между редовете, но въпреки това винаги се подсигуряваше достатъчно добре и проверяваше всички факти. Затова още на следващия ден той се обади в „Графиня Дани“ за потвърждаване на чутото от Реджи.

Бъни тъкмо минаваше край бюрото на телефонистката, когато я чу да казва:

— Съжалявам, господин Бартън, но графинята не е тук. Не, госпожица Фон Райх също я няма. Бихте ли пожелал да оставите съобщение?

Господин Бартън... Бъни се закова на място. Винаги бе искала да си поговори със скандалния Мишел Бартън.

— Кажи на господин Бартън, че аз ще приема разговора — нареди тя на телефонистката. — Прехвърли го в кабинета ми.

Бъни затвори вратата и вдигна слушалката.

— Господин Бартън? Аз съм Барбара Хестър, координатор по въпросите на модата. Какво мога да направя за вас?

Мишел ѝ обясни, че пише материал за слуховете, които се носят по Седмо авеню относно „Графиня Дани“.

— Има ли нещо вярно в тях?

Бъни се усмихна, опиянена от мисълта, че тя ще бъде главния източник на един толкова важен журналист като Бартън. Ето го най-после удобния случай да си го върне на Моника.

— Ами... Мога да кажа, съвсем неофициално, разбира се, че госпожица Фон Райх наистина има някакви проблеми...

И после с абсолютна сигурност изреди душевните терзания и проблеми на Моника.

— Това е много интересно, Барбара. Ами Дани? Тя как се държи?

Поласкана от сърдечността и проявения интерес, Бъни поясни:

— Както и можеше да се очаква. Приема го много тежко.

— Говори се, че напоследък пиела повече от нормалното. Освен това се шушука, че проявявала склонност към самоубийство.

Самоубийство? Бъни просто не можеше да свърже този слух с Дани, която бе видяла толкова скоро. Но нали пък Моника бе единственият човек, който виждаше Дани редовно, макар че на Бъни ѝ се струваше, че тя също има право да знае какво точно става. Започна да отговаря, като подбираше внимателно думите си.

— Всичко, което мога да кажа, а вие го разбирайте както си искате, е, че напоследък на Дани ѝ е много трудно. Те бяха толкова... близки. И за мен бе доста мъчително. Ние всички бяхме толкова добри приятели.

Чу как Бартън изключи касетофона на другия край на линията.

— Това е неофициален разговор, нали? — попита тя нервно.

— Разбира се — увери я той, възхитен от новия си източник. — Барбара, би трябвало да обядваме заедно някой ден.

— Защо да не се уговорим още сега? — Бъни запрелиства развълнувано календара си. Веднага си представи как се превръща в доверено лице на най-властните и силни личности в бизнеса.

— Ангажиран съм за следващите няколко месеца. Ще ти се обадя, веднага щом в графика ми се отвори някаква пролука. Много ти благодаря за съдействието. Много ми помогна.

— Разбира се — избъбри Бъни, като се опитваше да прикрие разочарованието си. — Беше ми приятно да поговоря с вас.

След като затвори телефона, тя се сети, че той не ѝ беше казал кога ще излезе материалът му. След това започна да се притеснява, че биха могли лесно да разкрият източника му. По-добре да прикрие следите си, реши тя.

Върна се обратно в приемната.

— Слушай — изгледа строго телефонистката. — Това не беше Мишел Бартън. Беше Мишел Блустън — купувач от Дулът. Следващия път внимавай добре с имената, за да не ми губиш времето напразно. Разбра ли?

Телефонистката кимна уморено. Отдавна вече бе свикнала с маниерите на Барбара Хестър.

Материалът веднага предизвика истинска сензация. Ню Йорк поуст препечата историята на първа страница с крещящото заглавие:

В ОЧАКВАНЕ НА САМОУБИЙСТВОТО НА ДАНИ

— За какво, по дяволите, говорят тези! — разбесня се Дани. — Аз съм в траур. Нямам никакво намерение да си режа вените. Неназовани източници? Ха! Стилът на Реджи прозира в целия материал.

Знаеше колко е типично за него да се опита да я унищожи точно когато бе най-уязвима. Този кучи син! А и Мишел Бартън — щеше да го осъди това копеле! Щеше да го вкара в съда толкова бързо, че да му държи влага до края на живота му.

Никой нямаше да повярва на тази история, разбира се... тя беше толкова абсурдна.

Но в рамките на една само седмица телефонираха двама от bankerите на Дани и настояха да разговарят лично с нея.

— Само за да я чуем — спокойно обясниха те.

Но Моника знаеше, че те искат сами да проверят дали Дани наистина е на границата на нервния срив. Адвокатът на Дани ѝ донесе лошата новина, че делото ѝ срещу Бартън няма особени изгледи на успех. Адвокати, специализирани в ликвидациите и банкрутите, се обадиха, за да предложат услугите си. Конкуренти изявиха желание да обсъдят възможностите за закупуване на компанията. Няколко агенции за назначаване на работа изпратиха писма до работещите в компанията, предлагайки им предназначения в случай, че бъдат уволнени.

Телефонът на Дани в „Дакота“ не спираше да звъни.

Обади се един режисьор от „Шестдесет минути“. Искаха да направят интервю с нея на тема „Успехът и залезът на един голям американски моделиер“.

— Какво имате предвид под *залез*? — разкрещя се Дани по телефона.

Най-накрая, отърсила се от траурната вцепененост и депресия, Дани разбра, че вече е време да се подаде от защитния си пашкул на апартамента си и отново да се включи в света на живите. Ще трябва да предприеме бързи и решителни стъпки, за да възстанови загубените си позиции. Наистина преживяваше труден момент от живота си, Нино наистина ѝ липсваше, но беше време да се вземе в ръце. Да продължи да живее собствения си живот. Да се погрижи за компанията си.

Първата ѝ работа беше да се заплати с Мишел Бартън. Проведе няколко телефонни разговора, направи някои проучвания, а след това се обади на един номер в Калифорния. Уговориха се за цената на услугата и за пътните разноски.

През следващите няколко дни Дани изготви списък на водещите специалисти, занимаващи се с проучване на пазара в най-големите вериги универсални магазини. А след това започна да звъни по телефоните, задаваше въпроси, водеше си бележки.

Всички бяха чули за смъртта на Нино и всички се радваха да поговорят отново с нея. Разбира се, че е все още в бизнеса, уверяваше

ги тя. Всъщност вече имаше нещо ново предвид, но искаше първо да поговори с тях.

Преди още да зачертае и последното име от списъка си, Дани бе готова с плана си. Единственият начин да покаже на всички от Седмо авеню, че е все още жива, бе да ги поразтърси малко.

Самоубийство? Ха! Мишел, заедно с Реджи и всички останали, можеха да заврат историята си, където си пожелаят.

[1] Sì, Senor (ит.) — да, господине. — Б.пр. ↑

[2] Auf wiedersehen (нем.) — довиждане. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

ГЛАВА ПЪРВА

Ню Йорк

Мишел Бартън излезе изпод душа в апартамента си в Гринидж Вилидж, наметна се със зелената си кадифена роба и се настани на леглото с последното издание на „Блубой“. Тъкмо посягаше към бебешкото масло, когато входният звънец иззвъня. Пресвети боже, кой ли може да е? Май наистина трябва да се пренесе в жилищна сграда с портиер. Не може ли човек поне да си направи кефа на спокойствие?

Надникна през шпионката и ахна от изумление, като съгледа едно видение от другата страна на вратата.

— Д... да? — заекна Мишел.

— Мишел Бартън?

Мишел преглътна шумно и отвори смело вратата.

— Аз съм. Какво мога да направя за вас?

— Аз съм подарък за вас от Дани ди Портанова — обяви Видението — тъмнокос, синеок млад мъж, който приличаше на нещо средно между Мел Гибсън и Джеймс Дийн.

— Аз... не ви разбирам — пак заекна Мишел, като се опитваше да не поглежда към голямата подутина в панталона на младия мъж. — Трябва да има някаква грешка.

Видението се усмихна.

— Няма грешка. Може ли да вляза?

— Аз... Аз не мисля...

Без да чака повече за разрешение, младият мъж мина край Мишел и затвори вратата. Огледа апартамента и каза:

— Както вече ви споменах, изпраща ме Дани ди Портанова.

Дани ди Портанова, която съвсем наскоро бе съсипал в свой материал? Мишел заотстъпва нервно към телефона, готов да се обади на ченгетата, за да го отърват от този привлекателен млад мъж, когото Дани очевидно бе наела, за да го смели от бой.

— Моля ви — смънка той и протегна ръка към телефона. — Нямах намерение да...

Младият мъж сложи ръката си върху ръката на Мишел.

— Не е нужно да се обаждате на когото и да било. Срещата ни касае само нас двамата.

— Ще ви дам пари, ще ви дам всичко, което пожелаете, но моля ви, не ме наранявайте — примоли се Мишел.

Мъжът съблече коженото си яке, разкривайки добре оформени мускули, които изпъкваха под прилепналата към тялото му тениска.

— Не е необходимо да ми плащате — прекъсна го той и се разсмя. — Казах ви, Дани ди Портанова плаща всичко. И няма да ви нараня, освен ако не пожелаете. Искам да кажа, че съм готов да изпълня всичките ви прищевки. — Погледна към мократа коса на Мишел. — От банята ли ви изкарах?

Мишел прежълтя.

— Не... Всъщност да.

— Чудесно. В такъв случай си чист и готов за забавления.

Мишел започна бавно да проумява, че този тип май че казва истината. Разкъсван между страха и страстта си, той се приближи към камината и крадешком затърси ръжена. Просто за всеки случай.

— Не разбирам. Защо ви е изпратила Дани тук? — внимателно подбирайки думите си запита той.

Видението се отпусна на колене пред Мишел и зашари с ръце под робата му, докато най-сетне намери това, което търсеше. Пръстите му обгърнаха пениса на Мишел, който се втвърди веднага при допира.

— О-ох — простена Мишел, доведен на мига до екстаз.

— Хубаво ли е? — Момчето погледна нагоре към него. — Дани ме помоли да ти предам, че противно на слуховете, тя няма никакво намерение да умира. Но — докато говореше, той леко въртеше върха на пениса на Мишел по устните си, — аз умирам. За теб.

Езикът му се застрелка нагоре-надолу по пениса на Мишел, докато по цялото му тяло се разля топла вълна на удоволствие и той затрепера от страст и желание.

— Ах, хубаво е — прошепна Мишел и се отдаде изцяло на ласките на младия мъж. — Много хубаво...

Втората му мисъл бе, че може би си заслужава напълно да преоцени отношението си към Дани ди Портанова.

На следващия ден след посещението на младежа при Мишел Бартън Дани отиде на работа рано, преди всички останали. Наложил й се да се порови в дамската си чанта, докато намери ключа за двойната стъклена врата. Доволна бе, че е сама — имаше да върши твърде много неща, преди да пристигнат останалите. Огледа се наоколо и изведнъж осъзна, че се радва, че се е завърнала. Дори огромната купчина издути, различни на цвят папки, прилежно подредени на средата на бюрото й, й се струваше приятна.

Ланс, бог да го благослови, беше сортирал внимателно цялата постъпваща кореспонденция през изминалите седмици и беше отбелязал старателно, както решените проблеми, така и все още предстоящите задачи. Една от папките съдържаше голям списък на всички телефонни обаждания — кой е звънил, какво е искал, кой е разговарял с него от нейно име. Много от обажданията бяха от нейни познати и почитатели, които са звънили, за да изразят съболезнованията си.

Беше развълнувана от броя на хората, които се бяха обаждали, за да й предложат подкрепата и помощта си.

Направи си каничка кафе, след това се задълбочи в най-горната папка и не вдигна поглед от нея, докато не чу някакъв шум точно пред вратата си.

— Ланс, ти ли си? — извика тя.

Стресната и изненада, на вратата се появи Барбара.

— Дани! Аз... Толкова се радвам да те видя! Не знаех, че днес ще си на работа.

— Реших да изненадам всички. Ама ти си много ранобудна. Искаш ли нещо?

Барбара я изгледа неразбиращо.

— Да искам *нещо*!

— Чух, че правиш нещо на бюрото на Ланс.

— О! Не, не... Просто върнах машинката за телбод, бях я взела вчера следобед. Слушай, сигурна съм, че си заета и затова ще те оставя да се върнеш към работата си. Дани, страхотно е, че отново се върна на работа.

Когато Ланс пристигна точно в девет, Дани вече бе разпределила най-неотложните проблеми и го очакваше.

Ланс не си падаше особено по преструвките и церемониите. За едно хлапе, току-що завършило колеж, той притежаваше изключителен такт и проницателност.

— Ах, каква приятна гледка за изморените ми очи! — възкликна той.

— Мога да кажа същото и за теб — усмихна се Дани. — Ланс, преди да се заемеш с каквото и да било, искам да се увериш, че всеки член на колектива знае за събирането в десет часа. Уведоми ги, че е много важно.

Ланс кимна.

— Да, мадам — каза той. — Предполагам, че информацията на Мишел Бартън е погрешна.

— Напълно погрешна — кимна Дани. — А и аз се погрижих вече за него.

Затвори вратата на кабинета си и се върна към работата. До десет часа не вдигна глава от папките, а след това забърза към залата за събрания, където бе посрещната с радостни възгласи и несекващи овации.

— Хубаво е да се върна отново на работа. Оценявам високо всичко, което сте направили, за да може работата тук да върви гладко, докато аз се възстановявах след смъртта на Нино — поде тя. — А сега имам някои новини. Зная, че всички сте чули всички слухове, които се носят за мен. Е, можете да ги забравите. В тях няма и капка истина. Наистина бях в траур, но мозъкът ми не е атрофирал през това време. И започвайки от днес, ще пуснем на пазара най-агресивната нова серия, която е виждал този град.

Намигна на Моника — единствения човек, с когото бе споделила плановете си.

— *Чаршафи* — обяви тя. — Ще произвеждаме чаршафи. И това е само началото. Ще произвеждаме всичко, като започнем от чаршафите, покривките за легла, одеялата и стигнем до хавлиите, завесите за баня и всичко останало. Вчера „Мартекс“ ми даде устната си благословия. Прекарах последните три дни в телефонни разговори. Консултирах се с всички специалисти, които се занимават с проучване на пазара в страната, и всички те ме увериха, че сега е най-подходящия момент за това. Продажбите на легла и аксесоари са нараснали неимоверно през последните шест месеца. Хората, особено по-младите

професионалисти, се скъсват от работа през деня и се нуждаят от добра почивка през нощта. Освен стереоуредби и телевизори, те си купуват по-удобни легла и луксозни завивки. Имат пари и искат удобство и комфорт. Те са нашите купувачи.

Всички присъстващи бяха приковали поглед в нея. Усмиваха се. Дани вече действаше. Бяха виждали това и преди. Никога досега не ги бе разочаровала.

— Както и сами разбирате, няма да сме първите на пазара. Добре знаете, че ще трябва да се преборим с големите акули. Но ние имаме едно важно предимство. Ние имаме по-добър подход. Имаме идея, на фона на която кампанията ни по лансиране на „Ослепителна мълния“ ще изглежда като безобидна приказка.

В продължение на доста години вече подсъзнателно, и не чак толкова подсъзнателно, тя продаваше *секс*. А какво по-подходящо място за това от *леглото*! И какви по-примамливи аксесоари за легло от чаршафи?

Подчинените ѝ започнаха да кимат. Сякаш вече чуваха приятния звън на маркировъчните каси, отброяващи печалбите им. Ако някой можеше да се справи с подобен замисъл, това бе само Дани.

— Рекламите, които ще ме покажат в леглото с някой страхотен мъжкар, ще бъдат толкова възбуждащи и страстни, че дори обективите на телевизионните камери ще се изпотят от удоволствие. И — тя направи драматична пауза — вече успях да измисля идеалния рекламен надпис:

Няма нищо по-приятно
от една нощ в леглото
с краля —
чаршафите на „Графиня Дани“!

Коста Брава, Испания

Карола бе прекарала последния половин час в опити да съживи увисналия пенис на Роберто. Смука го, маза го с най-различни масла,

търка го, докато ръката ѝ се умори, но Роберто се възбуждаше едва-едва и то за кратко. И вече бе отегчена. Не бе изминала целия път от Австрия до вилата си в Коста Брава, за да си играе с тази увиснала кожа.

— Роберто — въздъхна тя, — опитай се да накараш кръвта си пак да закипи...

Роберто се извъртя, отдръпна се от нея, седна и навлече долнището на копринената си пижама. Без да си прави труда да ѝ отговори, той излезе на балкона и се загледа мрачно в ширналото се в краката му море. Какво можеше да ѝ каже, освен че не е в настроение за секс? Или за храна, за разговори и за всичко останало, което някога му доставяше удоволствие.

Нямаше желание за нищо след ужасната безсмислена смърт на Нино. Изпълняваше ежедневните си задължения, ръководеше бизнеса си и се опитваше да утешава Бенедета. Но душата му бе окаменяла. Напълно скована и изпепелена от мъка. Тази среща с Карола, първата след погребението, беше първият му опит да съживи апетитите си. Надявал се бе, че голото тяло на Карола отново ще разпали желанието му. Но искрицата вече я нямаше, беше я погребал заедно със сина си.

От мястото, на което стоеше, виждаше две средновековни наглед кули, които се извисяваха в съседното имение. Вилата на Карола беше на повече от триста години, стените ѝ бяха покрити с бръшлян и други пълзящи тропически растения. Да, вилата беше стара според някои стандарти, но не толкова стара, колкото древното и почитано име Ди Портанова, което след всичките тези векове щеше да умре заедно с него.

Въздъхна тъжно:

— Нека да подишам малко чист въздух.

Карола изсумтя нетърпеливо:

— Роберто, кажи ми какво има? Това не е типично за теб. Не съм дошла тук заради гледката. Дойдох, за да правя секс с теб.

Роберто се обърна. На устните му играеше подигравателна усмивка.

— Единствено за секс ли можеш да мислиш? Това ли съм аз за теб? Расов жребец, с когото се чукаш от време на време? Всички вие, еманципираните и освободени от задръжки жени, сте еднакви. Никога

не се съобразявате с нуждите или желанията на мъжа. Знаете само да *взимате*, да взимате. Едни разрушителки, това сте вие.

Карола го изгледа с ледено спокойствие.

— Струва ми се, че ме бъркаш с бившата си снаха.

— Всички сте еднакви!

Тя се изсмя презрително.

— Все още не можеш да се примириш, че Нино ѝ остави всичките си пари, нали?

— Пари! — разбесня се той и започна да обикаля стаята като хванат в клетка звяр. — Това няма нищо общо с парите. Пикая аз на подаянието, което ѝ е оставил! Пикая и на нея!

Какво безсмислено пътуване! Когато Роберто ѝ се обади и ѝ предложи да се видят, тя реши, че вече се е съвзел от загубата си и е готов за действие. А очевидно не беше така. Само че всичко си оставаше за негова сметка. Тя нямаше нито времето, нито желанието да се прави на болногледачка.

— Тогава къде е проблемът? — Тя го изгледа насмешливо. — Защото ти очевидно имаш проблем.

Роберто стисна юмруци и изгледа любопитно любовницата си.

— Той беше *моят* син, кучко такава! *Моят единствен* син. *Моят* наследник. Името ми ще умре. Шестстотин години от историята на семейство Ди Портанова ще се затрият заради онази кучка.

Карола се прозина. Роберто се бе превърнал в плачлива бабичка. Играта вече изобщо не бе забавна. Тя седна и провеси дългите си крака от едната страна на леглото.

— Ти си глупак, Роберто! И сам себе си лъжеш. Нино *никога* нямаше да ти направи наследник. Всички знаят, че той беше хомосексуалист.

Роберто измина разстоянието, което ги разделяше, толкова бързо, че тя го изгледа изненадано.

— Роберто...

Но той не ѝ даде възможност да довърши. Като дишаше тежко, с блеснали от ярост очи, той я зашлеви през лицето с такава сила, че я събори от леглото и я просна на пода.

Замаяна от болката и изненадата, Карола го изгледа невярващо.

— Ти, уличнице! Виждаш ме за последен път! — изкрещя Роберто и изхвърча от стаята.

Карола докосна колебливо натъртената си буза. По пръстите ѝ остана кръв.

— О, боже — помисли, — той е полудял...

Ню Йорк

През цялото лято, докато бе управлявала „Графиня Дани“ почти сама, Моника едва намираше време за „При Лъки“. Беше се опитала да играе няколко вечери, но бе толкова разстроена от тревогите си около Дани и от допълнителните проблеми в офиса, че с мъка се съсредоточаваше върху играта. Беше играла слабо и бе загубила пари — достатъчно, за да изпитва болезненото желание и нетърпение да възвърне загубите си.

Но тази вечер... Тази вечер щеше да спечели. Усещаше го, докато стоеше на входа на „Бон шанс“, френски ресторант, разположен точно зад игралните зали на първия етаж на „При Лъки“. Огледа се из полуосветената зала, като потърси с очи приятеля си за тази вечер. Не го видя, но съгледа Холис Уортингтън — младия мъж, който бе довел Барбара Хестър в клуба. Моника бе подочула от разговорите на секретарките в офиса, че Барбара е вкисната, защото Холис я бил изоставил. Тази вечер той бе с друга жена. И слава богу! Нямаше нужда от Барбара Хестър, която постоянно да си пъха носа в личния ѝ живот.

— От тук, госпожице Фон Райх — промърмори управителят на ресторанта.

Моника го последва към любимата ѝ ъглова маса и кимна на останалите присъстващи, повечето от които познаваше добре.

— Тази вечер сама ли ще вечеряте, госпожице Фон Райх? — осведоми се сервитьорът.

— Не. Очаквам господин Стендиш. Но междувременно можете да ми донесете бутилка „Кристал“.

Разгледа менюто. Храната в „Бон шанс“ беше отлична, а тя умираше от глад. Тази вечер щеше да си поръча като начало Шатобриан със стриди. Имаше нужда от енергия за предстоящата нощ.

Като вдигна поглед от менюто, видя Скот Дивейн, който стоеше пред нея.

— Радвам се да те видя, Моника. От доста време не си ни посещавала — изрече той и се настани до нея. — Зная, че очакваш още някой, така че няма да стоя дълго. Но бих искал набързо да разменим няколко думи.

— Разбира се. Какво имаш предвид? — Моника се опита да говори с възможно най-спокойния си и приятен глас. Сякаш не знаеше за какво иде реч.

— Напоследък никак не ти вървеше — започна Дивейн.

Моника сви рамене. Опита се да изглежда безгрижна и не особено заинтересована.

— Какво от това? На всеки може да се случи от време на време. — Опита се дори да се усмихне. — Знаеш не по-зле от мен, че само за една нощ бих могла да си възвърна всичко загубено.

— Така е — съгласи се управителят на игралния дом. — *Би могла*. Ами ако не го направиш? Вече си надвишила отпуснатия ти кредит.

— Тогава го увеличете — изрече Моника с глас, който твърде много напомняше на Карола.

Управителят обаче остана напълно непроницаем. Властният й тон не му бе направил никакво впечатление.

— Боя се, че не можем да го направим, Моника — каза той и приглади с ръка лъскавата си черна коса. — Не и докато не ни предложиш нещо, достатъчно скъпо като гаранция за заема. Къщата или ягуара си, може би...

Самият факт, че Дивейн не само знаеше, че тя притежава кола, но знаеше и марката ѝ, сериозно я стресна. Започна да се пита какво ли още знае за нея. Твърдо решена да прикрие истинските си емоции, тя посочи диамантената огърлица на врата си:

— Тази огърлица струва почти сто и петдесет хиляди долара. Тя не е ли достатъчно скъпа като гаранция?

Управителят поклати глава.

— Всичко е наред, Моника. Не е необходимо да се лишаваш от бижутата си. Ние сме доста по-цивилизовани от това. Съществува по-добро разрешение на проблема. Предлагаме специална услуга на някои от най-почитаните си клиенти, които се намират в подобно затруднено положение.

— Услуга?

Дивейн се наведе към нея и снижи глас.
— Позволи ми да ти обясня на какъв принцип е...

Банф, Канада

Като привлекателна и богата млада вдовица, Дани скоро установи, че тя е твърде ценна стока, търсена почти толкова, колкото и апартаментите под наем с две спални в сгради отпреди войната. Приятелите ѝ сякаш разполагаха с безкрайна върволица от неженени мъже, с които искаха да я запознаят, и през шестте месеца след смъртта на Нино тя се запозна с всички ергени на Ню Йорк. Макар че оценяваше усилията на приятелите си, тя просто не можеше да покаже какъвто и да било ентузиазъм, когато ѝ предлагаха поредния *толкова подходящ* мъж. Всички бяха приятни и възпитани, но сравнени с Нино (а тя не може да не ги сравнява с Нино) ѝ се струаха доста... *тъпи*. Или може би, както бе споделила с Моника, все още не бе готова да се обвърже отново.

Затова се претрупа с работа. Винаги бе смятала, че е работохолик; сега с всички сили прегърна предоставилата ѝ се възможност да го докаже. Работеше по двадесет и четири часа в денонощие, по седем дни в седмицата. Компанията ѝ беше съпруг, приятел, любовник.

И пътуваше... През есента и зимата пропътува повече мили дори и от най-дейните търговски пътници... Лос Анджелис, Ориента, Париж, Лондон, рекламна обиколка из десет града на Щатите, един уикенд в Барбадос.

Моника настоя Дани да я придружи през коледните празници и двете да отидат да карат ски в Канада. Сега, докато седеше край коледната трапеза в къщата, която бяха взели под наем край Банф, Дани не можеше да не си мисли за надеждите и оптимизма на Нино предишната Коледа. Но Моника, с нейното непочтително чувство за хумор, бързото спускане със ски и щипещият зимен въздух успяха да повдигнат духа ѝ.

Излегнали се на възглавниците пред камината във всекидневната, двете с Моника с часове говореха за мъже. Моника отдавна вече бе отписала Рик Флад. Твърдеше, че винаги е знаела, че

той не е подходящ за нея, но Дани непрекъснато си спомняше думите на Нино за взаимоотношенията им — а когато ставаше дума за жени и сърдечни вълнения, той рядко грешеше.

— Опиши ми идеалния мъж така, както си го представяш — предложи Дани.

Моника се позабави, преди да отговори. Най-накрая, загледана в пламтящия огън, тя заговори:

— Добър човек. Непретенциозен. Някой, който разбира, че аз имам нужда да се занимавам с нещата, които смятам за важни... който ме приема такава, каквата съм.

Дани едва успя да се сдържи и да не каже: *Искаш да кажеш — някой като Рик, нали?* Вместо това я запита:

— Но не се ли чувстваш самотна сега, когато все още не си го намерила?

— Самотна? Не ставай глупава! Знаеш, че почти не си седя у дома.

— В това съм дяволски сигурна. — Дани се разсмя. Безброй пъти се бе обаждала на Моника късно през нощта и винаги бе разговаряла с телефонния секретар. Моника винаги говореше бързо, неясно и двусмислено за личния си живот и Дани избягваше да настоява за подробности, но този път попита: — И къде все пак ходиш?

— О, къде ли не... Понякога ходя в някой от клубовете да потанцувам. Трябва да дойдеш с мен някой път. Кога за последен път си се забавлявала? Имам предвид истински забавления.

Дани сви рамене.

— Не мога дори да си спомня.

— Имаш нужда и от едно добро чукане — подразни я Моника.

— Но Нино е мъртъв едва от шест месеца...

— *Шест* месеца! Дани, не ти ли се чука?

Да, разбира се, че ѝ се чукаше. Копнееше за мъжко докосване и ласка. Но мъжете, с които се срещаше, се държаха ужасно почтително. Целомъдрени целувчици по бузата, леки целувчици по устните. Сякаш не смееха да предприемат нещо повече.

— Когато си готова... — шепнеха, стиснали ръцете ѝ в своите. Но тя никога нямаше да бъде готова за хора като тях.

— Дани, знаеш ли какво става, ако не караш редовно колата си? Скоростите започват да заяждат, различните части ръждясват и ти изведнъж се оказваш със счупен автомобил. *Liebchen*, нуждаеш се от два силни акумулатора, за да можеш да я запалиш отново.

— Е, бих се задоволила и с един *акумулатор* — изхили се Дани.

— Чудесно, защото имам страхотна идея. Когато се върнем в Ню Йорк, ще излезем някоя вечер и ще обиколим всички заведения. Ще ни се отрази добре и на двете, ја?

Ню Йорк

„Ерия“ беше един от най-популярните клубове в Ню Йорк. Всяка вечер огромни тълпи от желаещи да го посетят си пробиваха път по калдъръмените улички в района, запътили се към съвсем обикновената на външен вид сграда на Хъдзън Стрийт, като се надяваха, че ще бъдат измежду щастливците, които ще успеят да влязат.

Дани и Моника бяха веднага разпознати, още щом слязоха от лимузината на Дани. Един от портиерите ги вкара и ги преведе покрай витрините, на които всяка седмица излагаха различни стоки. Тази седмица отдаваха почит на пластмасовите изделия — всичко, като се започне с предмети от бакелит и се стигне до вибратори.

Придружи ги край тоалетната (обща за всички) и ги заведе до препълнената зала за особено важни гости. Дани огледа изисканото помещение, препълнено с редовните посетители на клуба. Виждаха се всякакви облекла — от фракове и вечерни рокли до пънк одежди, допълнени с работни ботуши и многоцветни кичури коса и безопасни игли, забодени през носа.

— Също като в добрите стари времена — каза тя на Моника. — Само лицата и някои от костюмите са различни.

— Нещата се променят. — Моника сви рамене.

Но имаше и още една разлика. В добрите стари времена, щом даден клуб беше добър, там винаги можеше да бъде видян Нино — да пие, да смърка кокаин, да танцува с най-красивите момичета и... момчета.

Е, хубавите млади личица все още бяха тук и оглеждаха всеки, който се появеше на вратата, и Дани изведнъж се почувства ужасно

несигурна и неуверена в себе си. Срещите ѝ с мъжете, за които бе жизненоважно да бъдат видени с Дани ди Портанова, бяха едно, а тук ситуацията беше съвсем различна. Всички изглеждаха толкова *млади*! Струваше ѝ се, че са изминали десетилетия откак бе посещавала за последен път подобно заведение. А и никога не си бе уговаряла срещи на такива места, не бе планирала свалки. Дори не знаеше правилата на играта.

Не трябваше да се съгласява да идва. Имаше чувството, че са я захвърлили обратно във времето, когато беше седемнадесетгодишна. Беше сигурна, че ако сега се погледнеше в огледалото, нямаше да види красивата самоуверена графиня, а трътлестата Дани Либерман, която, лишена от обожатели, си стоеше у дома в събота вечер и се тъпчеше с хранителните, пълни с масло торти и сладкиши на Хелън. Момичето, което всички момчета наричаха *дебелото бедро* и *шопар*.

Обхваната от паника, тя сграбчи Моника за ръката и прошепна:

— Ами ако никой не ни покани да танцуваме?

— Е, и какво от това? — присмя ѝ се Моника. — Ние ще ги поканим.

Ами ако ни откажат, проплака едно гласче дълбоко в нея. Какво щеше да стане, ако тези младоци решаха да се изгаврят с нея? Нервно облиза устни и пооправи косата си.

— Как изглеждам? — попита тя Моника.

— Фантастично, разбира се.

— Извинете ме, дами? — Барманът потупа Дани по рамото.

— О, да, бих искала едно питие...

— Всъщност онзи господин ей там — барманът посочи един мъж, който стоеше в другия край на бара — ме помоли да отворя за вас бутилка шампанско и да ви предам най-искрените му почитания.

Дани погледна нататък, като се опитваше да зърне през тълпата техния обожател. Може би вечерта нямаше да се окаже абсолютен провал.

— Кажете му, че може да се присъедини към нас — помоли тя бармана.

Беше ѝ необходима цяла минута, за да го разпознае.

— Моника, виж кой е тук!

— Светът е малък — отговори ѝ сухо Моника. — Това е предишният съквартирант на Рик, манекенът, който ти се сваляше, ја?

— Самият той. Как се казваше... Джак не знам кой си...?

Черната му вълниста коса беше по-къса, тенът му — по-светъл. Вместо калифорнийските дънки, носеше правени по поръчка дрехи на Армани. Но иначе си беше същият Джак Андрюз, с когото се бяха запознали в Лос Анджелис. Ухилен до уши, той се приближи и ги целуна и двете по бузите.

— Не мога да повярвам — възкликна. — Надявах се да попадна на някой познат. Огледах се и ви видях...

— Как си, Джак? — попита го Дани, загледана в сивите му очи.

— Страхотно, наистина страхотно! Ти дори си спомняш името ми! Ей, непрекъснато се надявах, че някой ден ще те срещна, Дани... и теб също, Моника...

Моника се усмихна. Дори и да бе планирала нещо подобно, едва ли щеше да се получи толкова добре. Сега бе ред на Дани да поеме топката.

— Ще ме извините ли за момент? Мисля, че е време да понапудря носа си.

— Ей, не си тръгвай заради мен — запротестира Джак.

— Както казвате вие, американците, трима са много. Ще се видим по-късно.

— Много е проникателна, нали — разсмя се Дани.

— Страхотна е. Ей, Дани, чух за мъжа ти. Съжалявам...

— Благодаря ти, но моля те, не сега... Бих искала да потанцувам... искам да кажа... ако и ти искаш...

Дали би искал? Тя да не се шегува! Кой не би искал да бъде видян в компанията на Дани ди Портанова! Тя беше най-красивата жена на света. Беше се влюбил в нея още през оная вечер в Лос Анджелис, но никога не бе дори сънувал — дори и след като прочете за смъртта на мъжа ѝ, — че някой ден ще я срещне отново. Беше ѝ изпратил картичка със съболезнованията си и в отговор получи напечатано писмо, в което му благодареше за топлите думи. Когато я видя тази вечер и ѝ изпрати шампанското, той се зачуди дали тя изобщо щеше да си спомни за него. Но очевидно го помнеше добре.

— Разбира се. С удоволствие.

А след това... Молеше се тази нощ да продължи вечно.

Ако само майка му можеше да го види сега...

Джак беше едва шестгодишен, когато майка му заведе дело за развод срещу баща му, след като го бе хванала в леглото с друга жена. Селма Андрюз не само го осъди и си осигури добра финансова издръжка, но и получи попечителство върху Джак и разрешение на съда да напусне Сан Франциско и да се премести на юг, в Лос Анджелис.

Малкият срамежлив Джак много трудно си намери приятелчета на новото място, постоянно се държеше за полата на майка си, а Селма бе безкрайно доволна и щастлива.

— Ти си моят малък мъж, нали? — често му повтаряше тя. — Никога няма да ме предадеш по начина, по който го направи баща ти.

Джак правеше всичко възможно, за да компенсира по някакъв начин греховете на баща си, но рядко успяваше да угоди на майка си. Ако не ѝ се подчинеше веднага, ако бележникът му не беше пълен само с шестици, ако твърде често ѝ искаше позволение, за да поиграе в дома на някое приятелче, тя започваше безмилостно да му крещи, че е глупав, мързелив, невнимателен, себичен.

Нещата се влошиха още повече, когато Джак порасна и започна да се интересува от секс. След като веднъж го хвана да чете един брой на Плейбой, Селма не му проговори цяла седмица.

— Искаш да гледаш гърди? — разкреця се тя и бързо смъкна блузата и сутиена си. — Ще ти покажа гърди, Джак! Ще ти покажа такива гърди, че никога няма да ги забравиш.

Джак наистина никога не забрави тъмнокафявите зърна на майка си и големите ѝ, нашарени със сини венички гърди.

След време започна да чука на вратата на банята и да му крещи:

— Защо тази врата е заключена, Джак? Пусни ме да вляза! Зная, че се занимаваш с нещо отвратително.

А той искаше само да си вземе един душ насаме, без Селма, която винаги му предлагаше да му изтрие гърба.

Когато Джак отиде в гимназията, момичетата вече се редяха на опашка, за да излязат с него. Беше мускулест, имаше широки рамене и тънка талия. Скулите му бяха високи и изпъкнали. Дълги извити мигли очертаваха големите му сиви очи.

— Красив е като манекен — шушукаха си момичетата, докато рисуваха сърца и преплитаха в тях имената си заедно с неговото.

Селма му забрани да ходи на срещи и Джак започна да я лъже за излизанията си в събота вечер. И тя, разбира се, скоро го хвана. Скандалите им ставаха все по-жестоки и непримирими.

Една съботна вечер той се прибра след полунощ и намери входната врата заключена.

— Хайде, мамо, пусни ме да вляза — развика се той. Натисна звънеца, а после дълго чука на вратата.

Лампите в спалнята на майка му светнаха. Прозорецът ѝ се отвори с трясък и в спокойната тиха нощ прозвуча високият ѝ ясен глас:

— Обичам те, Джак, но мразя греха!

Джак прекара една безсънна нощ на задната седалка на колата си, като се чудеше какъв толкова голям грях бе извършил, като бе завел едно момиче на кино. На зазоряване заспа и сънува мрачни и зловеци кошмари, свързани с майка му. Когато се събуди, входната врата беше отворена и тя вече бе отишла на църква. Никои от двамата не спомена повече за този инцидент, но от този момент нататък Селма сякаш престана да се интересува къде ходи и кога се прибира синът ѝ. Джак изпита и облекчение, и изненада, когато тя спря да го разпитва и да се опитва да го убеди да излезе с нея на вечеря, на кино, на театър.

Изненадата му премина в болезнен шок в деня, в който тя му представи един як на вид, червендалест мъж на име Бил, който наричаше Селма скъпа и гръмогласно се смееше на собствените си плоски шегуи.

— Бил ще е новият ти татко, Джак. Можеш да го поздравяш. Мисля отново да се омъжа. — И Селма се усмихна самодоволно.

Изобщо не бе допускал, че тя се среща с когото и да било. Намрази Бил от пръв поглед. Отказваше да го нарича татко, отказваше дори да се храни с тях, когато Бил идваше на вечеря, отказа да му предаде булката, когато Бил и Селма се ожениха.

— Много добре — заяви Селма. — Щом не искаш да положиш никакви усилия и да се сприятелиши със съпруга ми, тогава за теб няма повече място в тази къща. Записах те в едно чудесно училище с пансион в Сиатъл. Може би там ще си по-щастлив.

Той хареса новото си училище. Момчетата бяха свестни, а момичетата до едно се влюбиха в него. Но той сякаш виждаше само хубавата и жизнерадостна Ан Клейтън — заместник-председател на долните класове. Покани я на разходка и тя се съгласи и това бе най-щастливият ден в живота му.

Най-черният ден в живота му настъпи през следващата есен, когато Ан покани едно момче от съседно на тяхното, конкуриращо ги училище, да ѝ кавалерства на тържеството по случай Деня на благодарността. По-късно Джак се закле пред директора, че другото момче е започнало първо боя. И че силният му юмручен удар е бил предназначен за момчето, а не за Ан, която изведнъж бе застанала на пътя му. Защото той със сигурност не бе имал намерението да счупва носа ѝ.

Обясненията и извиненията на Джак не можеха да убедят директора в невинността му и той го изключи от училището. Джак се опита да не мисли за това, какво ще каже майка му, като разбере. А след това изведнъж реши, че не му пука. Та тя не даваше и пет пари за него! Знаеше, че може да се справи и без нея. Притежаваше нещо, което да предложи за продан — лицето и тялото си.

Върна се в Лос Анджелис на автостоп, обиколи рекламните агенции и не след дълго вече имаше в Западен Холивуд стабилни ангажименти и един съквартирант — Рик Флад. Но когато Рик стана звезда, а неговата кариера започна да запада в Лос Анджелис, Джак реши да си опита късмета в необятния моден свят на Ню Йорк.

В Ню Йорк беше вече почти година и бързо бе започнал да се утвърждава като един от най-търсените мъже-манекени в града. С жените обаче нямаше чак такъв късмет и макар да я търсеше навсякъде, все още не бе намерил жената на мечтите си.

До тази вечер.

Независимо, че цяла вечер се бе забавлявала истински, докато бе танцувала с Джак, Дани не го покани да я придружи в дома ѝ.

— Може да ме сметнеш за луда, но просто не бях готова — призна на Моника тя на следващия ден.

— Добре, време е да се подготвиш — нареди ѝ Моника. — Защото това момче е лудо по теб. А нали знаеш какво се говори за двадесетгодишните мъже — могат да го вдигат и да го държат толкова, колкото искаш. Трябва да провериш дали е така.

— Може би ще го направя. — Дани ѝ намигна, а след това отново стана сериозна. — Ами ако не ми се обади?

— Тогава ти ще му се обадиш — посъветва я Моника. — Но той ще се обади. Имай ми доверие.

Той не само се обади, но ѝ изпрати и цветя. Дузина рози с дълги дръжки пристигнаха преди обяд, а на бележката пишеше: *Да вечеряме заедно довечера?*

Пет минути по-късно в кабинета ѝ надникна Ланс:

— Познаваш ли някой си Джак Андрюз? Казва, че е лично.

— Ще приема разговора.

— Да затворя ли вратата?

— Ако обичаш — кимна Дани и вдигна слушалката. — Здравей, Джак. Цветята са много красиви. Благодаря ти. Но не трябваше да го правиш.

— Искях да го направя. Е? Какво ще кажеш?

— За какво?

— За вечерята. Тази вечер. Ще те взема в осем.

— Тази вечер? — Дани погледна календара си. Имаше планирана вечеря с Айън МакАдам, донякъде служебна, донякъде лична. — Ами аз, наистина...

— Моля те, кажи да. — Гласът му беше мек и гальовен. Тя си спомни колко страстно я бе целунал, когато го остави пред апартамента му. Айън щеше да я разбере, ако отменеше вечерята.

— Добре — реши тя. — Печелиш. Осем часа. — Даде му адреса си.

— Нямам търпение да те видя отново, Дани — възкликна като хлапе Джак.

Е, той съвсем определено не беше срамежлив. Замислено се загледа в розите, които Ланс бе поставил в кристална ваза на масичката до бюрото ѝ, и внезапно се улови, че се чуди дали Джак е добър в леглото.

Вечерта, преди още да са свършили с вечерята, тя реши, че няма да чака дълго, за да разбере отговора на този въпрос. Умираще от

желание да си легне с Джак, а и той очевидно изпитваше същото. Едва бяха затворили вратата на апартамента след себе си, когато се вкопчиха един в друг, а дрехите и бельото на Дани очертаха пътя, който изминаха от антрето нагоре по стълбите до спалнята ѝ.

Отпуснаха се на леглото и дълго сдържаната им страст избухна веднага в хормонна експлозия. Удоволствието дойде на втория път, когато Дани започна да се отпуска. Джак ѝ се усмихна ласкаво, след като и двамата се отпуснаха уморени след интимността на споделения акт. Пригответи се за трети рунд. Протегна ръка и леко раздалечи краката ѝ.

— Още ли? — простена тя.

— Не искаш ли?

— О, искам. Още, още, още...

Когато беше сред приятелите си, Реджи съвсем официално се изказваше в полза на уроците на Ра Ра по актьорско майсторство.

— Тази нова страст го държи настрани от улицата — обичаше да казва той и великодушно да се усмихва винаги, когато станеше дума за това. — Той, разбира се, изобщо не притежава талант, но аз пък нямам никакво намерение да му го казвам, щом тези уроци го правят щастлив. Защото когато е щастлив, той винаги ощастливява и мен.

Обаче, когато беше сам, Реджи пееше съвсем друга песен. Умираще си от страх, че платеният му любовник се среща с нови лица, по-млади и по-хубави от него. Беше ругал, заплашвал, умолявал Ра Ра да се откаже от уроците. Но Ра Ра беше неумолим. Актьорското майсторство се бе превърнало в единствената му връзка с нормалния свят, единствения начин да си възвърне гордостта и себеуважението.

Седмица след седмица учителят му настояваше да разголи душата си в името на изкуството. Но Ра Ра бе продал душата си на Реджи и в замяна бе получил много повече пари, отколкото би могъл да спечели, ако си вадеше хляба по почтен начин. Обаче някой ден, съвсем скоро, той щеше да откупи живота си обратно. А междуременно, докато събираше смелост, за да прекъсне връзката, двамата с Реджи поддържаха неспокойно примирие.

Търпението на Реджи обаче вече беше на привършване.

Изминал бе още един ден без онова алчно копеле да телефонира дори, за да разбере дали Реджи ще се прибере за вечеря. Очевидно Ра Ра изобщо не се интересуваше от плановете на Реджи за вечерта. Явно нямаше нищо против да си стои сам у дома и да учи монолозите или диалозите, или каквото там репетираше, с толкова досадно постоянство. Как можа да избере точно това... Е, добре, щеше да отпусне на Джон Баримор точно един час и ако дотогава не му позвънеше...

Личният му телефон иззвъня. Реджи посегна към него, но след това отдръпна ръката си. Не искаше Ра Ра да си помисли, че той стои до телефона и очаква позвъняването му. По дяволите! Това момче правеше всичко наопаки. Реджи беше този, който даваше парите. И се предполагаше, че той трябва да командва парада. Е, стига вече, Хубавецо! Щеше да се наложи да си поговорят с Ра Ра и да си изяснят нещата. Тази вечер. По време на вечерята.

Преброи четири позвънявания, а след това вдигна слушалката и се опита гласът му да прозвучи отегчено:

— Да?

— Да не би да прекъснах работата ти? — попита Ра Ра.

Макар че бе посветил по-голямата част от следобеда си на маникюра и педикюра си, Реджи не можеше да не се възползва от предоставената му възможност да го ухапе:

— Всъщност, да. Някои от нас трябва да работят, за да си изкарват прехраната.

Ра Ра пренебрегна заяждането:

— Ако искаш, обади ми се по-късно.

Самообладанието му вбеси Реджи.

— Не, няма да ти звъня по-късно — изръмжа той. — Имам по-важни неща, с които да запълня времето си. Всичко, което искам да зная, е какво смяташ да правим за вечеря. Лидия има свободен ден, така че предполагам, че ще трябва да вечеряме навън.

— Защо да не си поръчаме храна от китайския ресторант?

— Колко пъти трябва да ти повтарям, че получавам газове от китайската кухня? — Гласът на Реджи бе свадлив и заядлив. — Освен това вече съм се настроил за излизане.

— Съжалявам, Реджи, но тази вечер не мога. Най-накрая ми се обадиха за ролята в едно шоу. Утре сутринта ме викат за второ

прослушване. Ще трябва сериозно да поработя по ролята си довечера.

Реджи не можеше да повярва на ушите си. Наистина ли се бе намерил някой идиот, който да повярва, че Ра Ра има талант? Повероятно е да е бил съблазнен от външния му вид. А може би нещата бяха отишли по-далеч?

— И чий грездей трябваше да смучеш, за да получиш ролята? — осведоми се той.

— Чудесно се изразяваш, човече — отвърна му Ра Ра, като се опитваше да не обръща внимание на гадните намеци на Реджи.

Реджи завъртя очи.

— О, май не носиш шеги? Просто се питах защо биха предпочели теб, когато има толкова много други актьори с по-богат опит, които...

— Знаеш ли, Реджи, една обикновена думичка като *поздравления* щеше да е повече от достатъчна — прекъсна го Ра Ра. — Или може би такава дума просто липсва в твоя речник?

— Исусе! И откога стана толкова дяволски чувствителен? — попита Реджи с натезал от сарказъм глас. — Но добре, щом това те прави щастлив, *моите поздравления!*

— Благодаря — кратко и възпитано отвърна Ра Ра.

— Е, сега, когато вече ти отдадохме дължимото като новоизгряваща звезда, би ли ми казал все пак какво смяташ да вечеряме, след като не можеш да излезеш? Ти може би си прекалено зает, за да ядеш, но аз бих искал да похапна нещо свястно за вечеря.

Ра Ра се опита гласът му да прозвучи помирително и отстъпчиво.

— Бихме могли да си направим пържени яйца. Или, ако искаш, мога да приготвя омлет.

Бъркани яйца! Я го зарежи!

— За теб това може да е достатъчно, но аз нямам намерение да закусвам на вечеря. Ще си организираме нещо друго. — Реджи изръмжа последните си думи и затръшна телефона.

Не бе стигнал чак до там, че да си седи у дома вечер след вечер, докато Ра Ра зубри репликите си. Искаше му се да излязат и всички да го видят заедно с Ра Ра. Защо, по дяволите, му трябва да си има хубав приятел, щом хората няма да знаят, че Ра Ра му принадлежи напълно?

Интеркомът иззвъня.

— Да? Какво искаш?

Секретарката му въздъхна. Единственото, което получаваше от господин Реджи, бяха обидите. Обеща си, че тази неделя ще прегледа всички обяви и ще си потърси нова работа.

— Извинете ме, господин Реджи. Мишел Бартън е на втора линия.

— О, добре. Свържи ме. — Взе слушалката и изпадна в телешки възторг. — Скъпи, тъкмо си мислех за теб. Не сме се виждали от доста време.

— Така е — произнесе в същия тон Мишел. — Имам два билета за балет, които не ми дават мира. Свободен ли си? Бихме могли да вечеряме рано в „Джо Алън“ и...

— С удоволствие — прекъсна го Реджи, зарадван от мисълта, че най-после се е намерил някой, който се интересува от него. — Ще се видим в шест. — Затвори, като се чудеше дали билетите не са безплатни и дали Мишел не очаква той да плати вечерята. Е, ако Мишел бе достатъчно забавен, може би щеше да се съгласи да плати сметката. А Ра Ра да върви по дяволите!

Всички да вървят по дяволите, особено онези копелета от „Мегакорп“, които сякаш твърдо бяха решили да рушат имиджа му с всеки нов продукт, който пускаха на пазара. Парфюмът, разбира се, беше изключение и за негово най-голямо удоволствие продажбите продължаваха да се увеличават. И ако онези идиоти си направеха труда да прочетат мнението, което бе изразил писмено, щяха да разберат, че това е така, защото парфюмът се продава само в най-изисканите универсални магазини — там, където му е мястото.

Но не! Те си мислеха, че разбират повече от него. Можеха да продават продуктите си, където си пожелаят. Можеха да лицензират всичко, което им се стореше подходящо. Можеха да сложат етикет с името му и върху стоките с намалени цени, ако това им харесваше. Не разбираха бъкел от моделиерство, но вече му бе писнало да се оплаква от качеството на стоките, които носеха името му. А когато разбра, че и те са уморени от нескончаемите му оплаквания, той се обърна към адвокатата си. Само че онзи идиот, адвокатът му, го информира, че няма начин да наруши споразумението, което го обвързва с „Мегакорп“.

— О, разбира се, че има — остро го бе прекъснал Реджи. Той знаеше, че договорите, както и обещанията, се правят, за да не се спазват. — И по-добре накарай подчинените ти да се поразтичат и да

измислят нещо. Ти ме вкара в това и сега само ти можеш да намериш начин да ме измъкнеш.

За да е сигурен, че адвокатът му е разбрал всичко както трябва, той прекара следобеда в диктуването на писмо с подробни указания. Искаше си името обратно, искаше да престанат да поставят името му на модели на недостатъчно талантиви хора, искаше да се измъкне от цялата тази бъркотия.

Тръгна за срещата с Мишел и остави касетата със записа на секретарката си.

— Утре сутринта го искам напечатано на бюрото си.

Секретарката имаше среща и се надяваше да си тръгне веднага щом Реджи излезе. А сега щеше да ѝ се наложи да остане до късно, за да печата писмото му. Прокле наум деня, в който бе започнала работа в „Господин Реджи, Инс.“.

— Разбира се. А това тук е пощата ви — осведоми тя, макар да знаеше непримиримата му омраза към безкрайния поток писма, който пристигаше всеки следобед по куриер от главната квартира на корпорацията в Рокфелер сентър.

Сигурно ми изпращат още от онези ужасни скици, помисли си Реджи и въздъхна болезнено, а след това излезе от сградата и се настани в лимузината си. А може би му изпращаха още една партида споразумения за отпускане на лиценз. Предполагаше, че не си струва да се оплаква. В края на краищата повечето лицензи означаваха големи печалби. Богатството му нарастваше с бързи темпове.

Отпи от мартинито си с водка, което шофьорът му бе приготвил, и отвори един плик, на който пишеше *лично и поверително*. Вътре имаше писмо от Франк Гладстоун. Реджи набързо прегледа съдържанието му. Едва не се задави с мартинито си, когато стигна до основния параграф.

Специалистите на „Мегакорп“ по проучване на пазара, пишеше Гладстоун, бяха решили, че моментът е подходящ, за да започнат производството на аксесоари за баня — кърпи, хавлии, завеси, рогозки и покривки за тоалетни чинии. И като връх на цялото унижение — тоалетна хартия „Господин Реджи“. Някакво студио за графичен дизайн вече работело върху надписа, който щял да бъде изписан върху рулата.

Тоалетна хартия! Значи хората ще си бършат задника с неговото име! Не, няма начин! Очите му се напълниха със сълзи на ярост и възмущение. Глътна наведнъж останалото мартини и си наля още едно. „Мегакорп“ го бяха предали, а Гладстоун не си бе направил дори труда да му се обади по телефона, преди да предприеме каквото и да било. Щяха да го направят за посмешище пред цялото Седмо авеню.

И колко време щеше да е нужно на Мишел, за да осмее цялото това начинание? Ами ако решише да го изтипоса в хрониката си? Реджи потръпна. Можеше само да се надява и да се моли Мишел да се въздържа от коментар, заради дългогодишното им приятелство.

Предстояха му няколко часа, които му се струваха като кошмарен сън. Ще трябва да залепи на лицето си маска на весело безгрижие, да се преструва, че всичко е наред и както обикновено да си разменя клюки с Мишел. Какъв фарс! Тази вечер нямаше настроение нито за вечеря, нито за театър. Искаше само... копнееше за нещо успокоително и за блага дума и утеха в леглото си.

Тоалетна хартия!

Това вече наистина беше прекалено...

— Мисля, че най-накрая успях да разбера значението на думата *расов жребец* — обяви Дани няколко седмици след началото на връзката си с Джак.

— Нещо като кредитна карта Американ експрес! Card, ja? Не би трябвало да има жена, която да не притежава такава.

— Това е само едната страна на въпроса. Нека да го кажем така — сутрин, преди да тръгна на работа, имах навика да пия кафе и да чета Таймс. Сега правя любов. Моника, зная, че той е много млад и изобщо не е подходящ за мен, но, о, боже! От години не се бях забавлявала така!

Моника почувства пристъп на ревност. Точно такива бяха навремето взаимоотношенията ѝ с Рик. А сега се прехвърляше от един мъж връз друг. Нито един от тях не означаваше нищо за нея — още една вечеря и поредното бързо чукане. Което не беше никак зле, защото наистина нямаше нито енергията, нито времето за някой толкова внимателен и всеотдаен като Джак.

От време на време се чудеше как ли щяха да се развият събитията, ако бе положила по-големи усилия и не бе позволила връзката ѝ с Рик да прекъсне напълно. Беше я молил толкова пъти да го посети в Лос Анджелис, а тя винаги му бе отказвала. После дойде онази глупава кавга заради Кейти Куни, за която бе сигурна, че спи с него. Рик продължаваше да ѝ изпраща картички от Япония или Австралия, или от някоя друга страна, в която е на турне, а всеки път, когато издадеше нова плоча, за нея пристигаше един екземпляр с прикрепена към него бележка: *С най-искрени чувства от Рик Флад.*

Вероятно някоя от секретарките му бе прегледала тефтерчето с адресите му и я бе включила в списъка на почитателите и приятелите му.

Опита се да прогони меланхолията си и да се съсредоточи върху щастието на приятелката си.

— А минавало ли ти е през ума, че бихме могли да ползваме Джак в рекламите за чаршафите? Говориш ми за възбуждаща реклама! Кое би могло да бъде по-автентично и убедително от вас двамата в леглото!

— Ние и без това изглежда прекарваме прекалено много време там — призна Дани. — А, господ ми е свидетел, той умира да работи за нас, но аз не съм съвсем сигурна дали искам да го използвам в тези реклами.

— Защо не! Със сигурност е достатъчно красив.

— Но не е съвсем подходящ... Твърде хубав, твърде млад. А и освен това не искам хората да ме обвинят, че примамвам млади и невинни момчета в леглото си.

Моника бе изненадана.

— Смятах, че след всички гадости, които си чувала за себе си, това едва ли има някакво значение за теб...

— Нещата са далеч по-сериозни. Имаме нужда от мъж, който излъчва сексуално желание и страст. Мъж, за който си сигурна, че ще ти го начука още в момента, в който го видиш. Мъж, на когото не му се налага да говори, за да каже какво иска.

— О-о-х, звучи прекрасно. Ще го намериш рано или късно и когато това стане, изпрати го при мен, ја?

— Разбира се, сладурче. Само че е по-добре да го открия колкото е възможно по-скоро. Не разполагаме с кой знае колко време. И като

казах време — тя погледна часовника си, — най-добре е да вървя. Ще вода Джак на вечеря в „Льо сирк“.

Моника повдигна въпросително едната си вежда. Дани обикновено предпочиташе заведенията, където бе по-малко вероятно да я разпознаят много хора.

— „Льо сирк“! По-добре внимавай да не го разглезиш прекалено много.

— Джак има рожден ден и му казах, че може да избере ресторанта. Не се осмелявам да го попитам на колко години става — довърши Дани през смях. — Искаш ли да дойдеш с нас?

— Благодаря, но вече имам планове за вечерта — отвърна Моника. — А и освен това не искам да съсипя празника на Джак. От това, което ми каза току-що, разбирам, че той те иска изцяло за себе си.

— За нещастие, да. Това, разбира се, е добре за в леглото. Но той има някои много странни представи за нас двамата. На няколко пъти дори спомена думата *женитба*.

— *Женитба*? Та вие едва се познавате!

— Зная. Освен това зная, че нямам никакво желание да се омъжвам за него. Опитвах се да не го подвеждам, Моника. Наистина се опитах. Но винаги, когато заговоря за това, той сменя темата. Мислиш ли, че допускам ужасна грешка с него?

— Звучи така, сякаш той е този, който допуска грешка. Не се безпокой, *liebchen*. Той е много млад. Може би е и твърде неопитен. Кажи му няколко пъти категорично *не* и той ще разбере за какво става дума. А сега върви и се забавлявай. Предстои ти една романтична вечер.

Вечерята им бе почти съсипана, защото иначе елегантната и спокойна атмосфера в „Льо сирк“ тази вечер бе нарушена от невъздържания разговор и силните изблици на смях, които се носеха от съседната маса. Особено силно впечатление й направи един от мъжете. И когато Джак й се извини и отиде до тоалетната, тя се извърна към него и го огледа по-продължително.

Мъжът явно бе душата на компанията, жестикулираше широко, говореше с акцент, който тя не можа да определи. Правеше всичко възможно хората около него наистина да се забавляват добре.

Кой ли може да е този мъж, запита се тя. И кой го бе пуснал в „Льо сирк“, облечен като каубой — със сини дънки, ботуши и кожено яке?

Мъжът вдигна очи от масата, срещна погледа ѝ и се захили.

— За теб, хубаво момиче! — извика той и вдигна чаша.

Дани се изчерви и бързо се извърна настрани.

Джак се върна на масата и намръщен поклати глава.

— Какъв глупак! — промърмори той.

— Кой?

— Оня австралийски кресльо на съседната маса. Щом не знае как да се държи, нека се върне там, откъдето идва, вместо да вдига врява тук.

— Знаеш ли кой е?

— Разбира се, че зная. Кайл Лорд. Често го срещам в Лос Анджелис. Момичетата много си падаха по него, защото смятаха, че е голяма работа. Нещо като втори Мел Гибсън.

— Той е актьор?

— Ей, защо се интересуваш толкова много от него? — Джак я изгледа кисело. — Нека си поговорим за нещо интересно, а не за този глупав австралиеца.

Ревността на Джак силно подразни Дани. Поредното проявление на неговата незрялост и неопитност. Беше му повтаряла безброй пъти, че тя *не е* негова приятелка, че се вижда и с *други* мъже.

— Надявам се, че не спиш и с някой друг — бе смотолевил той. В интерес на истината не спеше с никой друг, но не бе необходимо той да знае. По-добре за него бе да разбере, че не притежава изключителни права върху нея — което всъщност си беше точно така.

Само че, в края на краищата, днес бе рожденият му ден и тя послушно смени темата, като се опитваше да се съсредоточи върху това, което Джак ѝ разказваше за последния си ангажимент като манекен.

— Извини ме, приятел — долетя някъде над рамото на Джак. Кайл Лорд с всичките си малко повече от сто осемдесет и пет сантиметра стърчеше зад него и се взираше в тях. — Надявам се, че нямаш нищо против — продължи той, — но от известно време съзерцавам тази красива дама тук и просто искам да ѝ подаря тази роза, която би изглеждала прекрасно в косата ѝ.

Джак настръхна.

— Кой, по дяволите...

— Джак, моля те — сряза го Дани, смутена от разправията. —
Господин Лорд, аз наистина мисля...

Кайл Лорд изглеждаше доволен.

— О, значи знаете кой съм...

— Ами да. Искам да кажа — не съвсем, но...

— Но бихте искала да ме опознаете? — Кайл се захили и от двете страни на устата му се оформиха две трапчинки.

Тя потръпна вътрешно от грубостта и нетактичността му, но изведнъж се улови, че си пада по трапчинките му. Въпреки недодяланата му хубост той притежаваше нещо... животински магнетизъм... който истински я изненада. Само че Дани не искаше той да си помисли, че и тя е като всички онези момичета в Лос Анджелис, които очевидно твърде много бяха повдигнали самочувствието му. Нямахме да се включи в играта, не и с Джак до нея, който изглеждаше така, сякаш всеки момент ще скочи да го удари.

— Извинете ме, господин Лорд, но в Австралия изглежда е общоприета практика мъжете да заговарят жени, които очевидно са ангажирани с друг.

— Ангажирана, така ли? С това кутре?

Добре облечени и изискани посетители от съседните маси се заслушаха в разговора им.

— Чуй ме, кучи син такъв — изръмжа Джак. — Защо не се върнеш в Австралия? Моята приятелка и аз тъкмо се опитвахме да...

— Твоята *приятелка*! — Кайл Лорд избухна в неудържим смях и всички посетители на ресторанта се обърнаха към тях. — А аз си мислех, че е майка ти, или поне по-голямата ти сестра. Ти дори не изглеждаш достатъчно голям, за да ти позволят да пиеш алкохол. — Взе чашата на Джак и отпи глътка вино. — Хм-м, хубаво. Разбираш от вина, поне това е сигурно.

Дани се покри в ярка червенина. Колко жалко, че един толкова привлекателен мъж се държеше като истински грубиян.

— Защо просто не вземете цялата бутилка, господин Лорд? — Гласът ѝ беше леденостуден. — А сега, ако ни извините, празникът ни е личен и вие не сте поканен.

— Ясно, разбрах намека. Някой друг път може би — изгледа я наперено Лорд. Сарказмът ѝ очевидно не му бе направил особено впечатление.

Арогантността му я шокира. Как си позволяваше да ѝ говори по този начин! Едва сподавяйки желанието си да го зашлеви през ухиленото лице, тя грубо му се сопна:

— Не си правете труда, господин Лорд, защото първо ще трябва да опрете пистолет в главата ми.

ГЛАВА ВТОРА

Ню Йорк

Седмица по-късно Моника влезе в кабинета на Дани, хвърли няколко вестника на бюрото ѝ и обяви:

— Намерих ти идеалния мъж.

— Говориш също като баща ми — засмя се Дани.

— Наистина — настоя Моника. — Той е висок, тъмен, красив...

— Не ми казвай, че е и евреин.

— Дани, говоря сериозно. Не ти говоря за брак. Имам предвид рекламната кампания за чаршафите. Снощи бях поканена на прожекцията на един филм. „Изчезването на последния оцелял“. Дани, заклевам се, възбуждах се всеки път, когато този мъж погледнеше от екрана към мен. Ето, виж сама, макар че трябва да го видиш на живо, за да разбереш какво имам предвид. — Тя порови из рекламните снимки и измъкна една лъскава фотография осем на десет на изпълняващия главната мъжка роля.

Дани погледна фотоса и едва не се задави с кафето си. От снимката я гледаше Кайл Лорд.

— Виждала съм го и на живо. Благодаря за предложението, но той се държи като истински неандерталец. По-скоро ще тръгна по живи въглени, отколкото да легна в едно легло с него.

— Какво ме интересуват маниерите му! Нали говорим за сексуално излъчване? Ако искаш да продаваш чаршафи, това е човекът, който ти трябва. Искам само да отидеш да гледаш филма.

Дани пхна снимката в бюрото си и напълно забрави за нея до следващия петък, когато след премиерата на филма в Таймс публикуваха критични отзиви за него. Критикът наричаше филма *сравнително поносимо романтично приключение*, а след това продължаваше:

Изгряващата звезда Кайл Лорд изгражда истински убедителен и съвършен образ. Той е недодялан, но нежен;

груб, но честен; решителен, но не и безпощаден и ние се влюбваме безумно в героя му всеки път, когато го видим да се перчи пред нас на екрана.

Да се перчи, точно така, мислеше си Дани, докато седеше сама в киносалона и хрупаше пуканки. Кайл Лорд беше невероятно привлекателен и сексапилен. Но нали точно това търсим, напомни си тя. И Моника беше напълно права. Тя и Кайл бяха страхотна двойка. Беше по-висок от нея, вероятно бе малко над един и осемдесет и пет, а мускулите му очевидно не бяха придобити след занимания в гимнастически салон. Пясъчнорусата му коса изглеждаше така, сякаш никакъв гел или лосион би могъл да я укроти. Имаше дълбоки кафяви очи, не съвсем като на Нино, но почти такива, и палава, закачлива усмивка. И, о, да! — трапчинките. Тя добре помнеше трапчинките му.

Кайл Лорд притежаваше всички качества, които тя търсеше за рекламата си. Двамата с него щяха да бъдат невероятна комбинация. От всички мъже на света... Не! Животът е прекалено кратък, реши тя. Все още не бе изпаднала в безизходица.

Моника обаче не бе съгласна. По принцип тя никога не оспорваше творческите решения на Дани, но този път бе толкова убедена в погрешното решение на Дани, че предприе цяла кампания в защита на Кайл Лорд. Издири името на агентката му, Саманта Мартин, и изпрати на Дани бележка:

Не я ли познаваш? Защо не ѝ се обадиш, преди да тръгнеш за Лос Анджелис следващата седмица? Може би ще може да те свърже с него — да пийнете по нещо или да вечеряте. Дани, поне поговори с този образ!

P.S. Забелязала ли си, че „Изчезването на последния оцелял“ е втори в класацията за филми с най-големи приходи от прожекциите през изминалата седмица?

Да, беше го забелязала, но може би и този път щеше да пренебрегне молбата на Моника ако Айън МакАдам не ѝ се бе обадил

само час по-късно, за да ѝ напомни, че могат да възникнат проблеми в графика, ако не побързат.

— Ще ти изпратя още няколко снимки с предложения, но имай предвид, че трябва да вземем някакво решение в най-скоро време.

Дани имаше само един въпрос към него:

— Каж ми истината — Моника ли те накара да ми се обадиш?

— За какво говориш? — Гласът му беше самата невинност. — Моника коя?

— Ясно, разбирам — промърмори Дани, леко раздразнена.

Затвори телефона и потърси в чекмеджето снимката на Кайл Лорд. Подпря я на лампата на бюрото. Добре, реши тя, ще поговоря с него. Дължа го на компанията.

Въздъхна, взе телефона и се обади на Саманта — една приказлива нюйоркчанка, която постоянно дъвчеше дъвка и която всички наричаха Сам.

— Дани — започна Сам, — с удоволствие бих ти помогнала, но нашето момче Кайл всяка вечер се въргаля в различни чаршафи. Истинско чудо е, че все още не е пипнал сифилис или нещо по-лошо. Шегувам се, разбира се. Слушай, ако платиш добре, аз нямам нищо против. Но последното решение е негово. Знаеш ли какво, предупреди ме като дойдеш следващия път в Лос Анджелис. Ще ви уредя среща.

— Какво ще кажеш за следващата седмица? Каж ми, че очаквам с нетърпение да го видя — приключи Дани, като се опита гласът ѝ да звучи ентузиазирано и възторжено.

Лос Анджелис

Дани се чувстваше далеч по-малко ентузиазирана, когато спря пред „Спаго“, закъсняла както винаги след цял един ден, прекаран в разговори с клиентите в магазина. Последното нещо на света, за което си мечтаеше в този момент, бе поредният рунд от спаринг боксовия мач с човека, който очевидно се смяташе за дар божи на тази земя.

Първите думи, които се отрониха от устата му, когато се изправи да я посрещне, никак не я успокоиха.

— Ти? Не може да бъде, скъпа! Представи си само! Да ме поканиш в края на краищата на вечеря!

— Светът е малък, нали, господин Лорд? — изрече тя и му подаде ръка.

— Моля те, наричай ме Кайл. Не мога да понасям формалностите, особено пък щом ще се търкаляме двамата между чаршафите.

На интересен ли се правеше? Не можеше да не се смути от начина му на изразяване, но предпочете да не обръща внимание на двойствения смисъл на думите му.

— О, значи вече си решил да направиш рекламите? — попита го тя, широко усмихната, като стискаше палци и се молеше наистина да е така. Може би щеше да е по-лесно, отколкото бе очаквала.

— Е, не съм казал нищо подобно, нали? — Кайл се ухили. — Зависи от това, доколко ще се разбираме двамата. Нали знаеш какво имам предвид?

— Да, мисля, че зная — отговори сковано Дани.

Кайл я погледна. Да не би да е глътнала бастун или какво? Никак не си падаше по снобските номера на такива високомерни кучки. Сам му бе казала набързо някои неща за Дани ди Портанова — основала била своя собствена компания; била е омъжена за някакъв италианец, загинал преди година при автомобилна злополука; била много богата и си разбирала от работата.

Но доколкото можеше да прецени от държането ѝ, тя не бе нищо повече от едно разглезено момиченце, което си играе на моделиер с парите на богатия си съпруг. Освен това бе страхотна мадама с хубави цици и великолепни крака. Страшно му се искаше да я поизтормози малко. Погледна я и каза:

— Имам към теб няколко въпроса. Първо, защо избра точно това заведение? Виж, всички наоколо ни зяпат. Утре целият град ще говори за нас. Можеш да си сигурна в това.

— Сигурна съм, че вече си свикнал с клюките и слуховете. Те са част от удоволствието да си звезда. За мен нещата стоят така — клюките продават дрехите. А аз мога да приема и да се примиря с всичко, което увеличава печалбите ми.

— Дори и с мен!

Дани едва не се разсмя на глас при този напълно прям и откровен въпрос.

— Ами да, щом искаш да го знаеш.

— И така, къде е приятелят ти тази вечер?

Сервитьорът, който се появи с менюто и списъка на вината, ѝ спести необходимостта да отговори на въпроса.

— Какво ще кажеш за бяло вино? — попита тя.

Той сви рамене.

— Чудесно.

— Добре, донесете ни бутилка от най-доброто ви калифорнийско шардоне — поръча тя на сервитьора. — Имаме нужда от няколко минути, за да решим какво ще вечеряме.

Докато Кайл изучаваше менюто, Дани крадешком го разглеждаше. Беше облечен по същия начин, както и в Ню Йорк, но тук не изглеждаше толкова не на място, както в изисканата обстановка на „Льо сирк“. И макар че Сам се бе постарала да ѝ намекне, че Кайл е любимец на Холивуд в момента, в него имаше нещо, което го правеше съвършено различен от типичните представители на Холивуд.

По време на вечерята установи, че зад грубото му и безцеремонно държане се крие една много по-сложна личност, отколкото би могла да допусне при първата им среща. Беше изненадващо начетен и вероятно бе един от най-непретенциозните хора, които някога бе срещала.

— Разкажи ми повече за себе си — каза му тя и за нейна изненада той го направи.

Разказа ѝ всичко за детството си и живота си в едно от най-слабо населените кътчета на Австралия.

Баща му, започна той, австралиец от трето поколение, бил главен управител на голямо ранчо за едър рогат добитък в Нюкасъл Уотърс в Северна Австралия — огромна и девствена територия. Майка му, която умряла, когато Кайл бил шестгодишен, била англичанка — необуздало, непокорно момиче, което дошло на гости на сестра си и останало, за да се омъжи за бащата на Кайл. От нея Кайл наследил любовта си към книгите. Всеки път, когато успявал да се измъкне от задълженията си, той се скатавал някъде с една от книгите, които майка му била получила от Англия, и забравял всичко около себе си за час-два.

Но по-голямата част от детството си прекарал заедно с двамата си по-големи братя на открито или на гърба на коня, докато помагали на баща си да управлява огромното ранчо, простиращо се на площ от четири хиляди квадратни мили. Заобиколен само от мъже, с изключение на Ема, която се грижела за къщата и приготвяла храната им, той стигнал до заключението, че жените са или дебели и ласкави като Ема, или жадни за забавления като **шийлите** — така по-големите му братя наричали момичетата от града, които нямали нищо против някой да им купи по едно питие и да им покаже набързо кой е господарят наоколо.

Едва ли е щял някога да напусне дома си, ако не е бил открит от един австралийски режисьор, който снимал филм в Нюкасъл Уотърс и го наел като резервен актьор. Когато един от изпълнителите се разболял, режисьорът дал малката роля на Кайл. Той моментално се влюбил в този бизнес, започнал да мечтае за живот в Холивуд, опиянявал се от мечтите си за **шийли**, безумно влюбени в него. Когато режисьорът съвсем небрежно му подхвърлил да помисли за една бъдеща кариера на актьор, Кайл решил, че двудневното му пътуване до Сидни с автобус и влак си струва да поеме този риск. Във всички случаи вероятно е щял да бъде по-добре, отколкото да прекара целия си живот в ранчото.

Наел апартамент на Бонди бийч и скоро се сприятелил със сърфистите, които всеки ден го хвърляли във водата и го учили да яха вълните. „Не е по-трудно от храненето на кон“, написал той на баща си и братята си. „Засега нямам никакви оплаквания от живота си тук“.

Обадил се на режисьора, който му дал няколко малки ролички и го представил на някои от приятелите си. Между филмите, когато оставал без пари, се прехранвал, като работел в една тухларска фабрика. Вечерите прекарвал заедно с приятелите си в хотел „Сесил“ в Кронула, играели карти и се наливали с бира. След полунощ, когато посетителите започвали да буйстват и да се замерят с бутилки, той се пренасял в по-спокойния „Кронула лийгс клъб“, където един от приятелите му свирел на саксофон заедно със състава си на име „Мен ет Уърк“.

По времето, когато в Щатите пуснали четвъртия му филм, вече бил готов да напусне страната. Развъртял се из Холивуд като

ураган, а непочтителните му типично австралийски маниери влудили шефовете на студиата. Опитали се да го поопитомят, да го направят по-изтънчен, да го научат на по-добри обноски, да му покажат как да се справя с пресата.

Той не проявил интерес. Пратил всички по дяволите. Няма намерение да се променя — не искал да го прави дори и заради всичките пари и слава на Холивуд. Шефовете свили безпомощно рамене и се отказали. Кайл Лорд с нешлифованата си, но привлекателна външност, с неоспоримото си сексуално излъчване и вродена интелигентност бил твърде търсен и ценен и никой от тях не искал да рискува положението и поста си, влизайки в открит конфликт с него.

Първите няколко години от живота му в Америка били изпълнени с щури купони, със сребърни подноси, пълни с кокаин, и безброй жени с големи меки цици, твърди зърна и страстни прегръдки. Не минало много време и той затвърдил репутацията си на най-неукротимото и лошо момче на Холивуд — жребеца от Австралия, който можел да го вдигне по всяко време. И в този град, в който общественото положение на даден човек се определя по-скоро от моментната слава, отколкото от трайните и значителни постижения, Кайл изведнъж се превърнал от един незначителен, напълно неизвестен актьор, в звезда номер едно.

Познавачите смятали, че е фантастичен, легендарен, невероятен, направо върха. Вътре в себе си Кайл бил убеден, че това са пълни глупости, но се забавлявал истински от новопридобитата си слава и знаменитост. Вече можел да се появява в „Спаго“ или в „Ма Мейсън“, облечен в обичайните си дънки, ботуши и избеляла риза и въпреки това получавал най-добрата маса. Хлапето от дивата ненаселена Австралия се било превърнало в голяма звезда. Изведнъж се сдобил с купища пари и купища момичета, които изгаряли от желание да му помогнат да ги изхарчи.

Един журналист от списание Ролинг Стоунс го посетил в къщата му в Малибу и забелязал огромната му колекция от неотворени шишета парфюм, които били наблъскани в един шкаф в банята. „Коледни подаръци“, безгрижно му обяснил Кайл. Всичките били изпратени от жени, с които бил спал веднъж или два пъти и които се надявали да бъдат поканени отново. „Но за какво ми са тия

шибани парфюми? Един мъж, който изпитва нужда да се плеска с тези боклуци, вероятно не е никакъв мъж“. Така обяснил на журналиста.

Той обаче очевидно бил истински мъж, защото жените не му отказвали никога. Никой никога не му казал **не** — нито мениджърът му, нито рекламният му агент, нито шефовете в студиото. Всички те разпознавали у него качествата на истинска звезда и нямали желание да го дразнят или ядосват, защото никой не можел да си позволи да го изгуби.

И тъй като нито един от тях не си направил труда да го опознае добре, никой така и не разбрал, че Кайл Лорд никога не би предал приятел, никога не би се отрекъл от дадена дума. Той виждал нещата в истинската им светлина — разбирал, че блясъкът и шумотевицата могат да избледнеят и да изчезнат също като смога под лъчите на яркото обедно слънце. Обичал да играе, защото нищо друго, което бил вършил преди, не му било доставяло такова удоволствие. Но винаги знаел, че в деня, в който престанат да му предлагат добри роли, ще се качи на самолета за дома и няма да съжалява нито за миг.

В което впрочем бил и ключът към големия успех на Кайл Лорд...

— Извинявай — каза той на Дани, докато чакаше кафето си да изстине. — Нямах намерение да говоря толкова дълго. Сигурно съм те отегчил до смърт.

— Не, нищо подобно — увери го Дани. — Радвам се, че имахме възможност да поговорим, Кайл. Надявам се, че ще можем да работим заедно и смятам, че и двамата ще останем доволни.

Самодоволната усмивка, която се появи на лицето му, я накара да съжали за думите си веднага щом ги изрече. Вероятно щеше да си помисли, че и тя си пада по него, което изобщо не бе вярно. За разлика от всички онези жени, които се хвърляли в краката на Кайл, Дани откри, че той изобщо не я привлича. Беше й напълно безразличен.

Тя се изчерви и даде знак на сервитьора за сметката. Колкото по-скоро привършеха вечерята, толкова по-добре.

— И така, за рекламната кампания...

— Разговаряй с агента ми — прекъсна я Кайл, напълно отегчен от темата. За момент бе успяла да го заблуди. Но сега разбираше, че и тя не се отличава по нищо от всички останали жени, с които се бе сблъсквал напоследък.

— Говорих с нея — каза Дани, като се опитваше да запази спокойствие. Кайл Лорд определено се държеше твърде глупаво за един интелигентен и разумен човек. — Тя ми каза да разговарям с теб. Точно затова сме тук тази вечер.

— Така ли? А пък аз си помислих, че ти се е приискало да видиш още веднъж хубавата ми физиономия. — Той се захили. — Добре де, отново поговори със Сам. Никога не смесвам работата с удоволствието.

Дани взе ядосано да потропва с крак под масата.

— Господин Лорд — започна тя, но спря по средата на изречението, защото се появи сервитьорът със сметката.

Кайл я грабна преди тя да е успяла да каже каквото и да било.

Този каубой да не би да си мисли, че тя ще му позволи да ѝ плаща сметката? А може би очакваше да бъде възнаграден по някакъв начин за щедростта си? Поколеба се за момент, като се опитваше да реши дали си струва въобще да започва този спор.

— Господин Лорд — отново започна изречението си.

— Кайл...

— Кайл, аз те поканих на вечеря. Бих искала да си мой гост.

— Разбира се, Дани. Но там, откъдето идвам, дамите никога не плащат сметките си, независимо колко пари имат. А аз наистина искам да бъда твой гост. Само уточни времето и мястото.

На лицето му пак цъфна ужасната му, дразнеща усмивка, придружена с двете шибани трапчинки. Дали се упражняваше да се усмихва по този начин? Сам не я бе предупредила, че Кайл Лорд е такъв хитрец. Но щом се налага, тя също може да се включи в играта.

— Чудесно — отстъпи тя. — Щом настояваш. Благодаря за вечерята.

— И аз благодаря.

Вбесена, тя се наведе напред през масата и попита:

— Е, какво, сключихме ли сделката или не?

— Защо не обсъдим това у дома? — Кайл беше сигурен, че тя ще започне да го усуква и увърта, но най-накрая ще се съгласи. Искрите,

които прехвъркваха между тях, бяха повече от очевидни.

Дани се изправи рязко. Беше търпяла този клоун достатъчно дълго. Едва сдържайки гнева си, тя изрече решително:

— Хайде да си изясним нещата, господин Лорд. Аз не съм някоя от вашите старлетки^[1]. Тук съм, защото искам да сключа сделка с вас. Ако работата, която ви предлагам, ви интересува, утре сутринта можете да ме намерите в хотел Бевърли хилс.

Все още беше бясна, когато се прибра в хотела. Може би допускаше огромна грешка. Може би трябваше да се обади на Саманта Мартин и да ѝ каже, че е променила решението си по отношение на Кайл Лорд. Вместо това, за да излее на някого гнева си, телефонира на Моника. За нейна изненада този път отговори самата тя, а не телефонният секретар.

— Значи си си у дома? Слава богу! Имах нужда да чуя нечий приятелски глас.

Моника веднага премина по същество.

— Е? Как беше господин Австралийския Жребец?

— Моника, това е най-възмутителния, най-невъзпитаният, най-наглия мъж, когото някога съм срещала — отговори ѝ тя рязко, сякаш Моника беше лично отговорна за поведението на Кайл Лорд.

— *Liebschen*, явно не си се забавлявала добре. — Очевидно бе, че Моника се опитва да я утеша. — А моето въображение тук препускаше на воля.

— Твоето въображение да върви по дяволите! Този човек е невъзможен! Той е един недодялан егоманиак, който може да мисли само за едно — секс!

— Колко вълнуващо! Много жалко, че не си се възползвала от възможността да провериш екипировката му. Е, сключи ли договора?

— Все още не е казал *да*, но мисля, че просто се опитва да ме разиграва. Имам чувството, че ще се съгласи. И тогава господ да ни е на помощ...

— Е, не бъди чак такъв песимист — сгълча я Моника. — Сигурна съм, че не може да е толкова лош. Може и да ти хареса, ако решиш да го опознаеш по-добре.

— Няма начин! — Гласът на Дани прозвуча сърдито. — По-скоро бих се гушнала с някоя гърмяща змия.

— Да, сигурно е така, Дани. Както кажеш — съгласи се Моника.

И двете знаеха чудесно, че Дани *не* казва истината.

Моника пожела на Дани приятни сънища, затвори телефона и избухна в сълзи. Колко време още, запита се тя, ще може да поддържа за пред хората веселието и ентузиазма си, когато животът ѝ е на ръба на катастрофата? Имаше моменти, в които се отвърщаваше от себе си заради всички лъжи, които измисляше, за да скрие истината от приятелите си. Как можа да позволи всичко това да се случи? Как би могла да признае пред Дани, че дължи на „При Лъки“ почти един милион долара...

В началото те бяха учтиви. И защо не! Както ѝ бе казал самият Скот Дивейн, тя бе техен лоялен клиент от доста дълго време. Нямаха желание да я загубят като играч. Моника бе потръпнала от думите му. Прозвучаха ѝ по-скоро като заплаха, а не като уверение.

Дивейн ѝ бе предложил условията за отпускане на нов кредит. А те бяха съвсем прости — петдесет процента лихва за полугодие.

— Я, разбира се — беше казала Моника, сякаш парите не значеха нищо за нея. А и дали изобщо бе имала някакъв избор?

Колкото и да не ѝ се искаше, беше продала ягуара си, за да внесе първата вноска от четиридесет хиляди долара. Наближаваше срокът за втората вноска и тя бе полуобезумяла от притеснения, че няма откъде да намери нужните ѝ пари. Малко по малко бе оголила красиво обзаведената навремето къща и бе продала повечето ценни антики. Колекцията ѝ от бижута вече я нямаше — запазила бе само една-две огърлици, за да има с какво да се показва пред хората. Единствените ценни предмети, които все още притежаваше, бяха няколко кожени палта, включително и самуреното палто, което бе донесла със себе си от Англия преди години.

Навремето беше платила почти двеста хиляди долара за него. А сега? Нямаше никаква представа колко би могло да струва палтото сега, но навярно скоро щеше да ѝ се наложи да разбере.

В главата си вече бе съчинила едно писмо до Карола:

Мила мамо, ужасно съжалявам за срама, който навлякох на семейството. Ще можеш ли да ми простиш?

С обич: Моника.

P.S. Би ли могла да възстановиш правата ми и да ми изпратиш чек за един милион долара... не, нека бъдат един и половина милиона. С бърза поща?

Както казваше Дани, по-скоро би се гушнала с някоя гърмяща змия. Карола бе толкова студенокръвна, колкото кое да е влечуго, но много по-пресметлива.

Това писмо никога нямаше да бъде написано, нито пък изпратено. Ще трябва да измисли някое друго решение. Нуждаеше се само от малко време.

Лейк Гарда, Италия

Семейните албуми на семейство Ди Портанова бяха прилежно подредени в единия ъгъл на библиотеката на Роберто. Покрити със сребро и украсени с герба на семейството, албумите представляваха една внимателно документирана картинна история, която обхващаше няколко поколения Ди Портанова. Годежи, сватби, раждания, кръщавки, годишнини, погребения и други по-маловажни, но все пак достатъчно забележителни събития, които съпътстват живота на едно семейство — всички те бяха отразени в тези албуми, грижливо поддържани от Бенедета.

Роберто не ги бе разгръщал от години. Но на 2 април 1982 година, датата, на която синът му щеше да навърши тридесет и четири години, той заключи вратата на библиотеката и извади албума, на който Бенедета беше написала датата на раждането на Нино.

Снимки, снимки...

Роберто отгръщаше бавно страниците и пред очите преминаваше животът на сина му. Толкова здрав и жизнен. Толкова надежди за светло и щастливо бъдеще. Надежди, предопределени да си останат несбъднати.

Албумът завършваше с няколко страници неофициални фотографии, правени в навечерието на сватбата му. Нино, родителите му, сестрите му, лелите, вуйчовците и братовчедите му.

Болка и гняв пронизаха сърцето на Роберто, докато разглеждаше една снимка на Нино, заобиколен от племенниците и племенничките си. Едно малко момиченце го бе прегърнало с ръчички през раменете, а друго бе заровило юмруче в тъмните му къдрици. Бузестото бебенце, разположило се в скута му, се усмихваше доволно.

Ако имаше някаква справедливост на този свят, трябваше да има още един албум — посветен на растящото семейство на Нино: снимки на Нино, заобиколен от собствените му деца. Но такъв албум, разбира се, нямаше. И никога няма да има, поради жестокия каприз на съдбата, която бе отнела живота на сина му и завинаги бе разрушила не само мечтите и надеждите на Роберто за Нино, но и древния дом на семейство Ди Портанова.

— Сине мой, трябва да намериш сили и да простиш — бе го посъветвал свещеникът, когато Роберто бе излял мъката си в уединението на изповедалнята. — Трябва да се обърнеш към живите. Спомни си думите на светия отец за прошката в писанието на Матей: *Твоят небесен отец ще ти прости, ако и ти простиш на тези, които са съгрешили спрямо теб, но ако откажеш да им простиш, и той няма да ти прости.*

Но нали пак в Библията бе прочел и друго: *око за око, зъб за зъб...* Отмъщението е мое, така казал бог.

Можеше ли Роберто да си позволи лукса да забрави този урок? Можеше ли да позволи смъртта на сина му да остане неотмъстена? Не бе ли длъжен в името на обичния си Джани да унищожи, да срази мръсницата в собствения ѝ дом?

Лос Анджелис и Ню Йорк

Никой не бе особено изненадан, когато Кайл се съгласи да участва в рекламата за чаршафи. Сам поиска огромна сума пари, Дани предложи малко повече, отколкото бе планирала, и двете бързо се споразумяха.

— Динамит! — възкликна Сам, прехвърляйки вечната дъвка из устата си. — Ще видиш, Дани! Заслужава си всяко пени, което получава.

— Дано да се държи малко по-възпитано. И да не се опитва да ми пробутва номерата си на примадона — предупреди я Дани. Беше много по-доволна от решението му, отколкото би си признала дори пред самата себе си. Той беше идеалният мъж, който ѝ бе нужен за рекламите, нищо че бе арогантен грубиян.

— Не мога да ти гарантирам какво ще прави нощем, но можеш да си сигурна, че ще идва навреме и ще се подчинява на всички твои нареждания — обеща ѝ Сам.

След като приключи успешно със задачите си в Лос Анджелис, Дани се завърна в Ню Йорк. Лимузината ѝ я чакаше на летището, за да я откара направо в офиса ѝ.

— Добре ли мина пътуването? — попита я шофьорът ѝ, докато нареждаше чантите ѝ на предната седалка.

— Страхотно, Джо — кимна тя.

Когато бе напуснала Ню Йорк два дни по-рано, във въздуха се усещаше уханието на пролетта. Сега обаче сякаш зимата се бе завърнала. Но тя нямаше нищо против. Радваше се, че си е у дома, макар че небето още от сутринта беше мрачно и сиво и всеки момент щеше да завали, а температурата беше поне с десет градуса по-ниска от Лос Анджелис.

Тя се разположи на задната седалка, набързо прегледа Таймс и Уименс уеър дейли, които Джо ѝ бе купил на път за Ла Гуардия^[2], и вдигна поглед едва когато излязоха от тунела Куинс — Мидтаун.

През целия ден ли ще остане толкова студено?

Чудесна нощ да се сгуши в леглото, да проведе няколко телефонни разговора и да почете. Уф, звучеше благоразумно, но ужасно скучно. Май щеше да е по-добре да се сгуши в леглото, но с Джак. Докато беше в Лос Анджелис бе решила, че ще се вижда с него по-рядко, за да поохлади фантазиите му относно връзката им. Но нали все пак му дължеше нещо? Трябваше да го направи бавно и безболезнено.

Глупости! Беше просто възбудена. Искаше да я чукат. Ако имаше малко късмет, Джак щеше да е свободен, за да си поиграе с нея.

— Джо — каза тя, — искам да дойдеш да ме вземеш в седем и да ме откараш у дома. След това си свободен за през нощта.

В офиса Дани мина край телефонистката, нахълта направо в кабинета си и махна весело на Ланс.

— Какво ново?

Ланс се намръщи.

— Моля те, нали знаеш какво си мисля винаги, когато видя толкова лъчезарно лице рано сутринта. Какво пи за закуска? А може би се дължи на нещо, което си яла в Лос Анджелис? — Подаде ѝ цяла купчинка телефонни обаждания. — Ще забележиш, че Джак се е обаждал вече четири пъти, а все още не е станало дори и десет часа. Умолявам те, графиньо Дани, обади се на момчето. Започва да става истински параноик... обвинява ме, че крия съобщенията му за теб.

Ако нямаше такова огромно доверие в Ланс, ако не бе сигурна, че той ще опази всичките ѝ тайни, щеше да побеснее от недискретността на Джак. Сега обаче се почувства само леко огорчена и унижена.

— Ланс, съжалявам, ще поговоря с него.

Опита се да го стори вечерта, докато двамата седяха във всекидневната ѝ. Най-напред му събщи новината, че вместо него ще използва Кайл в рекламите си.

— Правиш огромна грешка, Дани — рече той и отпи голяма глътка от уискито си. — Но това не е моя работа, нали така?

Точно така! Но не го изрече гласно.

— Каж ми сега, къде и кога ще снимате рекламите.

Дани се подготви за неприятния разговор, който щеше да последва. Имаше чувството, че знае какво цели Джак, а тя вече бе решила, че отговорът ѝ ще бъде отрицателен.

— Ще снимам в Карибието. Айън все още не е решил къде точно, но снимките вероятно ще започнат в средата на май. Ще бъде доста изтощително — два дни работа и цялото това пътуване.

Джак се изправи, отиде до барчето и си сипа още уиски.

— Искаш ли компания? Бих могъл да го уредя и да дойда с теб. Ще бъде забавно. Може би ще успеем да останем още един ден и...

— Джак — прекъсна го внимателно Дани, — звучи чудесно, но не мисля, че е осъществимо. През цялото време ще бъдем много заети и ти сигурно ще се отегчиш.

Сякаш щеше да ѝ повярва... Истината е, че щеше да се чувства неудобно, ако Джак е там и я наблюдава в леглото — дори само за пред камерите — с Кайл Лорд.

— Някой друг път, може би. Нали? — промърмори тя, засрамена от лъжата си.

— Да, разбира се. Някой друг път — измънка Джак. — Аз... ти наистина много ми липсваше, Дани. Откакто ми се обади тази сутрин, си мислех за теб и за това как ще се любим.

— Аз също. — Дани се усмихна и изпита облекчение, че се бе отървала толкова лесно. Но се почувства и виновна, защото това, което за нея бе просто забавление, начин да се поотпусне и разтовари, за Джак очевидно бе нещо много важно. *Моника, помогни ми*, помисли си тя.

— Ами какво чакаме тогава? — Джак се приближи и я хвана за ръката. — Който стигне последен до спалнята, ще трябва да направи на другия пълен масаж на цялото тяло.

След първия ѝ оргазъм, когато беше вече на път да стигне до следващия, той се претърколи настрана и каза:

— Имам изненада за теб.

— М-м-м — измърка тя и се протегна. — Какво смяташ да правиш?

— Нещо по-различно. Ще ти хареса. Затвори очи и се отпусни.

Чу го как тършува из купчината дрехи на пода.

— Какво правиш, Джак? — попита.

— Ей, не гледай — потърка с пръст външните ѝ устни и прошепна: — Време за ски, скъпа!

— Джак, какво е това? — все така отпусната промърмори тя. — О, това щипе...

Изведнъж разбра какво става.

— По дяволите! — Изправи се и бързо грабна една книжна кърпичка. — Махни тази гадост от мен! Как се осмеляваш!

— Ей, скъпа, само малко кокаин. Какво толкова е станало?

Тя го изгледа с ярост.

— Да не си полудял! Това е опасно. Съпругът ми взимаше кокаин, а и още някои други вещества. Това едва не го уби. Никога повече не внасяй наркотици в къщата ми. Разбра ли?

— Да, разбира се, скъпа. Извинявай — запелтечи, вбесен от собствената си глупост. — Искаш ли да ти донеса хавлия или нещо друго за...

— Забрави! Ще си взема душ.

Тя скочи, влезе в банята и затръшна вратата след себе си.

По дяволите! Чувал бе всичките истории за Нино, но никога не си бе помислял, че тя ще... Внезапно сякаш чу гласа на майка си: *Точно така, Джак. Ти никога не мислиш.* О, боже, този път беше пратил всичко по дяволите.

Както обикновено, Джак. Защото ти никога не правиш нищо както трябва — долетя отново гласът на майка му.

Очите му се напълниха със сълзи от безсилие и гняв. Удари с юмрук по възглавницата и силно прехапа устни, като се опитваше да съдържа риданията си. Дани означаваше толкова много за него... Тя беше целият му живот. Никога преди не бе срещал момиче като нея. Зарови лице във възглавницата. Не искаше тя да го чуе как плаче. Не искаше да разбере колко го боли, че я бе вбесил.

Но все някак ще компенсира постъпката си. Тя все още го обича и се нуждае от него. Виждаше го в очите ѝ, когато го погледне. Усецаше го по устните ѝ, когато се целуваха.

Щеше да ѝ се извини. Щеше да я люби под душа. Все едно, че нищо не е станало. Изтри очи, взе кутийката с кокаин, извади едно малко огледалце от джоба на панталона си и изсипа малко кокаин на повърхността му. Само едно смръкване му стигаше, за да се почувства отново добре.

Огледа се в огледалото, за да се увери, че по лицето му няма следи от кокаина и почука на вратата на банята.

— Дани — подвикна той, като се опитваше да надвика струящата вода. — Дани, съжалявам. Моля те, кажи, че ми прощаваш. Дани, моля те...

[1] От Star (англ.) — звезда, звездичка. Така наричат младите, новоизгряващи звезди в Холивуд. — Б.пр. ↑

[2] Международно летище в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Ню Йорк

Бъни, застанала до бюрото на асистентката си, тропна нетърпеливо с крак и изстреля:

— Някакви съобщения?

Не че бързаше кой знае колко, но понякога изпитваше удоволствие да хока момичето, само за да му напомни кой е шефът.

— Хайде! — сопна ѝ се още веднъж. — Нямам цял свободен ден да стоя и да чакам да се поразмърдаш.

Асистентката, която се казваше Картър и беше от Тексас, се усмихна сладко:

— Вече са на бюрото ти, Барбара. — Изрече го с акцент, поплътен и от сос за барбекю. — Успя ли да се нахраниш добре?

Бъни не обърна внимание на въпроса ѝ и се отправи бързо към кабинета си, потропвайки силно с токове по плочките. Беше допуснала голяма грешка, като бе наела Картър на работа. Момичето, както се разбра по-късно, произхождаше от едно от най-богатите семейства в Тексас. Когато Бъни ѝ каза, че е от Северна Каролина, лицето на Картър светна от радост.

— Аз имам роднини там — каза ѝ тя. — Може да се окажем роднини.

Малко вероятно, освен ако дядото на Картър нямаше някое незаконно дете, скрито в Мокасин ботъм. Но Бъни, разбира се, не можеше да ѝ каже това и сега живееше в постоянен страх, че Картър би могла по някакъв начин да разруши така старателно скалъпената измислица за семейството ѝ.

Може би ако успееше да я изтормози напълно и да вгорчи живота ѝ, Картър щеше да напусне сама. Жалко, защото беше така дяволски способна.

Телефонните съобщения за Бъни бяха подредени на бюрото ѝ. Тя се отпусна в стола и ги прерови. С удоволствие отбеляза, че новият ѝ приятел се бе обаждал. Ако я поканеше на вечеря, щеше да приеме.

Бари Уейнтрауб беше доста скучен и тъп и постоянно ѝ говореше за търговските разпоредби и за споразумения между тръстовете и управителните им съвети, и за това, колко мили е пробягал през седмицата. Но пък беше страшно богат и много по-щедър от всички онези стиснати младоци, с които се бе срещала преди него. Беше партньор в една много известна юридическа фирма, караше страхотно BMW, притежаваше апартамент на Парк авеню и къща на Шелтър айлънд. И най-хубавото от всичко бе, че за разлика от стария Ървинг, изобщо не се притесняваше, че тя е shiksa. Всъщност Бъни подозираше, че според него това само подсилва чара ѝ.

По дяволите, беше ѝ писнало да кръжи от мъж на мъж. Може би щеше да приеме да се омъжи за този, ако ѝ предложи. Би могло да бъде и по-лошо. Той вероятно можеше да си позволи начина на живот, към който тя така се стремеше. А и освен това той рядко си стоеше у дома — постоянно бе ту в Далас, ту във Вашингтон, ту в Чикаго по работа, а това според нея само подсилваше чара му.

Последното обаждане беше от някой си Стан Муър и бе с пощенски код 213. Бъни знаеше, че това е кодът на Лос Анджелис, но кой беше Стан Муър? Започна да барабани с пръсти по бюрото си, докато преравяше мислено цялата си база данни от имена и физиономии. Върлинезият телевизионен продуцент с ужасните златни вериги, който седеше до нея на оная вечеря на Сентръл парк саут. Онзи същият, който я бе пощипвал под масата.

Добре, добре. Това бе преди девет или десет месеца. Или Стан Муър имаше изключително добра памет, или тя му бе направила страхотно впечатление, защото тогава съвсем бегло бе споменала, че работи за „Графиня Дани“. Какво, за бога, би могъл да иска от нея, освен, разбира се, очевидното? Е, това бе доста противна мисъл...

Смачка бележката със съобщението и я хвърли в кошчето за отпадъци. Стан Муър да си намери друго момиче, което не би имало нищо против той да се лигави в краката ѝ. Тя нямаше нужда от него, не и сега, когато си има Бари Уейнтрауб, който ѝ бе вързан в кърпа.

Позвъни на Картър.

— Ако Стан Муър се обади отново, кажи му, че ме няма. Кажи му, че ще му се обадя, когато имам време.

А това просто няма да стане.

Дани бе ангажирала няколко бунгала за снимачния екип в единствения хотел на остров Мюстик — „Дъ Котън хаус“. Мюстик бе островът в Карибския басейн, на който обикновено почиваше видният нюйоркски елит. За Айън и себе си бе запазила една от частните къщи на острова, в която имаше французин готвач и петчленен персонал. И отделни спални, разбира се.

— За пет хиляди долара седмично! Не, благодаря! — Моника изръмжа недоволно. — Не можа ли да намериш някой не толкова скъп остров, на който да заснемеш тези шибани реклами...

— Ще ги пишем като загуба на компанията — разсмя се Дани. А и защо ли Моника започна така изведнъж да се притеснява за *пари*? Твърде нетипично за нея.

За да заснеме убедителна реклама, Дани нямаше нищо против да плати повече за тези прекрасни пясъчни плажове, за най-безоблачното лазурносиньо небе, за искрящо сините, прозрачно чисти вълнички, които се плискаха леко по брега. За Дани Мюстик бе идеалното място за меден месец или някакво романтично преживяване с мъжа на мечтите си, който и да е той. Но не и Кайл Лорд, това поне бе сигурно.

Тя не очакваше да види Кайл, преди да започнат да снимат рекламите. Но вечерта, преди да тръгнат за Мюстик, мина през магазина си в Плаза и го мярна във фоайето на хотела. Една едрогърда блондинка, която изглеждаше така, сякаш всеки момент гърдите ѝ ще се изсипят от деколтето на копринената ѝ блуза, бе увиснала на ръката му и неудържимо се кикотеше. По-рано през деня Дани едва не се бе обадила на Сам Мартин, за да разбере къде е отседнал Кайл и да го покани на вечеря заедно със запалената му почитателка Моника. В този момент остана доволна, че не си бе сторила труда да го потърси. Трябваше да се досети, че той и сам може да си осигури развлеченията.

Е, дано не възнамерява да вземе мадамата със себе си в Мюстик, помисли си тя, когато го видя в Плаза. Снимачният план на Айън беше толкова претоварен, че нямаше да му остане никакво свободно време за мадами и чукане. Сякаш прочела мислите ѝ, блондинката започна бавно да го гали по гърба, докато ръката ѝ предизвикателно спря на

задника му. Каква крещяща простащина! Защо просто не се качат в спалнята и да започнат да се чукат до припадък, щом това е единственото нещо, за което можеха да мислят?

Внезапно разбра, че изобщо не е в настроение да си бърби с Кайл Лорд и последното му завоевание. Обърна се и забърза към магазина, за да изчака да се освободи пътят. Докато чакаше, не преставаше да се чуди дали не бе допуснала огромна грешка, като го бе избрала да участва в заснемането на рекламата заедно с нея. Нещо в този мъж я изнервяше. Надяваше се поне да е добър професионалист и работата му да задоволи както нейните изисквания, така и очакванията на публиката и почитателките ѝ.

Оказа се, че се е притеснявала напразно. В момента, в който се установиха в Мюстик, тя откри, че когато застане пред камерите, Кайл работи по-професионално от всеки друг, с когото бе работила. По-голямата част от първия ден отиде за подготовка на декорите за трите реклами, които бе подготвил Айън. Дани и Кайл едва намериха време да си кажат едно здрасти, когато режисьорът им, Бъд Нелсън, ги накара да репетират първата реклама, която щяха да заснемат късно следобед на фона на великолепия залез. Напрегнатата обстановка бе добре дошла за Дани, защото така не ѝ оставаше почти никакво време за разговори с Кайл.

По-голямата част от обедната си почивка прекара с Айън. А след това Бъд плесна с ръце:

— Добре, момчета и момичета, хайде да започваме.

Дани и Кайл се качиха на огромното легло, което стоеше съвсем само на пустия плаж. Тя беше облечена в трико с телесен цвят, което обгръщаше плътно тялото ѝ. Той имаше само слипове. Розовите чаршафи от серията „Ослепителна мълния“ бяха изкусно аранжирани и най-горният от тях едва покриваше цепката между гърдите ѝ.

— Добре — постанови Бъд. — И двамата знаете какво трябва да правите, нали?

Те кимнаха.

— Снимайте! — изкрещя Бъд.

Камерите се приближиха към Кайл. Подпрял се на лакът, той гледаше влюбено Дани, която се преструваше на заспала. После тя

отвори бавно очи и на лицето ѝ цъфна внимателно репетирана усмивка, с която сякаш го канеше да я вземе в прегръдките си.

— О, по дяволите! — прошепна той.

— Какво? Какво има? — прошепна и тя в отговор, като се опитваше да запази романтичното си, изпълнено с копнеж изражение на лицето си.

На устните му заигра лека усмивка.

— Сега трябва да се приближиш по-близо до мен — прошепна Дани.

— Ей сега — тихичко изрече той, като се придържаше към инструкциите, които им бе дал Бъд преди това.

Нещо твърдо се притисна към бедрото ѝ.

Погледна лицето на Кайл и разбра всичко.

— По дяволите! — разкрещя се тя.

— Спрете — кресна Бъд. — Дани, какъв е проблемът? Снимките излизаха страхотни.

Тя стисна ядно зъби.

— Извинявай. Малък проблем.

Кайл се опита да сподави смеха си.

— Бих казал, че проблемът е по-скоро голям. Скарай се на мен, Бъд. Аз съм виновен.

— Хайде, вие двамата, дайте малко по-сериозно — развика се Бъд. — Не сме дошли тук за играчки и забавления, както знаете.

Играчки и забавления? Дани бе готова да зашлеви Кайл Лорд през голямата му ухилена уста. Трябва да е била абсолютно откачена, щом е могла да повярва, дори и за миг само, че ще се получи нещо със снимките.

— Не можеш ли да се контролираш? — изсъска тя, докато режисьорът връщаше горния чаршаф на мястото му.

— Това ще се разбере тепърва — изгледа я заядливо, без да се смути изобщо от обхваналата я ярост. — Струва ми се, че трябва да си поласкана от мисълта, че ме възбуждаш. Може би искаш да погледнеш по-отблизо?

— Само в сънищата ти — информира го студено Дани. — Никога повече няма да те допусна толкова близо до себе си.

По-късно същия следобед в една пауза между снимките тя наметна една риза на раменете си и седна под един чадър с папка

документи в ръка. Тъкмо бе продиктувала до половината едно писмо до единия от заместник-директорите си, когато някой я напръска цялата с топла вода.

Някакво слабо, тъжно на вид куче, със сплъстена козина, цялата покрита с пясък и кал, изтръскваше мокрото си телце край нея и от него летяха едри капки вода.

— Ей, махай се от тук, мръсен помияр! Ще те изритам от тук! — разкрещя се помощник-режисьорът.

Кайл забърза към тях.

— Стой настрана от това куче! — Гласът му преливаше от възмущение. — Не виждам защо трябва да обиждаш бедното животинче.

Той взе нещастното, очевидно изоставено кученце и изтръска полепналия по козината му пясък.

— Искаш ли си стопанин, приятелче? — попита той, докато галеше треперещото коремче на бедното създание.

— Това е просто едно безстопанствено куче, човече — каза един от местните хора. — Ще те отърва от него.

Кайл не обърна внимание на предложението.

— Ей, скъпа — обърна се той към помощничката, която му бяха дали от рекламната агенция. — Занеси кученцето в бунгалото ми и му дай малко храна и купа с вода.

— Какво смяташ да правиш с него? — попита Дани.

Кайл я изгледа продължително.

— Ще го занеса у дома и ще го обсипя с любов. — Отново се захили. — Ти вече пропусна шанса си.

Никой не знаеше какво си мислеха или чувстваха, когато Бъд ги извика за финалните снимки, но напрежението беше толкова голямо, че между тях сякаш прехвърчаха искри.

— Ау, това е страхотно! — подсвирна Бъд. — Момчета и момичета, това е! Върхът!

Дани извика:

— Благодаря, Бъд! — след това отметна чаршафите и скочи от леглото, без да каже и дума на Кайл. Забърза към Айън. — Искам малко да поплувам, да побягам по брега и да си взема душ. А след това една разтоварваща вечеря. С *теб*, ако си свободен.

— Защо имам чувството, че се опитваш да избягаш от някого? — Той ѝ намигна и се усмихна широко.

Дани се разсмя. Айън четеше в нея като в отворена книга.

— Предполагам мислиш, че трябва да поканим и Кайл?

— Да съм казал нещо подобно? — попита невинно Айън.

— Виж, зная, че се държа грубо и невъзпитано, но те моля да ме изтърпиш.

— Ти си шефът — сви рамене той. — Освен това Лорд може би вече има свои собствени планове за вечерта.

Дани не запита Айън какви обяснения или извинения е предложил на Кайл, но той очевидно бе разбрал намека. На следващия ден се държа като истински джентълмен. Нито една неприятна шега. Нито една безвкусна закачка или коментар.

Дани изпита смътно разочарование.

Останалата част от снимките премина като по часовник. Дани и Кайл се разделяха на летището само с едно късо *довиждане*. Дани му подаде ръка и изрече отсечено:

— Беше удоволствие да работя с теб, Кайл. Ще ти се обадя някой път.

Кайл ѝ хвърли един неразгадаем поглед и разтърси ръката ѝ.

— Да, сигурно ще го направиш, скъпа. В сънищата ми, нали така? Е, тогава довиждане, графиньо.

— Довиждане, каубой — отвърна тя и ѝ се прииска да не го беше изричала. Думите ѝ прозвучаха пренебрежително и подигравателно. Кайл се обърна и си тръгна, но по изражението на лицето му тя разбра, че е уцелила болното му място. Част от нея изпита желание да сграбчи ръката му и да му обясни, че не е искала да го обиди.

Докато той се отдалечаваше към терминала, тя не престана да се чуди защо постоянно се държеше с него като високомерна грандама от хайлайфа. Винаги щом се приближеше до него, сякаш се обграждаше с непристъпна защитна стена и започваше да говори като превзетата Юнис.

Но защо, по дяволите, трябва да се притеснява какво си мисли Кайл Лорд за нея...

Шоуто се казваше „Прелъстителите“. Беше нова телевизионна серия и щеше да се прави с много пари и да се излъчва в най-гледаното време. Беше замислено от NBC като отговор на предизвикателствата „Династията“ и „Далас“.

Продуцентът се обади на Дани на другия ден след завръщането ѝ от Карибието, за да ѝ каже, че тя е едната от тримата моделиери, на които са се спрели, за да изработят всички костюми за шоуто. Другите двама претенденти били Боб Маки и Реджи Болт. Попитаха я дали проявява интерес към предложението.

А как иначе! Това бе възможност, която се пада само веднъж в живота. Всяка седмица повече от четиридесет милиона жадни за зрелища американци, половината от които жени, щяха да гледат сериите и да се възхищават на костюмите. Тази огромна реклама, заедно с фирмените ѝ магазини и многобройните ѝ лицензи, щяха да я издигнат до недостижимите висоти, населявани в момента от такива идоли като Ралф Лорен и Калвин Клайн. Щяха да ѝ позволят да назове истинската си цена за бъдещи сделки по отпускане на лицензи. Тя щеше да увеличи цената на дрехите си с поне петдесет процента, а това означаваше милиони долари допълнителни печалби. Щеше да победи Реджи Болт в собствения му бизнес. Щеше да се превърне в най-известния моделиер в Америка.

Победата беше толкова сладка...

— Предложението ви ме интересува безкрайно много, господин Муър — увери го тя.

— Наричай ме Стан — каза той. — Може би след време ще работим заедно. Значи нещата стоят така. Следващата седмица ще бъда в Ню Йорк. Тогава ще се видим и ще обсъдим концепцията и основните изисквания на шоуто. А след това ще разполагаш с цели три, дори четири седмици, за да подготвиш мострите на моделите.

Предвид големия брой герои в шоуто, той не ѝ отпускате кой знае колко много време. Дани му го каза.

— Това е телевизия, скъпа! Ако смяташ, че не можеш да се справиш, кажи си веднага и да престанем да си губим времето.

Това беше отговорът му.

Дани дори не бе срещала този тип, но вече бе започнал да ѝ лази по нервите. Само че перспективата за един бъдещ договор бе твърде

примамлива.

— Няма проблеми, Стан — заключи весело тя. — Свикнала съм да работя под силно напрежение. С нетърпение очаквам срещата с теб.

— Аз също — изгрухтя продуцентът и затвори без дори да изрече едно *довиждане*.

Прекалено развълнувана, за да стои на едно място, Дани скочи от стола и започна да кръстосва из кабинета си. Мислеше си, че би било добре, ако се бе сетила да попита Муър за сюжета на шоуто и за мястото, където ще се снима. Щеше да бъде бляскаво и ефектно, в това беше сигурна, с много възможности да покаже на какво е способна при различните герои. Няколко пъти бе гледала „Династията“, само за да види популярните и възхвалявани костюми на Нолан Милър. А сега може би и тя щеше да има възможността да изработи гардероба за цял един сериал.

Поправка. Трябва да бъде оптимист! Тя определено имаше *вече* тази възможност. Договорът щеше да бъде неин.

Внезапно усети, че умира от глад. Нищо чудно — вече бе почти един часа. Нямахше търпение час по-скоро да съобщи новината на Моника и се надяваше тя да е свободна, за да обядват заедно. Грабна чантата и палтото си и викна на Ланс:

— Ще се върна след час и половина.

И забърза към кабинета на Моника.

Вратата беше леко откряната и отвътре долиташе приглушеният глас на Моника, която явно говореше с някого по телефона.

— Чук, чук — изписка Дани и подаде глава през вратата.

Моника затвори рязко телефона и натика няколко листа в най-горното чекмедже на бюрото си.

— Да?

— Извинявай, да не прекъснах личен разговор?

— Не, не... Аз просто... Стресна ме. — Гласът ѝ звучеше напрегнато. — Какво искаш?

Дани остана силно изненадана от студения ѝ тон.

— Аз... аз просто се чудех дали би искала да хапнем заедно по един сандвич или нещо подобно. Току-що получих едно предложение, което би могло да означава големи пари за „Графиня Дани“, и умирам от нетърпение да ти разкажа всичко.

Моника посочи купищата документи, струпани на бюрото ѝ.

— Аз наистина нямам време да...

— Ами, не можеш ли все пак да намериш малко време, Моника? Казах ти, че е важно. Исусе! Какво става с теб напоследък? Ходиш намръщена като буреносен облак. Някакъв проблем ли имаш?

— Не. Няма никакви проблеми. — Моника си остана някак нервна. — Просто имам много работа.

— В такъв случай можем да ти назначим още една асистентка. Или пък би могла да прехвърлиш част от работата, и отговорността, разбира се, на Барбара. Това няма ли да помогне?

— Не! — Моника изглеждаше съсипана. — Не, моля те, не прави нищо такова. Ще се справя.

Съвсем определено нещо не беше наред. Моника, най-неемоционалната жена, която познаваше, изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи. Дани я погледна нежно:

— Скъпа, това съм аз, забрави ли? Твоята най-стара и най-добра приятелка. Моля те, какъвто и да е проблемът ти, знаеш, че можеш да го споделиш с мен.

Моника поклати енергично глава.

— Няма нищо. Всичко е наред. Въобразяваш си разни неща. Добре, хайде да отидем да обядваме и да ми разкажеш за това страхотно предложение. Аз съм добре, кълна се.

Дани реши да не настоява повече. *Засега.*

— Щом казваш — поклати глава тя, абсолютно сигурна, че нещо не е наред.

Реджи влезе тържествено в „Льо сирк“ и управителят веднага го заведе на обичайната му маса. Преди още да е успял да разгърне салфетката си и да си поръча питие, убеден, че то ще му е много необходимо за този обяд с Франк Гладстоун, заведението се изпълни с жени, които разговаряха шумно, разменяха си целувки, прошепваха си комплименти.

Тези дами... тези стройни, самоуверени, изискано облечени, претърпели по няколко пластични операции жени, чиито съпрузи трупаха парите си, ограбвайки и съсипвайки по-малките компании, като по този начин оставяха хиляди работници без работа...

Хубави хора! Чудесни хора! Реджи се чувстваше най-добре, когато точно тези хора му се подмазваха и бяха готови да му целуват и задника дори. А днес всички правеха точно това. Клюката очевидно вече бе плъзнала из града, да не говорим за професионалните среди, за Лиз Смит, Сузи и всички останали. Навсякъде се знаеше, че на Реджи е предложен договор за „Прелъстителите“.

„Прелъстителите“. Най-шибаното заглавие, което някога бе чувал, но на кого му пука! Поне той не даваше и пет пари за това. Можеха да го нарекат и „Содомитите“ и той пак щеше да се съгласи да изработи костюмите им. Защото той повече от всеки друг заслужаваше този договор като признание на факта, че е най-известният моден гений в Америка.

Имаше още една причина, поради която Реджи така отчаяно копнееше да бъде избран за единствения моделиер на костюмите на „Прелъстителите“. Причина, която не се осмеляваше да сподели с никого друго, освен с Меги — неговата най-доверена помощница. Молеше се на господ никой друг да не разбере, че той, Реджи Болт, е затворник в собствения си успех и известност, държан под зоркия поглед и контрол на всемогъщата „Мегакорп“.

Но сега от Холивуд бе долетял слухът, че „Господин Реджи“ е измежду тримата главни претенденти за привилегията да изработят костюмите за „Прелъстителите“. Едва ли можеха да изберат по-подходящ момент за това. Вече месеци наред онези отрепки от „Мегакорп“ отказваха да приемат новите му модели. Ако имаше някаква справедливост на този свят, Реджи още веднъж щеше да изпита с нищо несравнимото удоволствие да види собствените си гениални идеи, претворени в свършени облекла.

Единственият проблем бе, че според договора, който така глупаво бе подписал, запазената марка „Господин Реджи“ бе собственост на „Мегакорп“. Те одобряваха всички проекти — одобряваха и участваха в разпределението на натрупаните печалби, както посочи адвокатът му. Технически погледнато „Мегакорп“ трябваше да дадат разрешението си, но от юридическа гледна точка не съществуваше никаква причина, поради която той да не може да използва собственото си име така, както намери за добре. „Мегакорп“ нямаше да получи и пени от парите, които той щеше да спечели от моделите, изработени с марката на Реджи Болт. Но не в тези пари беше

истинският проблем, разбира се. Реджи се бореше за творческата си свобода.

Истински късмет бе, че Франк Гладстоун се бе съгласил да обядва с него точно днес. Моментът имаше огромно значение. Реджи вече си беше уговорил срещата с продуцента на шоуто за следващата седмица. Сега всичко, което оставаше да направи, бе да изкопчи разрешението на Гладстоун.

Поръча си едно мартини и почете с вниманието си цял орляк негови почитателки — изпаднали във възторг от моделите му *момичета*, както ги наричаше той.

С двадесет минути закъснение Гладстоун се появи най-сетне в заведението. Изобщо не си направи труда да се извини. Реджи схвана намека. *Майната му!* Може би не повече от петима мъже на Уол Стрийт знаеха кой е Франк Гладстоун. А името на Реджи беше известно в цялата страна.

Докато си хапваха спагети Примавера, Реджи повдигна въпроса, който го тормозеше. Говореше и се взираше внимателно в лицето на Гладстоун, опитвайки се да предвиди реакцията му. Нищо. Лицето му бе напълно безизразно и непроницаемо — като на умряла риба. Реджи потропваше нервно с крак под масата. Трябваше да получи този договор. Беше въпрос на живот и смърт.

Сервитьорът отнесе празните им чинии и попита:

— Днес господата желаят ли десерт?

Гладстоун поклати отрицателно глава.

— Не. Само сметката.

Най-много след две минути Гладстоун щеше да си тръгне.

— Моля те, Франк — примоли се Реджи, вбесен на самия себе си, че трябваше да стига дотук. — Аз искам отговор на този въпрос.

Гладстоун сви рамене:

— Добре, защо не. Направи го това шибано шоу.

Реджи не смееше да повярва на ушите си. Наистина ли щеше да се окаже толкова лесно?

— „Прелъстителите“, работата по него ще бъде изцяло моя, без никаква намеса от страна на корпорацията? И ще мога да задържа всички хонорари?

Гладстоун кимна. Защо да не му подхвърли това кокалче и да го остави да изработи костюмите за някакво телевизионно шоу? Ако това

бе достатъчно, за да го направи щастлив, може би си струваше да се лишат от част от приходите. Гладстоун бе готов на всичко, за да се отърве от нескончаемото му хленчене.

Точно когато смяташе, че е взела правилно решение за бъдещето си, Бъни чу Ланс да споменава пред Моника, че Дани вече е тръгнала за срещата си със Стан Муър. *Господин Код 213, Златната верига? Нейният Стан Муър? Каква работа би могъл да има той с Дани?*

Трябваше да получи отговор на въпроса. За щастие знаеше откъде да започне.

Изчака да стане обяд. След това последва Ланс в кухненското помещение.

— Здравсти, скъпи! — поздрави го весело. — Господи, много се радвам, че те виждам. Не помня откога не сме имали време да си побъбрим.

От първия си ден в „Графиня Дани“ тя го ухажваше с ласкави думи и комплименти, а също и с дребни подаръчета. За последния му рожден ден му бе подарила парфюм на Картие за петдесет и пет долара. Беше просто нелепо, че трябваше да похарчи толкова много пари за парфюм и то за друг човек, но тя непрекъснато си напомняше, че този подарък е инвестиция за бъдещето ѝ в „Графиня Дани“.

Сега бе дошъл моментът да се възползва от нея.

Наля си чаша кафе и започна:

— Синьото много ти отива, Ланс. Чудесно подхожда на очите ти. — Винаги се бе отнасяла много мило с него. Знаеше как да подходи, за да го накара да се разприказва. — Е, как мина срещата на Дани със Стан Муър? Беше започнала да ми разказва, но ни прекъснаха.

След пет минути знаеше всичко. Един-единствен въпрос остана без отговор. Защо Барбара Хестър, координаторът по въпросите на модата, трябваше да научи всичко последна?

Прекара целия следобед в кабинета си, потънала в мисли, като не преставаше да се ругае, че бе нарушила основното си правило в бизнеса — да се възползва от всяка връзка и познанство. Човек никога не знае кога ще му потриват. Трябваше веднага да отговори на позвъняването на Стан Муър. Беше загубила важна позиция и нямаше кого друг, освен себе си, да вини за това.

Осъзнаването на този провал не ѝ даваше мира. Имаше такива планове за бъдещето! Най-напред поста, за който така копнееше — Барбара Хестър, вицепрезидент, директор по дизайн. Това щеше да е чудесно като начало. А след това щеше да дойде и собствената ѝ колекция — също като Дона Каран за Ан Клейн, или на Карл Лагерфелд за Шанел. Барбара Хестър за „Графиня Дани“.

Имаше хора, които я подтикваха да напусне „Графиня Дани“ и да се заеме със свой собствен бизнес. Беше поласкана от мисълта, че те оценяват способностите ѝ, но никой от тях не ѝ предлагаше помощта и подкрепата си. А без такава подкрепа нямаше да постигне нищо.

По време на дългото си пътуване с автобус от Северна Каролина Бъни си беше обещавала, че никога повече няма да ѝ се наложи да се бори отчаяно за нещо. Когато си тръгнаше от „Графиня Дани“, тя щеше да го стори със стил. Щеше да има купища пари в банката и всеобщо признание на специалистите, което веднага щеше да ѝ осигури достъп до страниците на Вог, Харпър базар и Уименс уеър дейли.

А до края на деня вече знаеше как точно ще осъществи плановете си.

Стъпка номер едно бе да преглътне гордостта си и да се свърже със Стан Муър. Надяваше се той все още да проявява интерес към нея. Ако ли пък не, ще трябва да предприеме стъпка номер две — да го заинтригува.

Телефонира в офиса му и от там ѝ отговориха, че господин Муър е в Ню Йорк. Можела да го намери в хотел „Пиер“.

Набра бързо номера на „Пиер“ и поиска да я свържат с апартамента му. Някой ангел на небето сигурно бдеше над нея, защото Стан отговори лично на позвъняването.

— Господин Муър? — Тя бавно провлачи думите.

— Да, точно така. Кой се обажда?

— Барбара Хестър. Не зная дали изобщо си спомняте за мен, но можете да сте сигурен, че аз ви помня.

— Разбира се, че си спомням. И как така реши изведнъж да отговориш на позвъняването ми? — изръмжа Стан. — Предполагам, че това няма нищо общо със срещата ми с шефката ти днес, нали?

— Защо, господин Муър? — Гласът на Бъни бе треперлив и несигурен. — От седмици се опитвам все безуспешно да се свържа с

вас.

— О, стига с тези глупости, Барбара! Пет пари не давам за това. — Гласът му стана весел и приветлив. — Престани да го усукваш и давай направо.

Бъни едва не загуби самообладание. Стан Муър бе точно толкова противен и отвратителен, колкото и при първата им среща. Но залогът е прекалено висок, напомни си тя. Моментът не е подходящ за придирчивост и взискателност.

— Току-що развалих годежа си — излъга тя. — Затова не можех да те видя по-рано. Но сега се надявам, че все още имаш желание да се видим... За вечеря или за каквото и да било.

— Да, можем да отпразнуваме новопридобитата ти свобода. Как би искала да боядисаме града^[1]?

— Е, не съм кой знае какъв художник, но мисля, че можем да се позабавляваме.

Той избухна в смях.

— Каква шегобийка! Е, няма проблем, ако не изглеждаш като модел на Рубенс под прекрасните си дрехи... Ще те чакам в „Пиер“. В осем.

Бъни се изхили и затвори телефона. Ама че противна личност! Идеше ѝ да напръска телефона с някакъв дезинфектант. Въпреки това бе готова да стори всичко необходимо, дори да се чука със Стан Муър, само и само „Графиня Дани“ да получи договора за костюмите на „Прелъстителите“.

След Джеремиа и Ървинг Блат Стан Муър едва ли можеше да е толкова зле.

С тази си утешителна мисъл тя се отправи към кабинета на Дани. Надяваше се да завари Дани сама, но за нещастие Моника се бе настанила удобно на канапето и двете си бъбреха непринудено. Бъни почука на вратата и се усмихна така, сякаш току-що бе спечелила от лотарията.

— Надявам се, че не ви прекъсвам, но моят добър приятел Стан Муър току-що ми снесе вълнуващата новина за „Прелъстителите“. Нямам търпение да чуя повече подробности от него. Довечера ще вечеряме заедно. — Гласът ѝ преливаше от ентузиазъм. — Дани, скъпа, сигурна съм, че ще спечелиш договора.

Моника я изгледа яростно:

— На теб определено не ти липсва самоувереност, нали?

— Да, защо? Не ми липсва увереност... *в нас*. — Бъни се усмихна превзето. — В края на краищата аз много приличам на теб, Моника... Обичам *хазарта*.

Моника едва успя да сдържи гнева си. Как се осмелява тая кучка да ѝ говори за хазарт! Някой ден Барбара щеше да премине всякакви граници и тогава Моника щеше да ѝ даде да разбере.

Дани въздъхна. И двете жени бяха толкова способни... Защо бе цялото това напрежение помежду им? Та те не можеха да се изтърпят дори пет минути. Разстроена от поредния им конфликт, тя се намеси:

— Вие двете няма ли да спрете да се заяждате? Имаме компания, която има нужда от нас.

Моника изглеждаше наранена и шокирана.

Барбара изглеждаше сразена.

Дани се почувства виновна.

— Съжалявам — извини се тя. — Това е от напрежението. Ще имаме доста работа по тази сделка. Но ние сме страхотен отбор, така че, моля ви се, залавяйте се за работа. И трите ще спечелим, ако получим този договор.

[1] От английското *to paint the town red*, което означава „гуляя, забавлявам се“. Фразата е идиоматична, чийто буквален превод е: да боядисаме града червен. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Ню Йорк

Разкъсвана между работата си по представянето на новата колекция чаршафи и различните планове, които кроеше непрекъснато, за да изплати дълговете си, Моника взе да се опасява, че наскоро напълно ще загуби разсъдъка си. И когато ѝ се стори, че вижда Рик Флад не къде да е, а пред офиса им на Седмо авеню, тя разбра, че това най-сетне се е случило. Но този мъж, който приличаше толкова на Рик, бе такава приятна гледка, че тя едва се удържа да не се хвърли в ръцете му. Припомни си колко спокойна и сигурна се бе чувствала сгушена до него в леглото и потръпна, изпълнена с внезапен копнеж да върне тези отдавна отминали времена. Животът по онова време беше толкова простичък и лесен. Рик едва започваше кариерата си на певец, а тя изобщо не допускаше, че някога ще има такива сериозни финансови проблеми.

Беше толкова отдавна... Винаги бе твърдяла, че те никога няма да бъдат нещо повече от приятели. А сега не са дори и това. *Тъжно!* Но толкова много други неща се бяха променили с годините, че просто не ѝ оставаше време да си мисли за миналото.

И въпреки това този мъж, който крачеше срещу нея, докато тя бързаше да се качи в чакащото я такси, можеше да мине за брат на Рик — толкова много си приличаха. И изведнъж, в момента, в който той се присегна и я хвана за ръката, тя осъзна, че това е *наистина* Рик. Стоеше точно пред нея, усмихваше се с осемнадесеткаратовата си усмивка и изглеждаше толкова щастлив от срещата им, колкото и тя самата.

Не успя дори да произнесе името му, когато той я грабна в мечешката си прегръдка и я вдигна от земята.

— Как си, по дяволите, Моника фон Райх?

Тя се смееше толкова силно, че едва успя да проговори:

— Ще се чувствам чудесно, веднага щом ме пуснеш за земята. Изобщо не очаквах да те видя. Откъде знаеш къде работя?

— Не знаех — рече Рик и я пусна на земята. Свали слънчевите си очила и отстъпи крачка назад, за да я разгледа по-добре. — Но сега, като спомена за това, разбирам, че трябваше да се сетя...

По тона му усети, че е разбрал какво става в душата ѝ. За каква ли глупачка я мислеше... Разбира се, че не бе дошъл тук, за да я види. Сигурно имаше някаква друга причина, поради която се разхождаше по Седмо авеню — улицата на нийоркските моделиери.

— Шегувах се — забързано избъбри тя, смутена от неволната си грешка. Зачуди се дали в момента бе обвързан с някоя жена. Известно време бе следила романтичните му увлечения в клюкарските рубрики на вестниците, според които той постоянно бе безумно влюбен ту в едно хубаво момиче, ту в друго. Последното, което бе прочела в Пийпъл, бе за разрива му с една актриса. В списанието цитираха думите ѝ, че тя имала сериозни намерения, но трябвало да се примири с факта, че Рик Флад просто не е от хората, които създават семейство.

Рик изглеждаше по-добре от всякога. Същото мускулесто тяло, същата разрошена тъмно кестенява коса, вечните дънки и тениска.

— Изглеждаш страхотно. Радвам се, че успехът ти не те е променил — изгледа го преценяващо Моника.

— Ти също изглеждаш добре. — Рик продължаваше да се усмихва. — Но малко си отслабнала. И косата ти е по-различна.

— По-къса. Е, какво те води в нашия район?

— Тръгнал съм за Гардън. Ще имам концерт там в четвъртък. Предполагам, че вече си чула.

Беше време, когато тя не пропускаше нито един негов концерт в района на Ню Йорк. Той изобщо не можеше да предположи колко отблизо бе следила кариерата му. Но сега бе твърде погълната от проблемите и усложненията в собствения си живот, за да мисли за някой друг — особено пък, когато ставаше дума за някой от бившите ѝ любовници.

— Мислех, че рок звездите пътуват само в лимузини — пошегува се тя. — Къде е антуражът ти?

Рик се ухили глуповато:

— О, забрави за това! Нали знаеш, че не е в моя стил. Единственото ново нещо е, че сега непрекъснато трябва да се крия зад тези глупави слънчеви очила. А иначе съм си все същия предишен Рик. По дяволите, ще ми се да не бях закъснял толкова, но трябваше да съм

там още преди десетина минути. Какво ще кажеш да ти се обадя по-късно? Може би ще можем да пийнем нещо заедно или...

— Не, не — прекъсна го Моника. — Невъзможно. Програмата ми, както знаеш... — Тя разпери ръце, сякаш да покаже многобройните си задължения и ангажименти, вписани в календара ѝ. — Нали знаеш как е...

— Да, разбира се — Рик просто кимна. — Наистина разбирам. И аз съм много зает тези дни.

— Я, разбира се.

Веднага съжали, че бе отклонила поканата му така, сякаш той не означава нищо за нея. Ако само можеше да натисне някакъв бутон, за да върне обратно изминалия момент... Но имаше ли въобще някакъв смисъл да постъпи иначе? Бяха преживели заедно чудесни моменти. Сега всичко беше свършило. Тя не вярваше, че нещата могат да се върнат, че могат да се повторят. И все пак едно питие... и дори вечеря? Какво лошо може да има в това?

Всичко беше лошо. Чувстваше се твърде объркана и уязвима, за да се превърне в едно от момичетата на Рик Флад. Няма да е честно, помисли си тя. Беше много важна част от живота на Рик. А и той никога не бе си играл с нея по този начин.

— Искаш ли няколко билета за концерта? — Гласът му беше напълно сериозен.

— Не, заета съм. Но все пак ти благодаря, Рик — отговори съвсем сковано и студено.

Защо се държеше така? Сякаш някакъв зъл демон я дърпаше за езика. Поради някаква необяснима причина искаше да затвори плътно вратата пред Рик Флад и пред всички чувства от миналото, които биха могли да си проправят път в настоящето.

— Заета. Както обикновено. Точно затова престанах да ти изпращам билети и плочите си. Ти така и не успя да дойдеш в Лос Анджелис...

— Довиждане, Рик. Радвам се, че те видях отново. — Гласът ѝ започна да трепери. — Трябва да вървя. Аз също закъснявам. — Усещаше, че всеки момент ще загуби контрол върху чувствата си. Всеки момент беше готова да избухне в сълзи. Протегна ръка и го потупа непохватно по бузата. — Същият предишен Рик. Трябва да се обръснеш.

— Същата предишна Моника. — Усмихна се тъжно.

Очите им се срещнаха и тя разбра, че и двамата мислят за едно и също — за всички онези нощи, в които го бе карала да става от леглото и да се бръсне, защото острата му брада издираше лицето ѝ до кръв.

— Моника...

— Грижи се добре за себе си, Рик — измрънка тя и бързо потърси убежище в колата. Наведе глава и избърса сълзите, които бяха започнали да се търкалят по бузите ѝ. И понеже не искаше да му позволи да я види разплакана, тя не можа да види изписаните по лицето му силен копнеж и искрено разочарование, които той не се опита дори да прикрие...

Чаршафите на „Графиня Дани“ бяха показани през третата седмица на юли, 1983 година. Подобно на излитаща ракета, обвита в пламъци и дим, и рекламната кампания на „Графиня Дани“ бе последвана от ожесточени спорове и дискусии. По цялото Медисън авеню хората говореха за мотото на рекламната кампания:

НЯМА НИЩО ПО-ПРИЯТНО
ОТ ЕДНА НОЩ В ЛЕГЛОТО
С КРАЛЯ —
ЧАРШАФИТЕ НА „ГРАФИНЯ ДАНИ“!

Моралистите отново нададоха вой.

В лятната вила на семейство Ди Портанова в Асоло Роберто нарече рекламите възмутителен позор.

Някои вестници и списания отказаха да отпечатат рекламите, докато местните телевизионни станции отново бяха принудени да пуснат поредния възмутителен клип на Дани ди Портанова.

Всички спорове, разбира се, работеха в нейна полза. Продажбите навсякъде достигнаха невиджани висоти. Блумингдейл, Сакс, Ниймън, Бергдорф скоро обявиха, че спалните артикули и аксесоари за баня на „Графиня Дани“ са най-търсените им стоки и са изпреварили продуктите на такива фирми като Холстън, Пери Елис и Даян фон Фурстенберг.

Същите банкери, които след смъртта на Нино се бяха обадили, за да поискат преразглеждане на финансовото ѝ състояние, сега телефонираха от името на най-различни корпорации, които желаеха да купят компанията. Цените, които предлагаха, бяха астрономично високи. Дани не позволяваше дори да се говори за продаване. Щом успя да се справи без тези мошеници, когато бе слаба и почти победена, за какво, по дяволите, ѝ бяха сега, когато отново бе на върха?

— Кажи им — усмихна се сладко тя, докато говореше с любимия си банков президент, — че могат да си вземат предложенията и да си ги наврат отзад.

— Разбира се, графиньо — изкашля се леко банкерът. — Както желаете.

Дани затвори и се разсмя на глас. *Както желаете...*

Притвори очи и си пожела договора за „Прелъстителите“. Бяха минали няколко седмици, откак бе предала папката със скиците и моделите — по четири тоалета за всеки един от петте главни герои — всички те, членове на много богата вестникарска фамилия, която живее в Атланта още отпреди Гражданската война. Сюжетът беше интересен, изпълнен с безброй неочаквани развръзки и усложнения, а бляскавите, по-важни от самия живот герои, постоянно въвличаха себе си и хората, които обичаха, в неприятности и трудности, които сякаш нямаха край.

Осъществената мечта на всеки моделиер, беше си помислила тя, когато разтвори скицника си, за да започне работа по костюмите. И моделите, които при нормални условия може би щяха да ѝ отнемат седмици, се родиха изпод молива ѝ толкова лесно, сякаш са чакали складиране в мозъка ѝ, готови при първия сигнал да се появят на бял свят.

Беше помолила Моника, Барбара и двете си основни помощник-моделиерки да прочетат всичко за сериала — развитието на действието и описанието на героите, а след това да разгледат моделите и да изразят мнението и предложенията си. Освен някои незначителни бележки, всички те абсолютно единодушно започнаха да сипят суперлативи за облеклата. А сега единственото, което можеше да се направи, бе да се надява и да се моли моделите ѝ да спечелят състезанието.

Искаше ѝ се със същата лекота да можеше да си измисли и един мъж, който да запълни живота ѝ. Хората си мислеха, че мъжете се тълпят около нея заради богатството и славата ѝ. Колко се лъжеха! В повечето случаи мъжете, които срещаше, бяха толкова смутени и уплашени от успеха и независимостта ѝ, че веднага побягваха далеч от нея. Другите пък, които не бягаха, се интересуваха предимно от името ѝ с надеждата да заздравят собственото си положение в обществото или в бизнеса. А освен всички тях, край нея беше и Джак, който не криеше желанието си и готовността си да премине през всякакви изпитания, за да я направи щастлива. Ако само животът беше толкова прост...

Бъни знаеше, че ако успее да помогне „Графиня Дани“ да получи договора за „Прелъстителите“, Дани щеше да направи абсолютно всичко, за да ѝ се реваншира. Скиците, които представиха, бяха великолепни, но тя знаеше, че понякога е нужно да се поработи допълнително, за да е сигурна, че усилията и възможностите ѝ ще бъдат правилно оценени. Беше дяволски сигурна, че Дани нямаше да си направи труда да ухажва Стан Муър. Не ѝ се налагаше. Ако не получеха договора, тя щеше да се залови с нещо друго. Но Бъни не искаше да чака повече. Щеше ѝ се да хване голямата риба сега, дори и ако трябваше да ползва собственото си тяло като стръв за Стан Муър.

От всички мъже, с които бе спала, той съвсем определено беше най-отвратителният. Но Стан държеше ключа към бъдещия успех и щастието ѝ. Така че, дори и да трябваше да слуша постоянно думите *чукане* и *духане*, дори и да трябваше да го смуче, докато я заболи гърлото, а устните ѝ се надуват от болка, тя бе готова да го прави, защото очакваше да получи нещо много важно в замяна.

Мисли за дивидентите, каза си тя, когато Стан я покани да го придружи в Акапулко за уикенда.

— О, но, Стан... — поколеба се, макар отлично да знаеше, че ще отиде.

Искаше да посети Акапулко от момента, в който бе прочела в Таун енд кънтри, че много от богатите и известните прекарват ваканциите си в къщите си там. Може би дори щеше да срещне някой от тях. Стан сякаш се познаваше с всички.

— Не ми излизай с този номер, хубавице — изхили се Стан. — Вече съм направил резервациите. Ще ти изпратя билета в службата.

— Ами щом вече си взел билетите... О, Стан, ще се забавляваме чудесно — изпадна в телешки възторг тя.

— Да се надяваме — изсумтя Стан и затвори телефона.

Четири дни в хотел „Принсес“ нямаха нищо общо с онези, прекарани в „Грейпфрут три“ в Сен Кроа. В този хотел, хвалеше се Стан, Хауърд Хюз се бил затворил в апартамента си, гледал по цял ден филми, пуснал ноктите и косата си да растат на воля и покрил целия под с хартиени салфетки, за да не си цапа краката. Стан го наричаше свръхестествен чешит. Животът му бе послужил за основа на един от филмите на ужасите, с които Стан бе започнал навремето кариерата си.

Бъни кимаше, но почти не го слушаше. Беше прекалено заета да се оглежда наоколо с надежда да зърне някоя знаменитост, макар Стан без всякакви заобикалки да я бе уверил, че повечето от тях вече са заминали за летните си вили. Макар че нямало защо да се безпокои, бе допълнил, докато я пощипваше по задника. Той щял да се постарее да запълни до дупка времето ѝ.

Направи всичко възможно, за да изпълни обещанието си. След закуска, когато Бъни искаше да се поразходи или да се попече на слънце, той предлагаше да се чукат. След обяд, когато тя решише да почете книга край басейна, Стан пак настояваше да се чукат. След вечеря, когато на Бъни ѝ се щеше да гледат някой филм в салона на хотела или да отидат до града, Стан отново отваряше дума да се чукат.

По-скоро би изхвърлила дебелия му задник през перилата на балкона на спалнята им, която се намираше на шестнадесетия етаж, отколкото да позволи още веднъж да стиска гърдите ѝ. Но след това си спомняше, че от това зависи цялото ѝ бъдеще и се примиряваше с всичките му долни прищевки.

През последната им вечер в Акапулко вечеряха късно, а след това спряха да пийнат по едно в бара, точно срещу подобното на пирамида открито фоайе на хотела. Сградата приличаше на древен храм на майте. Колко подходящо, помисли си Бъни. А аз съм принесената жертва. В този момент Стан я погледна и се изхили:

— Време е за цуни-гуни, скъпа.

Взеха асансьора и се прибраха в апартамента си.

За щастие той бе прекалено уморен за нещо повече от едно бързо. Точно за пет минути бе готов, а след това се претърколи на гръб и запали цигара.

— Фантастично си прекарваме, скъпа, фантастично. Страхотен уикенд. Ей, слушай, ако имаш нужда от нещо, скъпа, просто се обърни към Стан Мъжкаря.

Най-после! Ето го моментът, който чакаше от толкова време.

— Ами...

Като премигваше свенливо, тя му обясни какво голямо значение би имало за нейната кариера, ако „Графиня Дани“ спечели договора за „Прелъстителите“. А и истината била, че те наистина го заслужавали...

Стан се усмихна. *Значи това било!* Браво на нея. Обичаше пресметливите мадами. Те го възбуждаха. Вече бе взел решение по отношение на договора, но в никакъв случай нямаше да ѝ позволи да го разбере.

— Договорът? Е, скъпа, имаме няколко наистина талантиливи конкуренти. Типове от висока класа, ако разбираш какво искам да ти кажа. Но и твоята шефка е твърде способна мадама и ще е доста трудно да вземем окончателното решение.

Бъни погали нежно клюмналия пенис на Стан.

— Аз... ами, ние наистина трябва да получим този договор — промърмори тя. — Почти сме достигнали вече такива големи имена в бизнеса като Калвин Клайн или Ралф Лорен. Този договор, огромната популярност и реклами ще ни помогнат по-бързо да се изкачим на върха.

Да не говорим за мен самата, но това се разбира от само себе си.

Стан загаси цигарата си и стисна силно гърдата ѝ.

— Е, щом това означава толкова много за теб, имаш го, малката ми! Сега какво ще кажеш за едно малко близане? — И се тръсна връз лицето ѝ.

Бъни едва не се задуши, когато Стан навря увисналия си член в устата ѝ. Но докато се опитваше да го възбуди още веднъж, тя самодоволно се утешаваше с мисълта, че току-що бе направила най-сполучливия си удар през цялата си кариера. Дани никога нямаше да може да ѝ се отблагодари.

Джак смяташе, че Дани започва да се държи странно. На девет от десет негови позвънявания тя отговаряше, че е заета или прекалено уморена, или пък му сервираше някакво друго недомислено извинение, за да не се видят. Добре, може би тя наистина беше прекалено заета. За шефката на една мултимилionна корпорация беше съвсем естествено да е заета. Той просто трябваше да се научи на малко търпение, да се научи как да се справя при различните обстоятелства, ако иска наистина сериозно да я запази за себе си.

По дяволите, страшно държеше на нея. Та те бяха направо създадени един за друг!

Бедата бе, че ако не я познаваше толкова добре, той би си помислил, че тя се опитва да го разиграва. Но Дани не беше такава. Беше по-различна от другите момичета. Не играеше игрички... или може би и тя бе като всички останали? Господи, защо се опитваше да измами сам себе си! Всички жени са еднакви. Дори и Дани ди Портанова.

Може би е време и той да започне с някоя игричка? От „СQ“ го пращаха за една седмица на Бермудските острови, за да заснемат рекламните на новата им колекция спортни облекла. Замина, без да ѝ се обади. Това ще ѝ бъде за урок, реши той. Много скоро тя щеше да разбере колко много се нуждае от него и колко много ѝ липсва. А когато се завърне у дома, на телефонния му секретар със сигурност ще го чака съобщение от нея.

— Джак, къде си? — щеше да му каже. — Джак, съжалявам. Обади ми се веднага щом можеш. Ужасно ми липсваш. Обичам те!

Представяйки си удоволствието, което щеше да изпита, като чуе съобщението ѝ, той бе направо неотразим пред камерите. Шефката на рекламната агенция просто не можеше да повярва на късмета си. Сърцето ѝ се разтапяше всеки път, когато Джак се усмихнеше.

Джак Андриоз беше нещо специално. Най-важният им клиент — производител на парфюми — търсеше ново лице, което да стане изключителен рекламен представител на фирмата. Този път сякаш бе успяла да намери момчето, което отдавна търсеха.

Само че Джак престана да се усмихва, когато в края на седмицата се прибра у дома и прослуша телефонния си секретар.

Купища съобщения, но нито едно от Дани.

Кучка!

Беше си скъсал задника от работа, беше се усмихвал непрекъснато, за да може тя да се гордее с него, а тя дори не си бе сторила труда да вдигне телефона и да му се обади.

За каква, по дяволите, се мислиш, Дани!

Не разбираш ли, че мога да имам всяко момиче, което пожелае. Не ти ли е ясно, че не прекарвам нощите си сам-самичък у дома, просто защото ти не можеш да се видиш с мен?

Очевидно не.

Обади се в офиса ѝ, но го свързаха с асистента ѝ, който му каза:

— Съжалявам, господин Андрюз. Графинята е извън града.

Поиска му се да му изръмжи: *Я не ми излизай с този номер за графинята. Става дума за приятелката ми, шибан педераст такъв!* Но успя да обуздае гнева си, за да измъкне поне малко информация от този скапан педал.

— Точно така, забравих, че щеше да заминава. Аз самият токущо се връщам. — Изведнъж стана много словоохотлив. — Значи... а... Ланси, къде каза, че е заминала?

— Не съм ви казвал — отвърна рязко Ланс. — Но щом питате, мога да ви кажа, че е в Лос Анджелис.

И сигурно се чука до скъсване с оня кучи син, австралиеца.

Джак побесня.

— Искате ли да оставите съобщение, господин Андрюз?

— Не, забрави, че съм се обаждал — срязва го Джак и затвори.

Веднага съжали за грубостта си. Не защото го беше грижа за Ланс. Онзи тип просто не можеше да скрие неприязненото си отношение към Джак. Така разговаряше с него, че заслужаваше да му се случат далеч по-лоши неща. Но ако отидеше да се оплаче на Дани, че приятелят ѝ се е държал грубо с него...

На нея това никак, ама никак нямаше да ѝ хареса.

Добре я свърши, Джак, помисли си с горчивина и се отпусна на канапето. Презрителните думи на майка му отново отекнаха в ушите му. Тя го наричаше тъпак. Слабоумен. Глупак.

Но тя грешеше. Всички, които го смятаха за глупак, грешаха.

Дани наистина беше в Лос Анджелис, но не се въргаляше в леглото с Кайл Лорд. Благодарение на широко обсъжданите ѝ реклами тя бе поканена да участва в шоуто „Тази вечер“. За нещастие не бе информирана предварително, че Кайл Лорд също е измежду поканените.

Само това ми липсва, помисли си тя, като се надяваше искрено Кайл да се откаже от участието си в последната минута. Преживяванията ѝ с него в Мюстик ѝ бяха повече от достатъчни.

Джоан Ривърс беше домакиня на шоуто. Най-напред започна разговора с Дани, като я пита за какво ли не — от лака ѝ за нокти до диетата, с която се поддържа толкова слаба.

Не я попита нищо за рекламите на чаршафите, което само по себе си беше достатъчно предупреждение.

След това Джоан представи Кайл, който току-що бе пристигнал в студиото.

Устата на Дани пресъхна от напрежение, когато той ѝ се усмихна.

— О, моля, моля! — Джоан изгледа злорадо Дани. — Този Кайл е страхотна звезда или какво? Чувам, че се нуждаел от допълнителен джоб на банския си костюм — най-отпред, също като на кенгуруто!

Публиката се разтресе от смях.

Режисьорите се изпотиха.

Кайл се захили.

Дани се изчерви силно — също като яркочервеното в серията ѝ „Ослепителна мълния“.

— Джоан — каза тя, — наистина не зная. Този проблем никога не е бил предмет на обсъждане.

— О, моля, моля! И очакваш да ти повярваме? След тези реклами?

Кайл се наведе напред и се захили.

— На мен със сигурност много ми допаднаха.

Кадри от рекламата.

Останалата част от интервюто на Джоан бе посветена на филмовата кариера на Кайл. Дани кипеше от гняв и за пръв път в

живота си бе благодарна, че можа да се въздържи и не му отговори нищо. Веднага щом шоуто свърши, Кайл я погледна:

— Какво ще кажеш да пийнем по нещо или да вечеряме? Заради доброто старо време.

Дани бе шокирана от наглостта и безочието му.

— Как се осмеляваш да ме унижаваш по този начин, след като ти платихме цяло състояние за работата ти! — изсъска тя. — Кога най-после ще се научиш да се държиш възпитано, прасе такова!

Кайл я погледна глуповато:

— По дяволите, съжалявам! Не исках да кажа...

Дани му обърна гръб и бързо се отдалечи. Беше ѝ дошло до гуша от извиненията му.

Ню Йорк

Моника бе включила видеокасетофона си, за да запише появата на Дани в „Тази вечер“, в случай че се прибере по-късно вкъщи. Имаше среща за вечеря в „Лютес“ с един изключително богат издател — невероятно противен както по характер, така и по външен вид. Както винаги, телешкият медальон и суфлето с малини бяха великолепни, но всяка хапка сякаш засядаше на гърлото на Моника.

Как изобщо е могла да си помисли, че може да се омъжи за този сипаничав тип с гротескна външност и отвратителен дъх, който я засипваше с такава злъчна расистка помя, каквато не бе чувала от времето, когато живееше с Карола. Беше отчаяна, ја, но не чак толкова, че да се обвърже с това подобие на човешко същество.

Докато той подписваше сметката, Моника отново обмисли ситуацията, в която се бе озовала. Дори и след като бе продала самуреното палто и ягуара си, тя все още дължеше на „При Лъки“ деветстотин хиляди долара. Заради високата лихва, разбира се. Предната седмица Скот Дивейн я бе повикал в кабинета си и неприкрито я бе заплашил с физическа разправа. Една успешна вечер на бакара или блекджек щяха да ѝ помогнат да изплува, но тя не смееше да се появи в „При Лъки“.

Ако само можеше да отиде в Атлантик сити и да опита късмета си в „Хари“. Единственият проблем бе, че нямаше никакви пари, а

този грозник изобщо не одобрява хазарта.

Страхотно!

Излязоха на Източна петдесета улица.

— Е, какво следва? — Грозникът се хилеше похотливо и потриваше нетърпеливо ръце. Посочи лимузината си, паркирана малко по-нататък. — Една романтична разходка през Сентръл парк?

Не би могла. Дори и за всичките пари на света.

— Такава прекрасна нощ — изрече механично тя, като се опитваше бързо да измисли нещо. — Толкова уханна. Идеална нощ за разходка пеша, не мислиш ли?

Без да изчака отговора му, тя ускори крачка. Кавалерът ѝ, с няколко сантиметра по-нисък от нея, взе да се задъхва от усилието да върви редом с нея. Лимузината му бавно се движеше след тях. Докато изминат единадесетте пресечки до къщата ѝ, той вече едва дишаше от умора.

— Разходката пеша е страшно полезна — заяви безжалостно Моника. — Ще ми се да те поканя, но ще трябва да изведа на разходка бедното ми кученце. Освен ако не искаш да ме придружиш?

— Не, не — отклони на секундата поканата ѝ издателят. — Късно е. Може би някой друг път.

Наклони се напред и леко я целуна по бузата. След това се затътри към лимузината си, като бършеше потта от челото си.

Моника все още се смееше, когато отключи входната врата и влезе в къщата.

— Коко? Коко, мама се връща. Хайде, скъпа, ела да се поразходим — извика тя, очаквайки болонката ѝ да дотича и да я поздрави както всяка вечер. Кучето ѝ бе подарък от Дани за последния ѝ рожден ден, след като Дани бе забелязала, че Моника скърби за старата си немска овчарка Хейнзи.

Моника светна лампата на масичката във фоайето.

— Коко? Къде си? Стига играчки, глупавичката ми. Изтощена съм. Коко! — извика пак, този път малко по-високо.

Тръпки на страх и неподправен ужас пропълзяха по гръбнака ѝ. Трябва да се е случило нещо лошо. Може би кучето се е разболяло или пък се е наранило по някакъв начин. Забърза нагоре по стълбите, като викаше непрекъснато името на Коко.

Може би е заспала в леглото. Я, сигурно е така. Моника се опита да се успокои и влетя забързано в спалнята си.

Mein Gott^[1]! — зяпна от изненада тя.

Един пълен червендалест мъж лежеше в леглото ѝ. Втори мъж, черен и слаб, бе застанал пред тоалетната ѝ масичка и решише къдравата си коса.

Стаята бе обърната наопаки и тя разбра, че са в къщата от известно време.

— Добър вечер, госпожице Фон Райх! — Мъжът, който лежеше в леглото ѝ, я поздрави, стиснал пистолет в ръката си.

Моника усети как ѝ се свива гърлото.

— Кучето ми... — Думите едва излязоха от устата ѝ. — Къде ми е кучето?

— Добре е. Ще подремне малко. Тя наистина е страхотна. Нали, Сал? — обърна се едрият мъж към приятеля си.

Сал кимна любезно. Посочи колекцията ѝ от парфюми, а след това взе един и го помириса.

— Скъпи парфюми, а? — Погледна я, сякаш бе ценител на изящни и неповторими ухания.

Онемяла от ужас, Моника го гледаше, докато той разхвърляше многобройните шишенца. Едно по едно те се удряха в стената и се чупеха. Само след няколко мига стаята се изпълни с невъобразима смесица от най-различни аромати.

— Моля ви... — почти проплака тя. След това стомахът ѝ се разбунтува и тя се сви на две, опитвайки се да не повърне.

— Остани с нас, скъпа. Още е рано. — Мъжът на леглото я гледаше и чистеше зъбите си с иглата на античната ѝ, украсена със smaragdi брошка. — Покажи ѝ какво намери в най-горното чекмедже — инструктира той Сал.

Сал се захили и вдигна високо диафрагмата ѝ.

— Може би по-късно ще ни покажеш как се чукаш с тая гумена играчка, Моника — изкиска се червендалестия и се надигна в леглото.

— Моля ви! Умолявам ви... — Гласът на Моника стържеше от напрежение и страх. — Не ме наранявайте... Ще ви дам пари, каквото пожелаете...

— Стига с тези глупости, скъпа! Ти *нямаш* пари. И точно в това е целият ти проблем, нали?

Така. Сега вече знаеше кой е изпратил биячите. Молеше се да не я изнасят или убият. Надяваше се, че са тук само да я сплашат, да я предупредят.

Червендалестият отвори вратата на гардероба ѝ.

— Хубави дрехи — промърмори той. — Жена ми няма такива хубави дрехи.

— Вземи ги. — От гърлото ѝ се изтръгнаха дрезгави ридания. — Вземи всичко, което пожелаеш.

Мъжът награби цяла камара рокли и вечерни тоалети, свали ги от закачалките и ги подхвърли на Сал.

— Ето, погрижи се за това.

Сал грабна една ножица и я размахна под носа на Моника.

— Удобно. — Ухили ѝ се и разряза първата вечерна рокля. Беше тоалет на Живанши, купен в Париж.

Тя прехапа устни, за да възпре вика и протеста си, докато той бавно и методично превръщаше на парцали дрехи за хиляди долари.

— Ами роклята, с която е облечена? — предложи Сал, вдигнал победно ножицата в ръка.

— О, да, добра идея. — Червендалестият кимна. — Съблечи я, Моника.

Тя стоеше като парализирана, сърцето ѝ неудържимо блъскаше от ужас в гърдите ѝ.

— Може би има нужда от помощ — изкиска се Сал. Махна ѝ с ръка. — Ела тук.

— Не — прошепна тя, скръстила ръце пред гърдите си. — Не...

Червендалестият пристъпи към нея и я зашлеви по бузата.

— Казах ти да я съблечеш.

Пръстите ѝ бяха хлъзгави от пот, ръцете ѝ трепереха толкова силно, че едва успя да разкопчее копчетата на напоената си с пот блуза.

— Полата също — нареди той. Когато полата ѝ падна на пода, изпусна дълбока, доволна въздишка. — Хубаво. Харесвам черни колани за жартieri.

— Ей, шефе — приближи Сал, — дай да видим какво има отдолу.

— Нали го чу, Моника? Побързай! Сал иска да види циците и пукката ти.

Тя вече не можеше да мисли. Нищо повече не я интересуваше. Щяха да правят с нея каквото пожелаят. Някакъв инстинкт ѝ нашепваше, че ще стане още по-лошо, ако откаже да се подчини или ако започне да се съпротивлява. Напълно безчувствена, тя свали сутиена и гащичките си и с несигурни пръсти разкопча колана си.

Когато се изправи гола пред тях, трепереца от ужас и студ, те се нахвърлиха връз нея. Наричаха я с най-гадните, най-мръсните имена, които някога бе чувала. Дърпаха я, щипеха я, докосваха всяко късче от тялото ѝ, сякаш бе парче месо, подхвърлено им за проверка и одобрение. А след това я накараха да им покаже как използва диафрагмата си.

Не спряха, докато тя не падна на колене и не запълзя в краката им, като плачеше и молеше за милост.

— Плати си, Моника — каза ѝ червендалестият. — В противен случай ще се върнем отново. Разбра ли? — Повдигна главата ѝ с върха на обувката си.

Тя кимна. Разбираше.

Чуваше смеха им, докато слизаха надолу по стълбите. Чу ги да трополят из кухнята, да отварят и затварят чекмеджета и шкафове. След това излязоха в антрето. Моника сдържа дъха си, изплашена до смърт, че може би са променили решението си и отново ще се качат при нея. Чу още по-силен смях, а след това — оглушителен шум.

Чак тогава ги чу да отварят и затварят входната врата. Най-сетне... Тишина. Благословена, благодатна, желана тишина.

Когато се увери, че са си тръгнали, тя грабна една роба и пропълзя на първия етаж.

В подножието на стълбите на килима имаше голяма локва, която миришеше остро и неприятно. Някой се бе изпикал.

Животни.

Свине.

Отрепки.

Но само миг по-късно, когато погледна към антрето, разбра, че те са нещо далеч по-лошо от това.

Бяха ѝ оставили сувенир.

Коко, болонката ѝ, беше закована с пирони през ушите за входната врата.

Бяха натъпкали кърпичка в устата ѝ, за да не лае, но са могли съвсем спокойно да си спестят труда. Коко беше мъртва.

Моника се разпищя и не спря, докато гърлото ѝ не се разрани от виковете.

Ланс се отби в „Ънкъл Чарли“ — най-популярния гей клуб в града, за да пийне няколко бири и да гледа шоуто, в което участваше шефката му, на един от големите телевизионни екрани над бара. Мрачно поклащаше глава, докато гледаше как Дани се гърчи под въпросите на Джоан Ривърс и от поведението на Кайл Лорд.

След това пожела лека нощ на приятелите си, пресече Гринидж и се отправи към Чарлс Стрийт, като не преставаше да си мисли колко добре изглеждаха Дани и Кайл заедно. Само като погледнеше, човек разбираше, че са страхотна двойка, макар че Дани го поглеждаше с ужас всеки път, когато се споменеше за подобна възможност.

Кайл беше страхотно парче. Жалко, че не бе обратен. Но според всички клюки, Кайл си падаше само по жени и Ланс смяташе, че Дани трябва да го има. Господ му бе свидетел, че тя имаше нужда от някой по-свестен мъж от Джек Андрюз с безкрайните му хленчения и прочувствени телефонни обаждания.

Тази малка част от Чарлс Стрийт беше едно от любимите места на Ланс в Ню Йорк. Беше толкова типично за Гринидж Вилидж със спретнатите си, добре запазени тухлени къщи, построени в редици, и красивите пъстри сандъчета с цветя, които украсяваха верандите.

Спря за миг, за да вдъхне аромата на нацъфтелите цветя.

Затворил очи, той си представи, че долавя полъха на ветреца от Хъдзън и потъна в мечти за силна и страстна прегръдка с някой мъж, който много прилича на Кайл Лорд. Изобщо не чу стъпките, които се приближаваха зад гърба му. Когато се обърна, вече беше твърде късно. Преди да успее да извика за помощ, една ръка здраво запуши устата му. Ланс риташе и се мъчеше да се освободи, но нападателят бе твърде силен и го завлече бързо в сянката на една от къщите.

Така и не видя юмрука, който попадна в основата на носа му. Следващият удар бе в средата на челото му. А след третия, който уцели гръкляна му, Ланс загуби съзнание.

Ра Ра се отпусна тежко върху чисто новото си канапе, облечено в небесносиня кадифена дамаска, което току-що му бяха доставили от „Мали“. *Неговото* канапе в *неговия* апартамент, в който предната нощ бе спал за пръв път. Апартаментчето, разположено на третия етаж на една къща от кафяв камък, която дори нямаше асансьор и която агентът бе описал като истинска находка. Очарователно, окъпано в слънце жилище с една спалня, само за деветстотин и петдесет долара, бе първото, в което го бе завел агентът. В момента, в който влезе вътре, Ра Ра разбра, че това жилище сякаш е правено за него.

Веднага се влюби в местата за сядане край еркерния прозорец, който гледаше към Западна шейсет и девета улица. Харесваше му, че е само на една пряка от Сентръл парк. Но най-много от всичко го привличаше идеята да живее сам.

Реджи бе посрещнал с насмешка решението на Ра Ра. Искал да прекратят финансовото им споразумение, защото възнамерявал да се изнесе.

— Няма да преживееш и две седмици сам. Ще дотичаш при папа с подвита опашка и ще се молиш да те приема обратно. — Устните му бяха свити в презрителна гримаса, докато го изричаше.

Ухили се самодоволно, когато Ра Ра му съобщи новината, че вече си е наел собствен апартамент.

— В Уест сайд? О, предполагам си мислиш, че на Кълъмбъс авеню ще можеш истински да се забавляваш. Е, винаги съм смятал, че си доста непостоянен.

Беше наблюдавал внимателно, докато Ра Ра опаковаше багажа си, сякаш мислено изреждаше всичките си вещи и притежания и искаше да се увери, че Ра Ра няма да го ограби.

— Не че така или иначе не съм ограбен — изхленчи той и излезе от спалнята им.

Но преди две вечери, когато седнаха за последен път на пригответената от Лидия специална вечеря, Реджи само поразрови храната в чинията си, без да я докосне. Пиеше мартини след мартини, сякаш поглъщаше вода, а след това избухна в сълзи.

— Съжалявам, ако съм направил нещо, с което да те нараня или обидя — изрече той през риданията си. — Прости ми, моля те... моля те не ме напускай.

Ра Ра бе зашеметен при вида на Реджи, облян в сълзи и изпълнен с угризения. В един кратък миг изпита съжаление към този самотник на средна възраст и сякаш се изкуши да остане. Щеше просто да скъса договора за наема, който бе подписал, и да поиска да му върнат депозита.

Обаче след това си спомни всички дни и нощи, през които Реджи се бе отнасял към него като към лична собственост. Разигравал го бе като безсловесно животно. Наричал го бе *мъжка проститутка, уличница, педал*. Спомни си присмеха на Реджи, когато за пръв път му бе споменал за уроците по актьорско майсторство. Сега, когато Ра Ра вече имаше подписан шестмесечен договор за участие в едно от популярните телевизионни сапунени опери, Реджи беше престанал вече да му се присмива. Нищо чудно, че се чувства толкова нещастен. Беше се излъгал в надеждите си, че красивите дрехи, безценните мебели и купищата пари можеха да му осигурят щастие и любов.

Само че щастието не е стока, която се купува или продава. Слава богу, че той, Ра Ра, го бе открил, преди да е станало прекалено късно. Най-голямата грешка в живота му бе, че се бе съгласил да продаде душата си, но сега бе твърдо решен да започне отначало — да започне нов живот в новия си апартамент.

Не че не бе взел много вещи със себе си. Навсякъде из апартамента имаше кашони, натъпкани с нещата, които бе натрупал през годините. Трябваше да наеме товарна кола, за да пренесе дванадесетте куфара с дрехи, осемте кашона с книги с твърди и меки подвързии, велосипеда с десет скорости, уредите му за масаж и физически упражнения, както и всичките му албуми, аудио и видеокасети.

Е, добре, всъщност той бе дал обет да живее бедно. Но както правилно посочваха някои от приятелите му, бе се отказал от купоните за безплатна храна и от ключовете за разкошния, изпълнен с антики панорамен апартамент, от който се разкриваше умопомрачителна гледка към Манхатън, а в замяна бе предпочел несигурната кариера на актьор и едно приятно, но скромно апартаментче. Някои от тях съвсем искрено бяха споделили, че го смятат за луд.

Луд? Може би.

Той сви рамене и се изправи, за да си поръча китайска храна. Апартаментът си беше негов и той можеше да върши в него каквото си

пожелае. Имаше достатъчно пари в банката, с които да се издържа в случай, че не му провърви особено в актьорската професия. И няма да позволи на никого повече да го нарича *скапан рус продажен недераст...*

Дани влезе на пръсти в стаята на Ланс в болницата „Сен Винсент“, която се намиреше само на няколко преки от мястото, където е бил нападнат. Носеше му пълна чанта с книги, кутия шоколадови бонбони и цяла камара записи за уокмена му.

— Буден съм — обади се той и ѝ махна с ръка да се приближи и да седне до него.

— Донесох ти някои неща. — Тя се усмихна и му посочи чантата.

— Има ли нещо интересно за четене? Кълна се, че ще умра, ако погледам телевизия само още един час. — Ланс изключи телевизора. — Само едноседмичният престой в някоя болница може да накара човек истински да оцени уж еднообразните монотонни ежедневни занимания в офиса и да закопнее за тях. И като говоря за това, какво ново?

Дани бе доволна, че Ланс все повече заприличва на себе си. Тя все още не можеше да повярва на случилото се. Ланс имаше леко сътресение на мозъка, счупени нос и челюст, ударено око и няколко счупени ребра. Някакъв случаен минувач го намерил да лежи в безсъзнание на тротоара.

По-сериозен от физическите наранявания обаче бе емоционалният стрес, душевните рани, които лекарите не можеха да излекуват толкова бързо. Ланс все още трепереше, когато заговореше за инцидента, сякаш се страхуваше, че нападателят му ще продължи да го преследва. Нямахме никакви изгледи полицията да залови престъпника, а и там сякаш не полагаха особени усилия за това.

В болничната стая го бяха разпитвали по такъв начин, сякаш самият той беше главният заподозрян. Един от полицаите дори бе намекнал, че нападателят вероятно е някой озлобен бивш любовник. Ланс бе настоял, че няма бивши любовници, които да го преследват за нещо, но ченгетата го бяха обвинили в лъжа.

— Те са долни магарета — оплака се Ланс.

— Зная — изгледа го съчувствено Дани.

Един от полицаите, които се занимаваха със случая, ѝ бе позвънил. Попитал я бе дали може да му каже нещо за Ланс — за някакви проблеми в офиса, за личния му живот, за приятелите му. Това, според ченгетата, можело да им даде някаква следа.

— Не мога да се сетя за нищо. Но какво ви кара да мислите, че е бил ограбен от човек, който го е познавал? — попита тя.

— Кой казва, че е бил *ограбен* — сякаш се позачуди ченгето. — Имал е в себе си седемдесет и пет долара и няколко кредитни карти. Никой крадец не би си тръгнал, без да ги вземе. Едно нещо мога да ви кажа със сигурност. Който и да го е нападнал, вероятно е имал сериозни сметки за уреждане с него.

— Какво искате да кажете?

Ченгето се поколеба за миг, сякаш се чудеше дали вече не е казал твърде много.

— Изглежда нападателят е имал намерение да го убие.

Сега пак си спомни думите на полицаия, докато шумолеше с капака на шоколадовите бонбони.

— Лекарите казаха ли ти колко още ще трябва да останеш тук? — попита тя и му подаде кутията.

Той поклати отрицателно глава и промълви едва чуто:

— Дани, боя се да изляза от тук.

Тя хвана ръката му, която бе изненадващо студена.

— Зная, че си преживял истински кошмар — опита се да го успокои. — Но това е Ню Йорк. Не можеш да си позволиш да станеш затворник на собствените си страхове.

— Дани, не е това. И преди съм бил нападан. Има още нещо... Нещо, което не казах на ченгетата.

— Какво? — Попита го бързо, но сякаш се боеше да чуе отговора.

— Нападателят прошепна нещо в ухото ми точно преди да припадна. Беше ужасно. Имам чувството, че думите му отекват непрекъснато в съзнанието ми.

— И какво каза?

Ланс обърна глава настрани.

— Няма... значение, Дани. Не мога да ти кажа.

— Ланс, моля те! Не можеш лесно да ме шокираш — направи опит да го убеди тя, като се чудеше какъв ли гнусен епитет е използвал нападателят.

Ланс стисна края на одеялото.

— Който и да бе той, каза ми: *Дните на шефката ти са преброени.*

Устата на Дани пресъхна.

Не ставай смешна! — помисли си. Копелето вероятно е взело Ланс за някой друг. Защо, за бога, някой ще иска да я нарани?

Жената, която заместваше временно Ланс, позвъни на Дани по интеркома. Бедната женица все още не знаеше как точно да работи с него. Изглежда смяташе, че не трябва да сваля пръст от бутона и звънът беше оглушителен.

Дани си напомни, че трябва да бъде търпелива.

— Да?

— Някакъв господин Стан... ъ... мисля, че каза Стан Муър, е на телефона.

— Да, ще разговарям с него — бързо я прекъсна, стиснала под бюрото палци за късмет. Сигурно вече са взели решението си. *Най-после!* Вече няколко седмици очакваше това позвъняване.

Моля те, нека да е *да*, замоли се тихичко.

— Стан? Как си? — Чудеше се дали по гласа ѝ личи колко е нервна.

— Страхотно! Но заеби тези глупости. Обаждам се да ти кажа, че ти си нашият човек... искам да кажа, нашата жена. Ей! Поздравления! Това е страхотна възможност за теб. Зная, че си много доволна.

Беше повече от доволна. Беше изпълнена с трепет и възбуда, но трябваше да отговори правилно на двусмислените думи на Стан, които сякаш подчертаваха, че заслугата е изцяло *негова*.

— Радвам се — увери го тя. — И зная, че и двамата ще бъдем благодетелствани от сполучливото ви решение.

— Ей, радвам се, че ти доставихме такава радост, графиньо — продължи Стан, без да обърне никакво внимание на думите ѝ. — Моят адвокат ще се свърже с теб.

Линията прекъсна. Беше затворил.

Стан очевидно нямаше време за празни приказки. Щеше да ѝ се наложи да свикне с това, но бе сигурна, че двамата ще успеят да стигнат до някакъв взаимно приемлив компромис. Тя ще опознае него, той — нея.

Добре дошла в Холивуд, Дани ди Портанова!

Бъни бе толкова разярена, че не можеше дори да разсъждава нормално. След всички отвратителни неща, които бе изтърпяла със Стан, след като бе сторила всичко възможно Дани да разбере, че Стан ѝ е любовник, след като бе направила повече, от който и да е друг в тази компания, за да получат договора с телевизията! Как смяташе Дани да възнагради всичките ѝ усилия?

Повишение на заплатата.

Никаква нова длъжност.

Никаква колекция с нейното име.

— Има ли още нещо? — се взря с очакване в Дани.

Дани, все още усмихната, искрено щастлива, че може да осигури повишение на заплатата на Барбара, я погледна и попита:

— Не, Барбара, защо?

— Мислех си... чудех се...

— О, разбира се. Искаш да знаеш от кога влиза в сила повишението, нали? Ще се обадя в счетоводството веднага.

Това бе всичко. Край на дискусията.

По дяволите тази кучка и смрадливата ѝ компания! А в момента Стан я чакаше на трета линия. Вероятно вече бе на път за Лос Анджелис и искаше да си получи полагаемото. Но щеше да се отърве бързо от него.

Вдигна слушалката и се прозина.

— Да?

— Скъпа, аз съм. Пригответи се! На летище Ла Гуардия съм и искам час по-скоро да се пъкна между сочните ти крака.

— Съжалявам, скъпи. Имам други планове — отрязва го студено Бъни.

— Промени ги.

— Не мога.

— Чуй ме, кукличке. Аз уредих сделката. Нищо няма да ти стане, ако проявиш малко благодарност. Все още никой не е подписал договорите. Все още бих могъл да променя решението си.

Изкушаваше се да му кресне: *Хайде, направи го, мизернико!* Но не го направи. За момента все още се нуждаеше от работата си. Така че се опита гласът ѝ да прозвучи възторжено:

— О, Стан, защо никога не мога да ти откажа! Ще се видим след час. В моя апартамент.

Среците ѝ със Стан ставаха все по-неприятни и мъчителни. Само секунди след като ѝ е казал *здрассти*, той разкъсваше дрехите ѝ и започваше да стиска гърдите ѝ толкова силно, че след това дни наред я боляха. А когато се опитваше да протестира, той сякаш се възбуждаше още повече.

Напълно гола, сега седеше на колене пред телевизора във всекидневната си. Стан стоеше пред нея само на няколко сантиметра от лицето ѝ и се възбуждаше, като гледаше запис на едно от неговите телевизионни предавания.

Шоуто почти беше свършило.

Благодаряха на компаниите, които осигуряваха наградите, а след това започнаха надписите на авторите на предаването. Стан се възбуждаше все повече и повече. Ръката му набра скорост. Дишането му се ускори. Членът му се наля с кръв, когато изписаха името на режисьора. След това последваха имената на инженерите, гардеробиерите, гримьорите, фризьорите.

Той сграбчи бързо дистанционното и натисна един бутон. Образът замръзна.

Последният надпис — *Продукция на Станли Муър* — запълни екрана.

Спермата му обля цялото лице на Бъни.

Тя изтича веднага под душа, пусна почти вряла вода и като обезумяла започна да търка лицето си. Сега вече наистина бе отишъл твърде далеч. Беше изпълнила дълга си, с чукане бе спечелила договора на тази бездарна кучка и то само за някакво си смешно увеличение на заплатата ѝ. Е, добре, вече щеше да разкара Стан, дори и да речеше да не подписва договора. Винаги можеше да си намери друга работа.

Спря водата. Телефонът звънеше.

— Стан! — изкрещя тя. — Вдигни проклетия телефон.

Стан лежеше изтощен на леглото ѝ, играеше си с дистанционното и се опитваше да намери някое друго от телевизионните си предавания. Бързо грабна телефона.

— Да?

— Бъни? — Обаждаше се някаква жена с подчертан южняшки акцент.

— Кой?

Жената изрече телефонния номер, на който звъни. Беше номерът на Барбара.

— Бъни е прякорът ѝ. Аз съм майка ѝ, Ирма Рай Хестър. Бъни?

Той наостри уши. Душът все още шуртеше.

— Не, тя отиде до магазина. Ще ѝ кажа да позвъни като се върне.

— Обаждъм съ от дълеч и нямъ дъ бѣдъ дългу на тоз номер. Обаждъм съ от телефонъ на съседити. Ний нямами телефон.

Шегуваше ли се тази жена? Днес *всички* имаха телефони. Господи, той имаше деветнадесет само в къщата си на Бевърли хилс.

— Просту шъ трябвъ дъ ѝ съ обада утри. Но моа адвокат ми казъ, чи ѝ многу важну тя да си доди у домъ.

Коя беше тази селянка, която очевидно бе пияна до козирката? Барбара му бе казала, че родителите ѝ са заможни и живеят в Чапъл хил. Южняците, които познаваше, определено не говореха по този начин.

— О, да, госпожо Хестър. Бъни ми е говорила за вас. Аз съм неин приятел. Стан Муър, продуцент.

— О, боже!

— И откъде казвате, че се обаждате?

— От Хендерсън, разбира съ. Бил ли си нявгъ в Севернъ Каролинъ, господин...?

— Муър. Не, не съм.

— Е, животът нивгъ ни ѝ бил лесен зъ мен, зъ Бъни и зъ сестрѣ ѝ. Тя, разбира съ, избягъ от най-губавото нещѣ, което мойше да съ случи на кое да е момичи от Мокасин ботъм и оттогаз съ притеснявъм за ней. Как е мойту малку момичи, господин Муър?

Шумът от душа утихна. Стан изчака, докато чу бръмченето на сешоара. Барбара си сушеше косата.

— Добре е. Справя се чудесно. Но, ей, бих искал да разбера какво е това страхотно нещо, от което е избягала.

Ирма Рай му разказа с удоволствие всичко за Джеремиа Блеър. Стан я насърчи да продължи и тя му разказа и за завода за туршия, и за бащата на Бъни.

Стан просто щеше да се пръсне от вълнение.

— Искате да кажете, че бащата на Бъни е и неин дядо? Искате да кажете, че вие и вашия собствен баща...

— Ами да, гусин Муър. Срамувълм съ да си гу призная. — Ирма Рай го прекъсна бързо, сякаш не можеше да понесе да чуе думите му, произнесени на глас.

Невероятно! А той си мислеше, че подобни неща се случват само в телевизионните сериали.

— Той мъл бийши постоянно и след като майкъл ми умря, мъл накаръл да живея с негу кълту неговъл жинъл. Амъл аз съ примирих и си мислех, чи й дубре, чи ни пусягъл нъл мойти дълщери... Амъл тогавъл мойту малку мумиченци, Върна... ми речи, чи той... нъл знайти, каръл я да върши разни нища...

И госпожа Хестър взе да хлипа.

— Идна вечер, онаа седмицъл, влязълх вълтри и ги заварих да гу правят. Толкуз съ разстроих, чи гу убих. И съ радвълм, че ги напрайлх. Макър чи моя адвокат казвъл, чи моа дъл прикарълм животъл си в затворъл, аку Бъни ни дойди тук дъл говори в моя защитъл. Разбирълм защо ни искъл да гу напрайл. Наистинъл разбирълм. Но, гусин Муър, моя адвокат речи да я помола отнову. Инълчи нямъл дъл имъл кой дъл даде показания в моа ползъл.

Стан и Ирма Рай си поговориха още десетина минути. Стан затвори точно когато Бъни излизаше от банята.

Без да забележи изписания на лицето му триумф, тя мина покрай него и събра дрехите, които бе разпилял по пода малко преди това. Захвърли ризата и панталоните в лицето му и изсъска:

— Искам да се омиташ оттук. Сега. Всичко свърши.

— Не съвсем, *Бъни*. Всичко едва започва.

Бъни? Тя го изгледа, като се питаше откъде ли би могъл да научи този неин ужасен прякор.

[1] Mein Gott (нем.) — Боже мой. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Ню Йорк

Няколко дни, след като Дани получи договора за „Прелъстителите“, Реджи свали черната маска, която използваше при сън, и предпазливо опипа меката чувствена кожа под очите си, за да провери дали няма торбички. Щетите изглеждаха минимални. След толкова много коняци. Като се надигна с мъка, той подпря глава на покритата с цветна дамаска табла на леглото си и погледна часовника.

Единадесет часа! Исусе! Защо Лидия не го бе събудила...

Включи интеркома, поставен на стената до леглото му.

— Лидия! — За парите, които ѝ плащаше, тази жена би могла поне да проверява сутрин дали е преживял нощта. Би могъл да е мъртъв и да се вмирисва в леглото, без тя дори да разбере.

Натисна бутона, свързан с интеркома в кухнята.

— Лидия! — провикна се отново.

Никакъв отговор. Къде може да е отишла! И сега какво да прави? Да стане и *сам* да си приготвя закуската? Издаде напред долната си устна, нацупи се и захапа юмрук.

Тъкмо се канеше да извика отново, когато Лидия отвори рязко вратата на спалнята му. Колко пъти трябва да ѝ повтаря да чука, преди да отвори...

— Buenos días, señor^[1] Реджи — поздрави тя. След това размаха пръст под носа му. — Значи най-последно се събудихте! Закъсняхте за срещата със счетоводителя си.

— Защо не ме събуди... — прохленчи той. — И къде ми е закуската? Умирам от глад.

Тя дори не си направи труда да му напомни, че ѝ бе наредил никога да не безпокои съня му, освен, разбира се, в случай, че в къщата избухне пожар.

— Закуска? — Изобщо не изглеждаше притеснена от лошото му настроение. — Като знам с какво се храните напоследък, май няма значение дали ядете или не. Все пак ще ви донеса подноса само след пет минути.

Реджи я изгледа яростно, докато тя излизаше от стаята му.

— И побързай поне веднъж в живота си — изграчи той веднага щом се увери, че тя е достатъчно далече, за да го чуе. Изчака я да стигне до кухнята и рязко позвъни.

— Si, senor Реджи?

Така мразеше търпеливия ѝ, многострадален глас...

— Две таблетки кодеин и вестника.

Реджи изсумтя в микрофона, а след това затвори, без да добави повече и дума. Беше добра икономка и поддържаше безукорен ред и чистота в жилището му, но наистина ли се налагаше да търпи подобно нахално поведение от страна на прислугата? Това, че тя се грижеше за него, сякаш бе неин син, не го вълнуваше особено. Лоялността не беше измежду качествата, които Реджи уважаваше.

Като въздъхна дълбоко, той се измъкна от леглото и навлече белия си пухкав халат, който толкова обичаше и който бе откраднал преди години от хотел „Джордж Пети“. Ах, как се бе забавлявал тогава с оня страстен млад алжирец, когото бе забърсал във фойето...

Едва успя да се довлече до покрития с огледала будоар, за да огледа по-добре пораженията от изтеклата нощ. Всяка бръчка, всяко петънце на лицето му се отразиха в добре осветените огледални стени. Очите му бяха налети с кръв като на овчарска хрътка.

Време беше за малко ремонт на кожата. Огледа подхранващите мазила и почистващите кремове, с които разполагаше. Да, днес определено имаше нужда от маската с минерална вода от изворите Монтекатини.

Наплеска лицето си с дебел слой от кафявото, леко ароматизирано мазило и се върна обратно в леглото.

Лидия се появи със закуската му. На подноса бе поставила любимата му чаша от китайски порцелан, пълна с чай от лайка, една висока стъклена чаша с току-що изстискан сок от грейпфрут, три стръка целина, два аспирина с кодеин и Ню Йорк таймс.

— Най-сетне... — С пъшкане се намести между възглавниците. Отпи голяма глътка чай. *Уф! Гадост...*

— Да? — Защо тази жена не го оставеше най-последно на мира...

Лидия държеше между пръстите си някакъв кремав на цвят плик и го гледаше така, сякаш стискаше в ръката си не пратка, а кучешко лайно.

— Senor Реджи — отрони тя, — един куриер донесе това за вас.

— Чудесно. — Гласът му изведнъж стана безгрижен и самодоволен. — Остави го на бюрото ми.

— Senor Реджи. Аз зная какво има в пакета. Казвала съм ви и преди, че това е много лошо.

— Лидия — рязко ѝ кресна той, — моля те, остави ме да си изям закуската на спокойствие и ми спести проповедите си. Напоследък живея под такова силно напрежение...

Тя поклати глава и напусна нацупена стаята.

По дяволите! Днес определено щеше да има нужда от кокаин, за да може да изкара целия ден. Изпи набързо сока от грейпфрут. Повдигаше му се от тази диета. През последните пет години вече бе опитал диетата на доктор Фишбейн, диетата „Бевърли хилс“, диетата „Саутхемптън“, диетата „Палм бийч“. Лично се бе консултирал с доктор Роберт Хаас и с доктор Стюарт Бърджър. И въпреки това имаше увиснали мазнини и шкембе и приличаше на мечок.

— Увисналото шкембе! — му се присмиваше често Ра Ра.

Лесно му беше на него да му се подиграва след всичките часове, които прекарваше в гимнастическия салон, за да поддържа тялото си и то благодарение на Реджи, който бе платил за членството му.

Майната му на Ра Ра!

Реджи се радваше на възможността отново сам да се разпорежда в апартамента си и да се излежава сам в огромното си комфортно легло. И да не плаща повече никакви разоряващи сметки.

Да, сега, когато най-сетне се бе отървал от оня неблагодарен малък продажник, животът му отново щеше да се нареди чудесно.

Или поне така се надяваше.

Както винаги, най-напред разгърна вестника на страницата с некролозите. Не познаваше никого от умрелите. Много лошо. След това прегледа набързо борсовия бюлетин. Акциите бяха скочили и той губеше цяло състояние. Само това бе достатъчно, за да го изкара от леглото. После отгърна светската страница да види дали онези идиоти го бяха споменали в някой от скапаните си материали. Прекалено често запълваха страницата с идиотски статии за това как разведени родители трябва да се справят с ваканциите на децата си или пък с материали за семейни двойки, които не можеха да имат деца. Кой го бе грижа за това?

Днес бе публикувана някаква статия, в която журналистът съветваше читателите си как да помогнат на децата да се приспособят към живота в детските градини. А което бе още по-лошо, далеч по-лошо, имаше една страница с реклама на „Графиня Дани“, от която го гледаше лицето на Дани ди Портанова. Текстът под снимката гласеше:

Графиня Дани ди Портанова и компанията „Графиня Дани“ са доволни и горди, че ще работят заедно с NBC и „Стенли Дж. Муър продакшънс“ върху предвидения за есента сериал „Прелъстителите“.

Вече бе видял същата реклама в Уименс уеър дейли, Варайети и Холивуд рипортър.

— Тази кучка — изсъска той и от гримасата маската му се напука. Дебели парчета мазило изпадаха в чая му. — Лидия! — кресна и толкова рязко отмести подноса, че разля чая върху копринените си бледоморави чаршафи. — Лидия, ела тук! Имам нужда от теб...

— Si, senor Реджи? О, не! Разлял сте си чая — изгледа го тя със съчувствие, като през цялото време не спираше да бърби успокоително.

— Махни тая гадост от тук! — развилия се той. — Днес не мога да се нахраня с тая птича храна. Имам нужда от истинска закуска. — Изгледа я предизвикателно и започна да нарежда поръчката си: — Донеси ми чаша кафе, но силно. С много сметана. Две рохки яйца. Ще ги вариш само две минути. Да не ги съсипеш! Няколко филийки ръжен хляб. Препечени. И пресни кроасани с мармалад от сини сливи.

Лидия се ухили доволно. Обичаше да готви и мразеше диетите му.

— Bueno^[2], senor Реджи! Но нямам пресни кроасани. Само замразени.

— Тогава иди и купи! — Погледна я упорито, скръстил ръце на гърдите си.

— Si, senor Реджи. — Тя взе подноса и излезе, без да обели и думичка повече.

Реджи отмести настрани изцапаната завивка и обхванат от ярост отново се загледа в противната страница. Още едно парче от маската

му се отрони и падна точно между добре очертаните гърди на Дани и остана там като голяма зелена брошка.

Поклати с нараснала ярост глава, бесен на тази титулувана кучка, която излагаше поражението му на показ пред целия свят. Като проклинаше на висок глас, той разкъса рекламата. Малките парченца от съобщението на Дани ди Портанова се разлетяха като конфети из цялата стая — също като при тържественото завръщане на някой герой. Само че този път Реджи нямаше повод за празнуване. Това последно поражение можеше да се окаже лебедовата му песен като дизайнер.

— Тези тъпаци от „Мегакорп“ купиха, а след това малко по малко сринаха репутацията ми — се бе оплакал на Мишел в момент на слабост, когато беше пил прекалено много. — Това е най-садистичната корпорация, която можеш да си представиш! Можех да сключа такъв договор с „Улуърт“... Те поне ми засвидетелстват уважение. — А след това изведнъж бе млъкнал, като си спомни за рубриката на Мишел.

Отиде в банята, завъртя крана от малахит и така яростно започна да мие маската си, че напръска целия си халат.

Огледалото му казваше, че има нужда от още една пластична операция. Дани ди Портанова беше превърнала лицето му в пътна карта с дълбока мрежа от пътища и магистрали. Той, Реджи Болт, трябваше да създаде костюмите за „Прелъстителите“. Той беше единственият дизайнер, чиито модели година след година бяха копирани от всички на Седмо авеню. Той бе единственият, който проявяваше творчество и въображение. И какво получаваше в замяна? Nada^[3], както би казала Лидия. Нищо! Само главоболия и писма от ония глупаци от „Мегакорп“.

„Прелъстителите“ бе най-добрият му шанс за завръщане към творческите му успехи.

Душът със силна и много гореща вода изчисти порите му, но не смекчи гнева му. Яростта му се увеличаваше заедно с парата, която изпълваше кабината на душа.

Лидия пристигна с богатата му на въглехидрати закуска. Тя остави подноса на масичката в стил Луи Шестнадесети до еркерния прозорец и дръпна дългите до земята крепонени завеси.

Ярката слънчева светлина веднага го заслепи.

— Моля те, Лидия! Колко пъти трябва да ти повтарям? Никакво слънце на празен стомах.

Лидия не му обърна никакво внимание. Тази битка между тях продължаваше от години.

Извъня личният му телефон. Само най-близките му приятели знаеха този номер и той бе инструктирал Лидия никога да не се обажда, когато го търсеха на този телефон.

— Това е всичко — изгледа я многозначително.

Лидия не помръдна. Стоеше мълчаливо, със скръстени на гърдите ръце.

Телефонът отново извъня пронизително.

— Благодаря ти, Лидия.

Останал най-сетне сам, той взе античния френски телефон и произнесе късо:

— Да?

— Реджи? — пропя в слушалката Мишел.

— Да, скъпи. Какво искаш? Наистина съм зает.

— Обадох се в офиса ти, но казаха, че не си там. Вече минава единадесет...

— Мишел, имам едно съвещание и нямам време за празни приказки.

— Ами аз ти се обадох само да ти изкажа подкрепата и съчувствието си — обясни Мишел. — В днешния Таймс има една страхотна реклама, нали?

Нещата се променят, помисли си Реджи. И всичко заради тази Дани ди Портанова. Беше го съсипала. Беше му взела всичко и сега парадираше пред света.

Размаза малко конфитюр от сини сливи върху кроасана си.

— Бедничкият Реджи — продължаваше Мишел. — Какво смяташ да правиш с графинята?

Реджи грабна ножа, наплескан с ярковиолетов мармалад.

— Ще я погребя тази кучка!

От вечерта, в която ония убийци я бяха нападнали в дома ѝ, Моника спеше лошо. Често се будеше от собствените си писъци по средата на някакъв ужасен кошмар с мъже, които опипват цялото ѝ

тяло. Един експерт по охранителните системи, с когото се бе консултирала, ѝ препоръча някаква съвсем нова система.

— Скъпа е, но си заслужава парите — беше я уверил той.

— Ја, но напълно сигурна ли е?

— Нали знаете какво казват, мадам! Нищо на този свят не е сигурно, нищо, освен смъртта и данъците — бе ѝ отговорил той.

Беше му казала, че ще трябва да помисли по въпроса. А междувременно всяка вечер, преди да си легне, проверяваше внимателно всички врати и прозорци в къщата.

И въпреки това не можеше да спи. Най-накрая се обади на лекаря си, който ѝ изписа някакви сънотворни хапчета. За пръв път от седмици заспа дълбоко... толкова дълбоко, че не чу как някой счупи прозореца на таванското ѝ помещение, не долови и скърцането на стълбите.

Не се събуди, докато натрапникът не влезе в спалнята ѝ и не я разтърси здраво за раменете. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато го видя надвесен над нея с маска на лицето.

— Не, моля ви, не ме наранявайте — замоли се тя. Гласът ѝ трепереше от неописуем ужас.

Мъжът се наведе, отметна настрани чаршафа и одеялото и раздра нощницата ѝ. Тя видя ножа, усети натиска на острието върху гърдата си.

— Плати си дълговете или си мъртва — прошепна той и я поряза точно под зърното. — Същото ще се случи и ако се обадиш на ченгетата.

Но тя и сама съзнаваше, че не бива да го прави. Полицайте щяха да ѝ обяснят как е проникнал престъпникът в къщата ѝ, може би щяха да снемат и негови отпечатаъци. И какво от това! — помисли тя, докато кръвта ѝ оставяше петна по чаршафите. Това нямаше да ѝ помогне да изплати дълга си. Трябваше ѝ само една изключително успешна нощ в игралния дом. Или пък да изнамери отнякъде някой богат роднина, който да ѝ завещае много пари.

Спомни си какво ѝ бе казала Дани след смъртта на Нино. *Промених завещанието си. Ако нещо се случи с мен, ти ще наследии цялата компания и петдесет процента от авоарите ми.*

Ако нещо се случеше с Дани...

Закъсняващата великолепна Дани ди Портанова... *Защо постоянно къснявам?* Разположена на задната седалка на лимузината си, Дани си спомни Нино, който също рядко пристигаше навреме, да ѝ се кара, че е пропуснала вдигането на завесата в Метрополитен, или пък че е трябвало да гледа първото действие от стаята за къснели, вдясно от оркестъра.

Много бе искала да пристигне навреме за пресконференцията, която NBC и „Станли Дж. Муър продакшънс“ организираха, за да представят звездите от „Прелъстителите“. Но я бяха задържали в магазина. Управителката смяташе, че забелязаният напоследък лек спад в печалбата се дължи на многобройните кражби. Това я бе подтикнало да наеме по-многобройна охрана и да инсталира по-модерна охранителна техника. Дани подозираше, че управителката присвоява незаконно част от печалбата, но все още не можеше да установи как точно го прави. Ще трябва да обсъди проблема с Моника, веднага щом се върне в Ню Йорк.

Може би трябваше да поостане в магазина още малко, но се боеше, че ако не се появи на пресконференцията, Стан може да забрави да спомене „Графиня Дани“. Беше я поканил на събитието в присъщия си очарователен стил:

— Ела тук, хубава госпожо, ела тук и се поклони. Ти със сигурност го заслужаваш повече от някои от тези кур... жени.

Хубава госпожо! Предполагаше, че това е комплимент, макар да не бе кой знае какъв напредък в сравнение със *скъпа, малката, бонбонче* и прочее, типични за речника му.

— Пристигаме ли вече? — попита тя шофьора си. Бяха изминали четири години, откак бе открила магазина си на Родео драйв, но все още не можеше да се оправя из този град. От географска гледна точка, разбира се.

— Да, мадам. — Шофьорът ѝ хвърли една ослепителна усмивка и я погледна в огледалото за обратно виждане.

Дани смяташе, че той е безработен актьор — както всички останали шофьори, сервитьори и секретарки в Холивуд. Но този не принадлежеше към групата на хубавките млади момчета. Той беше

умопомрачително красив — тъмнокос и мускулест, а шофьорската му униформа щеше сякаш всеки момент да се сцеди от идеално пропорционалното му тяло.

Бяха се огледали един друг, когато тя излезе от хотел Бевърли хилс. Той стоеше до лимузината, готов да ѝ отвори задната врата. Беше прочела одобрение и възхищение в тъмните му кафяви очи. *И защо не!* Тя изглеждаше страхотно и го знаеше.

Червената ѝ копринена блуза с двуредно закопчаване съвсем леко загатваше цепката между гърдите ѝ. Подплънките очертаваха широките ѝ рамене и сочния ѝ бюст. Червеният копринен панталон подчертаваше дръзко тънките ѝ бедра и падаше леко надолу. Един свободен черен колан от кожа на алигатор допълваше тоалета, който бе част от лятната колекция на „Графиня Дани“ и бе идеален за меките и благоуханни дни на лятото на Лос Анджелис.

Насочиха се надолу по булевард Санта Моника. Дани хареса начина му на шофиране. Караше бързо, но плавно, беше уверен в себе си. *А в леглото...?*

— Как се казваш? — Попита го, макар да знаеше, че не бива.

— Джийн, мадам. — Отново ѝ се усмихна в огледалото. Под момчешкия чар прозираше амбициозност и самоувереност.

Джийн...

Нямаше ли поне един човек в Холивуд с истинско име? Всички имена тук сякаш бяха едносрични — като *Роб, Мел, Сийн, Кайл...*

— Това истинското ти име ли е?

— Прякор. — Гласът му беше дълбок и изразителен.

Разбира се. Вероятно идваше от Юджийн. Можеше ли да си намери работа в телевизията с име като Юджийн?

— Как е цялото ти име?

Той се разсмя:

— Джани. Родителите ми са италианци. Израсъл съм в Малка Италия, Ню Йорк.

Сърцето на Дани сякаш спря за миг. *Джани*. Не минаваше и ден, в който да не си спомни за Нино. Усещаше отсъствието му в най-невероятни моменти — докато караше бързо по селските пътища край Роксбъри хауз, по средата на нощта, когато лежеше будна, безпокоеше се за бизнеса си и се нуждаеше от някой, който да я окуражи и

разсмее... Не беше много сигурна дали още щяха да са женени, ако беше жив, но знаеше, че щеше да си остане най-добрия ѝ приятел.

— Вие италианка ли сте, графиньо?

Дани си играеше с огърлицата си, като очертаваше с пръст многоцветните сапфири и свързващите ги масивни елементи.

— Не. Съпругът ми беше италианец. — Бързо смени темата. — Не се ли отегчаваш постоянно да чакаш хората, които возиш?

— Разбира се. Понякога. Но не и днес. Дадох ми добра работа в една сапунена опера. Цяла сутрин съзнанието ми е заето със сценария. — Свали едната си ръка от волана и ѝ показа сценария.

— От колко време си тук?

— Три години. Три дълги години. — Разсмя се. — Не би трябвало да се оплаквам. Късметът ми не беше чак толкова лош. Имах няколко реплики в „Бар Наздраве“, а веднъж играх ченге в „Тъжните очи от Хил Стрийт“. За мой лош късмет то трябваше да бъде убито още в първите минути на филма.

Дани се усмихна. Беше наистина приятен. Спряха на един светофар и Джийн погледна назад, за да се увери, че тя все още проявява интерес към разговора.

Пътуването май щеше да се окаже добра почивка между проблемите ѝ в магазина и типичния за Холивуд налудничав спектакъл, който я очакваше след малко.

— Мислиш ли, че ще успееш?

Отговорът дойде незабавно.

— О, да! Аз съм упорито хлапе от Ню Йорк. Не са много нещата, които могат да ме уплашат. А и съм добър актьор. Просто няма как да не успея при тази комбинация. Не зная дали разбирате какво искам да ви кажа...

— Да — усмихна се Дани. — Разбирам. — Разбираше чудесно. Той притежаваше енергията и решителността, които бяха направили знаменитост от нея. А Дани се възхищаваше от всеки, който имаше куража да се пребори за щастието си.

— Имаш ли агент?

— О, да! Постоянно го подтиквам да действа, но... Нали знаете какви са правилата на играта...

— Добре, Джийн. Сега познаваш мен. Дай ми името и телефонния номер на агента си. А аз ще спомена името ти пред

няколко човека, които познавам.

— О, това би било страхотно! Наистина ще съм ви безкрайно задължен.

— Не се безпокой за това. Харесвам хората, които вярват в себе си.

— Настина ви благодаря! Наистина! Стигнахме, графиньо — обяви той и отби от булеварда. — Хотел „Сенчъри плаза“.

Стан бе настоял конференцията да се проведе в президентския апартамент на „Сенчъри плаза“. NBC се оплакаха от огромните разходи, но нямаха никакво намерение да спорят с един от най-известните продуценти. Освен това Стан бе проявил необичайна щедрост, истински голям жест, и се бе съгласил да поеме по-голямата част от разходите. Можеше да си го позволи. Четири от петте му филма бяха постигнали огромен успех, а това шоу щеше да му донесе цяло състояние. Усещаше го с цялото си същество.

Най-напред мина пресконференцията, която се проведе в конферентната зала на долния етаж. Огромният паун на NBC, изрисуван в ярки цветове, ги гледаше от завесата, спусната зад подиума. По продължение на цялата сцена с огромни черни печатни букви бе изписан надписът „Стенли Дж. Муър продакшънс“. От NBC се бяха опитали да протестираат, но бе тръснал: *Ей, всичко трябва да е по равно. Един символ за вас, един — за мен.* Настоял бе за надписа и за един плакат с изрисуван на него огромен човек, който да прилича леко на господин Клайн, стиснал в протегнатата си ръка висока телевизионна кула.

— Не — казаха от NBC и потръпнаха при вида на приличащата на фалос кула. — В никакъв случай.

Стан Мъжкаря бе отстъпил.

Десетте стола на подиума гледаха към шест редици столове, всичките запълнени от представителите на холивудската преса, както и от кореспонденти на Уименс уеър дейли и Нешънъл Инкуайър. Имаше и няколко журналисти от вестниците в Атланта, където щеше да се снима сериалът. Стан бе платил пътя им и искаше да е сигурен, че пресконференцията ще бъде отразена и в местните вестници.

Една млада хубава говорителка на NBC поздрави представителите на пресата и тъкмо се канеше да започне представянето на звездите от шоуто, когато Стан се изправи до нея.

Беше в стихията си. Представянето на актьорите беше негово *право*, най-важната част от пресконференцията. Нямахме да позволи на някаква тъпа курва, отрупана с перли, да открадне от славата и блясъка му. Не и след всички трудности, през които бе преминал по време на подготовката.

— Не се безпокой за това, скъпа — изрече любезно той. — Стан Мъжкарят ще се справи с всичко. — Избути я с лакът настрани, движение, което бе успял да усвои до съвършенство още като дете, когато играеше баскетбол в Източен Ню Йорк. Разположи се пред микрофоните, поприбра шкембето си и изпъна раменете си, скрити под еластичния костюм от Бижан.

Трябва да се позанимавам в гимнастическия салон, напомни си той. Насочи пурата си към момичето от Холивуд рипортър, което му се усмихваше от първия ред. Беше грозно като изтрита автомобилна гума, но предния месец в момент на слабост я бе ощастливил. Надяваше се да му осигури положителни отзиви в пресата. Дано поне в това да е добра. Защото в лизането не беше.

Половин час по-късно той приключи с представянето на последната от петте актриси — Джинджър Лий, миловидна и закръглена брюнетка. Джинджър щеше да изпълнява ролята на младо хубаво момиче, което се стреми да се омъжи в семейството на прелъстителите, за да може да поеме контрола върху вестникарската империя. Джинджър не беше най-талантливата старлетка в Холивуд, но, дявол да го вземе, циците ѝ бяха големи като пъпешки.

Играеше си със златните копчета за ръкавели във формата на дебели хавански пури — подарък от жена му за рождения му ден. Който, разбира се, беше платен с неговата кредитна карта.

— Сигурен съм — изрече той в края на словото си, — че всички вие ще разберете защо очакваме такива големи неща от „Прелъстителите“. — Посочи гърдите на Джинджър Лий с пурата си и се захла на репортерите.

Мъжете зацвилиха от смях.

Жените завъртяха изразително очи и го изгледаха с погнуса.

Дебелашкият хумор на Холивуд.

Стан Мъжкарят беше известен първенец в това отношение.

Ню Йорк

Бъни се бе надявала, че ще получи покана за партито на Стан до момента, в който Дани си тръгна от офиса предния ден. Покана така и не дойде. Стан беше истинска свиня и тя не очакваше да я покани, но се надяваше Дани да осъзнае, че ако някой изобщо заслужава пътуването до Лос Анджелис, това бе тя, Барбара Хестър.

Дани ѝ беше казала, че холивудските партита са скучни и тъпи, но Бъни знаеше, че я лъже. Тя просто не я искаше там. За каква, по дяволите, я мислеха тук? За част от прислугата? Тя притежаваше стил. Притежаваше класа. Освен това „Графиня Дани“ беше получила договора за „Прелъстителите“ само благодарение на нея и на всички онези отвратителни неща, които бе правила за Стан.

В четвъртък през нощта се събуди от зловещ кошмар, в който баща ѝ и Джеремиа я бяха изтъргували на Стан, заради възможността да участват в някое от телевизионните му състезания. В съня ѝ те внимателно я оковаха в един сандък, за да я изпратят в Лос Анджелис.

— Довиждане, Бъни, скъпа — изкрещяха баща ѝ и Джеремиа, само миг, преди да заковат сандъка.

Не успя да сподави гнева си и по време на закуската в „Хелмсли палъс“ с една млада жена от Института по цветовете — приятелство, което тя бе изградила много внимателно и поддържаше не по-малко грижливо. Една надеждна и сигурна информация за цветовете, които експертите в Института предлагаха за следващия сезон, изобщо нямаше да навреди. Вече бе получила не една и две полезни новини в замяна на скъпите почерпки и фалшивото си приятелство.

Срещите на закуска бяха тайното оръжие на Бъни. Беше ранобудна. Винаги е била. Беше в стихията си, когато всички останали още се прозяваха или току-що бяха станали. Но днес, макар че се усмихваше с най-сладката усмивка на Барбара Хестър, едва успяваше да прикрие обхваналото я напрежение. Нервите ѝ бяха опънати като пружина на навит докрай часовник. Параноята я обхващаше подобно

на океански вълни, които се разбиват в брега по време на опустошителен ураган.

Ами ако Стан и Дани се срещнеха на партито за един приятелски tete-a-tete^[4]? Ами ако Стан отвореше мръсната си противна уста и разкажеше на Дани истинската история на Барбара Хестър? Ами ако пратеше цялата ѝ така внимателно измислена биография по дяволите?

Не. Не можеше да позволи това да се случи. Беше се борила дяволски упорито, за да се измъкне от мизерията на Мокасин ботъм.

Когато сервитьорът ѝ поднесе сметката, Бъни вече бе взела решението си. Какво като нямаше покана? Щеше да отиде на партито на Стан, независимо дали той или Дани ди Портанова желаеха присъствието ѝ там.

Измъчваше се от страхове и съмнения през целия път до офиса и нервно загриза ноктите си, докато асансьорът я отнасяше бавно до нейния етаж. Имаше толкова много работа... Няколко проблема тук, в офиса, а след това трябваше да бърза обратно, за да опакова багажа си. Вече знаеше какво точно ще облече. Ами аксесоарите?

Асансьорът спираше на всеки етаж. Бъни имаше чувството, че ще припадне. Трябва да се успокои. Всичко ще се нареди. Пое дълбоко въздух и за пореден път си напомни, че вече не е онази селяндурка от Мокасин ботъм. Трябва да отиде на козметик и да се погрижи за маникюра си. Можеше ли да си го позволи? Не я интересуваше. Поне веднъж в живота си ще направи нещо, без непрекъснато да брои парите си.

Забърза за кабинета си, като само за миг поспря до бюрото на Картър, за да вземе съобщенията.

— Запази ми билет за някой полет за Лос Анджелис. Трябва да съм там преди седем часа. Ангажирай ми стая за една нощ в — Дани винаги отсядаше в хотел Бевърли хилс, така че той веднага отпаднаше — Бевърли уилшайър. И ми резервирай кола, която да ме чака на летището.

Картър изпадна във възторг. Кучката щеше да се махне от главата ѝ за целия следобед.

— Първа класа ли искаш?

— Ти ли ще я платиш! — прекъсна я рязко Бъни. — Слушай, когато плащам със собствените си пари, ще пътувам втора класа.

Бързо провери календара си и видя, че няма насрочени срещи за деня. Добре. До понеделник трябваше да предаде на Моника доклад за напредъка на работата по разработката на дизайни за тапицерии. Ако закъснееше, Моника нямаше да ѝ го прости. Щеше да напише доклада по пътя за Лос Анджелис. Представи си как седи в самолета и пише бързо със златната си писалка (подарък, разбира се) и всички в самолета разпознават в нея влиятелната и способна бизнесдама Марк Крос, каквато всъщност си и беше. Човек никога не знае до какво може да доведе една случайна или внимателно преценена и натъкмена среща.

Позвъни на Картър.

— Какво става с резервациите? Чакам.

Картър въздъхна.

— Работа по въпроса. Не мога да се свържа с Пан Американ.

— Или се свържи с тях, или позвъни в друга авиокомпания. И ми запази час при Жоржет Клингър за маска на лицето и маникюр. В единадесет или в дванадесет часа.

Картър просто не можа да повярва на ушите си. Барбара най-накрая беше превъртяла. Наистина ли си мислеше, че може да получи час за същия ден и то в петък сутринта? Нямаше търпение час по-скоро да разправи всичко на останалите секретарки.

Бъни тъкмо сортираше бележките си и се опитваше да реши какво да вземе със себе си, когато на прага на вратата ѝ се появи изненадващо Моника.

Боже, като става? Моника прекрачваше толкова рядко прага на кабинета ѝ — обикновено комуникираше с Бъни чрез писма.

— Добро утро, Моника — посрещна я Бъни. — Топло, нали?

— Най-сетне си дошла на работа. Gut.

— Имах среща на закуска. Какво мога да направя за теб? — От време на време обичаше да дразни Моника с внимателно и приятелско държане. Знаеше, че това я влудява.

— С кого имаше среща сутринта?

Да не би да я следи!

— С една приятелка от Института по цветовете. — Разбърка документите по бюрото си, давайки да се разбере, че е заета. Моника изглеждаше ужасно. Беше облечена в яркочервено и лицето ѝ изглеждаше като варосано. И защо докосва постоянно с ръка гърдния

си кош? Бъни се надяваше, че няма да получи точно сега, в нейния кабинет, сърдечен пристъп. Нямахше никакво намерение да се прави на Флоранс Найтингейл^[5].

— Виж, Барбара — започна Моника, — днес трябва да си тръгна по-рано. Господин Чен, мениджърът на фабриката ни в Хонконг, е в града. Искам да го заведаш на вечеря. Където решиш. — Моника се усмихна с възможно най-приятната си усмивка. Знаеше, че Барбара обича да се храни за сметка на компанията. Само сметките си за пране не беше включила още в докладите, с които оправдаваше разходите си.

По дяволите! — помисли Бъни. От толкова време дебнеше удобен случай да се срещне с господин Чен. Беше готова да се подмаже на всеки, за когото смяташе, че може да ѝ помогне по някакъв начин. Днес обаче имаше много по-важна задача.

— Съжалявам, Моника, скъпа. Много бих искала да ти помогна, но вече имам други планове.

Моника отвори уста, сякаш искаше да каже нещо, а после сви рамене и се обърна да си ходи.

— Барбара! — извика от бюрото си Картър. — Запазих ти билет за Пан Американ. Полет 8–11 от летище Кенеди в четири следобед. Ще бъдеш в Лос Анджелис в шест и петдесет тяхно време. Запазих ти и стая в Бевърли уилшайър.

По дяволите! Колко пъти беше казвала на Картър да звъни по интеркома, вместо да крещи така, че всички да разберат плановете ѝ.

— Заминаваш за Лос Анджелис? — обърна се Моника, притиснала ръка към гърдите си.

— Да, заминавам — отговори ѝ сладко Бъни, готова всеки момент да пусне бомбата. — Отивам на партито по случай договора на „Прелъстителите“. Ти не си ли поканена?

Моника не обърна внимание на язвителния въпрос.

— Приятно прекарване! — Хвана широкото си ленено сако и го загърна плътно около тялото си, сякаш се опитваше да се предпази от следващото нападение на Бъни. Стисна зъби и излезе от кабинета.

Сложи ръка на гърдите си. Под копринената блуза раната я болеше и непрекъснато ѝ напомняше за кошмара на отминалата нощ. Стисна зъби, за да не се разплаче. Трябва да бъде силна. Трябва да открие някакво разрешение на проблема. Трябва да успее да намери

тези пари. Беше получила и второто предупреждение. Не можеше да разчита на трето.

Как бе допуснала да натрупа такива огромни дългове? И защо не можеше да разполага със своя дял от богатството на Фон Райх? Та той ѝ принадлежеше по рождение! Проклетата да е майка ѝ!

Проклетата да е и Дани! Откога бе станала толкова близка с Барбара? Нима е била така погълната от собствените си проблеми, че да не забележи, че Дани я отбягва? Дани се беше отнасяла винаги с присмех към Холивуд. Винаги бе казвала, че там всички са *скъпа, бебчо, бонбонче*.

Така де! По-добре *бебчо и бонбонче*, отколкото да те наричат *кучка* и да държат нож, допрян до гърдите ти.

Ние сме късметлийки, ја?

Nein, Дани, nein.

Моника запали цигара, вдигна телефона и се обади в „Удсток ин“ във Върмонт, за да потвърди резервацията, която бе направила за уикенда. Имаше нужда да се махне от Ню Йорк за няколко дни и да помисли. Да обсъди възможностите си. Да се стегне малко. Да събере сили, за да се пребори с кошмара, който я преследваше денонощно.

Как щеше да събере парите?

Лос Анджелис

Когато влезе в конферентната зала, Дани хвана последните няколко думи на Стан по отношение на бюста на Джинджър Лий. Не показа дори и с трепване на клепачите си, че го е чула. Преди много време беше разбрала, че най-добрият начин да се справя с безвкусните шеги и тъпите забележки на мъжете, беше просто да не им обръща внимание. Ако и това не помогнеше, знаеше как да отговори така, че да сложи шегобиеца на място.

Дани махна с ръка на репортерката от Уименс уеър дейли — познаваха се добре от години — и бързо се отправи към сцената, като отметна назад гъстата си черна и вълниста коса.

Стан тъкмо се канеше да предложи на репортерите да оставят въпросите си за по-късно, когато ще могат да поговорят спокойно на чаша питие в ръка. Но срещна погледа на Дани и промени намеренията

си. Реши, че ще е по-добре да я представи. От всичко, което бе слушал за нея, му бе станало ясно, че тая кучка винаги държи да получи това, което са ѝ обещали.

Насочи пурата си към нея.

— Дами и господа, бих искал да ви представя дизайнерката на костюмите на сериала, графиня Дани ди Портанова. Тази миниатюрна дама ще изпрати Нолан Милър в забвението.

Дани се усмихна учтиво, но вътрешно кипеше от гняв. Нямахше нужда да бъде сравнявана с Нолан Милър или с когото и да било друг. Как се осмелява този тип! А що се отнася до глупостта с миниатюрната дама... Приблужи нарочно до Стан. С шестсантиметровите си токове Дани се извисяваше на няколко сантиметра над него.

— Благодаря за милите думи, Стан. Признавам си, че съм талантлива, но не мисля, че някой друг до този момент ме е наричал *миниатюрна*.

Всички се изсмяха. Всички, с изключение на Стан.

— Имате ли въпроси?

Лицето на Стан се наля с кръв. За коя, по дяволите, се мисли тази уличница! Как си позволява да дава думата на журналистите за въпроси! Та тя засенчваше истинските звезди.

Една от репортерките вдигна ръка.

— Графиньо — започна тя, — костюмите, които ще изработите за „Прелъстителите“, само за сериала ли ще са предназначени или ще бъдат пуснати и на пазара?

Дани се усмихна с прословутата си лъчезарна усмивка.

— Разбира се, че ще бъдат. Започнах бизнеса си, защото виждах, че никой не предлага на американските жени дрехи, които са едновременно изискани, елегантни и удобни. Моите клиенти са много ценни за мен и аз няма да ги изоставя заради телевизията. Напротив, ще направя така, че телевизията да работи в тяхна полза.

Стан се изкашля нервно.

Приятелката на Дани от Уименс уеър дейли се изправи:

— Дани, какви цветове ще се носят тази година?

— Ярки, смели цветове, Клер. Това ще бъде годината на червеното, златистото, зеленото, виолетовото... всички ярки и

наситени цветове. В „Графиня Дани“ наричаме този цвят — тя посочи костюма си — „Фантастична обичка“^[6].

Стан задъвка яростно пурата си. Тези идиоти тук трябваше да говорят за шоуто му, а не за някакви си цветове. Кой го бе грижа с какво се обличат американските жени!

— Храната и напитките са сервирани на горния етаж в президентския апартамент — обяви той. — Можете да хвърлите по един поглед на спалнята, докато сте там. Президент Рейгън и Нанси спят в нея, когато идват в града. Макар че се съмнявам дали изобщо слизат тук. — Стан гръмко се разсмя.

Репортерите се изправиха и се отправиха към асансьорите.

Стан се обърна към Дани.

— Страхотна изява, скъпа — избъбри той и я потупа по бузата. — И Джоан не би могла да се справи по-добре.

— Джоан? — Дани се чувстваше така, сякаш непременно трябваше час по-скоро да дезинфекцира бузата си.

— Колинс, малката, Колинс.

Дани едва успя да се усмихне. Защо след всеки разговор със Стан изпитваше желание да се изкъпе?

— Слушай, Стан. — Дани се огледа, за да се увери, че никой не може да подслуша разговора им. — Мисля, че е най-добре да си изясним нещо.

— Да, малката? Какво си си наумила? — Защото на него дяволски много му се искаше да я изчука.

— Можеш да ме наричаш *графиньо* или *Дани*, но не искам да се обръщаш към мен с *малката*, *беччо*, *миниатюрната дама*, *хубавата дама* или каквото и да било друго обръщение от многобройния ти запас. Разбра ли?

Стан изглеждаше наранен.

— Разбира се. Добре, беч... искам да кажа... *Дани*. Ей, не съм искал да те засегна, нали знаеш... Това е просто мой начин да изразя приятелските си чувства.

— Разбирам го, Стан. Но нека опитаме моя начин.

Упорита кучка! Стан уважаваше такива жени. Дори и когато го дразнеха. Последва я към асансьора. Не можеше да свали поглед от задника ѝ. Стан Мъжкаря умираше от желание да ѝ го начука.

Представителите на пресата обикаляха из апартамента, тъпчеха се със сандвичи с осолено телешко месо и пастърма, и с туршия и салата от зеле, пиха бира, концентрати и диетична кола. Стан поръча за себе си обичайното мартини с водка — много сухо, със съвсем малко лед, и Перне за Дани.

— Нещо по-силно от това? — Изглеждаше разочарован.

— Не, благодаря. — Все още не бе яла нищо, а се очертаваше един твърде дълъг и изморителен ден.

— Да прием за нас, бе... Дани. — Стан вдигна чашата си и пресуши мартинито на две глътки, още преди Дани да успее да отговори каквото и да било. След това се оригна. — Не беше лошо, нали? — Огледа присъстващите в помещението. — Но истинският купон ще бъде довечера. У дома. Ще дойдеш, нали?

— Поне такива са плановете ми. — Опитва се гласът ѝ да прозвучи колкото може по-учтиво. Отговорът ѝ беше достатъчно уклончив. Просто за случай, че променеше решението си в последния момент. Партито щяло да бъде забавно. *Как пък не!*

Всички холивудски купони бяха еднакви. Имаше или прекалено много кокаин, или прекалено много глупаци. А твърде често и двете. Гостите уговаряха сделките си, докато се тъпчеха с хайвер и гъби, пълнени с миди, и всеки се надяваше да впечатли останалите, като сравнява непрекъснато партито с това, от което току-що си бил тръгнал. Разговорите се въртяха около това кой бил дошъл и кой не се бил появил. Работата на персонала и на цветарите беше предмет на особено внимание.

Дани се чудеше как Кайл Лорд изобщо можеше да понася всичко това... Той изглеждаше като у дома си в подобна обстановка.

Рекламата и популярността на компанията ѝ бяха единствената причина, заради която се бе съгласила да участва в този цирк.

— Ще ме извиниш ли, Стан? Трябва да се обадя в офиса си.

— Разбира се. Ако се нуждаеш от спокойствие и уединение, можеш да ползваш телефона в банята. Тъкмо ще можеш да свършиш повече неща едновременно — изхили се Стан.

— Благодаря, Стан.

Тя затвори вратата на банята, за да изолира долитащия отвън шум.

Ланс отговори веднага на позвъняването ѝ: *Офисът на „Графиня Дани“*.

— Здравей, Ланс! Как я караш?

— Дани! Как е животът в Холивуд?

— Очарователен, скъпи. Просто очарователен.

— Поне не си загубила чувството си за хумор.

— Ами... стана ми по-весело, като чух сърдечния ти глас.

И беше напълно искрена. Слава богу, Ланс сякаш бе започнал да се възстановява от шока след ужасното изпълнение.

— Нещо ново?

— Не. Нали знаеш как е в петъчните следобеди през август. Топло като в ада и спокойно и тихо като сексуалния ми живот. От агенцията изпратиха няколко проекта за реклами. Искат одобрението ти. Обади се Дон Мело. Иска да обядвате заедно. Видя ли се вече с Кайл Лорд?

Тя пренебрегна въпроса.

— Ще ме свържеш ли с Моника?

— Тя си тръгна веднага след обяда. Заминава някъде за уикенда.

— Остави ли телефонен номер?

— Не, просто си тръгна.

Много странно. За сетен път се зачуди какво става с Моника.

— Добре. Ами Барбара? Наблизо ли е?

— Не. И тя си тръгна рано.

Дани се ядоса. Знаеше, че в петък няма много работа, но поне едната от тях трябва да е в офиса.

— Е, радвам се, че поне ти си останал да браниш крепостта.

— О, забравих да ти кажа — в гласа му прозвуча досада, — около петнадесет пъти се обажда Джак.

Сърцето на Дани замря. Трябва да измисли някакъв начин да се отърве от него веднъж завинаги. Връзката им отдавна бе надхвърлила границите на първоначалните ѝ намерения. Изпитваше съчувствие към него, но в тази връзка нямаше бъдеще и тя не виждаше смисъл да я продължава. Всъщност той дори ѝ бе направил едно предложение, точно преди тя да отлети за Лос Анджелис.

— Честно, колко пъти се обади?

— Поне пет или шест.

— Благодаря, Ланс. Ако Моника се обади, моля те, предай ѝ да ми позвъни веднага. Имам проблем в магазина на Родео драйв и искам да поговоря с нея за това. Приятен ти уикенд! Ciao!

Приседна на ръба на ваната и подпря брадичка на дланите си. По дяволите! Беше ужасно изморена. В живота ѝ нямаше нищо, което да балансира умората и напрежението. Парите, властта и славата бяха чудесни, но напоследък все по-често ѝ се струваше, че се опитва да носи твърде много дини под една мишница. И то почти без ничия помощ.

Моника се държеше като шизофреничка, но Дани знаеше, че тя много държи на уединението си и не се осмеляваше да ѝ задава въпроси, макар че беше най-добрата ѝ приятелка. Само че вече не ставаше дума за личния живот на Моника. Каквито и да бяха притесненията и терзанията ѝ, те започваха да оказват влияние и върху професионалните ѝ задължения. А това вече съвсем определено интересуваше Дани.

Погледна косата си в огледалото, изми лицето си и си сложи малко пудра. Смяташе да се върне в Ню Йорк на следващия ден следобед, но може би ще трябва да си вземе един свободен ден, да се поразходи до Кармел и да се поразтовари. Имаше нужда от един ден, в който да не мисли абсолютно за нищо.

Коктейлът продължаваше с пълна пара. Петте звезди на „Прелъстителите“, заобиколени от журналистите на NBC, непрекъснато повтаряха колко са развълнувани, че вече са част от голямото семейство на „Станли Дж. Муър продакшънс“ и NBC, възторжено изразяваха увереността си, че това шоу ще се превърне в страхотен, недостижим хит. Някой попита Джинджър Лий как е получила ролята на Роксана. Тя се изчерви, бързо погледна към Стан, а след това се изхили, направи един голям балон с дъвката си и показа ослепително белите си зъби.

— Чрез агента ми, разбира се.

Лейн Кларк, другата звезда на „Прелъстителите“, забърза напред и се изпречи на Дани.

— Графиньо, много се радвам, че мога да ви поздравя — взе да припява възторжено тя, приковала поглед в огърлицата на Дани. — Ужасно съм развълнувана от мисълта, че ще обличам дрехи,

изработени по ваш дизайн. Надявам се, че планирате за мен нещо секси и в същото време изтънчено и изискано.

Лейн Кларк изпълняваше ролята на една стисната дама от хайлайфа, която си пада по къдричките, воланчетата и ненужните украшения. *Секси и изтънчена?* Не и според сценария.

— Костюмът ви е божествен — продължи Лейн и опипа с ръка материята, от която бе изработен. — Коприната е просто невероятна, не мислите ли?

— Да, разбира се. Можете да си купите същия костюм от магазина ми на Родео драйв. — *Защото няма да получиш безплатен костюм от шоуто.*

Приятелката ѝ Клер се приближи с още четири-пет други репортери. Имаха много въпроси към Дани и затова тя зае любимата си поза — подпря единия си крак на един стол и се отдаде на любимото си занимание — да обяснява на света защо „Графиня Дани, Inc.“ е номер едно в областта на модата.

[1] Buenos días, señor (исп.) — добър ден, господин... — Б.пр. ↑

[2] Bueno (исп.) — добре. — Б.пр. ↑

[3] Nada (исп.) — нищо. — Б.пр. ↑

[4] Tete-a-tete (фр.) — буквално „глава до глава“; на четири очи. — Б.пр. ↑

[5] Прочута медицинска сестра. — Б.пр. ↑

[6] Обичка е тъмночервено цвете. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Лос Анджелис

Дани се обърна в леглото и погледна часовника си. Седем и десет. Партито е насрочено за осем, което означаваше, че ѝ се налага да бъде там преди девет. Разполагаше с достатъчно време да се изкъпе и облече.

Дрямката ѝ се бе отразила добре.

Беше прекарала ужасен ден. След пресконференцията се бе завърнала отново в магазина, а след това бе обходила цялата Родео драйв, за да види как се справят конкурентите ѝ. После в „Поло Лаундж“ се срещна за по едно кафе с млад дизайнер, който ѝ бе препоръчан от няколко души.

Скочи от леглото, протегна се и се наведе напред, докато докосна пръстите на краката си. Отражението ѝ в огледалото говореше, че годините изобщо не ѝ личаха, макар да усещаше всяка една от тях. Тялото ѝ бе стройно и изящно както винаги. Изви се и погледна задника си. *Страхотен!*

Хладилникът в бунгалото бе натъпкан с диетична сода и портокалов сок. Имаше и една бутилка „Ръодерер кристал“ с етикет около гърлото, на който пишеше: *Най-добри пожелания! От хотел Бевърли хилс.* Погледна шампанското. Дали да го отвори само заради себе си? Защо не, по дяволите... и без това нямаше с кого да го сподели.

Занесе бутилката и една кофичка за лед в банята и пусна водата. След като отвори магазина си на Родео драйв и започна да отсяда в хотел Бевърли хилс винаги, когато беше в Лос Анджелис, управата на хотела се бе съгласила да замени всички тоалетни принадлежности и аксесоари по стаите с продуктите на „Кралска баня“ на „Графиня Дани, Inc.“. Дани прибави малко шампоан към водата и разви лавандуловия сапун, който носеше името ѝ.

Отвори шампанското, наля си една чаша, а след това сложи бутилката в кофичката и ги закрепил в единия край на огромната вана. *М-м-м, топлата вода е чудесна.* Прекара ръце през многобройните

мехурчета с дъх на лавандула по повърхността на водата и отпи от шампанското. Леденостудената течност освежи гърлото ѝ, а горещата вода нежно обгърна тялото ѝ.

Зърната на гърдите ѝ се подаваха над повърхността на водата. Дани леко ги докосна. Веднага се втвърдиха. Ако всички неща в живота ставаха така бързо и естествено...

Още една глътка шампанско. Затвори очи и се облегна назад, като се потопи до раменете във водата. Усещаше как се отпуска, как напрежението и умората бавно си отиват. Проблемите ѝ започнаха да избледняват.

Откъслечни мисли за... майка ѝ. Колко бе обичала да седи с кръстосани крака на пода на банята и да гледа как майка ѝ се къпе.

За Софи къпането беше цял ритуал: внимателно проверяваше водата с пръст, за да се увери, че е точно както трябва. След това прибавяше една чашка соли с аромат на полски цветя, които една нейна братовчедка ѝ изпращаше от Швейцария. Най-накрая влизаше във ваната, но седеше напълно изправена, никога не се отпускаше. Строгото ѝ виенско възпитание не ѝ позволяваше да се потопи във водата и да се наслади на удоволствието.

Но позволяваше на Дани да изтрие гърба ѝ с луфа^[1].

— Моля те, мамо — молеше я Дани всеки път, макар че предварително знаеше отговора. — Нека аз да ти изтъркам с луфа.

А след това идваше ред на Дани да се изкъпе. Докато миеше косата ѝ, като изплакваше внимателно шампоана от гъстите ѝ черни къдрици, Софи слушаше разказите и оплакванията на Дани от училище. Тя ѝ съчувстваше, утешаваше я, непрекъснато ѝ повтаряше, че е истинска късметлийка — толкова талантлива и красива.

Дани се разсмя високо в изпълнената с пара баня. Какво ли щеше да каже Софи, ако можеше да я види сега, изтегнала се като ориенталска принцеса, да пие шампанско, което се продаваше за седемдесет и пет долара бутилката! Родена богата и с талант, омъжена за още по-богат мъж. Почитана и уважавана, където и да отиде.

А сега, след договора за „Прелъстителите“ и след пускането на пазара на първата ѝ колекция висша мода, тя несъмнено щеше да се превърне в моделиер номер едно в Америка.

Защо тогава непрекъснато я глождеше това чувство на неудовлетвореност? Защото искаше да има *някой* около себе си, който

да я гледа как се къпе, да пие от шампанското ѝ, да се възхищава на твърдите ѝ гърди, на плоския корем, на дългите ѝ и стройни бедра...

Дани почти усещаше ръцете и устните му, които галят нежно цялото ѝ тяло, поспират тук-там за целувка и най-накрая намират мястото...

Ах...

Още шампанско? Да, разбира се... Тя отново се изсмя. Беше толкова възбудена. Проблемът бе, че не знаеше за чии ръце и устни копнее.

Не знаеше ли?

Как пък не!

Шампанското беше чудесно. *Опа!* Само да не изтърве чашата.

Знаеше чудесно за чий език копнее. Само той можеше да я доведе до оргазъма, за който мечтаеше.

Още една голяма глътка. Ще трябва да понамали темпото.

Седна отново, пусна крана с топлата вода, а след това пак се облегна назад. Докато парата се виеше около главата ѝ, тя се опиваше с мечти по мъжа, за който копнееше.

Кайл Лорд превключи на втора скорост, а след това и на трета, докато откритият му ланд роувър набираше скорост. Караше по булевард Санта Моника към къщата на Стан Муър, но не беше щастлив и това личеше дори и по шофирането му.

Да му пикае на партито на Стан Муър! Беше му писнало от подобни забавления. И това не обещавахе да е по-различно от стотиците, а може би дори от хилядите купони, които бе посетил след идването си в Лос Анджелис. Всичките тези бели зъби, опънати задници, силиконови цици... Беше целувал, опипвал, галил толкова много жени, че вече започваше да познава къде и кога е имало намеса на пластичен хирург. Но агентката му го бе накарала да обещае, че тази вечер ще се появи на купона, макар и за малко. Стан, кълнеше се тя, имал някакъв сценарий, който сякаш бил писан точно за Кайл Лорд.

Младата старлетка, която седеше до него, беше приятелка на годеницата на най-добрия му приятел.

— Направи ми една услуга и я вземи със себе си — го бе помолил приятелят му. — Много е забавна и има широко сърце.

Беше допуснал огромна грешка. Разбра го в момента, в който спря пред апартамента ѝ в Западен Холивуд. Тя погледна ланд роувъра му и изквича като пудел, на когото са пъхнали термометър в задника, за да му премерят температурата.

— Нима ще ходим с *това*! Къде е лимузината?

Лимузина? И тя беше като всички останали. Стройна, руса и умна почти колкото двадесетвата крушка.

— Скъпи — захленчи старлетката, — този вятър ще съсипе косата ми...

Кайл отпусна крака си, обут в каубойски ботуш от гущерова кожа, на педала на газта. Старлетката запищя още по-силно, стиснала с ръце безупречно накъдрената си и подредена руса коса. Сто долара и два мъчителни часа в салона на Алън Едуард щяха да отидат по дяволите още преди да се е появила на купона.

Кайл се носеше с петдесет мили в час, рязко все един остър завой и изкрещя нещо като извинение. Момичето се залюля на една страна и забодде глава между краката му. Погледна го и се ухили като Чеширската котка^[2].

По дяволите, помисли той и спря на един червен светофар.

Искаше му се да си е у дома и да гледа някой филм на Истууд на видеото си. Започна да барабани с пръсти по волана. Беше му писнало от всички жени, които го преследваха. Уморил се бе да измисля най-различни извинения, за да ги прогони от къщата си в Малибу. Уморен бе от шибаните парфюми, които неизменно му изпращаха, за да му напомнят за прекараната нощ. Не би признал истината дори и пред най-добрия си приятел, но не се бе чукал вече няколко седмици. Подобна клюка щеше да се хареса много на Нешънъл Инкуайър. Представи си крещящите заглавия: *Расов филмов жребец губи силата и апетитите си*. Проблемът беше в това, че от много време не бе срещал истинска жена. Не и след Дани ди Портанова. А тя, разбира се, се нуждаеше от него толкова, колкото кенгуруто от още една торба.

— Страхотно — изрече на глас. Беше потиснат и изобщо не му пукаше дали мадамата до него го усеща.

— Благодаря, скъпи!

Благодаря за какво? Ако беше вярно, че човешките същества използват само една десета от мозъка си, тогава тази мадама с колко ли мозък разполага?

— Ей, искаш ли нещо? — Момичето го погледна весело и прокара език по ярко начервените си устни.

— Да. — Светна зелено и той включи на скорост. — Но ти не можеш да ми го дадеш.

— Да се обзаложим, че мога. Кокаин? Нещо друго?

— Не, благодаря — поклати глава Кайл. Вече се чудеше дали би могъл да я хързулне на някого на партито и да се измъкне.

По дяволите... Всичко му беше наред. Нещата се нареждаха чудесно. Приходите от „Изчезването на последния оцелял“ бяха надхвърлили сто и петдесет милиона долара, което го правеше един от най-касовите филми на годината. Другият му филм, „Съкрушителен удар“, в момента се монтираше и след няколко месеца щеше да излезе по екраните. Вече беше гледал окончателния вариант — страхотен! Снимките на „Непреклонен“ щяха да започнат следващата седмица в Ню Йорк. Само от него щеше да получи три милиона долара плюс процент от крайната печалба. MCI Universal предлагаше на агентката му договор за няколко филма за петнадесет милиона долара. Защо тогава се чувстваше така дяволски скапан?

Беше постигнал много за твърде кратко време. Но с кого да сподели успеха си? Не че не искаше сериозна и дълготрайна връзка. Просто не беше срещнал жената, с която би искал да прекара живота си, а не само да спретне няколко бързи чукания.

Не беше срещнал такава жена, освен... Дани.

Нямаше обаче никакви шансове някога да свърже живота си с нейния.

— Графиньо, не мога да ви опиша колко съм щастлива, че можахте да дойдете — припяваше госпожа Стан Муър. — Съпругът ми ми е говорил толкова много за вас...

Когато ѝ описваше Дани, Стан бе казал, че е по-упорита от Фонда и по-дръзка от Катрийн Търнър: *Притежава повече кураж от повечето мъже в този град!*

Не се случваше често Стан да струпа толкова добри думи за някоя жена. Съпругата му едва бе дочакала момента да се запознае с графинята. На снимките тя изглеждаше очарователна. Но на живо бе просто възхитителна.

— Добре дошла в дома, който моят дизайнер нарича „Къщата на мечтите“. — Възторгът ѝ бе неудържим. — Бих ви развела с удоволствие да я разгледате, но съм толкова заета като домакиня... Знаете ли — тя се приближи и Дани усети миризма на уиски, който лъхаше от устата ѝ, — като дете живеех в Бейкърсфилд и си мечтаех за такава къща. Тя ми позволява да гледам околния свят през оцветените в прасковен цвят стъкла — също като през розови очила. Ограничавам се в рамките на Бевърли хилс. Просто потръпвам, като си помисля какво лежи отвъд...

Дани се усмихна учтиво. Веднага разбра, че панталонът на госпожа Муър от златисто ламе и сакото от златист брокат са на Андре ван Пиер и бързо си взе чаша шампанско от минаващия наблизо сервитьор.

— Графиньо, чувствайте се свободна да разгледате цялата къща. Много държа да видите всичко. — Тя побутна сръчно Дани към тълпата, изпълнила стаята, и се обърна, за да посрещне други пристигащи гости. — Здравей! Изглеждаш страхотно...

Дани прекоси фойето и влезе в претъпканата всекидневна с надеждата да срещне някой познат. В стаята блещукаха, просветваха, трептяха, искряха безброй светлини. Приличаше на среднощна феерия в харема на някой турски султан.

По облицованите с кожа стени се гонеха огромни щрауси. Из цялото помещение бяха разпръснати канапета с медночервена кадифена дамаска. Резбовани лакирани дървени столове с извити крака, тапицирани с леопардова кожа. Огромна табуретка, тапицирана с коприна в два нюанса яркооранжево с големи пискюли, които висяха от четирите ѝ ъгъла, подобно на украсени с ресни котви.

Имаше масички със стъклени плотове, подът беше от шуплест варовик, над главите им висяха греди от блестящ месинг, а по стените имаше безброй лампи и аплици. Огромните фикуси бяха накичени с малки лампички и блещукаха като коледни елхи. От всички ъгли надничаха африкански и индонезийски дървени фигурки с изпъкнали гърди и щръкнали фалоси. Веднага се набиваше на очи един екстравагантен колаж, изпълнен в оранжево и жълто. Останалата част от къщата беше обзаведена в същия стил.

В първия момент Дани си помисли, че вижда всичко двойно. Едва след това осъзна, че таванът и една от стените са покрити с

огледала.

Разгледа гостите и забеляза един тоалет на Галанос, един на Диор, на Херера и на Жаклин де Риб. Нейната рокля, любимият ѝ модел от първата колекция, беше от две части — блуза от черна коприна без гръб с плътно прилепнали дълги ръкави и изящно скроена вишневочервена пола. Вишневочервеният ѝ колан, увит асиметрично около талията ѝ, завършваше с голяма панделка, която падаше елегантно върху едната половина на роклята. Единственото ѝ украшение беше старинен испански гребен, който Нино ѝ бе донесъл след едно от пътуванията си до Аржентина. Умело вплетен в косата ѝ, така че да прибира на една страна разкошните ѝ черни къдрици, осеяният с безценни рубини гребен хвърляше топли отблясъци по всички блестящи повърхности на помещението.

Дори и в тази препълнена със звезди и знаменитости стая, всички погледи се насочиха към нея веднага щом се появи.

Дани остави празната си чаша, взе друга и тръгна из залата — оглеждаше тоалетите на дамите, усмихнато кимаше и поздравяваше онези, които познава. Навсякъде около нея холивудските познавачи злословеха по адрес на най-добрите си приятели и на най-злите си врагове.

— ... Не виждаш ли, че си е правила пластична операция?

— Да, и не дотам сполучлива...

— ... Наричат го господин Виенската наденичка.

— Искаш да кажеш, че му е толкова малък?

— По-малък.

— ... Тя си мисли, че обстановката е бляскава и зашеметяваща. А на мен ми прилича на изложбена зала...

— ... Ами той е единственият в града, който все още не си е купил студио.

Дани бе чувала всичко това и преди. Холивудските партита приличаха на тези, организирани от събратята ѝ от модната индустрия. Само че бяха далеч по-лоши.

Джинджър Лий се приближи до нея и я целуна по бузата. Смучеше една череша, а дръжката ѝ стърчеше между сочните ѝ яркочервени устни.

— Здравсти, графиньо! Помниш ли ме? Джинджър Лий. — Тя се изсмя високо. — Наистина фантастично парти! Това не е ли най-

невероятния дом, който си виждала?

Дани кимна:

— *Невероятен*. Това е най-точната дума.

Джинджър увисна на ръката ѝ.

— Не се ли вълнуваш, че ще работиш със Стан? Не мислиш ли, че той е истински гений? Най-великият?

— Той определено е най-великият.

— Виждала ли си преди това толкова красиви мъже, събрани на едно място?

Дани се огледа наоколо и кимна. Мъжете носеха най-доброто, което бутиците в Бевърли хилс можеха да им предложат — Армани, Бижан, Пери Елис, Гучи и Валентино. Всички бяха с умопомрачителен тен. Зъбите им, идеално бели и равни, струваха хиляди долари, а по-малко заможните постигаха същия резултат с упорито химическо избелване. Благодарение на цветните контактни лещи очите им бяха наситено сини, зелени и кафяви. Те непрестанно се взираха насам-натам, непрекъснато намигаха и се опитваха да преценят както себе си, така и останалите в многобройните огледала.

С един елегантен жест на китката на ръката, с предизвикателно облизване на устните, с разлюляна пола или кръшна походка актрисите и холивудските съпруги се състезаваха за вниманието им. Същото съперничество личеше и измежду някои от останалите мъже.

Джинджър Лий продължи да бърбори, а Дани леко въздъхна. Нито един от тези мъже не я привличаше. Мислеше си за Кайл. Не го бе виждала откак бяха участвали заедно в „Тази вечер“ и той бе направил всичко възможно, за да я унижи пред Джоан Ривърс.

Беше открила навреме Кайл за рекламата на чаршафите си. „Изчезването на последния оцелял“ постигна невероятен успех и малко след това Сам Мартин ѝ бе казала, че не може и дума да става за по-нататъшно участие на Кайл в рекламните ѝ клипове.

— Кайл получава по три милиона за филм, Дани. Защо му е да се снима в реклами?

Беше се превърнал във всеобщ любимец, в суперзвезда. Дани се чудеше дали той понякога се сеща за нея. Вероятно не с всичките тези боготворящи го блондинки, които му предлагаха всяко удоволствие, известно под слънцето. Приличаше ѝ на момче, попаднало в сладкарски магазин, което никога нямаше да порасне. И въпреки това

се бе надявала да го види тук. Суперзвездите винаги се появяваха по едни и същи партита. Но на Кайл вероятно не му пукаше.

Е, да върви по дяволите! Арогантен кучи син! На кого ли пък му е потрябвал...

На нея.

— Да си вземем ли по още едно питие, графиньо? — Джинджър Лий се изсмя пискливо и извади дръжката на черешата от устата си.

Дани пресуши чашата си.

— Не, благодаря. Всъщност май ще си потърся нещо за хапване.

Точно в този момент един висок чернокож мъж, облечен като в сцена от „Отнесени от вихъра“, влезе в шумната всекидневна и почука с дълъг сребърен прът по един стоманен триъгълник.

— Вечерята е сервирана на моравата зад къщата.

Тъй като „Прелъстителите“ щеше да се снима в Атланта, фирмата, подготвила приема, се бе постарала да убеди госпожа Муър вечерята да бъде издържана в напълно южняшки стил. На дълги маси, застлани с розови и зелени покривки, бяха наредени подноси с пържени пилета с много подправки, печени свински ребра, печена патица с мускатово желе, пържена риба, пресни омари със сос от майонеза и череша, шунка, пържена на тиган, варена царевица, прясно зеле, фасул на фурна. Имаше огромен панер с царевичен хляб, пържени царевични питки и намазани с масло бисквити. И, разбира се, цели планини картофено пюре.

Сервитьорите сипваха огромни порции.

— Какво е това? — попита една изключително слаба, кокалеста холивудска дама, която стоеше точно пред Дани.

— Сос със сметана, мадам — отговори сервитьорката, готова да насипе цял черпак върху картофеното пюре в чинията на жената.

— Спрете! — изписка жената. — Аз съм на диета. Никъде ли тук не се сервира салатата?

Дани забеляза завеждащия забавните програми в NBC, който явно отдъхваше край лятната къща вдясно от басейна. Тръгна към него, за да си побъбрят и пътьом спря при бара. За момента смяташе да остане на Дом Периньон.

Бъни получи указания как да стигне до къщата на Стан от главния администратор на Бевърли уилшайър. Плащаше сто и петдесет долара за преспиване за една нощ в този хотел, но пък колко често досега Барбара Хестър бе имала възможност да отседне в хотел, който приличаше толкова много на онези, показвани в Таун енд кънтри!

Бъни се почувства на седмото небе още щом мина през отлятата от бронз и желязо порта в стил Луи Петнадесети, която затваряше покритата с дребни камъчета алея, и видя елегантните полилеи в стил Луи Шестнадесети в спираловидното стълбище.

Но сърцето ѝ направо спря, когато пристигна на Допи драйв и зърна дългата редица лимузини, ролс ройсове, мерцедеси, беемвета и ягуари, които чакаха да бъдат паркирани от помощниците, които семейство Муър бяха наели за през нощта. *По дяволите! Трябваше да си наеме лимузина!*

Извади козметичния си комплект „Ослепителна мълния“, сложи си малко червило и нагласи диамантените си обеци.

Е, колата ѝ може да е демоде, но тя изглеждаше ослепително в зелената си рокля „Графиня Дани“ с подплънки на раменете, двойни ръкави и дълбоко изрязано остро деколте. Гърдите ѝ бяха напълно покрити, но все пак оставаше една тънка ивица плът, която се показваше от врата до талията ѝ. В момента, в който бе видяла скицата на Дани, беше разбрала, че в тази рокля ще изглежда зашеметяващо.

Слезе от колата и пооправи краищата на бухналата си коса. Пет или шест мъже с камери се въртяха около входната врата. Вестникари? *Страхотно! Може би ще ме помислят за някаква знаменитост.*

— Добър вечер — поздрави ги весело. Сякаш бе създадена за Холивуд.

Никакъв отговор. Един от мъжете запали цигара. Друг започна да сменя филма в камерата си.

Как се осмеляват да я пренебрегват! Та тя *изглеждаше* прочута! Знаеше го. И беше толкова красива, колкото коя да е телевизионна звезда. Някой ден, съвсем скоро при това, същите тези журналисти ще се борят помежду си кой да я снима пръв.

— Да? — попита мъжът от охраната. В ръката си държеше списъка с поканените гости.

— Барбара Хестър от Ню Йорк — обяви Бъни. — Не съм сигурна дали господин Муър ме очаква, но аз съм много близка негова

приятелка.

Внезапно отнякъде се появи госпожа Стан Муър.

— Не мисля, че се познаваме — усмихна се снизходително тя.

Бъни я изгледа студено. Коя бе тая в това златисто ламе?

— Госпожа Хестър не е включена в списъка на поканените, но твърди, че е много близка приятелка на съпруга ви — обясни пазачът.

Бъни замръзна. Винаги се бе питала как ли изглежда създанието, *решило се* да се омъжи за Стан Мъжкаря.

Госпожа Муър огледа Бъни отгоре до долу и веднага схвана ситуацията. Дватама със Стан имаха споразумение. Той никога не парадираше с любовниците си пред нея. Същото се отнасяше и за нейна милост. Но ето че сега на входа на къщата им се бе изтъпанило едно от момичетата му. Момиче от кръв и плът. И то каква плът!

Стан, естествено, не беше споменал, че тя ще идва. Не че той някога ѝ казваше нещо. Макар че на нея не ѝ пукаше. Щом плащаше сметките ѝ в Лина Лий и във Ван Клиф и Арпълс, щом популярността и рейтингът му не падаха, тя нямаше нищо против многобройните му приятелки. И въпреки всичко тази вечер беше нейна, това беше *нейното* парти.

Окуражена от двете чисти уискита, които бе гаврътнала, тя реши да не се дава толкова лесно.

— Съпругът ми очаква ли ви? — попита.

Бъни настръхна.

— Аз съм с Дани ди Портанова. — Бързо тикна визитката си под носа на госпожа Муър.

Госпожа Стан Муър отново огледа жената. Може би бе допуснала грешка.

— Заповядайте. Бюфетът е навън край басейна. Можете да си вземете нещо за пиене във всекидневната или на терасата. Стан е някъде наоколо. Ако не го видите, сигурно ще го чуете. — Избухна в смях от собствената си духовитост.

Бъни се насочи към басейна. Не можеше да повярва. Тя беше на *истинско* холивудско парти!

Забеляза една известна актриса да разговаря с един красив актьор, който бе участвал в поне половин дузина телевизионни сериали. Робин Лийч мина край нея. А, боже, едва не изписка тя, като го видя. Самото олицетворение на Богатите и Известните.

Един от актьорите, който често бе домакин на телевизионните състезания на Стан, флиртуваше с няколко манекенки. Бъни си помисли, че майка ѝ би умряла от удоволствие да я види в този момент. Тя толкова обичаше да го гледа как целува в устата всички състезатели.

Приблужи до бара, чудейки се какво да си вземе. Никой не ѝ обръщаше внимание. Около нея се водеха най-различни разговори.

— ... Трябваше да се захвана с Рамбо, но агентката ми ми каза, че ще съсия кариерата си. Ха! Тя разсипа своята. Веднага я уволних, тази тъпа кучка.

— ... и го прави само с гумени ръкавици.

— О, обича да се прави на гинеколог, а? Скъпа, по-добре, отколкото да носи чорапи на дупки. Нали ти казах за...

— ... Мисля, че тя трябва да напише нейната собствена книга и да оспори всичко, което твърди дъщеря ѝ.

— Да, би могла да я озаглави: „*Ти, малка неблагодарна кучко*“!

Бъни реши да наруши правилото си никога да не пие алкохол. Тази вечер се нуждаеше от нещо силно, което да я подготви за срещата ѝ със Стан и с Дани. Непрекъснато си повтаряше, че заслужава да е тук, но стомахът ѝ се свиваше от напрежение и страх.

— Да? — Барманът беше облечен като войник от армията на Конфедерацията. — Какво да ви предложи?

— Ами... — изгледа го безпомощно Бъни.

Начинаеща актриса, помисли барманът. Разпознаваше ги от цяла миля разстояние. Тая беше нова в града. Наистина си я биваше. Трябва да я държи под око. Може би щеше да се вреди да я изпрати до дома ѝ.

— Mint julep^[3]? — предложи той.

Бъни кимна:

— Благодаря. Мисля, че е чудесно.

— Така че им казах, че не само Слай, но и Клинт е отхвърлил предложението. Затова им казах да забравят за тях и да го отнесат на Занук-Браун.

— Наистина ли? Колко интересно! — Дани нямаше никаква представа за какво говореше този човек. А и какво ли въобще я интересуваше... И кой беше този мъж, който дойде да каже на

приятеля ѝ от NBC, че го търсят по телефона, а след това я засипа с безспирните си брътвежи...

Дани беше вече пияна. Идеше ѝ да протегне ръка, да сграбчи дупето на този плешивец и да го метне в басейна. Вместо това само каза:

— Извинете ме, но наистина трябва да хапна нещо. И то веднага.

Опашката пред бюфета вече бе станала по-къса. Само най-големите чревоугодници се връщаха втори път, за да си вземат по още нещо. Тъкмо щеше да се нареди на опашката, когато настъпи един царевичен кочан, залитна срещу мъжа, който стоеше до нея и едва не падна в подноса със свинските ребърца.

— Ужасно съжалявам! — О, боже! Започваше да се държи като Нино.

Мъжът, в когото се блъсна, бе прекалено погълнат от компаньонката си, за да ѝ обърне някакво внимание.

— ... И ми каза, че работи върху нещо голямо, голямо, голямо — чу го да казва Дани.

— Ха! — Червенокосата му приятелка се изсмя презрително. — А защо тогава оная му работа е толкова малка, малка, малка? Внимавай! — предупреди го тя. — Сосът от барбекюто ще покапе.

Мъжът се изхили.

— Аз никога не капя.

— Аз пък чух точно обратното. — Отнякъде изникна Стан Муър и потупа госта си толкова силно по гърба, че сосът оплеска цялото му бяло ленено сако.

Стан се обърна към Дани и забеляза, че тя няма чиния.

— Не ми казвай, че си на диета. Имаш нужда да натрупаш малко месце върху тия изящни кости. — Посегна да я стисне за ръката, за да докаже правотата си, но се отказа. Не и с тази мадама. Беше прекалено самонадеяна и своенравна.

Дани се опита да съсредоточи вниманието си върху Стан. Той сякаш бе изникнал от нищото, като някой лош, зъл дух, измъкнал се от бутилката, в която е бил затворен.

— Съжалявам. Нещо нямам апетит тази вечер. — И с всеки изминал момент ѝ се ядеше все по-малко и по-малко.

— Е, вземи си все пак нещо. — Стан посочи с ръка отрупаните маси и разплиска мартинито си. — В края на краищата това са само

пари. Извини ме. Ето и Лий Мейджърс. Трябва да поговоря с него. Преследва ме за някакво шоу.

Дани погледна празната си чаша. Наистина не биваше да пие повече шампанско... но въпреки трезвата си преценка си взе нова чаша.

— Графиня Ди Портанова? Бих ви познал дори и в средата на тъмен киносалон. Падам си по вас от момента, в който видях рекламите ви за „Ослепителна мълния“. Бившата ми съпруга едва не ме разори — купуваше си всички ваши тоалети. Не мога да повярвам, че това сте вие от плът и кръв. Или може би трябва да кажа... *от блясък!*

Дани спря замъгления си от алкохола поглед върху един мъж, облечен като банкер от Уол Стрийт, който очевидно бе попаднал не там, където му е мястото. Трябваше да бъде учтива. Беше дошла тук само заради рекламата, която би могла да направи на компанията. Но по начина, по който се чувстваше, едва ли щеше да впечатли някого. Трябва веднага да се махне оттук.

— Много сте мил. Бихте ли ме извинил за момент? Веднага се връщам. — Тя го погледна що-годе внимателно, докато произнасяше внимателно думите.

Беше изминала половината път до къщата, когато залитна и се подпря на една статуя. Погледна нагоре. Наистина ли беше толкова пияна или това все пак бе репродукция на „Давид“ на Микеланджело с нарисувано окосмяване около пениса му?

Не трябваше да бъде проблем да стигне до банята. Но едва ли щеше да е толкова лесно да прекоси къщата на мечтите с безбройните огледала и мебелите в прасковен цвят, без да ѝ се догади от гледката. Какво изобщо прави тук? Не ѝ се говореше с никой от присъстващите. Не искаше да се среща с никого. Единственият човек, когото се бе надявала да види тази вечер, не си бе направил труда да дойде.

Тя хлъцна и допря глава до мраморния крак на „Давид“. Трябваше да преглътне гордостта си и да му се обади. Може би той щеше да се съгласи да вечеря с нея. Щяха да отидат на някое чудесно, тихо, усамотено местенце. Вместо това тя си стои тук... пияна и нещастна.

А къде ли е той...

Кайл изгаряше от желание да си върви. Беше прекарал цял час на партито и бе приключил с това, което Стан наричаше *задължителни любезности*. Побъбрил бе приятелски с шефа на Парамаунт, за когото се шушукаше, че ще напусне тази киностудия, за да оглави Фокс. Видял се бе и с шефа на Юнивърсъл, който бе предложил скъпоплатения договор на агенцията му. Сблъска се с онзи тъпак, режисьора на „Тутси“, който изгарял от желание да говори с него за проекта на някакъв нов филм.

Изпълнил всички тези задължения, той се бе оттеглил настрани с чиния свински ребърца и пържено пиле, докато мадамата, която се влачеше залепена за него, изрази предпочитанията си към *mint julep* и с чуруликане му обясни, че е на диета с течности.

Сега си пробиваха път към къщата за поредния тур празни и безсмислени брътвежи. Изведнъж мадамата го хвана за ръка и го завъртя край Боб Нюхарт.

— Здравсти! — Тя поздрави един нисък плешив мъж. — Вие сте Лазар, нали?

Ървинг Лазар я изгледа през дебелиите си очила, а след това се ръкува с Кайл.

— Здравей, Кайл. — Изцяло пренебрегнал мадамата, Лазар продължи да се оглежда наоколо. — Чувам, че филмът ти има огромен успех. Кога ще направиш един и за Мери? Мога да ти осигуря страхотен договор с Трай-Стар.

— Говори с агентката ми, но мисля, че вече има няколко предложения.

Лазар оправя вратовръзката си.

— Добре, момче. Ще ѝ се обадя още утре сутринта. Ще обядваме заедно. А, ето го и Ричард Чембърлейн. Ще ме извините ли?

— Кайл — проплака мадамата, — защо не ме запознаеш със Скуики?

— Не Скуики, а Суифти^[4]. Но той не харесва прякора си.

— О, жалко. — А след това, след още едно питие, тя прошепна в ухото му: — Ей, мъжкар, защо не отидем в банята? Искам да ти покажа нещо специално.

Кайл обмисли предложението. Цяла вечер мадамата не беше спряла да го изпива с поглед. Не му се щеше много, но може би щеше

да сбърка, ако откаже. Вече доста време не се бе чукал с никого и топките му щяха да се пръснат от напрежение.

— Добре, малката. — Хвана я за ръка и я удостои с усмивката, която му бе отворила всички врати в Америка. — Хайде да вървим тогава.

Мадамата погали дланта на ръката му с палец, като обещание за предстоящата наслада. През цялата изминала седмица си бе представяла и обмисляла тази сцена до най-големи подробности.

Банята до библиотеката беше празна.

— Какво е това, примамка? — облеци се Кайл. Някой бе поставил една лъжичка кокаин на тоалетката близо до позлатената мивка.

Мадамата се отпусна на колене и облиза устни, като не пропусна да се огледа в огледалата срещу нея и по тавана и да отбележи, че изглежда фантастично на фона на чисто белите стени и мраморни повърхности.

Кайл разкопча ципа си и оттам се показа инструментът, за който се носеха истински легенди.

— Ау! — зяпна от изненада мадамата и запърха с клепачи. Наистина ли трябваше да побере това в устата си? Вероятно щеше да стигне чак до сливиците ѝ. — Ти наистина си голяма звезда!

Обви топките му с ръце и започна да го ближе.

Стан Мъжкарят поздрави сърдечно Чарлтън Хестън и жена му, а след това пое по коридора, който водеше към банята за гости. Зави зад ъгъла и, скрит от любопитните погледи, натисна един бутон зад ламперията. Част от стената се плъзна настрани и откри най-ревниво пазената тайна в Холивуд — една стаичка, не по-голяма от вграден гардероб, която приличаше на команден център.

Стан влезе бързо в стаята и вратата се плъзна на мястото си. Това беше неговото светилище и тайно място за забавления. В тази звуконепроницаема, снабдена с климатична инсталация стаичка Стенли Дж. Муър си играеше на режисьор. Едната стена бе покрита с телевизионни монитори, които му предлагаха панорамен изглед от всичките осем тоалетни на къщата.

Камерите, скрити зад стъклата, които покриваха стените и тавана, позволяваха да снима от най-различни ъгли.

Стиснал чашата мартини в ръка, той се настани в режисьорския стол и започна да си играе с бутоните на таблото пред него. Кабинка номер едно: съпругата на един независим продуцент тъкмо вдигаше пола, за да се изпикае. Стан увеличи образа. Пресвета боже... жената нямаше никакво окосмяване.

На втория монитор една известна холивудска звезда си чоплеше носа.

— Този скапан кучи син — измърмори Стан, когато звездата избърса ръцете и носа си в кърпата за гости. А след това този легендарен холивудски герой, който непрекъснато парадираше с религиозния си християнски морал, извади от джоба си кутийка кокаин и си смръкна две лъжички, преди да излезе от кабинката.

На монитор номер седем Стан с изненада видя председателя на една от най-големите холивудски студии, за който се смяташе, че е съвсем нормален, страстно да опъва един пословично стеснителен и затворен телевизионен изпълнителен директор.

— Ха! — зацвили от удоволствие Стан. — Винаги съм знаел, че копелето е с обратна резба.

Взе шейкър с мартини, който бе донесъл със себе си, пръдна и с удоволствие си сипа още едно питие. Нека жена му се оправя с партито. Това тук беше по-хубаво от филм.

Кога най-сетне ще намери Стан и Дани? Бъни обиколи басейна, приближи към тенискортовете и през цялото време се надяваше, че някой ще я попита коя е. Купонът не беше кой знае колко по-различен от онези, на които бе присъствала в Ню Йорк, само че тук всички бяха загорели от слънцето и повечето от гостите бяха истински знаменитости. Тоалетите на жените бяха скъпи, но нямаше нищо, което да не е виждала и преди.

Докато оглеждаше една обсипана с пайети рокля, която в Бергдорф струваше три хиляди и двеста долара, тя се блъсна в един изключително загорял бивш филмов идол и разля третото си питие по роклята си и по ризата му. Не успя да намери думи да му се извини.

Остави приятелката на актьора да оправя щетите, а тя се спусна край бюфета и едва не се сблъска с госпожа Стан Муър, която я сграбчи за ръката.

— Забавляваш ли се? — Госпожа Муър пелтечеше и се хилеше лигаво. Пиеше вече четвъртото си уиски след двете чаши шампанско.

Бъни се опита да се успокои.

— Току-що разлях питието си — оплака се тя, докато бършеше мократа си рокля със салфетка.

— О, бедничката ми! И то точно на гърдите. Трябва да я изпереш веднага, преди да са останали петна върху този страхотен тоалет. Ела, скъпа, ще те заведа до банята.

Бъни се почувства безкрайно благодарна. Жената на Стан беше истинско човешко същество, а не свиня като него.

Госпожа Муър затвори вратата и грабна една бяла хавлиена кърпа. Като се суетеше около мивката на деветсантиметровите си токове, тя намокри кърпата и се обърна към Бъни:

— Сега, скъпа, сега. Сега ще се погрижим за всичко.

Бъни пусна най-сладката усмивка на Барбара Хестър и разкопча ципа на роклята си.

— О, боже — възкликна госпожа Стан Муър. — Какви очарователни гърди!

Докато наблюдаваше монитор номер две, Стан бе впечатлен от размера на члена на Кайл. С това нещо между краката си този тип би могъл да стане и порнозвезда. А мадамата, която го ближеше, сякаш си разбираше от работата. Нямаше да е зле да почувства тези сочни устни и около собствения си пенис някой ден. Извади малкия си касетофон и издиктува: *Да намеря името и телефонния номер на мадамата, която го духа на Кайл Лорд.*

Отмести поглед към четвъртия монитор и едва не глътна пурата си.

Това беше Барбара! *С жена му!*

Наведе се напред. И защо жена му бърше с кърпа гърдите й?

Бързо се пресегна към контролното табло и превключи на друга камера. Искаше да ги види под друг ъгъл.

Но какво правят те двете?

Даде ги в едър план.

Не можеше да повярва на очите си. Жена му целуваше врата на Барбара и търкаше силно зърната ѝ. Зърната, които той бе мачкал в ръцете си толкова често. Какво става тук!

Знаеше, че жена му е лесбийка. Не му пукаше особено щом не виждаше и не чуваше нищо за забавленията ѝ. Но как си позволява да сваля приятелката му! За коя се мисли тя! А Барбара? Как е посмяла да се появи в тази къща и да навира циците си в лицето на жена му!

Щеше да ги разпъне на кръст. *И двете.*

Дани хлъцна и поздрави една от любимите си певици, която изглеждаше страхотно в костюма си от виолетова коприна, произведен от Калвин Клайн. Помисли си: *Трябва да се сетя да ѝ изпратя една от моите вечерни рокли... Стори ме се, че видях една от тях... зелената, с голямото V-образно деколте... Не, невъзможно. Все още не е пусната на пазара. Господи, толкова съм пияна...*

Мина със залитане покрай стаята за прожекции, край библиотеката, край трапезарията. О, тук имаше прекалено много хора.

— Дани, добре ли си? — попита я някаква жена, която ѝ се стори позната.

— Това баня ли е?

— Да, но...

Дани отвори вратата. Една жена, облечена в сребрист костюм с пайети, бе коленичила на пода, а главата ѝ бе наведена напред сякаш... сякаш ближеше някого.

— Опа! — хлъцна Дани и се изхили. *Е, аз няма да имам нищо против да направя същото за...*

Кайл!

Който в този момент се изпразни и оля лицето и косата на блондинката.

— Кайл — изписка блондинката. — Казах ти да го направиш в устата ми. Ще ми съсипеш грима!

— О, боже — простена Дани и се заизмъква гърбом от банята.

Кайл отвори очи и видя преbledнялото, наранено лице на Дани.

По дяволите! Единствената жена, за която мечтаеше ден и нощ, да го завари заврял члена си в устата на някаква мадама, за която не

даваше и пет пари.

Рязко бутна момичето настрани и бързо закопча панталона си.

— Къде, по дяволите, хукна! — изкрещя блондинката и изтича след него. — Да не би да си мислиш, че може просто ей така да си тръгваш!

Дани тичаше през изпълнения с народ коридор, блъскаше се в гостите, тласкана от непреодолимото желание да избяга от гледката на Кайл с онази жена. Мина през всекидневната и затича през моравата от най-отдалечения край на басейна. Заобиколи боядисаните в розово кабинни, като ридаеше неудържимо и едва успяваше да си поеме дъх.

Кайл я намери подпряна на високата ограда, която отделяше собствеността на Муър от съседите.

— Дани... — Изгледа я неловко.

Дани се обърна към него и повърна, като оплеска цялата стена. Мили боже, помисли тя, нека да умра тук. Сега, в този момент.

Той я прегърна с една ръка през раменете, а другата постави на челото ѝ и я държа така, докато тя не спря да се тресе от разтърсващите я конвулсии.

— По дяволите! Нямам носна кърпа.

Дани кимна немощно към чантичката си.

— Там има.

Той започна да дърпа ключалката. Най-накрая успя да я разкопчее и извади оттам дантелена кърпичка. След това изтри нежно устата и мокрото ѝ от сълзи лице. Като продължаваше да я придържа за раменете, той приглади косата ѝ и дискретно я преведе край къщата до алеята за колите. Дани се бе облегла на него и не проронваше и дума.

— Колата на Дани ди Портанова, моля! — Щеше да се наложи да се погрижи за собствения си ланд роувър на сутринта.

Прислугата извика Джийн, който веднага разбра, че графинята си е пийнала малко повечко. Помогна на Кайл да я настанят на задната седалка на лимузината.

— Къде е отседнала — запита Кайл.

— В Бевърли хилс.

— Добре. И аз идвам. Карай колкото може по-внимателно, нали...

— Да, сър — кимна Джийн и едва не се поклони на Кайл, един от мъжете, на които най-много се възхищаваше в Холивуд.

Дани се облегна на тапицираната с кадифе седалка и положи глава на гърдите на Кайл. Заповтаря отново и отново:

— Не съм била толкова пияна от... дълго време... съжалявам... ужасно съжалявам...

— Тихо, тихо — промълви Кайл, хвана ръката ѝ и нежно я целуна по върха на главата.

Трябваше да я събуди, когато стигнаха до хотела.

— Добре съм...

И му се усмихна фалшиво. А след това изведнъж установи, че не може да се държи на крака.

— Накъде — попита Кайл и я взе нежно на ръце.

— Бунгало пет. — Тя успя почти да се разсмее. — Не го бях планирала точно така.

Колко пъти си бе мечтала да я отнесе на ръце в спалнята ѝ и да я люби...

Кайл свали покривката на леглото и подпря Дани на възглавниците. Единственото, което искаше в този момент, бе да ѝ помогне да се почувства по-добре.

— Ей сега ще си легнеш — каза той, като разкопча ципа на роклята ѝ и внимателно я смъкна надолу през краката ѝ. Коприна върху коприна, си помисли.

Пъкна я под чаршафите и подреди възглавниците. След това ѝ донесе два аспирина, чаша вода и една мокра хавлия, с която да избърше лицето ѝ. Никога не забрави, през всичките години след смъртта на майка си, колко хубаво му ставаше, когато тя поставеше влажна кърпа върху пламналото му от огън чело. Никой друг, освен нея, не го бе правил. А сега му се струваше, че няма нищо поестествено от това да избърше измъченото лице на Дани.

Тя отвори очи и погледна кърпата.

— От моята колекция е — прошепна.

— Ти, глупаче такава... — Кайл се усмихна нежно и я погали по бузата. — Винаги мислиш само за бизнес. Хайде, заспивай!

Но тя вече спеше.

На следващата сутрин Дани намери Кайл във всекидневната. Четеше Лос Анджелис таймс. Беше небръснат, дрехите му бяха омачкани, но изглеждаше страхотно. А и тя бе толкова обърквана и смутена. Беше се държала като гимназистка, която пие за пръв път алкохол.

— Толкова съжалявам... — започна тя.

— Недей. Аз съм заклет купонджия, забрави ли? Случвало ми се е много по-често, отколкото си мислиш. — Не смяташе да споменава за случката в банята. Освен ако тя не заговори за нея.

— Но не ти се е налагало да стоиш през нощта...

Кайл се засмя.

— Някой трябваше да се погрижи за теб. А аз просто използвах едно от свободните легла. Не ми е за пръв път, повярвай ми.

— Вярвам ти. — Тя се разсмя, внезапно осъзнала, че сигурно той я е съблякъл.

Присегна и постави ръка върху неговата.

— Благодаря ти, Кайл.

Той задържа ръката ѝ за момент, а след това я поднесе към устата си и леко прокара пръстите ѝ по устните си.

— Кайл... — Гласът ѝ беше дрезгав и неравен, а устата ѝ пресъхна от обхваналата я страст. — Искам те...

— Целият съм твой. — Той се изправи и разкопча копчето на нощницата ѝ.

Дани бе като парализирана от копнежа, който изпита по него. Разтрепери се цялата, когато той свали памучната ѝ нощница и тя остана пред него съвсем гола. Ръцете му, изненадващо нежни, се плъзнаха бавно по тялото ѝ, проследиха извивката на врата ѝ, минаха по раменете ѝ и се спуснаха към гърдите ѝ.

Тя изкрещя, раздирана от неудържимо желание, когато пръстите му спряха на зърната ѝ и бавно ги заизвиваха. С меката си кожа усещаше всяка гънка на задебелите му пръсти и изведнъж се почувства в безтегловност, стори ѝ се, че цялото ѝ съществуване е устремено към върховете на пръстите му, подобно на дъждовна капка, спряла се на ръба на лист, преди да падне на земята...

После, много след това, си помисли, че като че ли се люби с мъж за пръв път в живота си...

За пръв път, откак бе напуснала Северна Каролина, Бъни Хестър съжали, че не си е стояла в Хендерсън. Седеше до Стан в самолета в салона първа класа — беше я накарал сама да плати билета си — и се опитваше да се успокои с мисълта, че той не ѝ бе направил нищо, което да я нарани.

Но пък не можеше и да се отърве от спомена за Стан, който с посиняло от ярост лице връхлетя при нея и жена си в тоалетната и взе да крещи като обезумял. Непрекъснато повтаряше думите *курва* и *лесбийка*, докато накрая Бъни едва не припадна от страх. Той я сграбчи за врата и я изхвърли през вратата като не спираше да крещи. Заряза я там, като не пропусна да я предупреди, че ще ѝ се обади рано сутринта на другия ден.

Не ѝ се искаше да мисли, нито пък я интересуваеше особено, какво е казал или причинил на жена си.

Главата ѝ се пръскаше от убийствения махмурлук и от спомена за кошмарната сцена, която бе преживяла. Стан не ѝ бе казал нито дума откак се бяха срещнали пред билетното гише на Пан Американ. Само бе изръмжал нещо за поздрав, а след това я бе прекарал бързо през проверката на багажа и я бе качил в самолета.

— Ти сам видя, че се опитвах да отмахна ръката ѝ от себе си. — Изричаше го вече може би за петдесети път.

— Не е в това въпросът, Бъни, бебчо. Коя, по дяволите, си мислиш, че си ти, за да си позволяваш да долетиш тук и да се разхождаш без разрешение из къщата ми като у дома си?

Искаше ѝ се да можеше да го накара да престане да използва ужасния ѝ прякор.

— Слушай — изсъска тя, — аз заслужих да бъда поканена на това парти. Откъде можех да зная, че домакинята, твоята съпруга, ще ме замъкне в банята! Откъде можех да зная, че тя си пада по жени! Но си мисля, че журналистите от клюкарските хроники ще изпаднат в луд възторг като разберат, че съпругата на Стан Муър е лесбийка. — Изведнъж се почувства ободрена от оръжието, с което разполагаше.

— Новината ти е стара, малката. Много стара. Можеш да я изприказваш, на когото си щещ. През оная работа ми е. По-добре помисли за себе си, Бъни, скъпа. Не забравяй, че аз мога да те издигна,

но мога и да те смачкам. Само едно телефонно обаждане и цялата ти биография ще излезе във вестниците. Разбра ли, Бъни?

Разбра всичко. Отпи от содата с надежда, че стомахът ѝ може да се поуспокои.

— Добре де, но ми писна да съм вечно на опашката.

Стан просто се изсмя.

Изминаха по-голямата част от пътя от летище Кенеди до Манхатън потънали в мълчание на задната седалка на лимузината. Това беше лош знак. Колкото по-мълчалив беше, толкова по-взискателен и отвратителен ставаше в леглото след това. Вероятно си мислеше каква по-голяма гадост да измисли за вечерта — да я накара да го ближе или пък да се изпразни между гърдите ѝ.

— Влизай в спалнята — нареди ѝ той веднага щом отвори вратата на апартамента ѝ.

— Стан — започна тя, решена да направи всичко възможно, за да го умилостиви.

— Влизай вътре — изръмжа той, без дори да си направи труда да вдигне поглед от устройството за дистанционно управление, което държеше в ръцете си. — Събличай се. Искам да намеря края на някое от предаванията си.

Бъни се подчини покорно, съблече се и се пхна под чаршафа, като се престори, че чете Вог. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Защо беше толкова уплашена? Той си беше долно копеле, но просто нямаше какво повече да ѝ стори, за да я унизи или нарани. Дочу заключителната песен на едно от най-успешните предавания на Стан, а след това телевизорът млъкна.

— Велик епизод — обяви той и влезе в спалнята.

Може би трябваше да опита да се сдобрят като му предложи любимото му — и най-омразно за нея — забавление.

— Искаш ли да те ближа, Стан?

— Глупости! Тази вечер съм намислил нещо по-различно, Бъни.

Съблече се бързо, дръпна за последен път от пурата си, приближи до леглото и отметна рязко чаршафа. Извади от чекмеджето на тоалетната ѝ масичка желето, което Бъни използваше.

Значи тази вечер ще поиска само да я чука. Просто и ясно. Добре, можеше да се справи с това. Само че вместо да ѝ нареди като

всеки друг път *намажи си путката*, той кой знае защо започна да размазва желето по целия си пенис.

— Махни това списание и застани на колене. Опри се на ръцете си — даде указанията той, докато бършеше мазните си ръце в топките си.

Щеше да я чука отзад? Сякаш беше куче или кон? Е, поне нямаше да ѝ се налага да гледа гадната му физиономия.

Стисна задника ѝ няколко пъти. Силно. Какъв садист! Толкова го мразеше, когато прави това! А след това разтвори бузите на задника ѝ и напъха пръстите си дълбоко в нея.

— Не! — извика тя. — Не ме докосвай там, Стан!

Той я сграбчи за бедрата и изведнъж навря пениса си в ануса ѝ, като влизаше все по-дълбоко и по-дълбоко.

— Не, моля те, не! — запищя тя. — Не!

Той не можеше да ѝ причини това. Режеща болка раздра цялото ѝ тяло, когато той проникна докрай и взе да се блъска в нея.

— Отпусни се, Бъни, бебчо! Ще бъде по-добре и за двама ни — изръмжа задавено Стан.

— О, боже! Стан, престани! Моля те, престани! — Не можеше да го понесе. — Ти... нараняваш ме... боли!

Той я изнасилваше, тялото ѝ се раздираше от болка.

Сълзи обляха лицето ѝ, а той я притисна към себе си и се затресе в ритъма на измъчените ѝ ридания. Все по-бързо и по-бързо. Това копеле щеше да я убие!

Писъците ѝ сякаш идваха от някой друг, струваха ѝ се така далечни. Бъни сви юмруци и заблъска по възглавницата, а Стан се притисна още по-силно към нея и с един последен тласък я изпълни с горещата си изгаряща сперма.

Ако само можеше да припадне, да забрави поне за миг ужасното мъчение и обхваналата я ярост. Но една мисъл я държеше в съзнание...

Искаше да убие Дани ди Портанова.

[1] Растение от семейство кратуни с яркожълти или белезникави цветове и жилест плод, който се използва като филтър или като гъба. — Б.пр. ↑

[2] „Смее се като Чеширска котка“ е идиоматичен израз, който буквално съответства на българското „Хили се като пача“. Чеширската

котка е герой от „Алиса в страната на чудесата“ — ухилена котка, която избледнява бавно и изчезва, докато накрая остане само усмивката ѝ. — Б.пр. ↑

[3] Алкохолно питие с джоджен. — Б.пр. ↑

[4] Скуики — от английското Squeaky — Пискливия; и Суифти — от английското Swifty — Бързака. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Лос Анджелис

Дани и Кайл излязоха заедно от фоайето на хотел Бевърли хилс. Журналистите ги чакаха. Един от служителите на хотела бе забеляза Кайл да излиза от лимузината на Дани предишната нощ и се бе обадил на свой приятел от UPI. Мълвата се бе разнесла мълниеносно.

— Да не би да репетирате за следващата реклама за чаршафи? — извика един от репортерите, докато щракаше снимка след снимка.

— Май съчетавате бизнеса с удоволствието? — заинтересува се един от журналистите на UPI.

Облечена в черно-бели раирани бермуди доста над коляното и златиста ленена риза, Дани им се усмихна лъчезарно, махна им с ръка, но не каза нищо. Щеше да ги остави да правят съответните изводи сами.

За пръв път в живота си не мислеше за реклама и за възможността името ѝ да се появи във вестниците. Днес тя не беше графиня Дани ди Портанова, която винаги, когато видеше репортерски фотоапарат или журналистически микрофон край себе си, започваше да мисли само за имиджа на компанията. Днес тя бе Дани Либерман ди Портанова, просто една жена, безумно влюбена в прекрасния мъж, който крачеше до нея. Мъжът, с когото искаше да прекара останалата част от живота си.

Рано сутринта Кайл се бе обадил да докарат ланд роувъра му пред хотела. Хвърли чантата на Дани на задната седалка, а след това ѝ отвори вратата.

— До скоро, приятелчета! — Ухили се на репортерите и отпрашиха нанякъде.

Времето беше в идеален синхрон с настроението на Дани — топло и слънчево, без нито едно облаче на яркосиньото небе. Тя се облегна назад. Чувстваше се напълно спокойна и отпусната, открила лицето си за топлия ветрец, който развяваше косата край лицето ѝ.

— Къде отиваме? — бе попитала Кайл, когато излязоха от бунгалото ѝ.

— Имай ми доверие — бе ѝ отговорил той. — Искам да те заведа на едно много специално място.

Вече го бе направил. Беше ѝ показал едно местенце, заровено дълбоко в нея самата, където бе намерила спокойствието и удовлетворението, което търсеше. А след това, след като се любиха дълго и всеотдайно, и двамата разбраха, че им предстоят още много, много неща, които трябва да открият заедно.

Тя знаеше, че може да му има доверие. Съзнаваше, че макар да я желаше страстно, той не изпитваше потребността да я притежава. Силната страст и искрените им чувства бяха възникнали след срещата и пълното им сливане на две пълноправни сродни души.

— Носиш ли си дънки и гуменки? — попита я Кайл и намали, за да завие по Първокласен път номер едно.

Дани се усмихна и кимна.

— Чувствам се, сякаш ме отвличаш нанякъде.

— И си дяволски права! — Кайл се разсмя. — Представяш ли си какъв откуп бих могъл да получа за теб, скъпа? Но тъй като парите не ми трябват, смятам двамата с теб да појздим до залез-слънце. Умееш ли да яздиш?

Разбира се, че умееше. Беше взимала уроци в конюшните „Клермонт“ в Сентръл парк. Известно време дори имаха няколко коня в имението им в Кънектикът, но през последните няколко години не ѝ се бе случвало да язди често. Оправдавала се бе, че е прекалено заета. Истината бе, че не ѝ бе забавно да язди сама.

Движеха се нагоре по крайбрежието край Малибу и Окснард. Вдясно се издигаше планината Санта Моника. Вляво се простираше океанът, син като безоблачното небе над тях. Високо в далечината кръжаха чайки, а след това се спускаха в търсене на риба под разпенената водна повърхност.

Където ѝ да я водеше сега, тя вече чувстваше, че са на път да попаднат в рая. Струваше ѝ се, че Ню Йорк е в някакъв друг свят, на друга планета. Проблемите ѝ можеха да изчакат до понеделник. Този уикенд беше само за тях двамата.

— Почти стигнахме. — Той го изкрещя, за да надвика шума на вятъра и касетата, която току-що беше пъхнал в касетофона.

Стиви Уондър запя „Обадих се само, за да ти кажа, че те обичам“.

— Не, не се обади — извика Дани.

— Щеше ли да ме изслушаш, ако го бях направил?

Тя поклати отрицателно глава, протегна ръка и погали загорялата му буза. Не бе изпитвала подобни чувства от времето, когато, още момиче, се бе влюбила в Нино. Но преживяването с Кайл беше много по-различно.

Нино беше момче. Очарователно, импулсивно, безразсъдно, необуздано.

Кайл беше мъж — мъж, който си заслужаваше дългото чакане.

Беше усетила още при първата им среща, че под грубата му австралийска импулсивност се крие чувствителност и интелигентност, които в голяма степен обясняваха стремглавата му кариера. Точно тези му качества я привличаха най-силно — те и безграничната му любознателност.

Въпреки очевидните различия в произхода и възпитанието им и двамата с Кайл бяха замесени от едно и също тесто — бяха независими, готови да рискуват, да откриват нови места, да разработват нови идеи, да живеят живота си пълноценно.

Кайл поднесе ръката ѝ към устата си и пръстите ѝ нежно погалиха устните му.

— Виж сега какво направи — викна той и посочи издутината в дънките си. — Имаш късмет, че почти стигнахме. — Посочи ѝ знака за Монтесито и се престрои в лявото платно.

Дани не можеше да спре да се усмихва, не можеше да сдържи щастието, което я изпълваше. Отметна назад глава и високо се разсмя. Спомни си щастливите детски дни, онези спокойни вечери в Масачузетс, южно от Стокбридж, в къщата, която родителите ѝ наемаха всяко лято. Пред очите ѝ изплуваха картина след картина, които пак я изпълниха с удоволствието на онези безкрайни игри... Но сега... Сега бе готова да обича и да бъде обичана като възрастна, като жена, която бе доказала себе си на света, доказала, че може сама да изгради собствения си живот. И искаше да го сподели с Кайл.

Бяха се отклонили от магистралата и вече се движеха по един второкласен път, покрит с асфалт.

— Ранчото Санта Инес — обяви Кайл и посочи с ръка планините, извисяващи се над тях. — Идвала ли си някога тук?

Дани поклати отрицателно глава. Намираха се само на час и половина път от Лос Анджелис, но тази част на Южна Калифорния бе съвсем различна от онова, което бяха оставили зад себе си. Ланд роувърът беше единственото превозно средство по тесния път, който криволичеше през каньона. Струваше й се, че изведнъж се бяха оказали на някакво екзотично необитаемо място, далече от цивилизацията, населено само от тях двамата и от птичките, които прелитаха между яркожълтите, златистите и зелените диви цветя, застлани с пъстър килим ливадите около тях.

Кайл спря пред една заключена с катинар порта. На нея висеше голям надпис: *Частна собственост. Охранява се от обучени кучета. Не се приближавайте. Ако се изключат птиците, които цвърчаха над главата им, наоколо цареше абсолютна тишина.*

— Ето че пристигнахме — обяви той.

Дразнеше ли я? Настина ли щяха да яздят?

— Конне ли държиш тук? — попита го Дани, а той само отключи катинара и разтвори широко портата.

— Да. Освен това има и кози, овце, кучета и няколко котки. А горе в планината можеш да срещнеш рисове, койоти и диви прасета. Миналата година една пума слезе долу и уби една от овцете ми.

Влязоха в двора, а след това той скочи от колата и отново заключи портата.

— Добре дошла! Това е най-ревниво пазената тайна в Холивуд. — Гласът му беше преизпълнен с гордост. Ранчото Лорд. Благодарение на него все още успявам да запазя разсъдъка си, а някой ден може да се окаже, че от него може и да се печели.

— Ти притежаваш всичко това?

— Всичките шестстотин акра. А и освен това и поработвам тук. Винаги, когато имам време. Това е същото като ранчото, в което отраснах, но е по-красиво — посочи към океана, който плискаше вълните си по плажа в подножието на каньона. — Сутрин помагам на пастирите с овцете, а следобед карам сърф. Ти караш ли сърф?

— Не...

— Добре тогава. Ще трябва да те науча.

Криволичещият, застлан с чакъл път бе обграден с високи евкалиптови дървета. Две или три кучета радостно залаяха от верандата на двуетажната дървена къща.

— Надявам се да обичаш животни — погледна я Кайл и прегърна кучетата, които подскачаха развълнувано около него. — Това е Айриш. Тя е ирландски сетер. А тези двете са помияри. Големият е Сид — съкратено от Сидни, а това... спомняш ли си онова малко кученце на плажа в Мюстик? Нарекох го Куджо.

— Куджо?

— Кръстих го на кучето, което се превръща в убиец в романа на Стивън Кинг. Това приятелче е толкова страхливо, че си помислих, че името му може би ще му вдъхне малко смелост.

— Това ли са твоите *обучени* кучета?

— Ами да. Те са толкова приятелски настроени, че веднага биха могли да те съборят на земята от радост.

Вътре къщата на Кайл беше удобна и непретенциозна. Двете стени на всекидневната бяха покрити с библиотеки. В единия ъгъл имаше голямо пиано, а третата стена бе заета от камина и наредените край нея пънове. Четвъртата стена беше огромен панорамен прозорец, който гледаше към терасираната задна морава и ширналия се под нея океан. Най-различни растения и ориенталски килими с невероятно красиви шарки освежаваха иначе скромно мебелираната стая.

Кайл отвори стъклената врата, излязоха навън и се спуснаха надолу по няколко стъпала. Дани изведнъж се намери в красива градина, изпъстрена със златист невен, морави и розови макове, виолетови зюмбюли, розови и сини делфиниуми, тъмносин и кремавожълт вълчи боб и рози във всичките възможни нюанси на розовото и червеното. Розовите храсти се преплитаха с пълзящите растения, които обвиваха тухлената стена.

— Кайл, това е истинска прелест!

— Мисля, че ти казах, че майка ми беше англичанка — погледна я Кайл. — А няма англичанка, която да не обича цветята. След като се омъжила за баща ми и се преместили във фермата, тя засадила истинска градина зад къщата. Татко, разбира се, настояваше тя да отглежда зеленчуци, но мама беше упорито момиче и не се отказа. Предполагам, че съм се метнал на нея, а?

— Да, предполагам. — Дани заслони лицето си с ръка и се взря в очите му.

— Когато бях хлапе, обичах да ѝ помагам в градината. Можеш да си представиш какъв помощник съм бил, но тя никога не показва, че ѝ

преча. Предполагам, че съм научил едно друго от нея, макар че бях много малък.

Замълча за момент, сякаш си припомняше малкото момче, което поливаше цветята с малката си лейчица, събираше цветчетата и листата, изпадали по земята.

— Лятото, когато умираше, бях шестгодишен и кой знае защо бях решил, че ако се грижа за градината, мама няма да умре. А след това вдигах страхотен скандал, ако по-големите забравяха да полеят цветята или да изсекат клоните. — Гласът му заглъхна. — Тези рози ми напомнят за теб — посочи ѝ една леха с прекрасни алени рози.

— За мен?

— Цветът им е толкова ярък. А и те никога не увяхват. Свежи са и в дъжд, и в слънце. — Прокара пръстите ѝ по нежните цветове. — Виждаш ли колко са фини и изящни? Макар че е трудно да се предположи, заради многобройните бодли, с които са обградени.

Дани се запита дали някога отново в живота си ще почувства сърцето си така изпълнено с щастие, както в този момент, приковала очи в изпъстрената с ярки цветове градина.

Кайл откъсна една алена роза и я забодя в косата ѝ, точно зад ухото. Тя се приближи и целуна трапчинката на брадичката му, а след това повдигна устни към неговите.

— Още ли? — промърмори той.

— М-м-м... още, още много.

Зарови лице в гърдите му и вдъхна сладката му миризма, примесена с уханието на цветята, с мириса на богатата земя под краката му и на океана долу под тях.

— А сега ми покажи спалнята си — прошепна тя и Кайл я поведе обратно към къщата, като не сваляше ръка от кръста ѝ.

Ню Йорк

Джак Андрюз се взираше в първата страница на Ню Йорк поуст. Не можеше да повярва на очите си. Бяха публикували снимка на неговата приятелка, на неговата годеница с оня австралиец. Надписът под снимката, изписан с тлъсти печатни букви, гласеше:

Австралиеца и графинята си правят компания.

Дани му бе казала, че пътуването ѝ е строго служебно. Няколко срещи и партита, свързани с „Прелъстителите“.

Да, предполагаше, че се е забавлявала доста добре. През цялата нощ.

Той я обичаше, а тя го бе предала. Но любовта означава прошка. Той трябва да ѝ прости. Дани бе целият му живот. Нямаше търпение час по-скоро да се ожени за нея, да им покаже на всички тях, на оная кучка, майка му, и на оная шибана глупачка Ан, че не се нуждае от тях. Че си има всичко, което е искал.

Докато гълташе набързо диетичната си кола, Джак се опита да подреди мислите си. Защо Дани му прави тези номера? Ето го, той си седи у дома, виси в града в този шибан зноен ден. Можеше да отиде до Ийст Хемптън с онази манекенка, която изгаря от нетърпение да види какво има в панталоните му. Но той си стои у дома, в случай че Дани се завърне от Лос Анджелис.

Пусна радиото. *Топло, задушно и влажно — информира водещият. Температурите ще достигнат до четиридесет градуса този следобед. Чудесен ден да заведете момичето си на плажа...*

Не и неговото момиче. Тя беше прекалено заета да му изневерява.

Кучка!

Уличница!

Точно като майка му...

... Така че вземете малко храна и едно одеяло и настройте радиото си на Z-100, така ще можете да чуete всички хитове, подходящи за едно романтично място...

— Вървете на майната си с вашата романтика — кресна Джак, сграбчи радиото и го запрати към стената, която разделяше кухнята от трапезарията.

Радиото се разби в подвижното му барче. Всичките му бутилки с алкохол изпопадаха.

— Майната ви на всички! — кресна отново, като се опита да надвие трясъка от бутилките със скоч, бърбън, джин и водка, които се

удряха една след друга в твърдия под и се разбиваха на стотици мокри късчета.

Рим

Джак Андрюз не бе единственият човек, наранен дълбоко от снимката на Дани, която се разхождаше, хванала под ръка Кайл Лорд. Роберто, който беше в Рим по работа и както винаги бе отседнал в хотел „Хаслер“, си почиваше в стаята си преди вечеря, пуснал радиото, за да чуе новините. Масмедиите, които бяха отразявали със затаен дъх всеки момент от живота на Нино с Дани, след като тя се бе омъжила в едно от най-известните семейства в Европа, все още продължаваха да посвещават огромни количества мастило и филмова лента на вдовицата Ди Портанова. Тази вечер на вниманието на Роберто бе предоставен подробен репортаж, чрез сателит от Америка, за предполагаемата интимна връзка на Дани с филмовата звезда Кайл Лорд в хотел Бевърли хилс.

Роберто с ярост си представи бившата си снаха, която според репортера изглеждаше така щастлива и сияеща за пръв път след смъртта на обичния си съпруг. Тази уличница нямаше ли поне малко чувство за приличие! Защо не носеше плътен черен воал, традиционния символ на мъката? Трябваше веднага да се досети, че тя няма да спази траура за Нино. А и сигурно не се бе държала почтено дори и по време на така наречената им женитба.

Тя не показваше никакво уважение към паметта на мъртвия си съпруг, точно както бе постъпвала и докато беше жив. Беше го прогонила от дома му, беше го тласнала към тези състезания, където се бе опитвал с всички сили да си възвърне мъжествеността, която тя му бе отнела. Тя го уби — това бе толкова очевидно. Даниел Либерман ди Портанова бе убила сина на Роберто. Все едно че тя е седяла зад волана на оная кола. Беше лишила Нино от мъжкото му достойнство и от живота му. Беше ограбила Роберто, разрушила бе надеждите му за продължение на рода.

Каквото и да го учеше Църквата, Роберто не можеше... никога не би могъл да ѝ прости.

Зарови лице в ръцете си и си спомни как изповедникът му бе настоял, че е длъжен да прости на тази жена. Роберто се ровеше в душата си, опитваше се да не я мрази, опитваше се да намери сили за прошка. Но тя сама правеше прошката невъзможна. Беше една порочна жена, много по-порочна дори и от Карола... *Ах, Карола!* Той поне винаги предугаждаше ходовете на Карола, докато с тази долна кучка беше просто безсилен. И тя продължава да го унижава — него, семейството му, паметта на обичния му син. Щеше да го унижава, докато е жива. Което щеше да продължи... колко? Още тридесет години? Четиридесет?

Невъзможно! Не би могъл да понесе още четири десетилетия унижения от тази жена, която вече му бе причинила толкова страдания.

Око за око, зъб за зъб...

След този последен скандал, след тази обида към честта на семейството му, тя трябваше да си плати. Скован и парализиран от мъка и болка, досега само бе отлагал неизбежното.

Имаше достатъчно време преди вечеря, за да начертае плана си. Проведе няколко телефонни разговора и остави съобщение на секретарката си да отмени всичките му ангажименти до края на седмицата. Няма да остане повече в Рим. Не, имаше много по-важна работа, за която беше длъжен да се погрижи.

Заминаваше за Ню Йорк.

ГЛАВА ОСМА

Ню Йорк

Докато пътуваше обратно към Ню Йорк с частния си самолет, Дани слушаше Моцарт и си скицираше фантастични, екстравагантни булчински рокли. Чудеше се с какво да приключи първото си ревю за висша мода, което бе предвидено за следващата пролет. Помисли: *А защо не с оригинална булчинска рокля „Графиня Дани“!* Може би същата рокля, която самата тя щеше да облече, ако отново се омъжи. На първата си сватба беше с модел на Живанши, избрана специално от Нино. О, като си спомнеше за проблемите с този шестметров шлейф... Също като Нино — толкова екстравагантен, по-бляскав дори и от самия живот.

И толкова различен от Кайл. Кайл бе истинският живот. Стъпил бе здраво на земята и дори когато мечтаеше, не губеше връзка с действителността.

Бяха се разделили преди по-малко от два часа и той вече й липсваше. И как иначе след трите идилични дни, които прекараха заедно в ранчото му? Разговаряха, смееха се, любеха се, плуваха, яздеха, разхождаха се из планината и дори (още не можеше да го повярва!) караха сърф. Събуждаше се рано сутрин, когато първите лъчи на слънцето озаряваха стаята и обагряха всичко в леко розова светлина, и винаги го намираше буден, загледан в нея.

— Обичам да гледам, когато си заспала — шепнеше й той.

А след това се любеха — толкова нежно, че тя после се питаше дали не бе сънувала ласките и целувките му.

Симфонията на Моцарт изпълни кабината, заглушавайки монотонното ръмжене на двата двигателя. Стюардесите бяха в кухнята и се приготвяха да сервират вечерята на нея и на екипажа. Как й се искаше Кайл да бе дошъл с нея. Можеха да се любят в спалнята на девет хиляди метра над земята и заедно да достигнат оргазъм някъде над Средния запад.

Съвсем скоро ще бъде при мен, напомни си тя. Само след няколко дни той щеше да лети на изток. Започваха работа по новия му

филм, който щеше да се снима в Сохо. Винаги бе обичала есента в Ню Йорк, а тази есен щеше да е просто вълшебна щом и Кайл ще бъде в града. Надяваше се снимачната му програма да не е много натоварена, за да могат да си откраднат два-три свободни дни и да го заведе в нейното скривалище в провинцията. Макар че, ако питаха нея, нямаше да има нищо против да прекарат всяка свободна минута в „Дакота“. Щеше да е съгласна и на това — само да са заедно.

Нямаше да свърши много работа, ако смяташе да прекара и останалата част от полета потънала в мечти, загледана в необятния хоризонт, който се разстиляше пред очите ѝ. Нито пък разполагаше с време да рисува булчински рокли, напомни си тя и се изправи да се поразтъпче. Трябваше да се погрижи за толкова много неща...

Връчването на наградите на модната критика „Коти“ щеше да се проведе следващата седмица. Вече бе спечелила три такива награди, но тази година щяха да я приемат за член на Клуба на славата, а тя бе един от най-младите модни моделиери, на които е била оказвана някога подобна чест.

Сега, когато всички медии пишеха само за нея и Кайл, можеше да бъде сигурна, че церемонията по връчването на наградите ще се превърне в истинско представление. Би могла да напише сценария — неведнъж бе преживявала нещо подобно. Вестникарските статии правеха чудеса за компанията ѝ, но за пръв път в живота си съжеляваше, че е Дани ди Портанова, любимката на медиите. А и като се има предвид известността на Кайл, те несъмнено щяха да повторят славата и клюките по адрес на Тейлър-Бартън.

Но най-напред трябваше да се разбере с Джак, който бе оставил безброй съобщения за нея при Елвира и в офиса, в които настояваше, че трябвало да я види. В един от вестниците — май че Поуст — бе излязла нейна снимка с Кайл. Не винеше Джак, че е бесен, макар че се бе опитвала много пъти да му обясни, че не му е приятелка и че няма никакви намерения да се омъжва за него. Искаше сама да му каже за Кайл, но очевидно вече бе доста късно за това.

Тя въздъхна, взе телефона, за да се обади на Джак и да му предложи да вечерят заедно тази вечер или някой друг път, когато му е удобно. Изпитваше необходимостта да му каже, лице в лице, че съжелява задето е разбрал погрешно намеренията ѝ. Не искаше да го

наранява. И беше сигурна, че той ще си намери жена, която да го обича така, както той заслужава.

Надяваше се само, че ще могат да си останат приятели.

Върмонт

Хотел „Удсток ин“ бе построен в едно от най-старите и причудливи селца в Нова Англия. Но Моника успя да види много малко от него и от заобикалящата го красива околност. Беше решила да отиде с кола или на стоп до близката Грийн маунтинс. Обаче през целия уикенд валя студен непрестанен дъжд и тя, ще не ще, трябваше да прекара по-голямата част от времето в бара на фойето.

Нямаше навика да пие системно, но го придоби по време на уикенда. И човешката издръжливост, в края на краищата, имаше някакъв предел. Раната на гърдата ѝ още я болеше, но паниката и страхът бяха тези, които я подтикваха непрекъснато да повтаря: *Още едно, моля.* Когато някой от другите посетители се опитваше да се държи приятелски, тя бързо се измъкваше и се затваряше в стаята си. Твърде напрегната, за да спи или да се храни, тя прекара неделята свита в леглото си, метнала одеяло през глава. Опитваше се да намери някакъв изход от дяволската бъркотия, в която се бе натресла.

Самоубийство, помисли мрачно. Сигурно би могла да спести на гангстерите известни усилия, ако си прережеше вените или се обесеше, или измислеше някакъв друг страховит начин на самоунищожение. Потръпна и категорично отхвърли този вариант. Колкото и да бе потисната от мисълта, че трябва да се завърне в Ню Йорк и отново да се сблъска с ужасния кошмар, тя все още не бе готова да се самоубие.

Но би могла да избяга, помисли си тя и се обърна в леглото с гръб към сивия мрачен пейзаж, който се разстиляше през прозореца ѝ. Щеше просто да опакова една чанта багаж и да избяга... Но къде? В Калифорния? В Европа? В Азия? Не, осемстотин хиляди долара означаваха, че онези убийци ще я намерят, независимо от това колко добре би се опитала да прикрие следите си.

А освен това в Ню Йорк беше домът ѝ.

В Ню Йорк беше също и работата ѝ и колкото и да ѝ се искаше, не можеше просто да изчезне от лицето на земята и да остави Дани сама. Твърде много неща ставаха в офиса, за някои от които тя не бе дори осведомена. Помисли си с болка и горчивина за ненадейното повишение на Барбара.

А и освен това предстоеше приемането на Дани за член на Клуба на почетните носители на наградата „Коти“, което щеше да се състои в сряда вечерта. Искаше ѝ се да намери сили в себе си и да се зарадва заради Дани. Но на фона на собствените ѝ проблеми, церемонията по връчването на наградите ѝ се струваше невероятно абсурдно и безсмислено събитие. Естествено, очакваше се, че и тя ще присъства, а Дани никога не би ѝ простила, ако не се появеше на церемонията.

Добре. Майната ѝ на Дани! Имаше далеч по-важни проблеми от шибаната награда на Дани, които не ѝ даваха мира. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе появата ѝ по телевизията заедно с Дани, докато онези копелета в „При Лъки“ барабанят нетърпеливо с пръсти и очакват да им се изплати до четвъртък вечерта.

Четвъртък... Или...

Опита се да мобилизира цялата си решителност и непоколебима твърдост, която бе наследила от Карола, и отново започна да пресмята възможностите си. Проклетата да е, ако позволи да бъде убита заради някакъв си дълг от комар. Животът ѝ струваше много повече от осемстотин хиляди долара.

Моника остана будна през по-голямата част от нощта, загледана в непрогледната тъмнина. Разплака се, като си даде ясна сметка какво трябва да направи. На сутринта стана уморена от леглото, затътри се към трапезарията, за да се подкрепи с чашка кафе и пое дългия път обратно към Ню Йорк.

Трябваше да се погрижи за купища неща, много от които болезнени и мъчителни, и то преди още седмицата да е свършила. Никога не си бе представяла, че ще стигне до такъв момент в живота си. Мили боже, откъде щеше да намери сили да го стори? Презираше се заради решението, което бе избрала. Но имаше ли някакъв избор?

Дали не беше по-добре да умре? — мина в един момент през главата ѝ.

Не. Не за нея. Не и за една Фон Райх.

Дани се уговори да се срещне с Джак в „Едно, две, три“ — весело ресторантче с високи тавани, което предлагаше отлична парижка кухня, а сервитьорите приличаха на актьори, временно останали без работа. Избра това заведение, защото беше близо до офиса ѝ и защото обстановката в него беше съвсем делнична и обикновена.

Когато му се обади по телефона от самолета, гласът му прозвуча студено и сърдито.

— Трябва да поговорим — каза той.

— Да, трябва — съгласи се веднага тя.

Беше го забравила напълно до момента, в който тръгна да излиза от офиса си. Този ден — или това, което бе останало от него след пристигането ѝ от летището — се бе оказал кошмарен. Барбара бе позвънила, за да каже, че е болна. Завари Моника в кабинета ѝ по-сърдита и по-затворена в себе си от всеки друг път. Дани се надяваше, че ще успее да поговори с нея, преди да излезе за срещата си с Джак, но когато се отби в кабинета ѝ, Моника вече си бе тръгнала.

— Има уговорен час за лекар — уведоми я секретарката ѝ.

Да не би да е нещо болна? Може би заради това напоследък изглеждаше постоянно унила и безучастна към всичко. *Да върви по дяволите с нейната потайност!* Дани реши на всяка цена да разбере какво не е наред и да види с какво може да помогне. Първият ѝ гаф бе, че бе позволила връзката ѝ с Джак да се проточи толкова дълго. А вторият гаф беше много по-сериозен — толкова бе погълната от собствения си живот, че бе пропуснала да забележи какво става с най-добрата ѝ приятелка. Имаше много неща, които трябваше да промени. И щеше да се заеме с тях още тази вечер.

Джак вече бе пристигнал и седеше на една ъглова маса, когато тя влезе задъхана и веднага започна да се извинява за закъснението си. На път за ресторанта бе размишлявала по въпроса дали да си изясни нещата с Джак преди вечеря или да изчака, докато приключат с десерта.

Джак обаче беше взел решението си вместо нея.

— Видях снимката ти в Поуст — започна той, още преди тя да е седнала. — Каквото и да имаш да ми казваш, бих искал да го оставим

за по-късно. Разполагаме с достатъчно време. Не си струва да разваляш вечерта ни с обясненията си.

Тонът му беше приятелски, но в думите му се криеше стаено напрежение и тя застана нащрек. А може би лошите ѝ предчувствия идеха от начина, по който я гледаше по време на вечерята, докато ѝ разказваше за пътуването си до Бермудските острови.

Изведнъж тя установи, че не може да се преструва повече. Остави вилицата си и се опита да му обясни, колкото е по-възможно по-внимателно, че Кайл Лорд няма нищо общо с разрива на отношенията им. Каза му, че те двамата не са един за друг. Че е твърде *стара* за него. Че той иска от нея твърде много, без да е съвсем наясно със себе си. Че докато той е готов дори за брак, тя не е.

Джак отказваше да я погледне в очите. Хванал един от цветните моливи, оставен предвидливо от управата по масите за в случай, че гостите им решаха да се подпишат на хартиените покривки, той изглеждаше изцяло погълнат от рисунката си. Тя дори не бе сигурна дали чува какво му говори.

— Искаш ли да ме питаш нещо? Или може би искаш да ми кажеш нещо? — Тя се пресегна и докосна леко ръката му.

Това беше грешка. Разбра го веднага.

Джак обгърна ръката ѝ със своята. Поднесе я към устните си и я целуна.

— Виж — посочи ѝ рисунката си.

Беше сърце, пронизано със стрела. Вътре в сърцето беше написал *Дж. А. обича Д. д. П.*

Дани изпъшка тихичко:

— Джак...

— Мога ли да ви предложа нещо за десерт? Или може би кафе? — намеси се изненадващо сервитьорът, който досущ приличаше на Том Круз.

— Не... благодаря — отказа Дани.

Джак обаче му се усмихна:

— Аз бих искал кафе. И... имате ли шоколадов мус?

— Естествено.

— Страхотно. Донесете ми един. Дани, сигурна ли си, че не искаш?

— Абсолютно.

Когато сервитьорът се отдалечи, тя опита отново:

— Виж, Джак, надявам се, че ще си останем приятели. Но искам да знаеш, че между нас всичко е приключило.

— Заради оня австралиец, нали?

— Джак, ние не говорим за някой друг, говорим за нас двамата. Аз искам да се срещам и с други хора. А и ти би трябвало да се виждаш с други момичета. — Дани все така настояваше, макар да се чувстваше и малко виновна, защото не бе напълно честна с него по отношение на Кайл.

Сервитьорът им донесе сметката заедно с кафето и десерта. Джак лапна една хапка, а след това бутна чинията си настрана.

— Хайде да се махаме оттук. — Протегна ръка и грабна сметката.

— Не, моля те... нека аз — предложи Дани.

— Аз ще платя — изгледа я мрачно той. — Мога да си позволя да платя вечерята на *приятелката си*.

Лимузината на Дани я чакаше пред ресторанта.

— Мога ли да те откарам до вас? — предложи му тя с надеждата, че той най-сетне ще разбере, че тази вечер няма да я придружи до дома ѝ.

Джак я сграбчи за ръката.

— Нека да отидем да потанцуваме. Не ми се прибира вкъщи.

Дани се загледа в лицето му и се зачуди дали бе чул поне една думичка от всичко, което му бе наговорила. Сивите му очи сякаш я изгаряха, караха я да се чувства като затворник на изпепеляващата го страст.

— Джак... — Говореше нежно и внимателно. — Всичко, което ти казах до този момент, бе напълно сериозно.

— Добре, добре, щом казваш. Но моля те, направи го заради мен! За *последен път*!

Предната нощ бе спала на пресекулки на борда на самолета и единственото, което ѝ се искаше в този момент, бе да се прибере у дома, да се изкъпе и да се хвърли в леглото. Но изпитваше остро съчувствие към Джак и се съгласи.

— Добре, да потанцуваме.

Хвана я за ръката, докато крачеха към лимузината.

— Нека идем в „Ерия“ — предложи той. Приличаше на малко момченце, на което току-що са обещали втора порция сладолед. — Ще бъде като в доброто старо време. В края на краищата нали точно там се срещнахме навремето.

В залата за VIP гости беше в разгара си някакво частно парти. Обаче веднага разпознаха Дани и я поканиха.

— Страхотно веселие, нали? — извика Джак, опитвайки се да надвика шумотевещата.

Дани кимна, като се опита да изглежда поне малко въодушевена.

Тълпата бе младолика и пъстра. Имаше лица от Холивуд, Европа, Ню Йорк. Телата на всички бяха тънки, гъвкави и прекрасно загорели.

— Искаш ли нещо за пиене? — извика Джак.

— Разбира се. Ще те чакам ей там — произнесе тя само с устни.

Някой я стисна за лакътя. Тя се обърна и зяпна от изненада.

— Кайл!

— Представи си, да те срещна точно тук, скъпа! — изкрещя той в ухото ѝ.

Точно срещу него стоеше Рик Флад.

Преди да успее да изрече каквото и да е, Кайл я грабна в прегръдката си и тя се почувства така, сякаш се издига високо над земята. Навсякъде около тях проблясваха камери и фотоапарати, а Кайл се наведе и я целуна. За пръв път в живота си Дани не им обърна никакво внимание. Сигурно е долетял по-рано... Но защо не ѝ се е обадил?

Няма значение. Въпросите ѝ можеха да почакаат. Сега имаше много по-важни неща, за които да се погрижи.

— Вие двамата се познавате? — с престорена изненада надигна въпросително вежда Рик.

— Рик, трябва да говоря с теб — каза му тя. — Утре добре ли е? Обади ми се, моля те! Обещаваш ли?

Рик кимна:

— Честен кръст!

— Хайде да се махаме оттук — подкани я Кайл, сложил ръце около раменете ѝ, сякаш нямаше никакво намерение да я пусне.

— Почакай. Дойдох тук с един човек... Трябва да го намеря. — Обърна се да потърси Джак, като протягаше врат и се опитваше да го открие сред тълпата. Тогава го видя: стоеше само на няколко крачки от

тях и ги гледаше с убийствен поглед. Изразът на лицето му показваше, че е жестоко наранен.

— Джак! — изкрещя Дани и му махна с ръка. — Джак, моля те!

Устните му се разкривиха, сякаш щеше всеки момент да заплаче. Вдигна свития си юмрук към устата си, а след това изчезна в тълпата.

— Не можеш ли да му се обадиш утре и да му се извиниш? — попита Кайл.

— Не е толкова просто — въздъхна Дани. — А сега ми кажи ти какво правиш тук.

— Нямах търпение да те видя — рече Кайл и ѝ помогна да се качи в колата. — Така че реших да тръгна по-рано и да те изненадам. Но ти вече си била излязла от офиса, а икономката ти ми обясни, че ще вечеряш навън.

— И какво правиш точно тук?

— Видях се с Рик в самолета. Той ми каза, че ще празнуват рожден ден на някакъв негов приятел в „Ерия“. Покани ме да се отбия, ако нямам какво да правя. Можеш да си представиш как се почувствах, когато вдигнах поглед и те видях.

По-трудно ѝ беше да си представи как се бе почувствал Джак, когато е видял Кайл да я прегръща. Но тя избута тази неприятна мисъл от съзнанието си и се сгуши в Кайл. Никога преди през целия си живот не се бе чувствала толкова обичана и закриляна.

Джак изхвърча от „Ерия“ и се упъти към града, без да чувства нищо друго, освен непоносимото страдание, което бе изпитал, когато видя Дани с Кайл Лорд. Влезе в първия бар, покрай който мина, и си поръча двоен скоч. После още един. Болката му се притъпи и когато се огледа наоколо, видя, че е попаднал в гей бар.

Навсякъде около него, облечени отгоре до долу в кожа, седяха мъже с късо подстригани коси, добре развити мускули и стегнати задници. Част от тях носеха полицейски униформи. Някои дори бяха облечени като нацистки щурмоваци. В по-тъмните ъгли мъжете се галеха и се опипваха. Шибани извратени копелета, помисли той с презрение. Беше свикнал с авансите им по време на снимки, но ненавиждаше жадните им погледи и подканящи усмивки.

Хвърли няколко банкноти на бара и бързо излезе. Упъти се към „Хелфайър“, най-известният „S and M клуб“, намиращ се в една неугледна сграда край Хъдзън. Джак намери входа без никакви проблеми, защото „Хелфайър“ се бе превърнал в любимото му среднощно убежище, в негова специална тайна. Редовните му посещения там бяха част от живота му, за който Дани и другите му приятели изобщо не подозираха.

Слезе внимателно на долния етаж, съблече дрехите си и ги остави на момичето зад гишетото, а след това прекоси полутъмното задимено помещение и отиде на бара, където си поръча още едно двойно уиски. Някаква жена, която бе виждал и преди, му подаде малко кокаин и той смръкна няколко пъти, но отклони предложението ѝ да заформят тройка с приятелката ѝ.

Тази вечер Джак имаше нещо друго наум.

Окуражен от кокаина и уискито, той започна да обикаля претъпканите миризливи помещения, в които се предлагаша всякакви сексуални извращения и перверзни. Очите му бяха привлечени от една млада жена, която бе завързана с разперени ръце на стената. Беше гола, тъмната ѝ коса падаше по раменете ѝ, а цялото ѝ тяло бе нашарено с белези от камшик. Джак се приближи, за да я огледа по-добре.

— Твоя ли е? — попита мъжа, който стоеше пред нея с камшик в ръка.

Мъжът кимна.

— Искаш ли да те сменя?

Джак обикновено предпочиташе да се забавлява с по-стари жени — жени с увиснали гърди и с руси косми, тъй като си представяше, че на майка му са точно такива. Но в мрачно осветеното помещение можеше да си представи, че жената, разпъната на стената, е Дани ди Портанова. Дани, разбира се, беше много по-хубава, но ако присвиеше очи... ето я, стои пред него. Завързана, окована, изцяло негова.

Приближи още малко и прошепна:

— Искаш аз да го направя, нали, Дани?

Замъглените от наркотици очи на момичето леко примигнаха, когато той вдигна кожата камшик и се прицели...

Бъни лежеше на леглото си сред смачканите памучни чаршафи на „Графиня Дани“, сред възглавниците и одеялата, и безцелно превключваше телевизионните канали. От три дни не правеше нищо друго. Гледаше телевизия и седеше във ваната, за да излекува раните, които ѝ бе причинил Стан. Беше се обадила в офиса и бе уведомила секретарката, че е болна от грип. Беше сигурна, че изобщо не ги е грижа за нея. Вече бе повече от ясно, че на никого в „Графиня Дани“ не му пукаше за Бъни Хестър. На никого, освен на нея самата. Особено пък на Дани. Тя, разбира се, бе позвънила този следобед, за да чуе как се чувства Бъни.

— По-добре — бе ѝ отговорила Бъни, едва успяла да прикрие обхваналата я ярост. — Но се боя, че не съм достатъчно здрава, за да дойда на връчването на наградите „Коти“.

— О, не се безпокой за това. Погрижи се за себе си и гледай да оздравееш — опита се да я успокои Дани.

— Благодаря, ще го направя — ѝ бе отговорила Бъни.

Не възнамеряваше в никакъв случай да ходи на награждаването на тази кучка. Това, което вече бе направила за Дани, беше повече от достатъчно. Пулсиращата болка в ануса ѝ бе красноречиво доказателство за това. И какво бе получила в замяна? Само болки и унижения.

Докато беше жива, нямаше да забрави унижението, което бе изпитала, докато лежеше с гол задник на масата за прегледи и се опитваше да обясни от какво са нараняванията ѝ. Срамът, който бе изпитала при този преглед, беше по-голям дори и от самото изнасилване.

Дани бе виновна за всичко. Дани, която така отчаяно искаше да получи договора за „Прелъстителите“.

Бъни захвърли дистанционното и взе последния брой на Вог, който секретарката ѝ бе пратила заедно с останалата поща. Може би списанието щеше да отклони вниманието ѝ от проблемите ѝ. Но не бе отгърнала и три страници, когато лицето на Дани ѝ се усмихна от една реклама на чаршафи. *Тази кучка! Тази неблагодарна кучка!* Бъни бе работила толкова упорито. И за какво? За да може Дани ди Портанова още веднъж да постигне зашеметяващ успех, да обере всички лаври и овации.

Отново я обзе необуздана ярост.

Захвърли списанието и погледна часовника си. Шест и тридесет. След няколко часа Дани щеше да се изкачи на сцената на Института за модни изкуства, за да приеме наградата си. А тя, Бъни, отново щеше да остане в сянка. Точно както бе ставало при много други подобни случаи. Последна трябваше да разбере за предложението за „Прелъстителите“... Не бе поканена на купона на Стан в Калифорния... Списъкът можеше да бъде продължен до безкрайност. Тя не бе нищо за Дани, нищо, освен един талант, който да експлоатира и изцежда.

Само че — стига вече!

Премигвайки от болка, тя се надигна несигурно от леглото, замъкна се в банята и пусна душа. Жалко, че Дани бе подценила Барбара Хестър. Много жалко, че не бе разбрала колко далеч е готова да отиде Барбара Хестър, за да заеме мястото си на върха, което ѝ се полага по право. Време беше Дани ди Портанова да разбере, че не може повече да си играе с Барбара Хестър.

Бъни просто нямаше търпение да види изражението на лицето ѝ.

Лимузината на Дани се насочи надолу по Седмо авеню към Института за модни изкуства. Дани тръсна няколко пъти глава, за да оправи къдриците, които падаха свободно по гърба ѝ, а след това пооправи вечерната си рокля от червена коприна без презрамки — гордостта на новата ѝ колекция, която щеше да представи скоро на публиката.

В началото смяташе да си сложи диамантената огърлица на Ван Клиф, която Нино ѝ бе подарил по случай петата годишнина от сватбата им, но след това се отказа. Въпреки че притежаваше диаманти, смарагди и рубини на стойност стотици хиляди долари, в момента, в който бе преживяла трепета на удоволствието, че може да си ги позволи, беше решила, че те не подхождат на стила ѝ. Дани предпочиташе фалшивите диаманти, гравираното злато, среброто, уникалните, единствени по рода си бижута и полускъпоценни камъни, които намираще в малки забутани магазинчета в закътани местенца.

Тази вечер не искаше аксесоарите да отвличат вниманието на хората от роклята ѝ, която покриваше от тялото ѝ точно толкова,

колкото беше необходимо. Роклята беше секси, без да е пошла или неприлично вулгарна.

— Готова ли си, Дани? — попита я шофьорът щом приближиха Института.

— Всичко е наред, Джо.

— Тази вечер си по-красива от всякога.

— Благодаря, Джо! Щастлива съм. И предполагам, че ми личи?
— Тя се усмихна и си помисли: *Щастлива съм заради Кайл.*

Той не можа да дойде с нея на церемонията, защото тази вечер започваха снимките му на новия филм. Но се надяваше, че ще свършат около десет и ѝ беше обещал, че ще си бъде у дома, когато тя се прибере.

Животът едва ли би могъл да бъде по-хубав и обещаващ, отколкото беше в този момент.

Роберто ди Портанова бутна стола си напред и закопча предпазния колан, когато частният му самолет започна да се приземява на летище Кенеди в Ню Йорк. На коленете му лежеше специално конструирано куфарче от кафява кожа. Той се вглеждаше замислено в блещукащите светлини на града, които проблясваха на мили под него, и разсеяно галеше меката като кадифе кафява кожа. В куфарчето лежеше разглобена пушка — същата онази пушка, която Карола фон Райх му бе подарила при съдбоносната им първа среща преди доста години.

Въздъхна като си припомни колко съблазнителна бе изглеждала тогава Карола в офиса му в Рим. Толкова красива! Толкова секси! Толкова упорита! Никога преди не бе срещал такава жена. Възбуждаше го така, както никоя друга преди или след нея.

Не беше разговарял с Карола от оня ден в Испания, когато я бе оставил да лежи на пода на вилата си с разкъравеното от плесницата му лице. Заради това, което бе казала за Нино, си бе заслужила шамара — че и повече дори. Беше се заклел, че между тях всичко е свършило. Че никога повече няма да се види с нея. Не искаше нищо повече от тази жена. Дори и да дойдеше и на колене да го молеше за извинение.

Нека само се опита да се свърже с него...

Седмиците минаваха без вест от Карола.

Толкова по-добре, мислеше си Роберто. Беше му писнало от подлите ѝ номера.

Изтече един месец. После още един. Нито вест. Никакъв знак, че тя изпитва угризения и съжалява за разрива им.

И тогава, шокиран, той осъзна, че в действителност тя много му липсва. Колкото и да му беше трудно да го приеме, трябваше да признае, че той почти се бе влюбил в Карола. Знаеше, че трябва да я види отново. Тя, разбира се, ще трябва да му се извини. Но той беше сигурен, че ако ѝ дадеше да разбере, че е готов да приеме извиненията ѝ, тя щеше да се завърне с радост при него.

Беше готов дори, ако е необходимо, той да подготви сдобряването, като ѝ се обади по телефона. Позвъни няколко пъти, но му отговаряха неизменно, че тя отсъства, че не могат да я намерят, че не знаят къде се намира.

Беше убеден, че това са чисти лъжи. Измамата беше твърде прозрачна. Това, което не разбираше, бе защо тя отказва да разговаря с него.

Може би искаше някакво писмено доказателство, че е готов да подновят връзката си. Но това, което бе замислил като приятелска, но съдържана бележка, се бе превърнало, в момент на слабост по време на дългия полет над Атлантика, в страстно любовно писмо, в което Роберто изливаше сърцето си пред Карола и я умоляваше отново да се върне при него.

Това бе единственият случай, когато Роберто почти се бе извинил на някого. Завърши писмото със страстен, прочувствен цитат от Данте и го изпрати по телекса от самолета до дома ѝ в Залцбург.

Сега му оставаше само да чака отговора ѝ.

Но най-напред трябваше да разреши проблема със снаха си.

Като носител на почетната награда на славата „Коти“, Реджи, естествено, беше поканен на церемонията. Но когато разбра, че Дани ди Портанова е измежду удостоените с тази чест, той отклони поканата и изстреля цял куп унищожителни обвинения срещу тези, които връчваха наградите.

Това било обида към предишните притежатели на наградата, включително и към него самия, беснееше той. Било нелепо дори да се

помисли, че тя заслужава подобно отличие. Очевидно членовете на комитета били решили да принизят и опошлят церемонията. И той съвсем откровено си признавал, че сериозно се колебае дали да продължи да ги подкрепя финансово.

За нещастие обаче Реджи нямаше никакви други планове за вечерта.

В дните преди „Мегакорп“ календарът му бе изпълнен с ангажименти. Господин Реджи бе най-търсения, най-желания гост в града за коктейли или вечери. Онези, които навремето го бяха преследвали толкова неумолимо, за да задоволят снобските си амбиции, сега гледаха на него като на бизнесмен, продал за пари творческия си гений. Ако имаше нещо, което нийоркчани боготворяха повече от парите, това са артистичната почтеност и творческа последователност. Все още пристигаха покани, но бяха много по-малко на брой.

Дамите, които преди умираха от желание да обядват с него, сега учтиво му махаха с ръка и се държаха на разстояние. Телефонът му не звънеше толкова често, колкото преди. Безвъзвратно бяха отминали дните, в които хората си съперничеха да бъдат поканени на някоя от вечерите му в тесен интимен кръг. Когато Реджи реши да се поогледа наоколо, забеляза други, по-хубави, по-талантливи мъже на Седмо авеню, които бързо се изкачваха към успеха.

Беше ужасен от мисълта, че скоро ще се превърне в минало, в реликва, с която просто щяха да парадират от време на време в името на модната индустрия.

Погълнат от тези ужасни мисли, Реджи си наля водка и включи телевизора, само за да види омразната му реклама за тоалетната хартия на „Господин Реджи“. Една наперена млада домакиня обясняваше на обожавания я съпруг, че тоалетната хартия на „Господин Реджи“ е наистина много по-мека и абсорбираща от всички други видове.

— Докосни я, скъпи — каза тя, като търкаше рулото нагоре-надолу по бузата на съпруга си.

— Мека — призна мъжлето й. — Като теб. — Кадър на двамата в леглото.

Реджи едва не се разплака от безсилие. Франк Гладстоун дори не си бе направил труда да му покаже сценария за рекламните. А безвкусният и блудкав клип само още веднъж му напомни колко

ужасно самотен се чувстваше откак Ра Ра се бе изнесъл. Чуваха се съвсем рядко, но Реджи предпочиташе да не го вижда. Беше му безкрайно болезнено да си спомня за всичките пари, които бе инвестирал в момчето, и то само за да бъде изоставен от този неблагодарен негодник. И въпреки това копнееше за него, надяваше се, че някой ден Ра Ра може да се завърне.

Взираше се безучастно в телевизионния екран, без да обръща никакво внимание на предаването. *Хавлии и тоалетна хартия?* Как се бе стигнало до там? Та той беше такава ярка звезда! Сега дори Мишел Бартън рядко си правеше труда да отговаря на обажданията му.

Животът може да бъде ужасно жесток, помисли си той. Надигна се от канапето и отиде да се изпикае. Докато се връщаше във всекидневната, му се стори, че чува гласа на Ра Ра. Сърцето му замря. Възможно ли бе? Но как...? Опита се да се успокои и влезе небрежно в стаята, готов да наругае Ра Ра, че влиза в къщата му без разрешение.

— Не можеш да постъпиш така с мен. Ще кажа на мама! — изпълнен с ярост крещеше Ра Ра на мъж, който изпълняваше ролята на по-големия му брат в новия сериал на NBC за група настоящи и бъдещи богаташи на Уол Стрийт.

Реджи се отпусна на един стол и неутешимо се загледа в екрана. Беше забравил, че шоуто на Ра Ра се излъчва тази вечер. Сега пък по-големият брат обвиняваше Ра Ра, че е неблагодарник, който мисли само за себе си.

И ще ми говори, че трябвало да се потопи в света на героя, помисли си Реджи горчиво. Това трябва да е било най-лесното прослушване, на което се е явявал.

Доколкото си спомняше от сериата от предната седмица, в този епизод Ра Ра се люби с приятелката на брат си. Сърцето на Реджи се сви от болка. Превключи на новините в десет часа, където една репортерка говореше възторжено за наградите „Коти“.

— ... и тазвечерната звезда, разбира се, е графиня Дани ди Портанова — обяви репортерката и на екрана се появи Дани, която излизаше боса от лимузината си.

Болката стана непоносима. Реджи се зачуди дали няма да получи сърдечен удар. С перверзна настойчивост продължи да слуша хвалебствията на репортерката по адрес на графинята, която успяла да превърне в свои почитатели и най-консервативните последователи на

модните тенденции... успяла да преодолее личната си драма след смъртта на красивия си млад съпруг... а съвсем наскоро постигнала друг огромен успех с избирането ѝ за дизайнер на „Прелъстителите“.

Последва кратко интервю със самата Дани, която дрънкаше нещо в смисъл, че била безкрайно поласкана от факта, че може да се присъедини към групата недостижими моделиери, на които се възхищавала преди години.

— Майната ти, кучко! — изкрещя Реджи. Натисна един бутон и телевизорът занемя. Притисна гърдите си с ръка. Тази жена беше истинска отрова. Тя го убиваше. Сиялото си сърце копнееше да накара „Графинята на Седмо авеню“ да замълчи веднъж завинаги.

Церемонията по връчването на наградите завърши с почести и бурни аплодисменти. Дани поостана, за да приеме поздравленията на приятелите и почитателите си и за последен път се усмихна пред телевизионните камери. Отново огледа публиката за Моника и забърза към лимузината си. Искеше да се прибере вкъщи колкото е възможно по-скоро.

Вкъщи при Кайл.

Само след няколко минути излязоха от парка и се насочиха по Сентръл парк уест. Дани изведнъж каза:

— Джо, би ли завил надясно по Кълъмбъс и Седемдесет и пета улица!

— Магазинът за сладолед, а?

— Настина ме познаваш добре. — Дани се засмя. Макар да изгаряше от желание да се прибере у дома, щяха да ѝ са нужни само няколко минути, за да вземе малко сладолед за... *после*.

Лимузината намали пред боядисания в бяло и червено магазин и Дани, както обикновено, изхвърча от колата преди още Джо да е спрял напълно.

През изминалите няколко години Ъпър уест сайд и особено Кълъмбъс авеню бяха претърпели значителна промяна. Елегантно облечени хора в разкошни лимузини вече бяха често срещана гледка. Въпреки това повечето от минавачите изгледаха с изумление една от най-известните жени в града, която хлътна бързо в магазина за сладолед.

— Здравсти — поздрави Дани момчето, ученик от горните курсове, което стоеше зад щанда.

Момчето се втренчи нервно в красивата жена пред себе си.

— Мога ли да ви помогна? — Гласът му беше станал дрезгав от вълнение.

— Да, секунда само. — Дани се загледа в дъската на задната стена, на която бяха изредени видовете сладолед. Шоколадов или ванилов с бадеми? С ром и стафиди или с орехи? С малини и къпини или с праскови?

Опита се да си припомни какъв сладолед обича Кайл. Една вечер в Калифорния гледаха филм и ядоха ягодов сладолед в леглото. Изведнъж той изсипа ароматния сладолед на гърдите ѝ и бързо ги облиза, докато той се топеше бързо около зърната ѝ.

Не че се нуждаеха от някакви допълнителни стимуланти, за да възпламенят страстта си. Кайл бе успял да преодолее всички културни и емоционални различия между тях, беше успял да докосне сърцето ѝ.

Краката ѝ се подкосиха само при мисълта за усмивката му и за ласките на нежните му ръце. Каква късметлийка е, че го бе срещнала...

— Мадам...

Тя се изчерви.

— А... ще взема ягодов и ванилов с бадеми.

Плати на момчето, благодари му с усмивка и забърза към лимузината.

Пет минути по-късно колата спря пред „Дакота“.

— Лека нощ. Няма да ми трябваш до утре към единадесет часа — усмихна се Дани на Джо.

Пазачът на „Дакота“ отвори вратата на колата. Изглеждаше почти стреснат, че я вижда. Попита го дали господин Лорд вече е дошъл.

— Не — смънка той.

Разочарована, тя прекоси вътрешния двор и взе асансьора до апартамента си. Сложи сладоледа в хладилника. Доволна беше, че бе освободила прислугата. Така тя и Кайл щяха да са сами в целия апартамент. Надяваше се, че той няма да се бави още много. Поколеба се дали да се изкъпе сега или да изчака, докато пристигне Кайл. Реши да си вземе само един душ. По-късно тя и Кайл биха могли да пият шампанско във ваната.

Докато се събличаше, си мислеше за Кайл. Погледна голото си тяло в огледалото и видя една фигура, която стоеше в сянката зад нея. Фигурата пристъпи крачка напред.

И тогава тя видя пистолета.

Грабеж! Някой се опитваше да я ограби. Трябва да запази спокойствие, не бива да губи контрол върху себе си.

Натрапникът направи още една крачка към малкото пространство, осветено от нощната лампа.

Беше жена, облечена в една от роклите, които бяха направили Дани милионерка.

— Трябва да те убия, Дани. Съжалявам. — Жената говореше със странен дрезгав шепот. — Наистина ужасно съжалявам.

— Пари ли искаш — успя да попита Дани. Разтрепераният ѝ глас издаваше обезелия я страх. Не можеше да откъсне поглед от пистолета в ръката на жената. Не ме застрелвай, молеше се безмълвно. Моля те, не ме убивай!

Като се опитваше да спре да трепери, тя се обърна и пристъпи към жената.

— Какво искаш от мен? Как влезе тук?

Натрапницата отстъпи от светлината, продължавайки да държи пистолета насочен към Дани.

— Направо си влязох. Пазачът ме помисли за теб.

— Мога да ти дам всичко, което пожелаеш. Само не ме наранявай — започна да се моли Дани. Взираше се в полумрака и се опитваше да съзре лицето на жената. — Аз те познавам, нали? Коя си ти?

Жената вдигна пистолета и се прицели.

Без да мисли, Дани грабна роклята от леглото си и я хвърли в лицето на нападателката си. Скочи, блъсна се в нея, като се опита да грабне пистолета, който изхвъркна от ръката на натрапницата и се плъзна по лакирания под.

И двете жени се хвърлиха към него.

Снимките на Кайл се проточиха по-дълго, отколкото очакваше. Но в момента, в който режисьорът, който би работил цяла нощ, стига

договорът с Кайл да го позволяваше, изкрещя: *Това е всичко за днес!* — той се хвърли в колата си и пое към Дани.

Пристигна до тях за отрицателно време. Съобщи името си на пазача, който рече: *Тя ви очаква* — и го пусна през електронно заключващата се вътрешна врата.

Изчака нетърпеливо асансьорът да стигне до петия етаж, а след това извади от джоба си ключовете, които му бе дала Дани. Тъкмо бе поставил първия ключ в ключалката, когато от вътрешността на апартамента долетя силен трясък.

Двете жени се търкаляха на пода, деряха се с ръце, ритаха се една друга. Нападателята сграбчи Дани за косата, но тя се хвърли напред по колене и най-накрая... пръстите ѝ стиснаха пистолета.

Обърна се към жената, чието лице бе само на няколко сантиметра от нейното и която с обезумели от ярост очи се опита да избие пистолета от ръката ѝ.

Останала без дъх, Дани отскочи назад.

— Моля те, не ме карай да го правя. — Дани ридаше конвулсивно.

Жената се хвърли отново.

— Моля те, недей — примоли се Дани и се прицели несигурно.

Кайл чу изстрела и като изкрещя името ѝ, бясно се затича към спалнята ѝ. Намери я седнала гола на прага на стаята да хълца неудържимо върху тялото на някаква жена. Един пистолет лежеше на пода до тях. Роклята на жената бе напоена с кръв. Големите ѝ сиви очи бяха широко отворени, а кичури от дългата ѝ коса закриваха долната половина на лицето ѝ.

Разплакана, Дани отмахна косата настрани.

— Дани... — Жената шептеше едва-едва и се давеше в собствената си кръв.

Дани се наведе по-близо, за да чуе думите ѝ.

— Дани, обичах те толкова много!

— Съжалявам — изхлипа Дани. — Никога не съм... — Внимателно махна перуката и погали челото на Джак Андрюз.

— Твърде късно, Дани. Но ти щеше да ме... напуснеш. — Той пое с мъка дъх. — А щом аз не можех да те имам, тогава *никой* друг не трябваше да те притежава. — Думите му едва излизаха от устата.

Отново се закашля и от устата му потече още кръв.

А след това очите му бавно загаснаха и той се пресели в отвъдното.

ЕПИЛОГ

Ню Йорк, 1984 година

Бяха изминали три дни от онази ужасна нощ, през която Дани застреля Джак Андрюз при самозащита. Три дни, изпълнени с непрекъснати разговори с полицаите, отговори на многобройните им въпроси, опити да си обясни защо Джак се бе опитал да я убие.

Дани се раздираше от самообвинения, като си спомнеше последните думи на Джак: *Щом аз не можех да те имам, никой друг не трябва да те притежава.*

Тя го бе подвела. А сега той бе мъртъв и единствено тя бе виновна за смъртта му. Длъжна бе да предвиди тази трагедия и да я предотврати.

— Не, не е така. — Кайл ѝ го повтаряше отново и отново и нито за миг не пускаше ръката ѝ.

Полицаите бяха на същото мнение. Малко по малко започваха да изграждат портрета на един силно разстроен млад мъж. Разбра се, че е имал проблеми с майка си и с втория си баща. Че е бил изключен от подготовителното училище в Сиатъл, защото бе счупил носа на някакво момиче.

Съвсем наскоро една жена, постоянна посетителка на „Хелфайър“, бе подала оплакване срещу Джак, защото той я бе пребил така жестоко и брутално с камшик, че е трябвало да прекара нощта в болница.

Полицаите казаха на Дани, че Джак очевидно е посещавал този клуб. Тя бе шокирана от това разкритие. Но още по-шокирана бе от теорията на полицаите, че може би Джак е бил нападателя на Ланс. Нямаха никакво солидно доказателство, с което да го докажат, а само откъслечни сведения, които обаче категорично сочеха към него.

Припомниха си и думите, които нападателят бил прошепнал в ухото на Ланс: *Дните на шефката ти са преброени.*

Журналистите пристигнаха в „Дакота“ само няколко минути след полицаите. Чрез Кайл Дани направи следното изявление: *Дълбоко съм опечалена от тази ужасно трагична смърт на Джак Андрюз.*

— Това ли е всичко? — развикаха се репортерите. — Кога ще можем да разговаряме със самата Дани?

Този път Дани не даваше интервюта. Щеше да им се наложи да напишат сами материалите си.

Рик Флад се обади веднага, след като бе чул за трагедията в сутрешните новини. Дойде незабавно в апартаментата и разговаря с ченгетата, които искаха да чуят какво има да им разкаже за бившия си съквартирант. Но той от години не беше разговарял с Джак, а и навремето, когато бяха живели заедно, бяха просто съвсем обикновени познати.

— Беше свестен тип — каза Рик на детектива, който го разпитваше. — Но не беше от хората, с които човек би могъл лесно да се сближи. Таеше всичко в себе си, ако разбирате какво искам да кажа.

Рик изрази готовност да остане при Дани за няколко часа, които бяха нужни на Кайл да отиде до града и да се опита да успокои режисьора си. Рик се стараеше да я разсее с разкази от живота си, изпълнени с безкрайни пътувания, когато Моника влетя във всекидневната.

— Пристигнах веднага щом можах. — Обикновено бледото й лице бе станало пепелявосиво. — Добре ли си? О, Дани, толкова се боях за теб...

Избухна в сълзи и се втренчи безмълвно в Дани, която я държеше за ръката и повтаряше като мантра: *Добре съм... Наистина съм добре. Не се безпокой...* Рик държеше другата й ръка, но Моника бе прекалено уморена и обърквана, за да се сети да го пита как се е озовал тук.

Събитията от последните двадесет и четири часа започваха да си казват думата.

Притисната от поставения ѝ ултиматум, тя бе отлетяла предния ден — едва вчера ли беше това? — за Цюрих, а след това за Залцбург, за да помоли Карола да ѝ заеме парите, които ѝ бяха необходими, за да изплати дълга си. Гордостта ѝ бе отстъпила пред страха и отчаянието. Сигурна бе, че дори и Карола не би обърнала гръб на собствената си дъщеря щом става дума за живота ѝ. Моника бе изгризала ноктите си до кръв, без да може да реши точно как да се обърне към Карола, с която не бе говорила от десет години.

Когато таксито спря пред къщата, в която бе прекарала толкова много нещастни години, леденостудените ѝ ръце се разтрепериха от напрежение.

— Няма да се бавя дълго — каза тя на шофьора. — Почакайте ме, ако обичате.

Икономът, който ѝ отвори вратата, онемя от изненада.

— Fraulein Моника! — възкликна той.

— Ш-ш-ш-т — прошепна Моника. — Искам да изненадам майка си. Тя тук ли е?

— Гор е — кимна икономът. — В спалнята.

Сърцето на Моника биеше толкова силно, че бе сигурна, че даже и Карола го чува на горния етаж. Тръгна колебливо по стълбата. Чувстваше се така, сякаш всеки момент щяха да я изправят на разстрел. Спря на прага на спалнята.

Карола стоеше права на ниско столче пред огледалото, облечена в елегантен копринен костюм с цвят на слонова кост. Шивачката бе клекнала на пода край нея и забождаше подгъва с карфици.

— Майко? — Гласът на Моника бе изтънял и несигурен.

Карола погледна към нея и веднага прикова отново поглед в огледалото.

— Не зная защо си тук, но искам да си вървиш. Незабавно!

— Майко, моля те, трябва да говоря с теб. — Моника все пак влезе в стаята. — Моля те, ще ме изслушаш ли? Само за минута.

Все така, без да я поглежда, Карола произнесе мрачно:

— Предполагам си чула за сватбата и сега си мислиш, че...

Моника се обърка напълно. Нямаше ни най-малка представа за какво ѝ говори Карола.

— Сватба? Каква сватба?

Карола изсумтя презрително.

— Не се преструвай. Моята сватба, разбира се. — Посочи копирения костюм, сякаш той обясняваше всичко.

С разтреперани крака Моника приседна на леглото ѝ.

— Ти ще се жениш? Ами баща ми? Той... той... да не би...

— Стани от леглото ми! — скара ѝ се Карола. — Какво за баща ти? Да не си мислиш, че съм го застреляла, глупачке? Разведохме се. След всичките тези години адвокатите ми успяха да го уредят. А следващата седмица ще се женя за Салим Абу Фауд. Може би си чувала за него?

Моника си спомни смътно, че беше чела нещо за богатия Салим Абу Фауд. Каквото и да изпитваше Карола към него, Моника бе сигурна, че е по-скоро свързано с пари, а не с обич и страст.

— Майко — започна отново, но Карола я прекъсна.

— Не се осмелявай да ме наричаш така! Ти ме опозори, опозори всички ни. Никога няма да ти го простя. А сега се махай от очите ми, преди да съм накарала бодигардовете ми да те изхвърлят навън. — И се обърна към шивачката си: — Побързай, не разполагам с целия ден...

Аудиенцията бе приключила.

С натежало сърце Моника се затътри по дългото мраморно стълбище, кимна на икономата и прошепна:

— Като видиш брат ми, моля те, поздрави го от мен.

— Разбира се, Fraulein Моника. — Икономът я изгледа със съчувствие, като се чудеше дали да ѝ каже, че хер Дитър точно в този момент беше само на няколко крачки. В библиотеката. Изпита угризения на съвестта, но дълбоко вкорененият десетилетен страх от Карола надви състраданието му към бедната ѝ дъщеря.

— Довиждане тогава — тихо отрони тя, убедена, че никога повече няма да стъпи в тази къща.

Беше изминала половината път до таксито, когато чу, че Дитър вика след нея.

— Моника! Моника, почакай! — Настигна я тичешком. — Видях те през прозореца... дошла си за парите... нали? Знаех си, че няма да ти се размине — додаде развълнувано той.

— Дитър! — Тя забързано го прегърна. — Не знаех, че си тук. Иначе щях да изчакам да те видя. Но Карола ме напъди да си тръгна незабавно. — Изгледа брат си с любопитство. — Само че откъде знаеш, че съм дошла за пари?

Дитър погледна нервно към къщата.

— Мислех си, че някой... от адвокатите се е свързал... с теб — заекна той. — Казах й, че допуска грешка, като не те уведомява. Борих се за теб, Моника. Наистина...

— Дитър! За какво говориш? Трябва да ми кажеш! — изхлипа тя и го дръпна настрани от къщата.

И той й разказа.

За това как баща им, когото не бяха виждали от толкова много години, че нито един от тях не можеше да си спомни дори как изглежда, се бе съгласил да се разведе при едно условие — Карола да депозира по десет милиона долара в две отделни банкови сметки в швейцарска банка за двете им деца.

— Вероятно тези пари не ти се струват кой знае колко — изгледа я той извинително, — но си мислех, че е честно да си ги получиш. Тя нямаше намерение да ти каже. Смята, че неги заслужаваш. Имахме ужасен спор.

Бедният Дитър... Сърцето я болеше за брат й, който бе положил толкова много усилия да се отърве от опеката на Карола. В продължение на години бе обикалял света, но в края на краищата се бе завърнал в Залцбург, за да изживее живота си така, както искаше Карола.

Моника си записа бързешком името на банката в Цюрих, а след това се обърна към брат си:

— Тя наистина не ми каза. Ти го направи, Дитър, и така е дори по-добре. Ти ми спаси живота. Можеш да се гордееш с това. Мога само да се надявам, че някой ден и ти ще се отървеш от Карола.

Той изчезна в къщата преди още таксито да е излязло от алеята. Значи това означавало да си Фон Райх, горчиво си помисли Моника, загледана в познатите й още от детството места. Но тя нямаше време да размишлява за жестокостта на Карола.

Отлетя за Цюрих, уреди парите й да бъдат прехвърлени в нюйоркската й сметка и веднага хвана първия самолет за Ню Йорк.

Пътуваше от летището към Манхатън, съсипана от умора и полузаспала на задната седалка на таксито, когато шофьорът пусна радиото и тя чу новините за Дани: ... *застреляла един мъж, все още неидентифициран, в апартамента си в Ъпър уест сайд...*

— Карай към „Дакота“ — нареди тя на шофьора. — По-бързо, моля!

Роберто разбра за предстоящата сватба на Карола горе-долу по същото време, по което Моника стоеше в спалнята на майка си и я наблюдаваше как пробва сватбения си костюм. Той премина бързо през митницата (пътуваше с дипломатически паспорт, така че изобщо не се безпокоеше за пушката) и на път за очакващата го лимузина си взе Ню Йорк поуст.

Докато пресичаха Куинс на път за Манхатън той прегледа заглавията, а след това се зачете в светската хроника, като търсеше нови факти, изобличаващи снаха му. Вместо това попадна на новината за развода на Карола фон Райх и за предстоящия ѝ брак със Салим Абу Фауд.

Сигурен, че не е прочел нещо както трябва, той затвори за миг очи, за да си починат, а след това отново погледна вестника. От свитото му гърло се изтръгна сподавено ридание. Карола сигурно беше получила вече телекса му.

Беше разголил душата си пред нея.

А тя просто се бе подиграла с чувствата му.

Не беше сметнала за необходимо дори да му съобщи новината. Беше му го върнала тъпкано заради плесницата и сигурно щеше да му се присмива през целия си път до олтара.

Роберто погледна апатично куфарчето, което лежеше на седалката до него. Какъв глупак е бил да си мисли, че би могъл да нахлуе в дома на снаха си и да я заплаши с италианското си отмъщение.

Какво значение има всичко това? Беше изгубил сина си. А сега бе загубил и любовницата си. Трябваше да се прибере у дома при Бенедета.

— Шофьор — извика той. — Завий обратно. Промених решението си. Връщам се в Италия.

Реджи спа до късно и не бе чул нищо за опита за покушение върху Дани, когато Мишел Бартън му се обади, за да разбере мнението

и настроението му. За негово огромно разочарование Реджи беше по-скоро ужасен, отколкото зарадван от случилото се.

— Но ти ненавиждаш Дани — напомни му Мишел. — Чувал съм те дори да казваш, че искаш да я погребеш тази куча.

— Моля те, Мишел, за какъв ме вземаш! — възмути се Реджи. — Аз се изразявам понякога метафорично. Кажете ми какво мислят ченгетата. Как е успял този човек да проникне в апартамента ѝ? — Ужасяваше го мисълта, че тя, макар и най-лошият му враг, е била нападената в собствения си дом. Страхуваше се, че той може да е следващата жертва. А щом този убиец е могъл да премине през всепризнатата отлична охранителна система на „Дакота“, тогава кой можеше да гарантира, че това не може да се случи и в неговото жилище, охранявано само от един портиер?

— Предполага се, че се чукала с този тип. Полицаяте смятат, че той сигурно е откраднал комплект ключове от чекмеджето ѝ.

— О! — възкликна Реджи, леко поуспокоен от факта, че Дани е познавала нападателя. И въпреки това човек трябва да бъде много внимателен. Зачуди се дали да не си купи куче — голям черен ротвайлер, който лае силно и може да бъде обучен да напада по команда. Не обичаше много кучета, но можеше да накара Лидия да разхожда животното. — Какво казват още?

— Прочети вестниците, Реджи. Цялата история е на първа страница.

Ако наистина търсеше някоя пикантна новина, Мишел щеше да направи по-добре, ако беше позвънил на Барбара. Макар да твърдеше пред хората, че е дълбоко разстроена от случилото се с нейната добра приятелка и шефка, насаме тя искрено съжаляваше, че Джек Андрюз не е успял да осъществи замисъла си. Бедният човечец, заслужаваше *отличен* за смелостта си. Като си представеше какъв кураж се иска, за да се реши човек да убие някого...

А как ѝ се искаше Дани да се почувства толкова самотна, колкото нея самата! Това, че се бе измъкнала от леглото и се бе замъкнала до Института, за да види как Дани приема с усмивка наградата си, никак не ѝ бе помогнало да се почувства по-добре. След церемонията бе изтичала до Дани, която разговаряше с журналистите. Беше се

промъкнала през тълпата с почитатели, опитвайки се да се добере до нея, за да попадне в някоя от снимките.

— Здравей! — ѝ бе махнала с ръка. — Здравей, Дани! Моите поздравления!

Но Дани, вярна на себе си, предпочиташе сама да обере всички овации, вместо да признае огромните заслуги на Бъни за успеха ѝ. Само се бе усмихнала на Бъни, махнала ѝ бе с ръка, а след това отново се бе обърнала към репортерите.

Нито дума за Барбара Хестър, за безценната помощница, с усилията на която...

Прекалено развълнувана, за да заспи, Бъни бе останала будна през цялата нощ, като се питаше непрекъснато колко далеч бе готова да отиде, за да постигне целта си. На сутринта вече имаше всички отговори. Обади се в „Пиер“ и помоли да я свържат със стаята на господин Муър. След сутринта, в която се бяха завърнали заедно в Ню Йорк, той беше оставил дузина съобщения за нея на телефонния ѝ секретар. Тя не си бе направила труда да отговори на нито едно от позвъняванията му.

— Да? — Както винаги гласът му бе груб и рязък.

— Барбара се обажда — обяви тя, като очакваше, че той поне ще се извини за всичко, което ѝ бе причинил.

— Здравсти, малката! Надявам се, че вече не ми се сърдиш за оня ден. Допускам, че малко съм се поувлякъл. Е, какво ще кажеш за случилото се с шефката ти? Страшна работа, а?

Бъни се престори, че не знае за какво става дума. Не, не знаела какво се е случило с Дани, нито пък я интересува, информира го тя. Интересувала се само от това, което е могло да се случи със самата нея. Искала да напусне „Графиня Дани“ и искала Стан да я финансира, за да може да открие собствена компания.

— И колко ще ми струва това? — заинтересува се предпазливо Стан.

Бъни преглътна.

— Един милион долара. Но, Стан, кълна се, няма да съжаляваш.

— Да, разбира се, че ще ти заема парите. А ти знаеш как да ми благодариш, нали, Барбара? — Стан се изхили просташки.

Боеше се да го попита. Чу го, че си вади пура, преди да ѝ нанесе следващия удар.

— С чукане. Чукане, което да си струва един милион долара.

На следващата пролет „Графиня Дани, Inc.“ представи първата си колекция от висша мода — серията „Родена в разкош“.

Не е необходимо да сте родена в разкош, за да се обличате разкошно — посъветва Дани бъдещите си купувачи с един изненадващо скромнен (за Дани ди Портанова!) рекламен клип.

Седмица след пролетното ревю двамата с Кайл отлетяха за Австралия. Плуваха в Индийския океан, обиколиха резервата на аборигените в пустинята Виктория, яздиха камили през Маседон Рейнджис и се ожениха в ранчото на бащата на Кайл. Твърдо решена да избегне цирка с журналистите на втората си сватба, Дани каза само на Моника и Морис, че ще се жени. За нейна изненада Морис настоя двамата с Юнис да присъстват на сватбата.

— Пропуснах първата ти сватба — печално ѝ припомни той. — Слава богу, че имам възможност да поправам грешката си.

Сватбата се състоя в съвсем тесен кръг, навън в градината. Дани бе заплела рози в косата си, а едната половина на роклята ѝ бе украсена с надиплен розов воал, целият изпъстрен с перли.

Морис вдигна първия тост.

— За здравето и щастието на дъщеря ми и новия ми зет! Дано да живея достатъчно дълго, за да дочакам първото си внуче...

Дани и Кайл се спогледаха крадешком и се усмихнаха един на друг. Тя беше бременна в третия месец.

На другия ден в Сидни се получи по една телеграма и за двамата. В телеграмата на Кайл се казваше:

Монтажът на филма завърши. В студиото полудяха от радост. Сделката с Universal е сключена за петнадесет милиона долара.

Поздравления и за двама ви. С обич: Сам

На Дани ѝ пишеха:

Страхотни новини! Бергдорф и Ниймън направиха поръчки за двеста и петдесет хиляди долара от новата ни колекция. Липсват ни. Нямаме търпение да се върнете у дома, за да се оженим. Големи сме късметлии, ја?

С обич: Моника и Рик.

Ја, Моника. Наистина сме големи късметлии...

Издание:

Джорджия Рей. Богата жена

Корица: Светла Карагеоргиева

Редактор: Любен Любенов

ИК „Компас“, Варна, 2008

Предпечатна подготовка: „Компас“, Варна

Печат и подвързия: „АБАГАР“ АД, Велико Търново

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.